

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

sweet home

a novel

TILLIE COLE

Tatlı Evim

Tillie Cole

Adanmışlık

*Kocama - gençliğimden beri birlikteyiz ve hala benim güzel evim.
Bu hikâyeye ilham veren takımımız Seattle Seahawks'a.
Ve Alabama halkına (özellikle de Crimson Tide'ı destekleyenlere), dünyanın
en iyi aksanına sahip oldukları için!
"Roll Tide!"*

İçindekiler Sayfası

Yazarın Notu
Önsöz Bölüm
1 Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Sonsöz Bonus
Bölüm
Oynatma
Listesi

Teşekkür Yazar
Hakkında Follow
Tillie At:

Yazarın Notu

Bu romanda yer alan tüm Kardeşlik ve Sorority'ler ve bunların acele etme ve kabul süreçleri abartılmış ve hayali olarak kullanılmıştır ve hiçbir şekilde gerçekte var olan herhangi bir bölüme dayanmamakta veya onu yansıtmamaktadır.

Önsöz

Easington, Durham, İngiltere
On dört yıl önce...

"Molly, bana gel tatlım. Sana söylemem gereken bir şey var."

Büyükannem küçük evimizin ön odasında, eski kahverengi koltuğuna oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı.

İlerledim ve odanın etrafına bakındım. Babam henüz meyhaneden dönmemişti. Bazen televizyona çıkan korkunç kadın benim doğduğum yıl madenleri kapattığından ve babam üzüldüğünden beri hep meyhanedeydi. Büyükannem anlattı.

Büyükannem başını kaldırdı ve hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Büyükannem hayatımda gördüğüm en nazik gülümsemeye sahipti; tek bir sırtışıyla odayı aydınlatabilirdi. Büyükannemi çok severdim.

Yaklaştığımda elinde annemin eski bir resmini tuttuğunu fark ettim. Annem ben doğduğumda ölmüş ve ne zaman onu sorsam büyükannem ve babam üzülmüyor, bu yüzden artık hiçbir şey sormuyorum. Yine de her gece yatağımın yanındaki resmini öpmeyi ihmal etmiyorum. Büyükannem, annemin beni cennetten böyle yaparken göreceğini söyledi.

"Gel buraya, benim küçük Molly-pops'um. Kucağıma otur," diyerek yanına gelmem için el salladı ve resim çerçevesini kırmızı halı kaplı zemine yerleştirdi.

Pembe sırt çantamı yere bıraktım, yanına gittim ve kucağına atladım. Nane kokuyordu. Her zaman nane kokardı. Bunun, içmek için ara sokağa gizlice sokulduğu sigaralarının kokusunu gizlemek için olduğunu biliyordum. Her sabah gri saçlarında pembe bigudileri ve mor ev önlüğüyle koşuştururken beni güldürürdü.

Ellerimden birini yanağına koydum. Üzgün görünüyordu. "Büyükanne, ne oldu?"

Küçük elimi avucunun içine aldı ve ne kadar soğuk olduğunu görünce ırkıldım. Ellerimin arasında ovuşturdum ve daha iyi hissetmesi için onu yanağından öptüm. Bana tatlı öpücüklerimin dünyadaki her sorunu biraz daha kolaylaştırabileceğini söyledi.

Oda çok sessizdi ve tek ses odun ateşinin çıtırtısı ve büyükbabanın saatinin yüksek sesli tik taklarından geliyordu.

Büyükanne her zaman müzik açardı, yıllar ve yıllar öncesine ait müzikler ve biz de ateşin önünde dans ederdik. Ancak bugün müzik çalmıyordu ve ev sıkıcı ve hüzünlüydü.

Saatin büyük akrebine baktım ve on ikiyi gösterdiğini gördüm; küçük akrep ise dördü gösteriyordu. Öğretmenim Bayan Clarke'ın bize sınıfta söylediklerini hatırlamaya çalıştım. Düşünmeye çalışırken gözlerim sıkıca kapandı. Nefes nefese kaldığımda açıldılar. Saat dörttü. Evet! Saat dörttü. Saat dörttü. Babam yakında dönecekti.

Kapıdan içeri giren babamı beklemek için büyükanne'nin kucağından sıyrılıp kapıya doğru koşmaya çalıştım. Her zaman bana sarılır ve tıpkı annem gibi dünyanın en güzel kızı olduğumu söylemeden önce beni döndürürdü. Bu benim günün en sevdiğim kısmıydı.

Büyükanne'nin dizinden kaydım ama o kolumu tuttu.

"Büyükanne, ne yapıyorsun? Babam birazdan gelecek. Her gün kucaklanmaya ihtiyacı var!"

Büyükanne derin bir nefes aldı ve gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

"Büyükanne, neden ağlıyorsun? Lütfen üzölme. Tatlı bir öpücöğe ihtiyacın var mı? Bu seni daha iyi hissettirir mi?"

Büyükanne beni gööğsüne bastırdı, gözlüklerim neredeyse burnumdan düşüyordu ve önlüğü'nün malzemesi yanağı'mı çizdi. Kaşıntıyı durdurmak için yüzümü kaşıdım. Beni geri itti ve dizlerinin üzerine çöktü. Hüzünlü gözleri artık benimkilerle aynı boydaydı.

"Molly, sana bir şey söylemem gerekiyor, seni çok ama çok üzecek bir şey. Beni anlıyor musun?"

"Evet, büyükanne. Artık altı yaşındayım. Büyük bir kızım. Pek çok şeyi anlıyorum. Bayan Clarke benim tüm sınıftaki, hatta belki de okuldaki en zeki kız olduğumu söyledi."

Büyükanne bana gülümsedi. Yine de gözlerine ulaşmadı. Tam bir gülümseme değildi. Babam sadece tam gülümsemenin gerçekten mutlu olduğunu gösterdiğini söylerdi. Seni çok mutlu etmeyen bir şey için tam bir gülümsemeyi boşa harcamamalısın.

"Zekisin tatlım, gerçi bunu kimden aldığını bilmiyorum. Çok ileri gideceksin. Kaderinde bu kederli hayatı terk etmek ve kendine bir şeyler yapmak var. Annen ve baban da bunu isterdi..." Burnunu çekti ve cebinden pembe mendilini çıkardı. Üzerinde kırmızı gül işlemeleri vardı. Malzemeyi iki hafta önce pazardan almıştım. Bir tane onun için, bir tane de benim için yapmıştık, tıpkı büyükannemin dediği gibi uyumlu bir takım.

Pencereden dışarı bakarken mendili kızarmış burnuna sildi, sonra gözleri değişir gibi oldu ve tekrar bana baktı. "Şimdi Molly, sana gösterdiğim gibi büyük ve cesur bir nefes almalısın, tamam mı?"

Başımı salladım ve karnımı tutarak burnumdan beş saniye boyunca nefes aldım ve ağzımdan beş saniye boyunca yavaşça üfledim.

"Aferin kızıma," diye övdü başparmağıyla yanağımı okşayarak.

"Büyükanne? Babam nerede? Geç kaldı. O asla geç kalmaz." Okuldan sonra beni görmek için her zaman eve gelirdi. Gerçi hep pis bira kokardı ama hep öyle kokardı. Öyle olmasaydı babam olmazdı.

"Molly, bugün babama bir şey oldu," dedi titrek bir sesle.

"Durumu kötü mü? Eve döndüğünde ona çay yapalım mı? Çay herkesi daha iyi hissettirir, değil mi büyükanne? Bana hep bunu söylersin," dedim, bana tuhaf bir şekilde baktığı için midemde garip, tuhaf bir girdap hissetmeye başlamıştım.

Dudakları titrerken başını salladı. "Hayır, tatlım. Bugün çaya ihtiyacımız olmayacak. Tanrı bu sabah babanı meleklerle birlikte olması için cennete götürmeye karar verdi."

Tavana bakmak için başımı arkaya doğru eğdim. Tanrı'nın bizden çok yukarıda, gökyüzünde yaşadığını biliyordum. Yine de ne kadar denersem deneyeyim onu asla göremiyordum.

"Tanrı neden babamı bizden alsın ki? Biz kötü insanlar mıyız? Ben çok mu yaramazdım? Bu yüzden mi Tanrı benim bir annem ya da babam olmasını istemedi?" Büyükanne bana sarıldı, burnunu uzun kahverengi saçlarına soktu. "Hayır Molly-pops, asla ama asla böyle düşünme. Tanrı sadece baban anneni çok özlediği için üzülmüş. Tekrar birlikte olmaları zamanının geldiğine karar verdi. Senin annen olmadan da yaşayabilecek kadar cesur ve güçlü olduğunu biliyordu.

İkisi de."

Başparmağımı emerken bunu düşündüm. Korktuğumda ya da gergin olduğumda hep başparmağımı emerim.

Büyükannem saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltti. "Bu gezegende hiç kimsenin birbirini annen ve baban kadar sevmediğini bilmeni istiyorum. Annem öldüğünde babam ne yapacağını bilemedi. Seni çok seviyordu ama onu da özlüyordu. Televizyondaki kadın-"

"Margaret Thatcher?" Ben araya girdim. Okulda onun hakkında bir şeyler öğrenmiştik. Kasabamda onu pek seven yoktu. Ona kötü isimler takarlardı. Birçok insanı çok üzmüştü.

Büyükannem gülümsedi. "Evet, Margaret Thatcher. Bayan Thatcher madenleri kapattığında babanızın artık işi kalmadı ve bu onu çok mutsuz etti. Baban çok uzun süre para kazanıp bize daha iyi bir ev almak için uğraştı ama o sadece madenlerde çalışmıştı ve başka bir şey yapmayı bilmiyordu." Gözleri sıkıca kapandı. "Bugün baban öldü, tatlım. Cennete gitti ve bize geri gelmeyecek."

Dudağım titremeye başladı ve gözlerimin yaşardığını hissettim. "Ama ben onun gitmesini istemiyorum! Tanrı'dan onu geri getirmesini isteyebilir miyiz? Onsuz ne yapacağız?" Göğsümde ağır bir his yayıldı ve nefes alamadığımı hissettim. Büyükannemin eline uzandım ve sesim kısıldı. "Artık bizden başka kimse yok, değil mi büyükanne? Elimde kalan tek şey sensin. Ya seni de alırsa? Tek başıma olmak istemiyorum. Korkuyorum büyükanne." Boğazımdan gürültülü bir çığlık koptu. "Tek başıma kalmak istemiyorum!"

"Molly-" diye fısıldadı büyükannem bana sarılırken ve yere çöküp şöminenin önünde ağlamaya başladık.

Babam gitmişti.

Babam cenneteydi.

Asla ama asla geri gelmeyecekti.

*Alabama Üniversitesi, Tuscaloosa, Amerika Birleşik Devletleri
Günümüzde...*

Çok geç kaldım!

Alabama Üniversitesi'nin geniş kampüsü boyunca koşarken kısa, düzensiz nefesler aldım ve yüzüstü düşmemek için elimden geleni yaptım.

Ellerim, bir saat önce kopyalamam emredilen felsefe dersi müfredatının çıktıklarıyla ağzına kadar doluydu - asistanlık görevlerimin ilk görevi.

Ders tam anlamıyla başlamak üzereydi, ancak görünüşe göre bitmek bilmeyen kötü şansım, personel reprografik odasındaki yazıcının siparişimin yarısında acıklı bir tiz hırıltı ve kekeleyen bir mekanik duman pufundan oluşan melodik bir kuğu şarkısıyla bozulmaya karar vermesini sağladı.

Baskı odası üniversitenin diğer tarafındaydı, bu da beni şu anki durumuma getirdi: Tuscaloosa'nın cehennemden gelen saunasında ya da daha yaygın olarak bilinen adıyla tipik bir sıcak yaz gününde atletik olmayan turuncu *Crocs'larımla* devasa avluda koşturmak.

Cam kapının yansımasında kısa bir an kendimi gördüm. İyi değildim. Hem de hiç iyi değil.

Kahverengi saçlarım minyatür bir fino köpeğinin kıvrıkcık tüylerini andırıyordu, burnumdaki ter şu anda geniş, siyah çerçeveli standart İngiliz ulusal sağlık gözlüklerimi yüzümden kamikaze bombası atmaya teşvik ediyordu ve kısa kot pantolonum ve beyaz tişörtüm bir kazan takımını andırıyordu.

İngiltere'nin sürekli kapalı gökyüzü şu anda oldukça çekiciydi.

Bugün *hiçbir şey yolunda* gitmiyor gibi görünüyordu; arızalı yazıcı artan talihsizliklerimin ikincisi, çılgın arkadaşlarımla bu sabah beni taciz etmesi ise birincisiydi.

"Toga, toga, toga...!" Lexi ve Cass yatağında oturmuş, derme çatma toganın içinde umutsuzluğa kapılmama gülüyor, her kelime için kollarını havaya kaldırıyor ve ardından kahkahalar atıyorlardı.

"Korkunç görünüyorsun," diye yakındım, çarşafı genellikle özel bölgelerimi örtecek şekilde çeşitli pozisyonlarda ayarlamaya çalışıyordum.

"Çok seksi görünüyorsun! Göğüslerin gerçek dışı, hepsi mükemmel ve yuvarlak..." Cass ellerimi uzatıp göğüslerimi sıkıyormuş gibi yaparak tamamlamaya çalıştı. "Sana söylüyorum, Molls, genellikle amcık tadıcı değildir, ama bu kıyafetle senin için bir istisna yapabilirim! Çok lezzetli kıvrımların var kızım!"

"Cass!" Gözlerimi devirerek sert bir şekilde azarladım. "Böyle şeyler söylemek zorunda mısın?"

"Şunu biraz kısar mısın, sevgilim? Harika görünüyorsun. Bu gece geliyorsun, caymak yok. Seni oraya sürüklemek zorunda bırakma beni... çünkü sürüklerim... eğer zorunda kalırsam."

"Ama-"

"Ama, kahretsin! Sana eğlenceli bir üniversite hayatı vaat ettik, İngiltere'de yaşadığın boktan hayatın bir tekrarı değil. Tam deneyim bu gece başlıyor."

"Oxford o kadar da kötü değildi! Peki bu sözde 'deneyim' nasıl geçiyor? Önce lanet olası bir kız öğrenci birliğine katılmam gerekiyor, sonra ne-yuğşturucu kokteylleri, kulüplerden düşüp yüzümün parçalanması mı?"

"Bu ayarlanabilir, ama esas olarak çok sayıda erkek, seks, alemler, orgazmlar... oh, ve G noktası deneyleri içerir. Bilirsiniz, üniversiteye gerçekten bunun için gidilir," dedi Cass tüm samimiyetiyle.

"Ben üniversiteye okumaya geldim Cass, kendimi sarhoş erkek arkadaşlara pazarlamaya değil!"

Gülerek güldü. "Her neyse, sevgilim, ayak bileklerin bir aygırın boynuna dolanmışken, o seni bir kolye gibi takarken ve göbek deliğini içeriden gıdıklarken ders çalışmayı düşünmeyeceksin!"

Aklıma bir yanıt gelse bile Cass'in bunu duymazdan geleceğini bildiğimden kahverengi koltuğuma doğru yürüdüm ve başımı ellerimin arasına alarak yumuşak mindere çöktüm. "Sizinle ne halt yememe izin verdim ben?"

Lexi bilgece, "Hayatının en güzel anını yaşayacaksın," dedi.

Başımı kaldırarak ellerimin arasından beni eğlenerek izleyen iki kendini beğenmiş arkadaşına baktım. "Beni bu gece bu lanet partiye gitmeye zorlayacaksın, değil mi?"

Lexi yataktan kalkıp kucağıma atladı ve sıska kollarını boynuma doladı. "Elbette öyleyiz tatlım. Artık sen de bizden birisin!"

İsteksiz bir gülümseme takındım. "Öyle görünüyor."

Cass sandalyede bize katıldı ve ben onların ağırlığı altında ciyaklayana kadar beni ezdi. "Şu togayı çıkar da senin için dikeyim, sınıfa git ve döndüğünde eğlence başlasın..."

* * *

Kötü şeyler üçer üçer başınıza gelir derler.

Ben zaten iki tane yaşamıştım.

Sadece bir tane kaldı.

Baş döndürücü tempomu sürdürdüm, neredeyse bayılacaktım, Beşeri Bilimler bloğunun çift kapısından geçtim, amfilere yöneldim ve doğruca Profesör Ross'un sınıfına yöneldim, zihnim gözlerimin önünde dans eden tehlikeli togaların geçit töreni görüntüleriyle durmaksızın benimle alay ediyordu.

Kendimi telaşa kaptırdığım için köşeyi dönmekte olan küçük öğrenci grubunu fark etmedim. Ama ne yazık ki bu durum, ön taraftaki aşırı parlak kıızıl saçlı öğrencinin bana -görünüşe göre kasıtlı olarak- çarpmasıyla değişti; elimdeki kâğıt yığını elimden düşüp beyaz fayanslı zemine saçıldı.

"Oops! Nereye gittiğine dikkat et, tatlım!" diye şirretçe şarkı söyledi. "Belki daha güçlü gözlüklere falan ihtiyacın vardır?"

Ve işte kötü şansın üçüncü darbesi.

Başımı kaldırmadan dizlerimin üzerine çöktüğümde, bana yöneltildiği belli olan gürültülü, alaycı kahkahalar duydum. Bir anda kendimi liseye geri dönmüş gibi hissettim; popüler çocuklar ineklere sataşıyordu.

Hiç konuşmadım. İnsanların ucuz kıyafetlerim, parasızlığım ya da bana yöneltmek istedikleri diğer alayları her zaman görmezden geldim, bu yüzden sadece nefesimin altında homurdandım ve kâğıt yığınına gelişigüzel bir yığın halinde düzenlemeye başladım.

Amfinin kapısı tıkırdayarak kapandı ve kendi arkadaşlarımla güvende olduğumdan emin bir şekilde, niyetlendiğimden biraz daha yüksek sesle, "Lanet olası pislikler," diye tükürdüm ve geniş, kavernöz koridor boyunca sekerken içim burkuldu.

Sık sık küfretmezdim ama o anda kendimi haklı hissettim ve oldukça katartık de geldi. Akademinin kelime zengini dünyasında bile, bazen

sadece "siktir" kelimesi yeterli olacaktır.

Başımı sallayarak kâğıtları elime aldım ve ayağa kalktım; bu sırada kanlı gözlüklerim yüzümden düşerek yere çarptı.

Yenilgiyle iç çektim ve bu sabah yataktan kalkma zahmetine bile girmemem gerektiğine karar verdim.

Arkamdan gelen kısa bir kahkaha sesi beni yerimden sıçrattı ve sıcak bir el üst kolumu kavrayarak beni döndürdü, gözlüklerimi yüzüme geri taktı.

Gözlerimi tekrar tekrar kıstım ve görüşüm düzeldiğinde, kolsuz koyu kırmızı bir tişörtün örttüğü geniş bir göğüsle karşılaştım, beyaz yazıda "*Crimson Tide Football*" yazıyordu.

"Şimdi görebiliyor musun?"

Derin güneyli ses tonunu takip ettim ve karşımda güneşin öptüğü gerçek bir Bama çocuğu duruyordu; uzun, kirli sarı saçları çene hizasına kadar uzanıyordu, gözleri koyu kahverengiydi ve uzun mürekkep rengi kirpiklerle çerçevelenmişti.

Nefesimi tutamadım ama içime

çektim. Muhteşemdi.

Gerçekten muhteşem.

Şaşkınlığımdan sıyrıldım ve elindeki kâğıtları kaptım, etrafından dolaşmaya çalıştım, uzaklaşmaya ve biraz olsun soğukkanlılığımı ya da belki de son birkaç saat içinde neredeyse tamamen soyulduğumu düşündüğüm için saygınlığımı geri kazanmaya ihtiyacım vardı.

Yanından geçerken bileğimi yakalayan Bay Crimson Tide Football, "Hey, iyi misin?" diye sordu.

Rahatlamaya ve kaba olmamaya çalıştım - ne de olsa bana yardım etmişti - ama sinirlerim bozulmuştu, kaba nasırlı elinin tenime dokunması işleri daha da kötüleştirdi.

Bu olağandışı tepkiyi dehidrasyona ya da akut bir Toga-fobi vakasına bağlamaya karar verdim.

Omuzlarım çökerek, "Ben iyiyim"

dedim. "Emin misin?"

Uzun bir nefes verdim, onun güzel çikolata gözleriyle buluştum, irisleri çevreleyen neredeyse mavi-siyah benekleri yakaladım. "Her şeyin tam bir kâbusa dönüştüğü o günlerden birini yaşadın mı hiç?" Son üç kelimeyi yavaşça vurguladım.

Yüksek sesle bir of çekti ve eğlenen bir ifade takındı - dolgun dudakları çarpık bir sırıtışa dönüştü ve hafifçe ortasından kaymış burnu hareketle buruştu. "Aslında ben de bir tane içiyorum."

"O zaman ikimiz varız." Ben de isteksiz bir sırıtışla karşılık vermekten kendimi alamadım. Elimdeki kâğıt yığınının sıkıca tutarak, "Bana yardım etmek için durduğunuz için teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

Bronzlaşmış, iri kollarını kocaman göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve benim gerginliğimden belirgin bir şekilde gıdıklanmıştı. "*Güzel mi?* Normalde insanlar benim hakkımda konuşurken böyle şeyler söylemezler."

Bununla birlikte, beni geniş koridorda yalnız bırakarak uzaklaştı.

Sınıfa gitmek için döndüğümde adam omzunun üzerinden bana baktı ve kabaca "Ben Roma'yım" dedi.

"Molly," dedim çabucak. Rome'un dişleri alt dudağının üzerinde gezinirken yavaşça başını salladı ve beni tepeden tırnağa alışılmadık bir yoğunlukla inceledi. Sonra başka bir şey söylemeden felsefe sınıfına girdi.

Aklımı başıma toplamak için bir süre bekledikten sonra, otomatik olarak birkaç çift gözün üzerime dikildiği girişe doğru ilerledim. Kendimi biraz Bridget Jones-vari hissederek daha da yaklaştım.

Profesör Ross bana sertçe baktı ve ben de yüzümü buruşturarak masasına yaklaştım, ders programlarını yere bıraktım ve utanç içinde parmaklarımı oynattım. Kürsüde yanında durmam için bana eliyle işaret etti. İstedikini yaptım ve başımı sınıfa doğru kaldırdım, herkes acemi Brit'in kendini rezil etmesini izliyordu.

Profesör bana doğru işaret etti ve gösterişli Kraliçe İngilizcesi aksanıyla konuştu, iki parçalı kahverengi tüvit takım elbisesi, sıkı bir Fransız kıvrımı olan gri saçları ve minik yarım lensli gözlükleriyle eski bir yatılı okul müdiresi gibi görünüyordu. "Hepinizi Molly ile tanıştırmak istiyorum. O da benim gibi İngiltere'den geldi ve bu güzel üniversitede yüksek lisans yapmayı ve şu anda akademik bir dergi için yazdığım bir dergi için araştırma asistanlığımı ve bu sınıf için öğretim asistanlığımı sürdürmeyi kabul etti."

"Molly'yi birkaç yıldır tanıyorum ve Amerika'daki bu sabbatical yılını benimle birlikte geçirecek daha iyi birini düşünemezdim. Hepinizin yakında keşfedeceği gibi, o oldukça sıra dışı bir genç hanım."

Profesör kenara çekildi ve eliyle sınıfa hitap etmemi işaret etti. "Molly, neden yeni öğrencine birkaç kelime söylemiyorsun?"

sınıf arkadaşları?"

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi temkinli bir şekilde kaldırarak kürsüye doğru adım attım. "Herkese merhaba. Profesör Ross'un da söylediği gibi, İngiltere'den Alabama'ya felsefe alanında yüksek lisans yapmak için taşındım ve nihai hedefim olan profesörlüğe ulaşmak için önümüzdeki yıl doktora başlamak istiyorum." Gözlerim sıraları taradı. Küçük konferans salonunda toplam otuz kişi vardı.

"Kendimi bildim bileli din felsefesini çok severim ve burada Profesör Ross'a derslerde ve seminerlerde yardımcı olmaktan ve felsefenin harika dünyasını biraz daha ilginç hale getirmeye çalışmaktan mutluluk duyuyorum! Her türlü soruyu yanıtlamaktan mutluluk duyacağım-"

"Bende bir tane var."

Sözümü kesen sesi takip ettim ve bu ses beni koridordaki kızıl saçlıya götürdü... Roma'nın hemen yanında oturuyordu.

"Neden felsefe profesörü olmak istiyorsun ki? Bunun hayatını boşa harcamak olduğunu düşünmüyor musun?"

Bu soruya alışmıştım.

"Neden felsefe olmasın? Hayatta, dünyada her şey sorgulanabilir - neden, nasıl, bu nasıl olabilir? Benim için yaşamın ve evrenin gizemi ilham verici, cevaplanmamış soruların enginliği bana zemin hazırlıyor ve kendimi hem eski hem de yeni akademisyenlerin akademik yolculuğuna kaptırmayı seviyorum."

Bir kahkaha attı. "Kaç yaşındasın, tatlım?"

"Ee... yirmi." Gergin bir şekilde odaya baktım ve bana odaklanmış bir sürü göz gördüm.

"Yirmi! Ve şimdiden yüksek lisans mı yapıyorsun?"

"Şey, evet. Üniversiteye bir yıl erken gittim. Liseyi erken bitirme sınavına girdim."

"Lanet olsun kızım, bu kadar ciddi olmayı bırakıp biraz yaşamayı öğrenmelisin. Hayat ders çalışmaktan ibaret değil; eğlenmekten ibaret. Biraz neşelen!" Başını şaşkınlıkla salladı, uzun saçları hareketiyle birlikte mükemmel bir şekilde sallanıyordu. "Yemin ederim senin gibi kızları asla anlayamayacağım."

Birkaç öğrenci onun samimi yorumları karşısında rahatsız bir şekilde yerlerinde kıpırdandı. Kızıl saçlı kendinden memnun görünüyordu. Eminim ona göre, beni yıkmak için yaptığı ikinci girişim işe yaramıştı.

"Benim gibi kızlar mı?" Sesimde hafif bir tını ile sordum.

Pahalı görünen inci beyazı kaplamalarıyla şirretçe gülümserken neredeyse gözlerim kamaşıyordu. "Kitap kurtları, inekler... özenti profesörler!"

Karşılık olarak gözlerimi kıstım, profesyonel bir tavır takınmaya çalıştım, kürsünün tahtasını onun boktan ses tonuyla kavradım ve hızla profesyonelliği boş vermeye karar verdim. Karşılık verecektim. Şimdiye kadar berbat bir gün geçirmiştım - bu gece daha da kötü olacaktı - bu yüzden cehennemden gelen nihai günü geçirmeye tamamen karar verdim.

"Çalışmanın ve bilginin insana güç verdiğine inanıyorum, para, statü ya da hangi tasarımcıyı giydiğinin değil," dedim soğukkanlılıkla.

"Gerçekten mi? Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Elbette öyle. Zihninizi bilinmeyen olasılıklara açmak ve diğer kültürlerin nasıl işlediğini, neye inandıklarını öğrenmek, insanlara insanlık durumuna dair daha zengin, daha bütünsel bir anlayış kazandırır. Felsefe bir dizi soruya yanıt sunar.

"Örneğin, neden bazı insanlar başkalarına karşı her türlü merhametten yoksun bir şekilde hayatlarını kolaylıkla sürdürürler? Diğerleri -iyi, şefkatli ve dürüst insanlar- darbe üstüne darbe yerken, bir şekilde devam edecek içsel gücü buluyorlar? Sizce de daha fazla insan insanlığın sıkıntılarına karşı vicdanlı olmak için zaman ayırsa, belki de dünya daha iyi bir yer olurdu?"

Kız sinirli bir şekilde saçlarını karıştırdı, soruma cevap vermedi, yakut kırmızısı dudakları gerildi ve bana sıkıntıyla baktı.

"İşte bu yüzden her gece sarhoş olmak yerine ders çalışıyorum. Dünya, kendilerinden önce başkalarını düşünen, daha az bencil ve yüzeysel kaygılı olmaya çalışan insanları hak ediyor." Ona ters ters baktım ve sözde dostane bir sesle, "Umarım bu size neden profesör olmak istediğime dair bir fikir verir. Ben buyum ve bununla gurur duyuyorum."

"Siktir! Bu sana söyledi, Shelly! Okullu!" diye mırıldandı sert bir erkek sesi ve sınıfın geri kalanının ağır sessizliği kahkahalarla bozmasına neden oldu. Sesin Roma'dan geldiğini fark ettiğimde başımı kaldırdım, koltuğuna gömülmüştü, ayaklarını kaldırmıştı ve şu anda kendi kendine gülüyordu, sınıfın geri kalanı da ona katılıyordu. Mideme derin bir tatmin duygusu yerleşti.

Shelly'nin ağzı bir karış açık kaldı ve konuşmayı küçümseyici bir şekilde, "Her neyse! Böyle davranarak buralara uyum sağlamada iyi şanslar!"

Profesör Ross omzuma dokundu ve kulağıma ders bitmeden önce hızlıca ders müfredatını dağıtmamı fısıldadı. Davranışlarıma sinirlendiği belliydi.

Profesör kâğıtlara nasıl not vereceğini, derslerinin kural ve standartlarını açıklarken ben de meşe masanın üzerinden kâğıtları hızla aldım ve her birini öğrenci sıraları boyunca dağıtmaya başladım.

Son koltuk sırasına ulaşmıştım ki Roma'nın gözlerinde açıklanamaz bir parıltıyla bana baktığını gördüm. Ağzına sert bir çizgi çekerek başını selamlamak için eğdi. Hızlıca gülümsedim.

Shelly gözlerini benimkilerden ayırmadan ona yaklaştı. Vücudunun pozisyonuna bakılırsa -bacakları bükülmüş, onunkine dokunuyor, geniş göğsü onun koluna sürtünüyordu- o ve Rome belli ki çok samimiydiler.

Son kâğıdı Shelly'ye uzatmak üzereydim ki, "Ayakkabıların güzelmiş *Molly*. Geleceğin tüm felsefe profesörlerinin böyle harika bir moda zevki var mı?" Öğrenciler benim yüzümden kıs kıs güldüler.

Bütçe dostu *Crocs ayakkabılarıma baktım*, onun süslü altın - şüphesiz pahalı - gladyatör sandaletlerine baktım ve burnumdan üzgün bir şekilde iç çektim.

Rome anında kadının bacağını adamın kalçasından itti ve tükürdü, "Kes şunu Shel. Neden sürekli böyle kaltak gibi davranmak zorundasın?" Onun bu sözleri sınıfın geri kalanını da etkili bir şekilde susturdu; bu tavır sınıfın benim beceriksizliğime sırt çevirmesine ve onun istenmeyen ilgisinden kaçınmak için yerlerine sinmelerine neden oldu.

Shelly kollarını kavuşturdu ve somurtarak yere yığıldı.

Rome onun önemsiz tavrını görmezden geldi ve gözlerini tekrar bana çevirerek çenesini oynattı. "Az önce söylediklerine gerçekten inanıyor musun?"

"Hangi kısmı?"

Sandalyesinde garip bir şekilde kıpırdandı, parmakları dağınık sarı saçlarını kabaca taradı. "Hayatın adaletsiz olduğu hakkında. Felsefenin neden bazı insanların başına bir şeyler gelirken diğerlerinin gelmediğine dair cevaplar vermesiyle ilgili."

"Kesinlikle," diye yanıtladım tereddütsüz bir kesinlikle.

Yavaşça başını salladı, alt dudağını yukarı kaldırdı, neredeyse etkilenmiş görünüyordu.

Adımlarımdaki acelecilikle uzaklaştım ve odanın kenarındaki asistan masasının arkasındaki koltuğa çöktüm. Sınıf dağılırken başımı öne eğdim.

"*Molly*."

Başımı kaldırdığımda profesörün kırışmış yüzünde bir kınama ifadesiyle karşımda durduğunu gördüm. "Az önce ne olduğunu açıklamak ister misiniz? Karakterime hiç uymuyordu."

"Suzy-"

"*Profesör Ross* sınıfta, *Molly*. Sana ne oldu böyle?"

Yüzümü buruşturarak, "Özür dilerim. Şu anda kafam çok karışık."
"Soruma cevap vermediniz."

Onun sert bakışlarıyla karşılaştığımda, yaşlı gözlerinde sadece profesyonellik eksikliğimden kaynaklanan hayal kırıklığını değil, aynı zamanda bir endişe titreşimini de görebiliyordum.

İçimi çektim. "Sadece kötü bir gün. Başka bir şey değil. Bir daha olmayacak."

Suzy kollarını indirdi, davranışına yönelik azarlaması unutulmuştu. "O genç bayan gibi insanların seni etkilemesine izin verme. Kim olduğun için asla bahane üretme."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Teşekkür ederim profesör. Dersimi aldım. O sadece... bilmiyorum... bir sebepten dolayı beni etkiledi."

"Bunu görebiliyorum. Ama bir dahaki sefere onu engelle.

Görmezden gel." Başımı sallayarak onayladım.

"Şimdi, neden eve gitmiyorsun?"

"Teşekkürler profesör." Sandalyemin arkasından kahverengi deri çantamı aldım ve sınıftan çıktım.

Rome koridorda, sıska sarışın bir kızın kolları boynuna dolanmış, göğsü kırmızı futbol tişörtüyle aynı hizadayken, yüzünde bıkkın bir ifadeyle onu uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Bu durum karşısında kendimi inanılmaz derecede garip hissederek olduğum yerde donakaldım.

"Ama... ama... neden olmasın? Beni asla reddetmiyorsun!" diye sızlanan sarışın, isteksizce Roma'nın boynunu bıraktı, kollarını kavuşturdu ve protesto etmek için krem rengi topuklu ayağını yere vurdu.

"İşler değişir," dedi Rome sertçe ve onu bedeninden geriye doğru itti.

"Değişmek *mi*? *Sen mi*? Ne zamandan beri?"

"Şu andan itibaren! Artık sana gerek yok."

Sarışın öfkeli bir çığlık atarak dışarı çıktı ve Rome avucunu yüzünde gezdirdi, tedirginliğin ötesinde bir ifadeyle alnını kederli bir şekilde duvara dayadı.

Arkasını dönmüş olmasından yararlanarak ve başımı eğerek sessizce yanından hızla geçtim, ancak fark edilmeden geçmeyi başardığımda tekrar nefes aldım.

Kapıdan aydınlık yaz gününe doğru yürürken, Rome'un o adamlardan biri olduğu belli olduğu için biraz hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamadım - oyuncu... kalp kırıcı... her santimiyle tipik bir kötü çocuk.

Böyle bir görünüşle, bu pek de şaşırtıcı değildi.

"Bana bir *kez daha* söyleyin, neden neredeyse açıkta olan göğüslerimin ve kığımın etrafına gevşekçe sarılmış bir çarşafı dolaşıyorum?" Arkadaşlarımla birlikte seçtiğimiz kız öğrenci birliğinin o korkunç kabul gecesine doğru yola çıkarken gereğinden biraz daha yüksek sesle sordum.

Lexi olduğu yerde durdu ve beni kolumdan tutup kendine doğru çekti. "Çünkü *sonunda* bir amigo kız olacağım, lanet olsun ve bu en kolay yol! Baş ponpon kız bütün bu kız öğrenci birliğini yönetiyor ve ben de onunla omuz omuza verip bunu kendi avantajıma kullanmak niyetindeyim. Üç yıl boyunca bir kız kardeşliğe girmeyi denedim ama *olmadı*. Bu benim denemek için son yılım, o yüzden çeneni kapa ve işe koyulalım!"

"Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. Bu saçmalık için çok yaşıyoruz! Hepimiz son sınıf öğrencisiyiz - neden bizden kendi bölümlerine katılmamızı istiyorlar ki?"

"Çünkü," dedi kızgın bir ses tonuyla. "Üst sınıflar ve transferler için kontenjanları azaldı - yani biz!" Etkileyici derecede beyaz yüzüne bir kaş çatma yerleşti.

Lexi, aşırı ince vücudu, siyah pixie kesimli saçları, bembeyaz makyajı, gözlerinde ve dudaklarında siyah sürme kalemi olan, 1.80 boylarında bir Gotik'ti. Basmakalıp bir amigo kızın tam zıttıydı ama bir gün bir futbol maçında piramidin tepesine çıkacağına dair çılgın bir hayali vardı.

Ben, oda arkadaşı, ona destek olmak için görevlendirilmiştim. Ben ve üç yüz kiloya yakın sarışın Teksaslı, hayattan daha büyük olan Cass, bu gece hangi erkekleri yemek istediğini araştırmak için arkasından geliyorduk. Her zamanki gibi Cass'in üzerinde her zamanki beyaz Stetson'ı ve siyah deri kovboy çizimleri ile kız öğrenci yurdunun zorunlu kıldığı, yastık kılıfına benzeyen dar tulumu vardı.

Üçümüze birlikte bakarken, büyük beyaz kapının diğer tarafında bizi bekleyen atletik güzelliğe sahip güneyli güzellere pek de uymayacağımızı düşünmeden edemedim.

Burada kaldığım ilk hafta (acele haftası), aşırı hevesli bir esmer tarafından rozet takılmıştık, haftalar süren seçimler geçmişti ve resmi kabul töreni için bu gece katılmamız söylendi.

Lexi bunu amigo kızları seven yüce Tanrısından gelen ilahi bir mesaj olarak gördü.

Bunu zalimce ve olağandışı bir ceza olarak gördüm.

Cass önümüzde durdu ve sordu, "N'aber sürtükler? Bu jig'e gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz? Sunulan birinci sınıf bifteğin ne olduğunu görmek istiyorum. Annemin taco'sunun iyi bir dolmaya ihtiyacı var." Ve demek istediğini abartmak için kasıklarını tokatladı.

Bir ay önce geldiğimde, hemen kampüsteki bir üniversite dairesine yerleştirildim ve mevcut tek oda bu iki kızla birlikteydi. Onları anında sevdim - gösterişsiz, kibirsiz ve kimlikleriyle tamamen gurur duyuyorlardı. Beni güneyli kanatları altına aldılar ve hemen kaynaştık. Ancak bu güzel hanımlarla tanıştığımda, benimsediğimiz bu *'hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için' sloganının* beni Wal-Mart değerinde sıfır numara pamuğa düşüreceğini fark *etmemiştim*, hepsi de emo güzellik yarışması kraliçesi arkadaşımın ponpon fantezisini gerçekleştirmesine yardımcı olmak içindi.

Yalnızlık, on sekiz saatlik kütüphane seansları ve Oxford'daki kibirli gümüş servisli akşam yemekleriyle dolu bir hayattan, antik Roma modasını andıran bir çarşaf giymeye başlamıştım.

Olmadı.

Yakın bile değil.

Cass, daracık togasının içindeki gizli bir aralıktan kaçak içki şişesini çıkardı ve uzun bir yudum aldı. "Woo! Yanmayı hisset, tatlım!" diye şarkı söyledi, geriye doğru eğildi ve tıknaz kalçasını tokatladı. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek son damlaları yaladı ve şişeyi önce Lexi'ye uzattı, o da yuttuktan sonra olduğu yerde dans etti, ciyakladı ve kollarını salladı, sonra da bana uzattı. Bir yudum aldım ve gözlerimin yuvalarından fırladığını hissettim.

"Ohmigosh, Cass! Bunu nasıl içebiliyorsun?" Ellerimi boğazımda gezdirip yanmayı yatıştırmaya çalışırken tükürdüm. Cass banyosunun bir bölümünü kaçak içki imalathanesine dönüştürmüştü. Bu şeyi çok severdi.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Annemin sütünü içmek gibi bir şey ve vızıltısına bayılıyorum..." Kelimeyi uzattı ve sanki teninde elektrik çarpmış gibi davrandı, sonra gizli çantasından tütününü çıkarıp alt dudağının arasına sıkıştırdı.

Yaptığı maskaralıklara gözlerimi devirdim ve şişeyi geri verdim. Kollarımızı birleştirerek cehennemin kızgın çukurlarına doğru ilerledik.

* * *

Delta Epsilon Nu Omega... Beta... Pi... Kappa -kim takar ki? Kırmızı tuğlalı görkemli malikânenin girişinde büyük bir meşe merdiven bulunuyordu ve tavandan sarkan avizeler Versailles sarayına aitmiş gibi görünüyordu.

Hemen kız öğrenci birliğinin kız kardeşleri tarafından geniş bir arka odaya götürüldük. Adaylar, yakında ele avuca sığmayan başkanla tanışacağımızı duyduklarında heyecandan çılgına dönmüşlerdi. Bir kişinin nasıl böyle bir çılgınlığa neden olabildiği beni şaşırtmıştı.

Kız kardeşler bize sessiz olmamızı söylediler ve bir kız kardeşin ellerini masaya vurması sayesinde dramatik bir davul sesi ile başkan geceyi başlatmak için ciddi bir dramatik yetenekle bir dizi çift kapıdan geçti.

Anında gerildim. Shelly'ydi, son derece süslenmişti ve üzerinde çok dar, kısa sarı bir elbise vardı.

"Adaylar, hoş geldiniz. Bu akşam hepiniz bu saygın ve birinci sınıf kız öğrenci birliğinin son kabul törenine katılmak üzere buradasınız. Bu odada bulunan herkes, üniversitede ve hayatının geri kalanında kendini sıkı bir kardeşliğin ve ailenin parçası olarak bulacak." Kalabalığın önünde volta atmaya başladı. "Bu gece eğlenmekle ilgili. Ama parti başlamadan önce, burada olmayı ne kadar istediğinizi kanıtlamanız için size küçük bir görev vermeye karar verdik."

Yüzündeki kendini beğenmiş sırıtsı görünce içimi bir endişe kapladı.

"Görev gerçekten hızlı ve kolay," dedi siyah bir çarşafı kaplı bir masanın yanında dururken. Kıkırdayarak çarşafı arkaya attı ve altındaki sürprizi ortaya çıkardı: çizgiler ve çizgiler halinde gözbağı.

Shelly her birimizin önünde kasıla kasıla yürüyordu, boncuk gözleri her bir kurbanını değerlendiriyordu ve bana geldiklerinde biraz gerildiler. "Molly. Bu da ne böyle? Bu tür şeyleri *eğlenceli* bulmadığını sanıyordum.

Hmm? Belki de bir kız öğrenci birliğine katılmanın
İnsanlık hali, ha?"

Cass ve Lexi'nin sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek gözlerimi kapattım ve burnumdan yavaşça nefes aldım.

O kızıdan cidden hoşlanmamıştım.

Shelly kendini beğenmiş bir gülümseme ve şen bir kahkahayla devam etti. "İnisiyasyon görevi için bağlantılı kardeşliğimizden kardeşler kullanacağız. Gözleriniz bağlı olacak ve *bir* Yunan kardeşinizi dillerinizle *öpmeniz* ve az önce yedikleri yemeği tahmin etmeniz gerekecek. Bağlılığınızı göstermek için fazla bir şey değil ve hepimiz buna çok güleceğiz." Şampuan reklamına layık saçlarını diğer kız kardeşlere fırlattı, onlar da kıkırdayarak karşılık verdi.

Hay aksi.

Bu ses hoşuma gitmedi.

Lexi'nin kolunu tuttum ve ona doğru eğildim. "Yakın zamanda yaşanan bir skandal ya da onun gibi bir şey yüzünden artık tacizin yasak olduğunu söylediğini sanıyordum. Şu göz bağlarına bak. Bu hepimizin tamamen aşağılanması için neden olacak - bu lanet olası bir yıldırma olarak belgelenir! Bunu yapamam Lexi. Bu iş beni aşar."

Lexi siyah çerçeveli yavru köpek gözleriyle bana baktı. "*Lütfen*, Molls. Benim için mi? Bu *kötü bir taciz* sayılmaz; sadece bir erkekle öpüşmek, Tanrı aşkına!"

Başımı eğdim ve inledim. Ona karşı koymanın bir faydası yoktu. Yine ağlayacak ve bana suçluluk duygusu yaşatacaktı. "Bana kesinlikle borçlusun!"

"Masaya doğru yürüyün ve gözlerinizi bağlayın. Sizi bir sıraya koyacağız ve çocuklar içeri alınacak," diye şarkı söyleyen Shelly, masrafları bize ait olmak üzere iyice eğleniyordu.

Emredileni yaptık ve birkaç dakika sonra kapının açıldığını ve birkaç çift ayağın odaya girdiğini duydum. Birinin önümde durduğunu hissettim ve pis kokudan neredeyse kusaktım. İçki içiyordu ve gözeneklerinden güçlü, çürümüş bir vücut kokusu yayılıyordu.

İğrenç.

Shelly neşeli bir tavırla, "Omzunuza dokunduğumda öpüşün, yemeği doğru tahmin edin ve içeri gireceksiniz," dedi.

Sıranın sonuna geldiğimi anlayabiliyordum çünkü elimi yanıma doğru salladığımda hissettiğim tek şey ince bir havaydı.

Gidecek son kişi ben olurdum.

Höpdürdeten dillerin ve tahminlerde bulunan kızların belirgin sesi odayı doldurdu ve sürecin ortasında şirret kahkahalar atan kız kardeşler korusu her yönden geldi.

Nabzımın gergin bir endişeyle attığını hissedebiliyordum ve ellerim kıpırıyor, gelişen paniğimi ele veriyordu.

Benim sıram yaklaştıkça zaman durmuş gibiydi. Öğrenci birliğindeki çocuk *kötü* kokuyordu.

Ama bunu Lexi için yapardım.

Sırtıma hafifçe vurulması sıranın bende olduğunu işaret ediyordu. Kendimi destekledim ve öne doğru eğildim, sadece başımdan geçen bir hava akımı ve yan taraftan gelen yüksek sesli bir çarpışma hissettim, erkek kahkahaları etrafımda yankılanıyordu.

"Çekil, Macmillan. Sanırım benim yerimdesin," dedi bir ses.

"Ah *hayır*... B-b-b-burşun! Shelly dedi ki... dedi ki..." *Macmillan* yarı tutarsız bir şekilde yere doğru geveledi.

"Ne dediği umurumda değil. Git ve bir içki al, ya da sız, ya da başka bir şey. Anladın mı beni?" Bu 'Bullet' denen adamın sesindeki tehdit açıktı.

"Seni anlıyorum. Seni anlıyorum, dostum."

Neler olduğu ya da kimin beni öpmek için kavga edeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu gün her geçen saniye daha da garipleşiyordu.

"Bekle! Mac'in-" Shelly bağırdı.

"Kapa çeneni, Shel." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu ve Shelly sessizliğe gömüldü.

Yeni kardeşlik üyesi benden önce hareket ettiğinde, rahatsız edici durumlarda benimsediğim gergin bir alışkanlık olan tırnağımı çiğnemekle meşguldüm ve bir öncekinden çok daha güzel kokuyordu -yaz, sabun ve nane. Tanıdıktı. Rahatlatıcı. Cezbedici.

İri, nasırlı bir el başparmağımı ağızımdan çekip sert bir bele yerleştirdi. Parmaklarım gövdesini kaplayan pamuğa benzer kumaşın üzerinde gezinerek altındaki sert kas çıkıntılarını ve belirgin karın kaslarını belirledi. Gözleri bağlamak kesinlikle duyuşsal bir uyanıştı; çok daha fazlasını kokluyor, hissediyor ve duyuyordunuz.

Elleri yüzümün iki yanını kavradı ve bana doğru ilerlemeye başladığı anı hissedebiliyordum, sadece aniden dudaklarımı okşadı, alaycı bir şekilde, yumuşak bir şekilde kendi dudaklarıyla.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, beni esir alan kişi sinirli bir inilti çıkardı, her türlü nezaketi bir kenara bıraktı ve istekli, ıslak dili ağızımı işgal etti, benimkiyle düello etti, kontrol için savaştı. Memnuniyetle teslim oldum. Başka bir seçenek yoktu.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Her geçen saniye öpüşme daha çılgınca, daha yoğun bir hal alıyordu ve nenenin serin tadını açıkça alabiliyordum - nane olduğunu tanımlamam gereken yiyecek ya da tat. Ağzının her yerinde, her köşesinde ve dolgun dudaklarının yüzeyinde tadını alabiliyordum.

Birden şehvetimden koptum ve nerede olduğumu hatırladım -insanlarla dolu bir odada- ve kendimi tamamen onun dokunuşuna kaptırmadan önce düşüncelerimi tekrar kontrol altına aldım ve isteksizce bağlantıyı kesmeye gittim.

Bileklerini tutarak önce dilimi geri çektim ve elleri yüzümün her iki yanında sabit kaldı. Dudaklarım onunkinden kaydı ama son tadının tadını çıkarmak için dikiş boyunca yaladım ve tatmin edici bir homurtu çıkardım.

Nefesimi toplamaya çalıştım ve ilk defa odanın tamamen sessiz olduğunu fark ettim.

Beni esir alanın elleri yanaklarımda inatçı, hükmedici bir mengene gibi sıkılaştı ve sıcak, tatlı nefesi hızlı, sıkı pantolonlarla yanağımda gezindi.

Boğazımı temizledim ve sessizce, "Bu nane. Ağzındaki tat-"

Cevabım alçak bir iniltiyle kesildi ve okul arkadaşının dudakları öncekinden çok daha büyük bir şevkle tekrar dudaklarıma yapıştı, dili hemen ağzıma geri döndü.

Yüzü neredeyse acı verecek kadar benimkine bastırırken, ahşap ve orman kokan yumuşak saçları burnumu gıdıkladı. Dilinin her vuruşunda inliyor ve sanki dünyanın en güzel tatlısını yiyormuş gibi derinlere dalıyordu; ben de karşılık vermekten başka bir şey yapamıyordum.

Ellerim kalkıp saçlarına dolandı -uzun, yumuşak saçlarına- ve onları yumruklarımin arasına aldım, daha da yakınlaşmak için birbirimizle boğuşurken hınzır, sert bir hırıltı kazandım.

Ne kadar süre öpüştüğümüz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ne kadar uzun sürerse kalbimin göğsümden fırlayacağını düşünüyordum.

O kontrol etti, ben itaat ettim ve ikimiz de birbirimizin kucaklaşmasının tadını çıkardık. Ellerinden birinin boynumda hayalet gibi dolaştığını hissettiğim an,

Biri omzumu çekti ve yüzümü saran el gevşedi. "Yeter! Ne oluyor, Rome? Bırak onu, hemen!" Shelly'nin sesi titriyordu.

Sesi, kara tahtaya çizilmiş çivilere benziyordu.

Gözlerimden gözbağı çekildi ve karanlığın örtüsü düştüğünde Roma karşımdaydı - tam karşımda olduğu gibi, burunlarımızın uçları

Neredeyse dokunuyordum. Daha önceki kıyafetlerinin aynısını giymişti, yanımızdaki Shelly'yi görmezden geliyor ve bariz bir istek ifadesiyle bana bakıyordu.

"Hey, Mol," diye mırıldandı, bir yandan da gözlerime, şişmiş dudaklarıma ve tekrar geriye bakıyordu.

"Hey, sen..." Yıpranmış beynimde başka bir kelime bulamamaya çalıştım.

Roma bir kez daha eğildi, sanki yerçekimi bizi içine çekiyordu ve benim çenem de içgüdüsel olarak buna karşılık eğildi. Shelly, Rome'un koluna uzanarak onu birkaç adım geriye çekti ama yine de aramızdaki tuhaf bakışma yarışını bozmadı. "Hey!" diye sertçe bağırdı ve yanağına hatırı sayılır bir güçle tokat attı. Bu onun dikkatini çekmiş ve tepkisel soluk alışlarını kazanmıştı.

Odadaki herkes.

Yeniden konumlandığı ellerini yüzümden indiren Rome, nazıkçe ama sıkıca bileğini kavradı ve yüzünde dehşet verici bir alaycılıkla dişlerini sıkarak konuştu. "Sakın bana vurma. Bir daha asla. Bir daha asla."

Shelly'nin gözleri onun sert ve tehditkâr uyarısı karşısında açılırken, odadaki diğerleri bana ters giden bir bilim deneyiymişim gibi baktı.

"Naneliydi," diye ağızımdan kaçırıp, Shelly boynunu kırarak bana baktı. "Roma nane tadındaydı. Bu saçma kabul görevi için istediğin buydu, değil mi?" Odanın üzerine çöken çatırdama atmosferini dağıtmaya çalışarak Shelly'ye bakarken, sözlerim kulaklarıma bile buz gibi soğuk geliyordu.

Rome'un sert ve öfkeli bakışları benimkilere odaklandı ve bir an için nefesim kesildi. Daha önce hiç kimse bana böyle hissettirmemişti ve ona karşı duyduğum alışılmadık çekim karşısında paniklemeye başladım.

Ağız sert bir çizgi halinde gerildi ve burun delikleri sanki yoğun çekiciliğimin kokusunu alabiliyormuş gibi genişledi. "O haklı. Az önce sakız çiğnemiştin."

Kolunu Shelly'nin sert tutuşundan kurtaran Rome, onu geri itti, hızla döndü ve kapıyı sertçe çarparak odadan çıktı.

Gergin geçen birkaç saniyenin ardından, kardeşlik grubunun geri kalanı da aynı şeyi yaptı ve geriye sadece aval aval bana bakan, etkilenmiş sırtışlar ve hayret dolu ifadelerden oluşan bir kokteyl bıraktı.

Lexi ve Cass, geniş gülümsemelerinden yayılan heyecanla koşarak geldiler. Lexi elimi tuttu ve "Molly, onun kim olduğunu biliyor musun?" diye ciyakladı.

"Evet, Roma'ydı. Onunla bugün erken saatlerde tanıştım, Etik ve Felsefe dersime giriyor."

Cass homurdandı. "Evet, burası *Roma* ama o *bir öğrenciden* daha fazlası, Molls."

"*Tamam mı?*" Kafam karışmış bir şekilde cevap verdim.

Lexi eğildi. "Molly, o son sınıfta ve bilesin diye söylüyorum, *tamamen* ulaşılmaz biri. Çekingen, karamsar ve karanlık biri ama daha da *önemlisi*, Tide'ın kahrolası oyun kurucusu!"

"Resmi istatistiklere göre 1.80 boyunda, 45 kilo ağırlığında kaslı bir adam!" Cass heyecanla ekledi.

"O bir ne? Kimin için?"

Cass geri çekildi ve az önce Papa'ya küfretmişim gibi ellerini şişkin göğsünün üzerine koydu. "O Crimson Tide'ın yıldız oyun kurucusu."

"Tişörtünde öyle yazdığını fark ettim. Bu bir Amerikan futbol takımı, değil mi?"

"Doğru mu? *DOĞRU MU?* İngiltere'de futbol yok mu?"

"Evet, ama *yuvarlak* bir topla oynadığımız türden. Siz buna futbol diyorsunuz. O ve rugby, kriket, tenis. Biz Amerikan futbolu oynamıyoruz, en azından profesyonel olarak."

"Yüce Tanrım... Futbolsuz bir hayat düşünemiyorum. Arka kapılar, barbeküler ya da sosisli sandviç standları yok. Hayat çekilmez olurdu."

"İngiltere'nin kuzeyindeki küçük bir maden kasabasında büyükannem tarafından büyütüldüm. Onun eğlence anlayışı atkı örmek ve satranç oynamaktı. Sonra Oxford'a gittim ve orada lisans derecem için yirmi dört-yedi çalıştım. Futbol hayatımda büyük bir rol oynamadıysa kusura bakmayın!" Şaka yapmaya çalıştım ama eski hayatımdan bahsedince içimde tanıdık bir endişenin yükselmeye başladığını hissettim. Beni boğmadan önce onu bastırdım.

Lexi elini umursamazca salladı. "Peki, sana ipucu verelim. Romeo Prince Tide'ın (UA'daki futbol takımı) oyun kurucusu ve yıl sonunda kesinlikle NFL'e gidiyor. Şimdiye kadar iki kez seçmelere katılması bekleniyordu, ancak bazı nedenlerden dolayı kalmaya ve büyük zamana ulaşmadan önce üniversiteyi bitirmeye karar verdi. Sen, Molly Shakespeare, az önce kampüsteki en çekici çocukla herkesin önünde öpüştün. Kimseye söz vermeyen bir adamla. Diğer erkeklerin korktuğu ve kızların uğruna ciğerlerinden vazgeçeceği bir adam."

"Evet, seni şanslı sürük!" diye ekledi Cass, koluma hafif bir yumruk atarak.

Boş yüzüm, az önce olanların gerçek etkisini hala anlamadığımı ima ediyor olmalıydı.

Cass dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Bunu senin anlayabileceğin bir şekilde ifade edeyim. Siz, Kate Middleton, Alabama Üniversitesi'nin ve muhtemelen tüm Amerikan kolej futbolunun Prens William'ını öptünüz."

Sonunda jeton düştü.

"Yani Roma buralarda büyük bir olay mı?" Kocaman sırtışıları bana bu cümlelerin son derece abartılı olduğunu gösterdi.

"Romeo Prince. Biraz gergin biri, değil mi?" Eşsiz bağımlılık yaratan tadını, yüzümdeki sahiplenici ellerini ve derin tatmin hırıltılarını hatırlayarak sessizce söyledim.

"Son derece becerilebilir! Onu futbol sahasında görmek istersiniz... *Tanrım, bu bir şey!* Soğukkanlılığını çok kaybediyor, yoluna çıkanlara tekme basıyor ama kızlar onun bu karamsar halini seviyor ve bacakları kesilmiş, muhteşem, bronz tenli, tam bir seks adamı. Kahretsin, onu düşünürken neredeyse boşalıyordum!" Cass'in kabalığı karşısında yüzümü buruşturdum. O sadece başını sallayarak beni başından savdı. "Ama sana doyamadı, kızım! Oracıkta elbiselerini parçalayacak sandım! Seni öpmeye gittiğinde neredeyse Mac'in kafasını koparacaktı. Onu yere ittiğinde, yüzündeki canı bakış çok korkutucuydu. Tüylerim diken diken oldu!" Kolunu uzattı ve göstermek için ovuşturdu.

Söylediklerini özümserken kaşlarım çatıldı. "Romeo Prince," diye mırıldandım hayallere dalarak. Beni öyle bir çaresizlikle, öyle bir ihtiyaçla öpmüştü ki, içimin derinliklerinde bilinmeyen bir şeyi harekete geçirmişti.

"Evet, ve Molly Shakespeare-hey! Romeo ve Shakespeare! Ne kadar komik değil mi?" Cass heyecanlanarak, togasının neredeyse düşmesine ve görmeye hevesli olduğumdan daha fazla parlamasına neden olduğunu söyledi.

"Yüce Tanrım! Olması gereken bu!" Lexi küçük elini ağzına götürerek güldü.

Shelly yüzüme bakmak için o anı seçti, sıkı mavi gözleri benimkileri delip geçti. "Derhal bu evi terk et, seni... seni... *sürtük!*" diye bağırdı ve bunu yaparken yüzüme tükürüğünü püskürttü.

Gözlüklerimi çıkardım ve rahatsız edici sıvıyı togamın altıyla sildim. "Memnuniyetle. Zaten buna ihtiyacım yok. Buraya gelmek *büyük* bir hataydı. Cass, Lexi, üzgünüm ama bu *hadi hepimiz kardeş olalım aşk festivali* bana göre değil. Evde görüşürüz çocuklar."

Kendimi bu iğrenç kızıdan uzaklaştırmalı ve olmadığım bir şey olmaya çalışmayı bırakmalıyım. Arkadaşım için denemiştım ve önemli olan tek şey buydu. Tüm bu günü geride bırakmam gerekiyordu. Yarın her şey normale dönecekti.

Cass parmaklarını kullanarak ısıık çaldı ve herkesin dikkatini çekti. "O içerde, Shelly. Bir adamı öptü ve ne yediğini tahmin etti. Beni bu konuda test etme; herkes şahit oldu. Tanrı aşkına, Molls'un gözleri bağlıydı! Adamın peşinden gitmiş gibi değildi." Bununla birlikte, yüzünde tehditkâr bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturdu.

Shelly'nin sert yüzü bir an için düştü. Onu suçlayamazdım; Cass'in gazabına uğrayan ben olsaydım ben de titrerdim.

"Onu öpmesi gerekmiyor! O benim olmalı!" Shelly, kendisine çeşitli kayıtsızlık bakışlarıyla bakan kız öğrenci birliği arkadaşlarına bağırdı.

"Sanırım *onu* öptüğünü göreceksiniz... iki kez," diye anons etti odanın arkasından bana doğru yönelirken bana göz kırpan muhteşem bir esmer.

Elini omzuma koydu. "Kabul etti. İtiraz etme yoksa kaybedersin Shelly," dedi güzel yüzünde memnun bir sırıtışla. "Sırf sen ve dalkavukların eğlenebilsin diye her yıl adaylara bu saçmalığı yaptırmak senin suçun. Ama bu sefer ters tepti. Çok yazık, diyorum."

Shelly hışımla yanımdan geçti ama parmağını göğsüme bastırmadan önce değil. "Ondan uzak dur yoksa başın belaya girer, duydun mu? Kiminle uğraştığının farkında değilsin, hiçbir *fikrin yok!*" Odadan çıkarken kapıyı çarptı.

Ölüm sessizliği oluştu.

Esmer kadın adaylara hitap etti. "Tebrikler! Artık hepiniz bu *harika* kardeşliğin bir parçasısınız - ne şanslısınız! Fıçılar bahçede. Keyfinize bakın."

Üyeler mutlu sırıtışlarla odadan çıktılar ve Lexi, Cass ve beni uzun bacaklı güzelle baş başa bıraktılar. Kısa kırmızı bir yazlık elbise giymişti ve bronzlaşmış zeytin rengi teni, sırtının ortasına kadar uzanan uzun, siyah saçları ve koyu kahverengi gözleri vardı. Büyüleyiciydi. Süper model gibi çarpıcıydı.

Bana doğru yürüdü ve megawatt gücünde bir gülümsemeyle kendini tanıttı. "Shelly için üzgünüm. Bu tür etkinliklerde her zaman güç sarhoşluğuna kapılır ve kuzenimle yaptığınız hararetli PDA'yı çok iyi hatırlıyor."

"Kuzen mi?" Ciyakladım.

Güldü. "Evet, Rome benim kuzenim, daha çok kardeşim sayılır. Ben Ally Prince. Shelly on yaşımdan beri onun kız arkadaşı olmak istiyor. Onu görmezden gel. Görmezden geliyorum."

"Ona karşı biraz fazla sahiplenici görünüyordun."

Ally kahkahalarla güldü. "Nedenini bilmiyorum. Hiçbir zaman resmi olarak birlikte olmadılar. Sadece geçmişte bazen birlikte oldular ama Shelly hiçbir zaman ilişkilerinin bittiğini anlamadı. Rome tek eşli bir tip değil, ona sadece babası ve Rome'un babası iş ortağı oldukları için ilgi gösteriyor. Ailesinin gelecekteki eşi için seçtiği kişi tam olarak o. Eski paralı tipler buralarda birbirlerinden ayrılmazlar. Aileleri zaten hepsi nişanlıymış gibi davranıyor."

Bu bilgi üzerine kalbim biraz kırıldı. *Onunla* nişanlanacak mıydı?

Ally omzuma dokunmak için uzandı, yüz hatlarında abartılı bir eğlence vardı. "Onu daha önce hiç böyle davranırken görmemiştim kızım. Shelly de görmedi. Bu yüzden inek gibi davranıyor. Ben bile seksi görüldüğünü düşündüm ve ben onun kuzeniyim ve kesinlikle ensest ilişkiye girmiyorum, bilginize!" diye alay etti.

Ally kolumu onunkiyle birleştirdi. "Hadi gidip bir bira içelim. Seninle iyi arkadaş olacağımızı söyleyebilirim Bayan Molly, sırf Shelly'ye işkence edişini izleyebilmek için bile olsa. Ayrıca, sizi evdeki odalardan birine aday gösteriyorum, arkadaşlarınızı da. Sadece birkaç odamız kaldı ama siz taşınırsanız Shelly sürekli kızgın olacak ve benim yılım çok daha heyecanlı geçecek."

İki saat sonra kendimi Cass, Lexi ve Ally ile birlikte yemyeşil çimenlerin üzerindeki piknik masasında otururken buldum. Lexi, Ally'nin amigo takımının demirbaşlarından biri olduğunu çok iyi bildiği için ona olabildiğince yağ çekiyor, seçmeler ve yeni katılacaklarda aradıkları özellikler hakkında onu sorguya çekiyordu. Cass bir yandan kaçak Moonshine'ını yudumlarken bir yandan da hemen sağda duran kovboy kıyafetli devasa Tide oyuncusuna (bana öyle söyledi) göz süzmekle meşguldü.

Benim de dahil olduğum bir sohbetin olmaması kafamın sadece tek bir konuya kaymasına neden oldu: Roma. Öpüşmeden sonra geri dönmemişti. En azından onu partide görmemiştim, bu yüzden eve gittiğini varsaydım. Ne yazık ki yokluğunun beni biraz hayal kırıklığına uğrattığını kendime itiraf etmek zorundaydım. Bana karşı garip davranışlarıyla beni derinden etkilemişti ve o öpücüğün etkisinden bir türlü kurtulamıyordum. Her zamanki çalışma tarzımın bir parçası olmayan şeyler düşünmeme neden oldu - çıplaklık, yataklar ve çok fazla ter içeren şeyler.

Sohbete yeniden odaklandığımda, kızların konuyu amigoluktan aile geçmişlerine kaydırdıklarını duyunca dehşete kapıldım. Bunun hızlı bir nefes almak için mükemmel bir an olduğuna karar verdim.

"Hey, Ally, buranın tuvaleti nerede?" Aniden sordum.

"Benimkini kullanabilirsin, hayatım. En üst katta, sağdan üçüncü." Çantasından bir anahtar çıkardı ve elime tutuşturdu. "Kilitli tutuyorum ki millet böyle partilerde sevişmek için kullanamasın."

"İyi düşünmüşsün. Teşekkürler. Hemen döneceğim."

Avlu kapısından geçip ana merdivenlere yöneldim, üç katı hızla tırmanırken kapalı kapıların arkasından gelen inleme ve homurtuları duymamazlıktan gelmeye çalıştım. Ally kapısını kilitli tutmakta haklıydı. Sanki her katta kızışan bir kurt sürüsü varmış gibi geliyordu.

Doğru kapıya ulaştım ve anahtarı kilide soktum, arkamdan kapattım ve güvenli olması için tekrar kilitledim. Dışarı çıkmak istemedim.

canlı bir seks şovuna davet etti.

Oda çok güzeldi. Duvarlar bembeyazdı, kocaman bir kral yatağı kırmızı çarşaflar kaplıyordu ve bir köşede büyük bir antika masa vardı. Ancak asıl kazanan kişisel balkonuydu. Kırmızı tül perdeler açık kapıların üzerinden hafif yaz esintisiyle akıyor ve yıldız ışığı kumaşa incelikle dokunmuş gümüş iplik tellerine vurarak parlıyordu.

Tüm bunlara sahip olmasına rağmen hâlâ üniversitede okuyor olması karşısında başımı salladım. Bazı insanlar hayatları boyunca bu kadar lüks yaşamamışlardı - babam ve büyükannem hayatları boyunca dört küçük odada yaşamışlardı. Burada yaşamamanın da *çok pahaliya* mal olduğunu hayal ettim. Bu düşünce beni şaşkınlığımdan kurtardı ve amaçladığım gibi banyoyu aramaya başladım.

Odanın uzak tarafına ulaştığımda balkondan parçalanmış bir ses "Al, sen misin?" diye seslendi.

Yerimden sıçradım ve göğsümü tuttum, kalbim korkudan gümbürdüyordu. Sesin sahibi karanlık odaya girdiğinde yatağın direğine yaslandım.

Roma'da.

Kafamı kaldırdığımda bana baktığını gördüm, belli ki varlığım karşısında şaşırmıştı.

"Bu oda yasak bölge Mol," dedi kahverengi şişesinden bir yudum bira alırken oldukça sert bir şekilde.

Mol. Dilinin isminin etrafında dönmesine bayılıyordum. Daha önce kimse bana Mol dememişti ama onun dudaklarından dökülen tek bir cümle adımı değiştirmek için dilekçe vermeme neden oldu.

Gergin bir şekilde doğruldum, sert sesi nefesimi kesiyordu ve anahtarı ay ışığının parıltısında sallandırdım. "Evet, biliyorum. Ally bana banyosunu kullanmam için anahtarını verdi."

Dudaklarını yaladı ve başka bir şey söylemeden çıplak ayaklarıyla تنها balkon terasına doğru yürüdü. Onun gidişini izledim ve banyoya koştum. Hızlıca ihtiyaçlarımı giderdim ve aynaya bakarak kendimi toparlamaya çalıştım.

Makyaj masasından Ally'nin fırçasını ödünç alıp kıvrıcık saçlarımda gezdirdim ve kahverengi bukleler yığınına kontrol altına almak için başımın tepesindeki düğümü yeniden sabitledim. Diş macununu gördüm ve parmağıma biraz sürerek dişlerimin üzerinde gezdirdim ve son olarak buruşuk togamı düzelttim, C beden göğüslerimin ve kıvrımlı popomun üzerinde sıkılaştırdım. Kalçamdaki dövme görünmüyordu, bu beni çok memnun etti ve son bir düzeltmeyle

kaşlarımı ve yanaklarımı parmaklarımla dolgunlaştırarak banyonun güvenli ortamından çıktım.

Kapıyı hafifçe tıklatarak açtım ve parmak uçlarımda çıkışa doğru ilerledim. Neredeyse kapıya varmışım ki Roma, "Mol?" diye bağırdı.

Olduğum yerde donakaldım. "Öyle mi?"

"Bir süre burada benimle takılmak ister misin?" Sesi gergin geliyordu, sanki bana sorarak kendi sağduyusuyla savaşmış gibiydi. Bu ikimiz için de geçerliydi. Onun yanında kendime güvendiğimden emin değildim... hem de *hiç*.

"Mol?" "Evet..."

tamam."

Açık terasa çıktığımda Rome'u verandadaki masanın etrafında beyaz bir sandalyede oturmuş, parmaklıkların arasından, yüzünde sıkılmış bir ifadeyle kız öğrenci yurdunun arka bahçesine bakarken buldum.

Karşısına bir sandalye çektim ve onu neyin bu kadar büyülediğini görmek için eğildim. Rome, bir şişe Bud'ı bana doğru uzatana kadar varlığını kabul etmedi ve sandalyeye çökmüş, düşünceleri meşgul bir halde kendi içkisini yudumladı.

Arkamdaki balkona baktım, saksıdaki parlak bitkilerden oluşan güzel dekorasyonunu inceledim ve tekrar Roma'ya döndüğümde, yoğun koyu kahverengi bakışlarının tüm dikkatiyle karşılaştım ve ona eşlik etmeyi kabul ettiğimden beri ilk kez dolgun dudaklarına küçük bir gülümseme yerleştirdi.

Ellerimle bir şeyler yapmak için içkimden bir yudum aldım. Sessiz kaldı ve başını sandalyenin koluna tünemiş olan eline yasladı.

"Ne zamandır gözlük kullanıyorsun?" diye sordu, belli ki sadece sohbet başlatmak için.

"Sanırım üç yaşımdan beri. En azından o sıralarda. Gözlerim hep bozuktu," diye cevap verdim ve o da dönüp bir kez daha boş gözlerle aşağıdaki kalabalığa baktı.

Alt katta bir şişe kırıldı ve kontrol etmek için parmaklıkların arasından baktı. "Aşağıda sesler yükseliyor," diye mırıldandı sıradan bir şekilde.

"Evet. Koridorlarda yürümeyi denemelisin. Kulağa genelev gibi geliyor. Üniversite hayatının bu kadar *aktif* olabileceğini düşünmemiştim."

Sessizce kıkırdadı ve kadeh kaldırır gibi şişesini havaya kaldırdı. "Yunan hayatına hoş geldiniz."

Gülümsedim ve şişemi de havaya kaldırdım, sonra da vücuduma saldıran sinirlerin gerilla saldırısından kurtulmamı sağlamak için yarısını bir yudumda içtim.

Romeo kaşlarını kaldırırken şişeyi masanın üzerine bıraktım. "Bira severim," diye zayıfça açıkladım.

"Anlayabiliyorum," diye cevap verdi aynı eğlenceli sırıtışla.

Kızardım ve çenemi avuçladığım elimin üzerine koydum. "Peki neden burada saklanıyorsun?"

Roma geniş omuzlarını kamburlaştırdı. "Bu gece hissetme."

Alay ettim. "Bay All-star Oyun Kurucu kendisine hayran hayran bakan hayranlarının arasına karışmak istemiyor mu?"

Tavır bir anda eğlenmekten sinirlenmeye dönüştü ve hayal kırıklığı içinde elindeki Bud şişesinin etiketini koparmaya başladı. "Pek uzun sürmedi. Kim olduğumu sana kim söyledi?"

"Lexi ve Cass."

"Kim?"

"Oda arkadaşlarım, biz... şey, biz... bilirsin..." dedikten sonra bana söylediler. "Öpüştünüz mü?" dedi açıkça, utanmadan.

Gözlerimi kırmızı fayanslı zemine sabitledim. "Şey... evet." "Peki benim hakkımda ne dediler?"

"Crimson Wave'in olağanüstü oyun kurucusu Romeo Prince olduğunuzu ve kolej futbolunun Prens William'ı olduğunuzu, falan filan..."

Etiket yıkımında durdu ve kahkahasını bastırmak için elinin tersini ağzına götürdü.

Sıkıntıyla dudaklarımı büzdüm. "Ne?"

"The Tide."

"Ha?"

"Bu Crimson Tide. Wave değil."

Omuz silktim ve düzeltmesini umursamaz bir tavırla geçiştirdim. "Her neyse."

Tomayto tomarto."

"Bu aramızda kalsa iyi olur. Buralarda *tomayto tomarto* yok. Bu... her şey. Ölüm kalım meselesi." İçini çekti ve etiketi toplamaya geri döndü.

Birkaç yudum daha aldım ve "Demek Romeo, ha?" diye anons ettim. Kakaolu gözler buz kesti. "Burası Roma."

Başımı salladım, kaşlarım dans ediyordu. "Ah-ah! Bu *Romeo*. Güvenilir bir şekilde bilgilendirildim."

Bana kaşlarını çattı, yüzü kaskatı kesilmişti. "Kimse bana öyle demez, Mol."

"Tıpkı kimsenin bana 'Mol' demediği gibi," diye karşılık verdim ve alışılmadık cüretkârlığım karşısında gözlerim büyüdü.

Bu bana şaşkın bir bakış kazandırdı. "Touché, Molly...?" Beklenti dolu bir sırtıtışla soyadımı söylememi bekleyerek s ö z ü n ü kesti.

"Molly Shakespeare."

Roma yaklaştı, ağzı sıkıydı. "Ne?" "Shakespeare."

Molly Shakespeare."

Kızgınlığı göz korkutucu ifadesinden belliydi. "Komik olmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır. *Romeo*, ben doğma büyüme Shakespeare'ciyim."

Başını geriye atmadan önce bir an durdu ve karnını tutarak bir kahkaha patlattı. Kırmızı gömleği hafifçe kalktı ve bronzlaşmış, sert karnının bir çizgisini gösterdi.

"İsimlerimizle ilgili tek tuhaf şey bu değil," dedim endişeyle.

"Gerçekten mi? Çünkü bugün seninle tanıştığımızdan beri her şey çok garipleşti. Tüm bunların ne anlama geldiğini henüz anladığımdan emin değilim." Kaşlarını çattı ve başını salladı.

"O zaman ucubeler diyarına tek yön bilet al dostum, çünkü benim göbek adım *Romeo*, Juliet," diye bağırdım, parmaklarımı cam masaya vurarak.

Rome'un içkisi havada dondu ve dili dişlerinin arasına sıkıştı. "Ciddi misin sen?"

"Evet, babam bunun ailemizin soyadına uygun bir övgü olacağını düşündü."

Başını yana eğdi ve meraklı bir ifadeyle bana baktı. "Çok uygun."

"Evet, ama aynı zamanda biraz utanç verici."

"Peki Shakespeare, şimdi de bana farklı mı davranacaksın? Artık *Romeo* 'Bullet' Prince olduğumu bildiğine göre?"

"*Kurşun* mu?" Burnum şaşkınlıkla kıvrıldı.

Eliyle alnını kaşıyarak, "Evet. Futbol lakabı. Kolum yüzünden."

Ona boş boş baktım.

"Fırlatma kolum..."

Yüz ifadem değişmedi.

Rome kendini işaret etti. "Oyun kurucu... Oyun kurucular topu atar... futbolda... diğer oyunculara... Oyunu onlar kontrol eder."

"Sen öyle diyorsan," dedim gülümseyerek ve omuz silkerek.

"Kahretsin, futbol hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" Gerçekten şaşkına dönmüştü. Yüz ifadesinden bunu anlayabiliyordum.

"Hayır. Ve alınmayın ama ben de istemiyorum. İlgi mi çekmiyor. Spor ve ben bir arada olamayız."

Kırmızı kiremitli zemine bir çizik atan Rome, sandalyesini masanın etrafında kaydırarak benimkine yaklaştı ve elinin üzerine eğilerek bana baktı. "Futbol hakkında hiçbir şey bilmemen hoşuma gidiyor. Biriyle yeni blitz savunması ya da spread formasyonundan başka bir şey hakkında konuşmak değişiklik olacak."

"Eh...?"

"Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin olmamasına bayılıyorum," diye düşündü. "Hizmet edebildiğim için mutluyum."

Rome daha rahatlamış görünerek bira kutusuna uzandığında, benimkinin üstünü masanın kenarına çarptı ve bana uzattı, bacaklarını bana doğru uzatmadan önce aynısını kendisinininkine de yaptı, çıplak ayağı benimkine değdi.

Sadece bu temasla bile sanki tüm nefesimi çalmış gibi hissettim.

"Ee, Shakespeare, senin olayın ne? Yüksek lisansını tamamladığına ve son birkaç yıldır Profesör Ross'un araştırma asistanlığını yaptığına göre zeki biri olduğunu varsayıyorum. Aslında, seni Bama'ya kadar getirdiğine göre gerçek dışı biri olmalısın."

Rahatsızlıkla ayağımı sürüyerek masanın üstüne baktım. "Evet. Bu çizgide bir şey."

"Okulda ne kadar iyi olduğundan bahsetmeyi sevmiyorsun, değil mi?" diye merakla sordu.

"Pek sayılmaz. Bir şeyde iyi olmaktan bahsetmek utanç verici oluyor. Bu tür bir ilgiden hoşlanan birinin tuhaf olduğunu düşünüyorum."

"Demek ki ortak bir noktamız var." Sesi mutlu ve şaşkın geliyordu.

Elimi onunkinin üzerine koydum ve fısıldadım: "Bu ve Elizabeth dönemi epik oyun yazarlarımızın isimleri."

Heat kolumun fermuarını tekrar çekti ve tepkimi görünce bilmiş b i r gülümseme takındı. "O da var."

"Roma mı? Roma mı? Roma'yı gören var mı? Nereye gitti?"

Shelly.

Rome inledi ve başını ellerinin arasına aldı. Son biramı da bitirip sandalyeyi arkaya kaydardım, endişem aniden alevlendi.

Gitmem gerekiyordu.

Roma hızlı bir şekilde kaldırılmış onunKafa, onun yüz sıkıntılı. "Sen Bir yere mi gidiyorsun?"

Balkona doğru eğildim ve Lexi, Cass ve Ally'nin çimlerin üzerinde sohbet edip güleştüklerini gördüm. *Roma'yla değil, onlarla birlikte olmalıydım.* Shelly çimenlerin üzerinde tökezliyordu, sanırım Roma'yı arıyordu. Berbat durumdaydı.

Arka bahçeyi işaret ettim. "Ona gitmeyecek misin? Görünüşe bakılırsa oldukça bitkin durumda."

"Amına koyayım! Sadece isteyebilir. Başka bir adamla yatıp uyuyacak."

Sandalyemi ayağa kalktığım yere doğru tekmeleyerek, "Otur yerine Shakespeare ve en ünlü trajik karakterinle bir bira daha iç. Beni henüz terk etmiyorsun."

Rome'un gözleri itaat etmemi istiyordu ve ben de karşılığında şakacı bir şekilde kendi gözlerimi devirerek bir Bud daha aldım ve koltuğa oturdum. "Eğer yakında içmeyi bırakmazsam, çimenlikte sendeleyem ben olacağım. Senin için de bağırمامı ister misin?"

Rome alt dudağını yaladı ve ben de istemsizce onun hareketini taklit ettim. "Her geçen saniye daha da cazip geliyor." Cevap olarak ne söyleyeceğimi bilemedim.

Tedirginliğimi görünce konuyu değiştirdi, belli ki gıdıklanmıştı. "Demek kız öğrenci birliğine katıldın?"

"Evet, Ally de ana eve taşınmamı istiyor, Lexi ve Cass ile birlikte tabii. Tam olarak bana göre değil ama üniversite hayatını benimsemek için elimden geleni yapıyorum."

Gülümsedi. "Sen ve Ally konuşuyor muydunuz?"

"Evet. Sen gittikten sonra... odadan... daha önce... sonra... şey..."

"Öpücük." Bir kez daha teklif etti, ama bu sefer gözleri hafifçe kapalıydı ve dikkati yeniden ağzıma odaklanırken boğuk bir tınısı vardı.

"Ee, evet. Shelly gitmem için bana bağırdı ve Ally benim köşemde savaştı ve Shelly'ye defolup gitmesini söyledi."

Parmaklarını kirli sarı saçlarında gezdirerek sessizce güldü. "Shel'in en büyük hayranı sayılmaz. Al iyidir. Buralarda senin için iyi bir arkadaş olacak. O benim kuzenim ve en iyi arkadaşım. Bu yüzden, dışarıda işler çığırından çıktığında bu odanın yedek anahtarını aldım." Başparmağıyla omzunun üzerinden öğrenci kalabalığını işaret etti.

"İyi birine benziyor."

"O en iyisi." Arkasına yaslanarak ellerini başının arkasına koydu. "Peki Shakespeare, İngiltere'nin neresindensin? Sakın Stratford-upon-Avon demeye kalkma yoksa kendimi akıl hastanesine kapatırım."

"Hayır, hiçbir yere yakın değilim. Ben Durhamlıyım," diye kıkırdayarak cevap verdim. Alt dudağını konsantre bir şekilde dışarı çıkardı. "Hayır, hiç duymadım." "*Billy Elliot'ı izledin mi?*" Bir referans oluşturmaya çalışarak sordum. "Dans eden çocuk hakkındaki film mi?"

Sırıttım. "Evet. Ben de tam olarak onun filmde yaşadığı yerden geliyorum."

"Gerçekten mi?" Kafasında malikâneyi canlandırıldığını görebiliyordum. Sıra sıra dizilmiş küçük teraslı sokak evleri, gri renk ve bu çılgın yaşam tarzına kıyasla görece yoksulluk.

Roma'nın kara gözleri masaya kaydı. Elimi onunkinin üzerine koydum ve beklenmedik temas karşısında irkildi. "Sorun değil. Fakir olduğumu biliyorum. Bunu düşündüğün için kendini kötü hissetmene gerek yok."

"Ben-" diye kekeledi ve elini ürkekçe çevirerek avuç içlerimizin buluşmasını sağladı, bu harekete merakla baktı.

Sinirlerimi bastırmak için mücadele ettim. "Evet, öyle düşünüyordun. Sorun değil. Geldiğim yerin pek de göz alıcı olmadığını biliyorum ama yine de gurur duyuyorum. Orası benim büyüdüğüm yer ve yıllardır oraya gitmemiş olsam da ününe rağmen seviyorum."

"Ailen hala orada mı?"

Aile. Bu kelimeyi duyduğumda tekrarlayan keskin acının kalbimi dağladığını hissettim ve paniğimi gizlemek için öksürdüm. Roma'nın önünde kontrolümü kaybetmeden önce acımı tekrar derinlere gömmeme izin vermesi için yüce bir güce sessizce yalvardım. Eli sırtıma dokundu ve endişe geri çekilmeye başladı, tehdit destekleyici dokunuşun gücüyle geri çekildi.

"İyi misin? Bembeyaz olmuşsun," diye sordu Rome, öne doğru eğilip sırtıma baskı uygulayarak.

Son titrememi durdurmak için ellerimi birbirine kenetledim ve bakışlarımı onun yakışıklı yüzüne diktim. "Evet, teşekkürler," diye cevap verdim, biraz

Onun bu hareketi karşısında paniğin neden azaldığını anlayamadı.

Endişeyle bana baktı ve çenesini eğerek sorusuna cevap vermemi istedi.

Güçlendirici bir nefes aldım. "Hayır, benim ailem yok."

Yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Eğer b u kadar trajik olmasaydı, komik olabilirdi.

"Kahretsin, sen yetim misin?"

"Hayır, ama ailemden kimse kalmadı. Bir yetişkinin hala yetim olarak sınıflandırılabilceğinden emin değilim."

"Annen mi?"

"Beni doğururken ölmüş."

"Baba mı?"

"Ben altı yaşındayken öldü."

"Büyükanne, büyükbaba, teyze ya da amca yok mu?" "Bir tane, bir büyükanne."

"Ve?"

"Ben on dört yaşındayken öldü." "Ama sonra, nerede...?" "Koruyucu ailede."

"Hepsi bu mu? Yirmi yıldır tek başınasın, değil mi?" "Evet."

"Altı yıldır tek başına mısın?"

"Üniversiteye gittiğim için orada bazı arkadaşlarım vardı ve Profesör Ross ilk yılımda beni araştırma görevlisi olarak aldı ve başka bir ailem olmadığını fark ettiğinde bana göz kulak oldu. Ama evet, uzun zamandır tek başımaydım. Bu... zor oldu."

İstemedi bana doğru hareket etmişti, sanki yerçekimi onu yere çekiyormuşum gibi. Tatlı bir şeydi. Önemsemesi güzeldi ve yıllarca süren sessizlikten sonra birinin içeri girmesine izin vermek garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Herhangi birini değil, *onu* içeri almak iyi hissettirdi. Üniversiteli kötü çocuk. Kendimi tebrik ettim. Eğlenmek için kalp kıran bir adamı sadece ben içeri alabilirdim.

Elimi koluna doğru götürdüm. "Kaba olmak istemem ama bu konuşma beni biraz aşağı çekiyor Rome. Ölüm ve Budweiser asla bir araya gelmemeli."

Başını salladı ve gergin sessizlik havayı bir kez daha doldurdu. Yine de elini sırtımda bırakmıştı ve ben de baskıyı arttırmak için kurnazca ona doğru hareket ettim.

"Ee, sen ve Shelly?"

"İyi konu değışikliği."

"Öpüşmemize bu kadar kızmasının bir nedeni olmalıydı. Sadece kabul töreni için olsa bile."

"Biz... karmaşık bir durumdayız," diye tereddütle cevap verdi. "Bu kulağa bir kaçış gibi geliyor."

"Hayır, kaçış değil. Altıncı sınıftan beri peşimde. Ailelerimiz nişan için bastırıyor. Bilirsin, yatırımlarını korumak, şirketin parasını ailede tutmak için. Babalarımız iş ortağı. Ondan hoşlanmıyorum bile; o benim için büyük bir diken."

"Ama? Bunu yapacak mısın? Nişanı kastediyorum. İstemediğin biriyle yuva kurmana şaşırdım. Hatta söylentilere inanmak gerekirse, hiç evlenmeyeceksin."

Roma uzun, sabit bir iç çekti. "Lanet olası dedikodular. Bakın, kızlar kendilerini bana atıyorlar. Teklif edildiğinde kabul ediyorum. Neden olmasın ki? Kız arkadaşım yok, hiç olmadı. Seks sürekli öfkeli olduğum için sakinleşmeme yardımcı oluyor ve insanlara kesinlikle Shelly ile birlikte *olmadığımı* gösteriyor. Bunun için özür dilemeyeceğim. Sadece çok sevişmeyi seviyorum ve asla aynı kızla iki kez sevişmiyorum."

Eminim ağzım onun aptallığı karşısında bir karış açık kalmıştır. Ama görünüşe göre, benim dehşete düşmüş tepkimden habersizdi.

"Ailemin belli bir planı var. Mezun olmam, Shelly ile evlenmem, aile işini devralmam ve lanet olası Amerikan rüyasını yaşamam bekleniyor."

"Yani profesyonel olarak futbol oynamak istemiyor musun? Senin kaderinde büyük şeyler olduğunu duyduğumu sanıyordum?"

Yüzü aydınlandı. "Evet, oynamak istiyorum. Bunu seviyorum. Benim için nefes almak kadar doğal bir şey - heyecan, arkadaşlık, maç günü kalabalığın kükremesi, gol için mükemmel şutu atmak. Ailem bunu desteklemiyor. Onlar sadece... Kahretsin, önemli değil. Hayatımın ailem tarafından belirlenmesinden nefret ediyorum, hepsi bu."

"O zaman ne istiyorsan onu yap. Diğer herkesin canı cehennemde."

Rome'un kafası yukarı doğru kaydı, dudaklarında kederli bir gülümseme belirdi. "Söylemesi yapmaktan daha kolay."

"Hayatını başkaları için yaşayamazsın Rome. İstediğin şeyleri yapmalı, hayallerine ulaşmalısın, bunu nasıl yapmak *istiyorsan öyle yapmalısın*. Eğer sen mutluysan, ailen de mutlu olacaktır ve eğer değillerse, bunu bir süre sonra aşacaklardır."

Zaman. Shelly gibi sevmediğin biriyle birlikte olma. Karşı koyamayacağın, herkesten çok istediğin bir kızla birlikte ol. Bağ kurduğun biriyle."

"Senin gibi, Mol...? Senin gibi bir kız mı?"

"Beni tanı mıyorsun bile," diye fısıldadım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, o bilinçsizce bana doğru sürüklenirken.

Elini kaldırdı ve işaret parmağı yanağımda gezinerek titrememe neden oldu. "Romeo'nun Juliet'e tek bir bakışı yetti ve kaderi mühürlendi. Belki ben de adaşım gibiyim, belki sen de seninki gibisin."

Eli dizime indi ve çıplak kalçamın üzerinde gezindi, pembe dili alt dudağında geziniyordu. Eğer ikimiz de biraz... biraz... yaklaşırsak... neredeyse-

Ally'nin kapı tokmağı sallanmaya başladı ve tiz bir çığlık anımızı böldü. "Rome? Roma mı? Aç kapıyı! Orada olduğunu biliyorum!"

Shelly. Tekrar.

"*Siktir!*" Romeo boş birasını çöp kutusuna atmak için ayağa kalkarak bağırdı.

Aniden ayağa kalktım, sözümün kesilmesine duyduğum öfke damarlarımda dolaşıyordu. "O kız!" diye bağırdım ve sakinleşene kadar balkon demirini tutmak zorunda kaldım.

Roma dikkatle beni ve tepkimi balkonun diğer tarafından izledi. Biz birbirimize aşırı bir istekle bakarken o yumruklarını sıktı.

"Ben gidiyorum Rome," dedim usulca, soğukkanlılığımı korumak için gözlerimi kapatarak.

Romeo karşımda durmuş, sessizce beni izliyordu. Ne düşündüğünü anlayamıyordum ve yanıt vermemesi beni çileden çıkarıyordu.

"Seni onunla bırakacağım. Muhtemelen en iyisi bu," dedim bu sefer daha iddialı bir şekilde.

İçini çekti, iki elini ensesine götürdü. "Mol-" Söyleyeceği şeyi kesti ve ben de bunu gitmem için bir işaret olarak aldım. Romeo'nun Juliet'i istemesi buraya kadarmış!

Yanımdan geçtiğimde elimi kavradı ve beni göğsüne doğru çekti. Kaslarına kuvvetle çarpmıştım, temas nefesimi kesmişti.

Romeo bir tutam saç kulağımanın arkasına sıkıştırdı. "Seninle konuşmak hoşuma gitti, Shakespeare. Bu farklıydı..." O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu; togamın kenarından tutup beni sert bedenine doğru çekerken kaşlarının arasındaki boşluk birbirine çarpıyordu.

İçimi çektim. "Sen de Romeo. Ama küçük sohbetimiz sona ermiş gibi görünüyor. Herhalde en iyisi de bu olsa gerek."

Kollarımı onun elinden kurtardım ve kapıyı isteksizce açtım. Shelly sarhoş bir halde içeri daldı, kenarda durduğumu görmezden geldi ve özensizce Rome'un kollarına atladı, bacaklarını beline doladı.

"Seni istiyorum, Rome. Becer beni, tam burada, hemen şimdi."

İtiraz ettim. Shelly dudaklarını onunkilere yapıştırdı ve kalçalarını onun kasıklarına doğru sürtmeye başladı. Romeo şaşkınlıkla homurdanarak onun kollarını kavradı.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca sustum ve içimi yakıcı bir öfke kaplayarak onları kendi hallerine bıraktım. Çok kızmıştım. Bana karşı böyle cilveli davranmaları, sonra da gözlerimin önünde bir kızı becermeye başlamaları. Sanırım kadın avcısı ününü hak etmişti. Birine karşı böyle tuhaf bir anlık bağ hissettiğimi aptalca düşünmemem gerektiğini bilmeliydim. Cass ve Lexi beni uyarmıştı ve ben de gardımı düşürdüğüm için aptalın tekiydim... onunla çok doğru hissetmiş olmama rağmen.

Kız arkadaşlarıma yanına döndüm ve Cass'in daha önce gördüğüm iri yarı adamın kollarına sarılmış olduğunu fark ederek tahta banka çöktüm.

"Peki bu güzel küçük hanım kim? Buralarda bir yerlerde benim bilmediğim ateşli bir kadın ağacınız mı var?" diye sordu, dramatik bir şekilde etrafına bakarak beni güldürdü ve fırtınalı ruh halimden çıkardı.

"Ben Molly. Sen?" Onu hemen sevdim: büyük, sevimli, parlak pembe yanaklı.

"Ben Jimmy-Don Smith, hayatım. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum." Kovboy şapkasını eğdi ve kıkırdayan Cass'i boynundan öpmek için döndü.

Ally beni yanına çekti. "Hangi cehennemdeydin sen?"

"Rome'la senin odandaydım. Yedek anahtarı kullandı."

Elini benimkinin üzerine koydu, gözleri büyüdü ve yüzünü bembeyaz bir gülümseme aydınlattı. "Ve?"

"Sakin olun! Hiçbir şey olmadı. Sadece konuştuk, birkaç bira içtik," diye aceleyle cevap verdim ve onu susturdum.

"Seni yine öptü mü?" Neredeyse koltuğunda zıplıyordu.

İnanamayarak başımı salladım. "Hayır. Beni sadece kabul t ö r e n i için öptü, Ally."

"Hiç sanmıyorum-"

Elimi kaldırıp sözünü kestim. "Shelly onu senin odanda buldu. Şu anda içerideler. Ben çıktıktan sonra çarşaflarını değiştirmek isteyebilirsin."

Başını masaya doğru eğdi. "Ne?! Bunca yıldan sonra neden tekrar oraya gitsin ki? Düşündüm ki..." Bana hızlı bir yan bakış attı.

"Ne? Ne düşündün?"

Düşünceli bir şekilde dudağını ısırarak beni inceledi ve sonra başını salladı. "Yok bir şey, belli ki yanılmışım."

Kafamı çevirdiğimde Lexi'nin bir kıza geriye doğru takla attırdığını gördüm. "Bir içki daha ister misin?" Ally hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle sordu. "Elbette," diye cevap verdim. Gecenin tadını çıkarabilir ve o geceyi düşünmemeye çalışabilirdim.

Alabama Prensi, yeni arkadaşımın görkemli kırmızı yatak odasında Bayan Cheer Almighty'yi beceriyor.

"Sadece açık ve net olun, boğazınızdan değil diyaframınızdan konuşun, oh, ve derin nefes alın. Konuyu iyi biliyorsun, bu yüzden iyi olacaksın."

Profesör Ross yöneteceğim seminer hakkında bilgi verirken başımı salladım. Yazmakta olduğu akademik dergi için Tasarım Argümanı üzerine yaptığı araştırmayla meşguldü, bu yüzden bugünkü tartışma grubunu benim yönetmemi istedi.

"Şimdi, yanılmıyorsam futbol takımı hala deplasmanda, bu yüzden sınıfta sadece on üç ya da on dört kişi olmalı."

Sırtımı gererek herhangi bir klik sesini ortadan kaldırdım. "Tamam. Sanırım hazırım." Notlarımı önümdeki yığına karıştırdım ve gizlice öğrencilerin profesörün ofisinin karşısındaki seminer odasına doluşmaya başlamasını izledim.

Suzy yanımda durmuş, maskaralıklarımla eğleniyordu. "Duyduğuma göre eve taşınmışsın?"

"Evet. Bir kız öğrenci birliğine katıldık, bu yüzden Cass, Lexi ve bana orada bir oda verildi."

Kolunu omzuma koydu. "Aferin sana, Molly. Neye benziyor? Güzel mi?"

Tek bir kahkaha attım. "Daha çok muhteşem. Kocaman bir yatak, parlak beyaz duvarlar ve bir balkon var... hem de kocaman bir balkon!"

"Ha, gerçekten mi? Oxford yurtlarından sonra bir değişiklik oldu o zaman!" "Ee... birazcık." Yüzümü ona döndüm. "Birkaç tane hatırlıyor musun?"

Yıllar önce sınıfı İtalya turuna götürdüğünüzde?" Suzy heyecanla başını salladı. "Mm-hmm."

"Benim balkonum tıpkı Verona'da ziyaret ettiğimiz balkona benziyor, tuhaf bir şekilde Juliet'in evine de. İnsanların üniversitede gerçekten böyle yaşadığına inanamıyorum! Bu tam bir çılgınlık. Ama artık resmi olarak sıkı bir bütçem var, bu kesin."

Suzy güldü ve zayıf ellerini omuzlarıma koydu. "Keyfini çıkar kızım. Bunu hak ediyorsun."

Klimaya doğru yürüdüm ve erimeden önce bir kademe açtım. Küçük ofis bir fırın gibiydi. Hava hala cayır cayır yanıyordu ve bu nedenle kısa kot şort ve beyaz kapüşonlu kollu keten bir üst giymiştim. En sevdiğim turuncu Crocs'larımı bile sırf genel görünümü tamamlamak ve belki de Shelly'yi görünürdeki ilginç moda anlayışımla biraz kızdırmak için beyaz bir çift ile değiştirmiştım. Saçlarım her zamanki gibi dağınık bir şekilde toplanmıştı ve gözlüklerim de yerli yerindeydi.

Seminer salonunu bir kez daha kontrol ettim ve çok geçmeden koltuklar neredeyse dolmuştu. Shelly çevresindeki sürtüklerle birlikte içeri girdi ve şaşırtıcı bir şekilde Roma, Ally ile sohbet ederek grubun bir saniye arkasından geldi. İçimden lanet ettim, ekip geri dönmüş olmalıydı. Bir semineri yönetmek yeterince ürkütücü değilmiş gibi bir de bastırılmış Romeo sorunlarımla uğraşmak sinirlerimi ciddi şekilde etkileyecekti.

Odaya girdiğinde ofis kapısındaki aralıktan onu izledim ve gözleri hemen ön taraftaki asistan masamı aradı. Boş olduğunu görünce omuzları çöktü ve başı öne eğildi. Bu beni daha da kızdırdı. Beni küçümsediği kız arka sırada oturmuş, onun gelişini ve ilgisini sabırsızlıkla beklerken neden benim yokluğuma üzülmüyordu? Kendime derse odaklanmamı, onun burada olduğunu görmezden gelmemi söyledim.

Notlarımı tutarak profesörün odasından sınıfa doğru adım attım ve Rome bu hareket üzerine başını bana doğru çevirdi. Standart kot pantolonunu ve siyah kolsuz tişörtünü giymişti, saçları her zamanki gibi seksi bir şekilde dağılmıştı ve ben olduğumu anladığında yüzünde sessiz bir gülümseme belirdi.

Yanımdan geçti ve çenesini eğerek kısa bir "Shakespeare" ile beni onayladı, sonra her zamanki yerine oturmak için merdivenleri tırmandı. Shelly onun elini tutmaya çalıştı ama o sert bir bakışla elini tuttuğu yerden çekti ve Shelly kollarını kavuşturup somurttu. Bunun üzerine biraz sıırttım ama Profesör Ross odaya girip elini sallayarak başlamam için beni cesaretlendirince kendimi toparladım.

Kürsüye çıktım ve derin bir nefes aldım. "Herkes merhaba. Profesör Ross benden bugünkü faydacılığa giriş seminerini yönetmemi istedi ve önümüzdeki oturumlarda, tartışma için bazı örnekleri incelemeden önce ana argümanlar hakkında kısa notlar vereceğim." Yürüdüm

yan masaya geçip notlarımı yerleştirdim. Bu tartışmayı avucumun içi gibi biliyordum.

"Basit bir ifadeyle, faydacılık fikri, bir bireyin eylemlerinin, insanlar olarak karar verirken aktif bir şekilde haz aradığımız gerçeğine dayandığı teorisidir. Bu nedenle, bu argüman etiğe hazcı yaklaşım olarak gürölür - iyi hissetmek için bir şeyler yaparız, zevk arayışı tarafından yönlendiriliriz. Jeremy Bentham insanların haz-acı ilkesine göre hareket ettiğini, yani ne pahasına olursa olsun hazzı aradığımızı ve acıdan kaındığımızı ileri sürmüştür."

Dikkatlerini verdiklerinden emin olmak için öğrencileri yokladım. Buraya kadar her şey yolunda. "Bentham, bu ilkenin bir bütön olarak topluma uyarlanabileceğine ve *en çok sayıda insan için en büyük iyiyi düşünen* bir sistemle işlediğinde daha iyi işleyeceğine inanıyordu. Bu durum toplumun pek çok kesiminde kendini göstermektedir, ancak demokraside oy kullanma şeklimiz buna iyi bir örnektir. Çoğunluğun oyu çoğu insana fayda sağlar. Dolayısıyla o toplumdaki insanların çoğunluğu mutlu olur, yani sonuçtan memnuniyet duyar ve daha faydalı bir toplum yaratır."

Bir öksürük duydum ve biri yüksek sesle koltuğunu karıştırdı. Gözlerim kargaşanın olduğu yöne çevrildi ve Roma'nın öne doğru eğildiğini, dikkatini bana odakladığını ve çenesini ellerinin üzerine koyduğunu gürdüm.

İçimdeki kızgınlık ölçer tıkr tıkr çalışıyordu ama aklımı başıma topladım ve bir kez daha onu gürmezden gelmeye başladım. "Nerede kalmıştım? Ah, evet. Bugün zevk-acı prensibi kavramını ve insanların gerçekten bu şekilde işleyip işlemediğini tartışacağız. Ben, kendi adıma, bu teoriye büyük ölçüde katılma eğilimindeyim-"

"Gerçekten mi?"

Başımı kaldırdığımda sınıfın ağzı açık bir şekilde Roma'ya baktığını gürdüm. Tepkilerinden onun sınıfta düzenli olarak konuşan biri olmadığını anladım.

"Pardon?"

Kalemini parmaklarının arasında yuvarlayarak ukala bakışlarla beni süzdü. "*oğunlukla* Bentham'la aynı fikirde olmanıza şaşırdığımı ifade ediyordum."

Yanaklarımın heyecanla yanmaya başladığını hissedebiliyordum. "O zaman cevabım evet, doğru duydunuz."

"Huh!" diye reddetti ve kalemini dişlerinin arasında ısırdı, dikkatini kaburgalarına dirsek atıp durmasını işaret eden Ally'ye verdi.

Daha da sinirlendim. Kaba davranışların üzerimde her zaman böyle bir etkisi olmuştur. Profesyonel kalmaya çalıştım, her zaman profesyonel olmaya çalıştım ama içimde bir şeyler kopmaya başlamıştı. Romeo Prince beni iyice etkilemeye başlamıştı.

"Ha ne? *Romeo mu?*" Tam adını kullanarak onu yemlediğimi bilerek sordum.

Bakışları gerildi ve elinde tuttuğu kalemi geri çekti. "Bu şekilde düşünmenin aptalca bir idealizm olduğunu düşünüyorum *Shakespeare* ve senin gibi sözde zeki biri için bunun ağzından çıkmasına şaşırdım."

Arka dişlerim istemsizce birbirine sürtündü. Nedenlerimi açıklamaya devam edecektim ki tekrar söze girdi. "Yani, verdiğin oylama benzetmesine bak: en çok *sayıda insan için en büyük iyilik*. Çoğu insan sonuçtan memnun olacağı için bunun toplum için nasıl iyi kabul edildiğinden bahsettiniz, ancak benim tek gördüğüm kusurlar. Ya oy veren insanların 'çoğunluğu' kötü ya da kötü niyetliyse ve azınlık masumsa ve iyi insanlar sayıca az oldukları için tehlikeye atılıyorsa? Ya oy verdiğiniz kişinin art niyetleri varsa ve yapacağını söylediği şeyden geri dönerse?

"Hitler'e bakın. Demokratik bir oyla seçildi ve bir süre için, gerçek bir umut olmadan yoksulluk içinde yaşayan insanların çoğunluğu için doğru olan buydu. Ama bakın sonu nasıl oldu... Ben sadece teoride iyi görünse de pratikte pek işe yaramadığını söylüyorum, öyle değil mi?"

Gerçekten de her an bir hortumun yuvarlanabileceğini düşündüm, oda o kadar sessizdi. Roma küçük patlamasından fazlasıyla memnun görünüyordu ve ben de sinirlerimin yükseldiğini hissettim. İçgüdüsel olarak merdivenlere doğru ilerledim ve tiradım sırasında beni görebileceğinden emin oldum. Onun alaycı yorumlarının üzerine çıkarak açık pencereden dışarı çıktım.

Parmağımı havaya kaldırdım. "Öncelikle, kabaca sözümü kesmeden önce bitirmeme izin verme onurunu bana bahşedin. Benim katıldığım şey, bireylerin birçok durumda acıdan ziyade zevk için yaşadıkları fikridir, en azından *çoğunlukla*. Eminim siz de buna katılıyorsunuzdur, Bay Çok Fantastik QB. Kararlarınızın çoğunu size zevk veren şanlı futbol kariyerinize dayanarak vermiyor musunuz?"

Öğrencilerin kafaları gerçekten berbat bir tenis maçı izler gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Haklısınız, yapıyorum ama bunu seyirciler ve takım arkadaşlarım için de yapıyorum.

Bazılarının aksine futboldan keyif alıyorlar." "Ne demek istiyorsun?"

"Yani Alabama'da, *Shakespeare*'de futbol en büyük zevktir; oynamak, izlemek, koçluk yapmak. Antrenmanlarım ve dolayısıyla başarımlarım hem bana hem de başkalarına fayda sağlıyor. Bundan hoşlanmayan tek kişi senmişsin gibi görünüyor."

"O zaman beni haklı çıkardınız. Alabama'da en çok sayıda insan için en büyük fayda futbol, çünkü nüfusun çoğunluğuna zevk veriyor," diye cevap verdim kendini beğenmiş bir şekilde.

Elini sakallı, tıraşsız çenesinde gezdirdi. "Bu açıdan haklı olabilirsin, ama her zaman bu kadar basit değil."

Cevabını duymak için sabırsızlanarak kollarımı kavuşturdum. "Devam et."

"Bireylerin zevk için ve acıdan kaçınmak için yaptıkları, hoşlanmadıkları şeylerden mi bahsediyorsunuz?"

Başımı salladım. "Evet."

"Ama birçok kişi başkalarının istek ve arzularına uymak için kendilerine acı veren ya da hoşnutsuzluk yaratan şeyler yapar." O anda tartışmamıza kaşlarını çatarak bakan Shelly ile olan tuhaf ilişkisinden bahsettiğini düşündüm.

"Oh, her zaman o kadar acı verici olduklarından emin değilim - belli şeyleri yapmak ya da başkalarının istediği belli *eylemleri* yapmak yani."

Rome kalemini ellerinin arasına aldı ve dişlerini sıkarak tısladı: "Açık konuş Shakespeare. Ne demek istiyorsun?"

Bir kere başladığımda duracak gibi değildim. Günlerdir ona karşı hissettiğim öfke içimde patlıyordu.

"Örneğin seksi ele alalım. Bu eyleme katılan iki kişiden biri bunu daha çok isteyebilir ve ikinci kişi de tamamen kayıtsız kalabilir, ancak ikinci kişi sonunda pes eder ve ilk kişiyi mutlu etmek için bunu yine de yapar. Ancak - ironi de burada yatıyor - mutsuz olan kişi yine de cinsel olarak rahatlıyor, dolayısıyla aslında hiç hoşnutsuzluk yaşamıyor. Öyle değil mi?" Kesinlikle ona doğru yöneldim.

Kalem elinde kırıldı. "Ya da bir insanın garip, açıklanamaz bir çekimle bir başkasını öpmenin iyi bir fikir olacağına karar vermesine ama sonra geriye dönüp baktığında bunun lanet bir hata olduğuna karar vermesine ne dersiniz? İlk kez farklı biriyle kişisel şeyler hakkında konuştuklarını,

Yeni biri, *belki de bu kişiye güvenip gerçek beni tanıyabilirim diye* düşünür. Ancak yaptığınız şeyin aptalca olduğunu ve hiç olmaması gerektiğini fark edersiniz. İnsanların sadece büyük bir hayal kırıklığı olduğunu çimentolamak!" Kalem parçalarını yere fırlattı ve ellerini agresif bir şekilde saçlarında gezdirdi. Sessiz mırıltılar odaya yayıldı.

Bakışlarımız kilitlendi, ikimiz de tartışmamızın duygusal yorgunluğundan nefes nefese kalmıştık, ikimiz de bir sonraki adımda ne yapacağımızı bilmiyorduk. Böylesine ham bir duygunun yabancılığı ikimiz için de yeni bir deneyimdi.

Profesör Ross bir öksürükle sözümüzü kesti. Duvardaki saate baktım ve dersin neredeyse bitmek üzere olduğunu fark ettim. "Bir sonraki seminerde Bentham'ın kişisel notlarına bakacağız. Temel okumalar ders taslağında yer almaktadır. Sınıf dağılabilir."

Ani bir mide bulantısıyla savaşılarak masamın güvenli yerine geri döndüm. Freidrich Nietzsche'yi ilk kez orijinal Almancasından okuduğum zamankinden daha fazla kafam karışmıştı.

Profesör Ross eliyle kendini yelpazeleyerek geldi. "Bu farklıydı, Molly. İşlememiz gereken konuyla hiçbir ilgisi yoktu, son *derece* uygunsuzdu, ama ikinizin atışmasını izlemek kesinlikle ilginçti. Herhangi bir şey hakkında konuşmak ister misin? İkinizin sıcaklığından dolayı burada oluşan atmosfer bir yaz fırtınası kadar elektrikliydi."

"Hayır, konuşmak istemiyorum." Kitaplarımı elimde topladım. "Özür dilerim. Eşyalarımı alıp kütüphaneye gideceğim. Ders çalışmam lazım. Ödevim var."

Dudakları büzüldü. "Tamam, ama bana ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun."

Gözlerinden kaçındım. "Teşekkürler." Konferans salonunun artık boş olduğunu görünce rahatlayarak odadan çıktım.

Kapıdan içeri girdim ve Rome yoluma atladım, aynı havayı paylaştığımız noktaya kadar yüzümün önüne geldi. "Bu da neydi böyle?" diye homurdandı.

"Kaba davrandın," diye suçladım, yalnız olup olmadığımızı kontrol ederken. Tamamen... yalnızdık.

"Tartışıyordum. Felsefede böyle yaparsınız. Olayı kişiselleştirdin."

"*Sen de öyle!*"

Birbirimize ters ters baktık -bir irade yarışıydı bu- vücudumdaki tüyler orman yangını gibi yayılıyordu.

Önce Roma çatladı. "Neden geçen geceden bahsettin? Seninle konuştuklarım gizliydi. Sana hayatımda hiç kimseye anlatmadığım şeyler anlattım ve sen bunları bana sınıfta mı söyledin? Ben sana güvenmişim ve sen kendi ukalalığın için bunu dersinde mi dile getirdin?"

Gülerek güldüm. "Özgüvenmiş, hadi oradan! Bütün üniversite senin kızları seks için kullandığını biliyor, bu da dürüst olmak gerekirse beni hasta ediyor. Geçen gece *onunla* gördüklerime bakılırsa, ondan hoşlanmadığını bana itiraf ettikten sonra, benimle bu kadar derin bir bağ kurduktan sonra da bunu yapmışsın. Ahlak bunun neresinde? Anladığım kadarıyla açık bacaklarına karşı koyamadın?"

Mizahtan yoksun bir kahkaha attı ve öne doğru eğildi. Kendime güveniyormuş izlenimi vererek yerimde durdum.

Beni karanlık, تنها bir köşeye çekti. "Kimi becerdiğim seni neden ilgilendiriyor? Sana ne bundan?"

Ona ters ters baktım ve birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra "Benim için bir *şey ifade etmiyor*" diye tısladım.

Öfkeyle dudak büktü ve düz avucunu üstümdeki duvara vurdu. "Yalan söylüyorsun."

Midem düşmanlıkla yanıyormuş gibi hissediyordum, yumruklarım kitaplarımın üzerindeydi. "Yalan söylemiyorum. Senin de çok güzel ifade ettiğin gibi, kiminle *seviştiğinin* benimle hiçbir ilgisi yok!"

Roma yüzünü bir santim daha yaklaştırdı. "Saçmalık! Sana inanmıyorum!" Bir elimle göğsünü ittim; yerinden kıpırdamadı.

"Sana inanmadığımı söyledim! Bana neden umursadığını söyle ve yalan söyleme!" diye tekrar gürledi.

Herhangi bir çıkışı tamamen engellemişti ve bıkkın bir inilti çıkardım. "*İyi!* Umurunda çünkü beni öptün! Beni başka seçeneğin yokmuş gibi öptün, lanet olsun! Sana güvenmişken başka bir oyuncak olmaktan hoşlanmıyorum. Bunu asla yapmam ve şimdi *tam olarak* nedenini hatırlıyorum!"

Sert göğsü ağırlı bir şekilde benimkine sürtündü ve dudakları ayrıldı, keskin kontrollü sıcak nefes patlamaları çıkardı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, onunla yatmadım. Aslında, ona kesin bir dille işimin bittiğini söyledim. Bana kendi hayatımı yaşamakla ilgili söylediklerin mantıklıydı. Beni anladın. Beni *etkiledin*. Ve şunu iyi anla... Sen kimsenin oyuncağı değilsin, Shakespeare. Etrafta dolaşabilirim ama seninle dolaşmam."

Konuşmak için ağzımı açtığımda işaret parmağını dudaklarımın üzerine bastırdı, gözleri uyarmak için gerilmişti. "Cesursun Shakespeare, benimle böyle konuşuyorsun. Kimsenin böyle konuşmasına *tahammül* edemem. Buradaki insanlar bana yaklaşmamaları gerektiğini bilirler. Olayları kendi haline bırakacak kadar mantıklılar."

Gözlerimi kısarak elini geri çektim. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Karanlık bir şekilde gülümsedi ve yüzüne yumruk atmak mı yoksa vücudumu onun kontrolüne teslim edip sonra ne olacağını görmek mi istediğime karar veremedim.

"Tehdit etmiyorum, Shakespeare, *övüyorum*. Seni ve o ağzını gerçekten tahrik edici buluyorum. Ama ben daha çok ağzını nasıl kapalı tutacağını öğretmekle ilgileniyorum."

Kalbim sarsıldı ve bacaklarımın arasına sıcaklık yayıldı. Haince tepkime tüm gücümle karşı koydum. "Bu tür konuşmaları Shelly'yi tekrar becerdiğin zamana sakla."

"Sana ona dokunmadığımı söylemiştim!" "Söylediği bu *değildi*."

"Onun ne dediği umurumda değil. Senin farklı olduğunu sanıyordum, Mol. Sana yaşadıklarımı anlattıktan sonra neden Shelly ya da futbolla ilgili bir şey söyledin?" Gerçekten de beni hayal kırıklığına uğratmış gibiydi.

Suçluluk ve şüphe göğsüme çöktü ve zonklayan şakağımı ovuşturdum. "Bak, sadece berbat bir ruh halindeyim. Sana o şekilde yaklaşmamalıydım ve güvenine ihanet ettiğim için özür dilerim. Benim açımdan kötü bir davranıştı. Sana kızgındım, günlerdir sana kızgınım. Senin yanında nasıl olacağımı bilmiyorum. Sen... *kafamı karıştırıyorsun*."

Tekrar sessizliğe döndük. Romeo hâlâ çıplak elleriyle beni ikiye ayıracakmış gibi bana bakıyor ve iri gövdesiyle beni köşeye sıkıştırıyordu. Kolumu iri eliyle kavradığında etrafından dolaşmaya çalıştım. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Yavaşça nefes verdim. "Ben gidiyorum. Bununla işim bitti... bizimle ve az önce her ne olduysa onunla işim bitti."

"Beni delirtiyorsun Shakespeare!" diye hırladığında ikinci kez yanından geçmeye çalıştım. Boştaki elini boynumun arkasına doladı ve dudakları hedefini bulana kadar beni öne doğru çekti.

Nazik, dikkatli ya da düşünceli değildi. Beni hiç düşünmeden istediğini alıyordu ve ben buna bayılıyordum, kontrolü tamamen ele geçirmesine ve vücuduma hükmetmesine bayılıyordum.

Kitaplarımı, kalan tüm çekingenliklerimle birlikte yere bıraktım ve ellerim artık gömleğine tutunup gezintiye devam etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Bir inilti üzerine beni kollarının arasında döndürdü ve duvara doğru itti, sırtımı sert betona çarptı, uyarılmışlığını karnımda hissetmeme izin verdi. Dili benimkiyle boğuştı ve her ıslak kırbacıyla tüm gizli ihtiyacımı ortaya çıkardı.

Bıkkın bir iç çekişle bizi ayırdı, bronz teni dokunulduğunda azarlayıcı bir sıcaklıktaydı. "Lanet olsun Mol, neden seni aklımdan çıkaramıyorum? Tek düşündüğüm sensin ve nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Öyle mi?" Homurdandım.

Vahşi gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Her dakika. Of. Her. Günün."

Roma geri adım atarak beni onun boğucu varlığından uzaklaştırdı. Gitmem gerekiyordu; doğru düzgün düşünemiyordum. Kitaplarımı almak için eğildim ve doğrulduğumda Roma ellerini başının arkasında birleştirmiş, kara gözlerinde dizginlenemez bir açlıkla duruyordu.

Alt dudağını yavaşça yaladı ve ben o tombul et parçası olmayı her şeyden çok diledim. "Senin hakkında ne yapacağımı bilmiyorum. Bu beni rahatsız ediyor ve bundan hoşlanmıyorum. Bir kız yüzünden hiç böyle olmamıştım." Başını eğdi, değerlendirdi. "Ama senin sıradan bir kız olduğunu sanmıyorum. Derslerin ilk gününde seni koridorda telaşlı gördüğüm andan beri böyle düşünüyorum. *Tanrım*, lanet olası kabul töreninde öpüştüğümüzden beri senden *başka* hiçbir şeyin tadını alamıyorum." Zaten gece yarısı olan gözlerini körükleyen karanlık alev neredeyse özlemle inlememe neden oluyordu.

Ben de bir durumla baş edemediğimde en iyi yaptığım şeyi yaptım. Koştum.

"Kütüphaneye gitmem gerekiyor." Gergin bir kekemelikle dışarı fırladım ve çıkışa doğru koştum. Titriyordum, kafam karışmıştı, kızgındım ama inanılmaz derecede tahrik olmuştum. Onun atılganlığına olan düşkünlüğüm beni endişelendiriyordu. Aramızda olan her şeyin ötesinde, bu beni en çok rahatsız eden şeydi.

Temiz hava almak için kapıları açarken arkama bakma riskini göze aldım. Büyük hataydı.

Romeo koridorun ortasında durmuş, kollarını kavuşturmuş beni izliyordu.

Sert sesi beni hareketsiz bıraktığında kolu tokatladım. "Bu iş daha bitmedi, Shakespeare... daha bitmedi!"

İçimde aniden oluşan şehvet duygusuyla tekrar paniğe kapıldım ve hızımı artırarak kütüphaneden çıkıp doğruca eve gitmeye karar verdim. Çökmenin eşiğindeydim ve odamın sığınağına ihtiyacım vardı.

Shelly ile yatmamıştı. Tek düşündüğü bendim ve yıllar sonra ilk kez kalbimde bir mutluluk dalgasının kabardığını hissetmekten kendimi alamadım.

Dört saattir uyanık bir şekilde çam ağaçlarının gölgelerinin tavanda dans edişini izliyordum. Bu üst üste beşinci gecemdi. Uykusuzdum, sinirliydim ve kafam o kadar karışık ki düzgün düşünemiyordum, uyuyamıyordum ve açıkçası işlevimi yerine getiremiyordum. Sebebi Romeo "Bullet" Prince.

Tüm hafta boyunca Tide ile Arkansas'taydı ve küçük koridor atışmamızdan hemen sonra beni birbirimize karşı nerede durduğumuz konusunda tamamen şaşkın bırakarak ayrıldı. Takımın diğer üyelerinin maç sonrası köhne gece kulüplerinde ve kardeşlik partilerinde kızlarla öpüşürken çekilmiş ve tüm dünyanın görmesi için Facebook'ta yayınlanmış fotoğraflarını görmüş olmam da yardımcı olmamıştı ve Roma'nın da aynı şeyi yaptığını düşündüğümde midem bulanıyordu.

Uyumaktan vazgeçerek yorganımı geriye attım ve banyoya girip duşa girerek ılık suyun beni uyandırmasına izin verdim.

İşe yaramadı.

İç çekerek başımı soğuk fayansa yasladım. Onu tekrar gördüğümde ne yapacağımı bilmiyordum. Ally bana takımın bugün döneceğini söylemişti, ben de süperstar bir sporcunun kesinlikle olmayacağı tek yerde, kütüphanede saklanmaya karar vermiştim.

Otuz dakika içinde giyinmiş, kitaplarımı toplamış ve sabahın ilk ışıklarının tadını çıkararak avlunun geniş çimenlik alanından geçmiştim. Sabah yedi, ağaçlarla çevrili ana yolda yürümek için mükemmel bir zamandı; ıssızdı ve bana düşünme, rahatlama, yeniden şarj olma fırsatı veriyordu.

Yolun yarısına gelmişim ki hararetli bir tartışma sesi dikkatimi çekti. İlk başta tek gördüğüm park etmiş bir Bentley ve gümüş arabanın önünde duran uzun boylu, yaşlı bir adamdı.

Romeo'nun önündeydi - Romeo'ya öfkeyle bağırıyordu.

Büyük bir ağacın arkasına saklandım ve saklandığım yerden tartışmayı izledim. Romeo'nun kızgın olduğunu görebiliyordum.

Yumrukları ve duruşu öfkeyi yansıtıyordu. Yaşlı adam koyu renk bir takım elbise giymişti ve kollarını öfkeyle Romeo'nun yüzüne doğru sallıyor, bir yandan da iğrenç ve saldırgan küfürler savuruyordu. Öne doğru hamle yaptı, yumruğunu geri çekti ve Rome'un yanağına sert bir tokat indirdiğine şahit oldum. Karşılık vermedi ama güçlü darbeyi alarak metanetle durdu.

"Ohmigod," diye fısıldadım kendi kendime.

Çılgınca etrafta yardım aradım ama sadece ben vardım... sadece onlar. Güvenliğe koşmaya fırsat bulamadan, takım elbiseli adam Bentley'ine atladı ve bir çılgılık atarak uzaklaştı ve pompalanmış bir Romeo'nun son derece büyük bir ağaca doğru yürüdüğünü ve gövdesini defalarca yumruklamaya başladığını izledim, yere yığılmadan önce yüksek sesle homurdanıyordu, başı ellerine düşüyordu. Kendimi ağacın sert kabuğuna yasladım ve tam olarak neye tanık olduğumu anlamaya çalıştım.

Ne yapmam gerektiği konusunda kendimle savaştım. Romeo az önce vurulmuş, saldırıya uğramıştı. Büyük meşe ağacının etrafından dolanarak, birkaç dakika boyunca onun kimsesiz figürüne baktım, güneyli muhteşemliğini kanlar içinde ve yaralı bir şekilde gözümün önüne getirdim. Kalbim acıyordu ve beynim daha ne olduğunu anlayamadan ayaklarım otomatik olarak onun تنها yerine doğru ilerlemeye başladı.

Yaklaştığımı duymamıştı ve önünde çömeldim, siyah kolsuz yazlık tulumum kurumuş çamurda kirleniyordu. Kahverengi postacı çantamdan sessizce bir şişe su ve eski pembe güllü mendilimi çıkardım. Hıştırtımı duyan Roma başını kaldırdı, ağzından kan damlıyordu, mükemmel beyaz dişleri kızıl banyoda kaybolmuştu.

"Romeo, Tanrım..." Gözyaşlarıma karşı koyarken fısıldadım. Konuşmadı, sadece uyuşmuş bir şekilde bana baktı.

Evian şişesinin kapağını açtım ve kirli elini bana doğru kaldırdım, parmakları gevşek ve pürüzlüydü. Suyu üzerine döktüm, kesikleri temizledim, ağaç kabuğu ve kirle dolu derin kesikler. Mendilimi kırık deriye batırdım. İrki medi bile.

"Bu acıtıyor mu?" Yumuşakça sordum. Başını salladı.

Eli temizlendiğinde, eğilmiş bacaklarının arasına diz çökene kadar ilerledim. Mendilimi dudaklarına götürdüm ve fazla kanı sildim, güzel üst dudağının köşesinde büyük bir açık yarık buldum. Baskı uyguladım ve bakışlarım onunkilere kaydı. Kahverengi gözleri gözlüğümün engelini aşarak benimkilere nüfuz etti ve yüzeyde çatışma ve ıssızlığın titreştiğini gördüm.

Dudağındaki kanama durduğunda ona su şişesini uzattım. "Ağzını çalkala, Rome. Bu kanın tadı pek güzel olamaz."

Şişeyi robot gibi aldı, söylediğim her şeyi yaptı. Toprakta yanına çömelip ağacın derme çatma sırtlığını paylaştım. Hiçbir şey söylemedim. Onu daha da kötüleştirme riskini almak istemedim. Sadece yalnız kalmasını istemiyordum.

Sonunda sert duruşunu gevşetti ve gözlerini uzaklara dikti. Bu üzüntüye daha fazla dayanamadım ve teselliye ihtiyacı olduğunu görerek uzandım, sağlam elini kendi elimde birleştirdim. Başını birbirine dolanmış parmaklarımıza doğru çevirdi ve omzunu daha da yaklaştırdı. Çözülmemiş sorunlarımız olduğunu biliyordum, özellikle de koridorda her ne halt ettiysek ondan sonra, ama şu anda tek düşünebildiğim bana ne kadar ihtiyacı olursa olsun ona destek olmaktı.

Sonunda, sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra Romeo konuştu. "Hey, Mol."

"Hey, sen."

"Ne kadarını gördün?"

Başımı omzuna yasladım ve nefesindeki hafif kesikliği yakaladım. "Yeter."

Başını ağaç kabuğuna yasladı, gözlerini sıkıca kapattı.

"Bentley'deki adam kimdi?"

"Babam."

Büyük bir şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "*Baban* mı?"

Başını tekrar eğdi, göz temasından kaçındı. Bunun utançtan mı yoksa aşırı üzüntüden mi kaynaklandığından emin değildim.

Sessizlik geri geldi. "İyi misin?"

Sertleşti ve başını bana doğru çevirdi, gözlerinde ısırap vardı. "Hayır."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başını sertçe salladı. "Sana çok vuruyor mu?"

Omuz silkerek cevap verdi, "Artık pek şansım olmuyor. Yaptığım bir şeye çok kızmıştı. Beni buluşmaya çağırdı ve... gerisini gördünüz."

Öne doğru süründüm ve ona dönük oturdum. "Sana böyle vuracak kadar kötü olan neydi?"

"Para, hayal kırıklığı, uslu bir evlat olamamak. Her zamanki şeyler. Ama daha önce toplum içinde hiç bu kadar ileri gitmemişti. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim."

"Ama sen onun oğlusun! Sana böyle davranmaya nasıl cüret eder? Yumruklanmayı hak edecek ne yaptın sen?"

Kapalı bir ağız, yanıt olarak hiçbir şey söylememesini sağladı. Konuşmayacağını anlayabiliyordum; dudakları reddetmek için sıkıca kilitlenmişti. Tekrar elini tuttum ve o da benimkini kavradı, bırakamayacağımdan emin oldu.

O kadar kaybolmuş görünüyordu ki, her zamanki sert dış görünüşü yarılmış, zayıflığı ortaya çıkmıştı. Konuyu değiştirmem, yarayı yavaş yavaş kapatmam gerekiyordu.

"Arkansas'taki maçın nasıldı?"

Konuşma sırası bana geldiğinde yüzünde küçük bir rahatlama ifadesi belirdi. "Biz kazandık. Gerçi benim yardımım olmadı."

"Kötü bir oyun mu oynadın?"

Dudağını yalayarak taze kesiği yokladı ve yere düşmüş bir dalı alıp sıkılı yumruğuyla kırdı. "Lanet olası kabus gibi bir oyun."

"Sen de insansın."

"Hayatım boyunca bir sezona hiç bu kadar kötü başlamamıştım. Son senem, seçmelere katılacağım sene ve her şey cehenneme doğru gidiyor."

"Neden bu kadar kötü gidiyor?"

"Çünkü paslarımın birini bile tamamlayamıyorum. Takımı ve taraftarları hayal kırıklığına uğrattıyorum. Ailem Shelly konusunda geri adım atmıyor - babamın bu konudaki ısrarına tanık oldunuz. Normalden daha büyük bir sülük gibi davranıyor ve ben sürekli onunla savaşıyorum. Kafam allak bullak, ne uyuyabiliyorum ne de odaklanabiliyorum ve bir İngiliz kızı düşünmek beni her gece ayakta tutuyor. Her lanet gece. Rüyalarıma giriyor."

Ellerimizi tıraşsız yanaklarına götürdü ve kaba kirli sakallarında gezdirdi.

"Evet, bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim," diye fısıldadım, parmak uçlarımın ağzının yanından geçişini izlerken, itirafı karşısında tamamen nefessiz kalmıştım.

"Ben yokken durmadan son buluşmamızı düşündüm." Roma'nın sesi neredeyse duyulmuyordu, sanki büyük bir günah işlediğini itiraf ediyor gibiydi. Gergin görünüyordu, daha önce ondan görmediğim bir duyguydu bu. Sanırım bir kızdan gerçekten hoşlanmak anlamsız seks kralı için yepyeni bir dünyaydı.

"Evet. Ben de öyle. Kafamın Dante, Descartes ya da Kant ile değil de Bama'lı bir fıstıkla dolu olması çok farklı."

Diziyle beni dürttü, ölü gözlerini aydınlatan bir eğlence vardı. "Benim seksi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Kızardım ve onu geri ittim. "Bir şeyin yok."

Uzun kirpiklerinin altından bana bakarak gülümsedi. "Sabahın bu saatinde nereye gidiyordun da bu güzelin dayak yediğini gördün?"

"Roma-"

"Lanet soruya cevap ver, Shakespeare."

Başımı salladım. Sert Romeo uykusundan uyanmaya başladı. "Kütüphaneye. Profesör Ross için yazmam gereken notlar var. Orada rahatsız edilmeden çalışabileceğim bir ofisi var. Babanla aranızda olanları gördüm ve bana şu anda akademinin heyecanlı dünyasından daha çok ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Bacağımı okşayarak beni ayağa kaldırdı, ellerimiz hâlâ sımsıkı kenetliydi. "Hadi gidelim."

"Nereye?"

"Kütüphane. Sana yardım edeceğim. Akademi dünyasını hayal kırıklığına uğratamayız, değil mi?"

"Romeo... eve gitmek ya da başka bir şey yapmak istemediğine emin misin?"

İstersen daha fazla konuşabiliriz. Neye ihtiyacın olursa."

Neşeli tonunu kaybederek, "Hayır, kütüphaneye gideceğiz ve ödevine yardım edeceğim," diye vurguladı. Hafife alınacak biri değildi. Sinirlenmekten çok uzak değildi ve bunu görebiliyordum, kullanılmayan saldırganlık sabırsızlıkla yüzeyde saldırma şansını bekliyordu. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı vardı ve ben de onu yanımda götürmenin en iyisi olduğunu düşündüm, böylece zavallı bir öğrenci arkadaşımı Romeo'nun yumruğunun ucuyla tanışmaktan kurtarabilirdim.

"Felsefe konusunda *bana* yardım edecek misin?"

Dudaklarında karamsar bir ifade belirdi. "Hey, sporcu olmam aptal olduğum anlamına gelmez." Kollarını arkadan omuzlarıma doladı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, o derse giriyorum. Sana bir iki şey gösterebilirim."

Bir adım uzaklaşarak parmağını yanağına götürdü ve derin düşüncelere daldığını belli etti. "Örneğin, *Immanuel Kant çok nadiren istikrarlı olan gerçek bir sidikli idi.*"

Yüzüme kocaman bir sırıtiş yayıldı ve yüksek sesle kahkaha atarak "*Heidegger, Heidegger seni masanın altında düşünebilen ayyaş bir dilenciydi*" diye şarkı söyledim.

Ders anlatır gibi önümde volta attı. "Aristoteles, *Aristoteles şişeyi çok severdi ve Hobbes da içkisine düşkündü.*" Eğildi.

Şakacı bir şekilde sıranın bana gelmesini istedi.

"*Ve Rene Descartes sarhoş bir osuruktu. İçiyorum, öyleyse varım.*"

Hafif ve çapkın hissederek kıkırdamamı elimle gizledim ve Roma çarpıcı bir gülümsemeyle beşlik çakmak için elini kaldırdı. Ben de zevkle tokatladım.

"Demek *Monty Python* hayranısın?" Heyecanla sordum.

"Felsefe okuyup da 'Bruces'un Filozoflar Şarkısı'na aşina olmamak olmaz."

"Katılıyorum, ama *seni* hiç İngiliz komedi delisi olarak görmemiştim."

Homurdandı. "Bu Python." Bu kadar basit. "Öyleyse gidelim. Felsefe bilgimle seni bir kez şaşırtmıştım. Bunu tekrar yapabileceğimden eminim."

Elimi salladım. "Her neyse, sen yirmi bir yaşındasın. Ben daha yirmi yaşındayım ve yüksek lisansımı yapıyorum. Bana gösterebileceğin bir şey olduğundan şüpheliyim, süperstar. Bu benim uzmanlık alanım."

Bir anda Roma beni göğsüne bastırdı ve kulak mememi dişlerinin arasına aldı. "Belki felsefede değil ama uzmanlık alanım olan Mol'de sana başka şeyler de *gösterebilirim*."

"Peki bu ne?" Nefes nefese sordum.

Boğazımda öfkeyle atan nabzın üzerine dudaklarını bastırdı. "İşten çok daha *zevkli* şeyler."

Donakaldım ve o benden önce davranarak beni tekrar harekete geçirdi. "Hadi megabeyin, araştırmaya gidelim ve kirli zihnini çukurdan çıkaralım."

* * *

Romeo saatlerce kütüphanede benimle kaldı, notları yazmama ve makale için karşı argümanları araştırmama yardımcı oldu. Hakkını vermek gerekirse, konu hakkında son derece bilgiliydi. Ayrıldığımızda farklı görünüyordu, bir şekilde daha hafifti ve ben de öyleydim. Arkadaşlığı beni rahatlatı ve her ne kadar ani ve zaman zaman biraz korkutucu olsa da, bundan hoşlandığımı fark ettim. Ama ne yazık ki bu, sürekli onu düşünmeye geri döndüğüm anlamına geliyordu.

Ertesi gün yine kütüphaneye gitmem gerekti ve doğruca ofisin kapısına yöneldim ve kilidi çevirdiğimde Romeo'yu bacaklarını masaya dayamış, kollarını başının arkasında birleştirmiş, yüzünde bir sırıtişla buldum. "Zamanı gelmişti Shakespeare. Seni beklerken lanet olası bir tez yazdım bile."

"Burada ne yapıyorsun?" Dudağının daha az şişmiş görünmesinden ve parmak eklemlerinin sargılı olmasından mutlu, ısıltılı bir gülümsemeyle sordum.

Bacaklarını masadan sarkıtıp önümde durdu. "Asistana yardım etmek için buradayım. Beni işe alın. Memnun etmeye hevesliyim."

Kitaplarımı masanın üzerine bıraktım ve ellerimi kalçalarımaya koydum. "Buraya, kilitli bir odaya nasıl girdiğini bana anlatmak ister misin?"

Roma şakacı bir tavırla omuz silktili. "Kütüphanecinin gizli bir hayranı var. Biraz tatlı dille konuştuktan sonra bana açtı."

"Bayan Rose mu? O doksan yaşında falan!"

"Puma sinsi sinsi dolaşıyor, daha çok," diye alaycı bir titremeyle espri yaptı.

Gülmekten kendimi alamadım. "Mm-hmm! Peki Romeo, neden yine not yazmama yardım etmek istiyorsun?"

Şakacı gülümsemesini kaybetti, dün yüzüne yayıldığını gördüğüm aynı kırılmalılık parıltısı güzel yüz hatlarını donuklaştırdı ve kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturdu. "Beni burada istemiyor musun? Yoluna çıkıyorsam giderim. İstenmediğim yerde olmak istemiyorum."

Önüne geçtim ve çatık kaşlı yüzünü ellerimin arasına aldım. "Hey, ben öyle bir şey demedim. Sadece burada *benimle birlikte* olmak istemen *beni* şaşırttı. Her ne şekilde olursa olsun seninle birlikte olmak güzel."

Başını eğdi ve avucuma bir öpücük kondurdu. "Ben de senin yanında olmayı seviyorum, Mol. Yanında olduğumda kendimi iyi hissediyorum. Ayrıca dün benim için yaptıklarından dolayı sana borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Parmağı yanağımı okşadı ve neredeyse yere düşüyordum. "Ben seninle kalıyorum."

"Peki ya dersleriniz?"

"Seninle kalıyorum. Bağımlı olmaya başladım."

Yutkundum. "Bağımlı mı?"

"Bu doğru. Sana ve bana hissettirdiklerine."

Kızardım ve çantamın askısıyla oynadım. "Pekâlâ, o zaman... seni işe götürelim."

Selam verdi ve kocaman, kendini tebrik eden bir sırıtışla karşıma oturdu.

* * *

Arkamdan gelen uzun ve dramatik bir iç çekiş, sıçramama neden oldu.

Romeo elinde iki büyük kahve ve yüzünde onaylamayan bir ifadeyle kapıdan içeri girerken, "Biraz ara vermemiz gerek," diye emretti.

Gittiğini bile fark etmediğime göre, muhtemelen bir mola vermem gerektiğini kabul etmek zorundaydım. Sandalyemde geriye yaslandım ve yorgun gözlerimi ovuşturdum. "Ne kadar zamandır buradayız?"

Sandalyesine çökerek kahvemi ve içinde krem peynirli simit olan kahverengi poşeti masanın üzerine itti. "Yaklaşık altı saat."

Gözlerim büyüdü. "Oh. Bok."

"Evet, *saçmalık*."

Kahvemden bir yudum aldım, gözlerimi kapattım ve enerji veren kafeinin tanıdık etkisi damarlarımda afyon gibi akarken zevkle yüksek sesle inledim. Bir sandalye vinil zemine sürtündü ve Romeo'nun küfrederek ayağa fırladığını duydum. Gözlerimi açtığımda ıslak gri tişörtündeki kahveyi silkelediğini gördüm.

"İyi misin?"

Kaba bir şekilde başını salladı. "Sadece... benim yanımda bu tür sesler çıkarma, Mol."

Sözlerine tepki olarak göğsümün inip kalkmasını izlerken yüzünde beliren yanan ifadeyi fark ettiğimde kıvrandım. Tekrar yerine oturdu ve gergin, çatırdayan bir sessizlik içinde yemeğimizi yedik.

Romeo gerindi. "Neredeyse bitirmiş olmalısın. Hiçbir şey için bu kadar çok çalışan birini görmemiştım. Çok iyi bir profesör olacağından hiç şüphem yok."

Omuz silktim. "Ders çalışmayı seviyorum. Beni

meşgul ediyor." Başını soru sorar gibi sallayarak,

"Neyle?" diye sordu. "Başka şeyler düşünmekten."

"Gibi mi?"

Kalemimin tepesine tekrar tekrar vurdum. "Kötü şeyler... üzücü şeyler... geçmişimden gelen şeyler."

Eli benimkini sardı. "Yani senin benim için yaptığın şeyi ders çalışmak senin için yapıyor mu?" Böyle bir ifadeye nasıl karşılık vereceğimi bilemediğim için yutkundum.

"Bu doğru. Bana bir şey yapıyorsun, Mol."

"Ben... Ne? Sen...?" Masaya yeniden odaklandım ve benim telaşıma kıkırdarken onu dinledim. Sonra simidimin bir kısmını koparıp göğsüne fırlattım. Gömleğinden aldı ve kaşlarını sallayarak ağzına attı. Kıkırdamamı engelleyemedim.

"Bugün nasıl hissediyorsun?" Ağır atmosfer dağıldığında sordum.

"Daha iyi. Bu güzel kız bazı kişisel sorunları atlatmama yardımcı oldu." "Ne kızı? Neye benziyor?" Alay ettim.

Düşünüyormuş gibi yaptı. "Esmer, seksi aksanlı, gözlüklü ve çok seksi bir kütüphaneci."

Midem bulandı. "*Doğru ya*. Ama cidden, *iyi* misin?"

Gülümsemesini bırakarak sessizce, "Oraya varıyorum. Her seferinde bir gün."

Onu düşünceleriyle baş başa bıraktım ve notlarımı tekrar okuyarak kapuçinomunu yudumladım. Rome sandalyesinden yavaşça kalkıp bana doğru yürürken dikkatim dağıldı, göz kapakları kapalıydı ve dudakları hafifçe aralanmıştı. Bir elini arkamdaki kitaplığa, diğerini de masaya koyup beni hapsettiğinde sandalyemin kollarını kavradım ve yavaşça eğildim. Ağzı benimkinin önünde durduğunda gözlerimi kapattım.

"Romeo, ne-"

Dili dışarı fırladı ve yavaşça dudağımın kenarını yaladı.

Kıpırdamadım.

"Dudağında köpük vardı." Sesi boğuk ve gergindi. Söndüm.

"Oh, ben-"

Tekrar içeri dalarak başımı ellerinin arasına aldı ve dudaklarını dudaklarıma çarptı. Saçlarımı avuçladığında teslim oldum ve inledim, daha da derine inmek için beni geriye yatırdı, ağzıma iyice masaj yaptı.

Birkaç saniye sonra, sonunda geri çekildi.

"Ve sonra?" Vahşi gözlerine bakarak ve dudaklarımdaki nemi silerek mırıldandım.

Alnını alnıma bastırarak, "O halde, sadece seni öpmek istedim," diye mırıldandı.

Göz hizamızda olacak şekilde dizlerinin üzerine çöktü ve elleriyle kalçalarımın daireler çizdi. "Bu hafta sonu maçıma gel."

"Ders çalışmam gerekiyor," diye cevap verdim otomatik olarak.

Hayal kırıklığı dolu bakışları beni kesti. "Sadece birkaç saatliğine, Mol."

"Biliyorum ama profesöre yardımcı olmak için para alıyorum ve her şeyi zamanında yapmaktan gurur duyuyorum. Hayatta kalmak için maaş çekime ihtiyacım var, Rome. Kız yurdunda yaşamak pahalı. Cumartesi günü maç olduğunda burada olacağım."

Yüksek sesle işaret ederek omuzlarını düşürdü. "Tamam, hoşuma gitmiyor ama anlıyorum."

Sert, bronzlaşmış yanağını avuçladım. "Lütfen hayal kırıklığına uğrama. Spor bana göre değil. Amerikan futbolu ya da oyun kurucular hakkında hiçbir fikrim yok, hatırladın mı?"

Dokunuşuma doğru eğilerek, "Seni anlıyorum Mol. Şimdiye kadar kimse bana destek olmadı zaten. Yeni bir şey yok."

"Romeo-"

Başını kaşıyarak ayağa kalktı. "Gitmem gereken bir antrenman var."

Elimi uzattım ve gergin parmaklarının arasından geçirdim. "Birkaç saat daha burada olacağım. Seni sonra yakalarım, tamam mı?" Onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi çok kötü hissediyordum. Dünden beri çok iyi gidiyordum, onu daha mutlu ediyordum. Başladığımız noktaya geri dönmüştük.

Roma eğilip gözlerime baktı, sonra aniden dönüp odadan çıktı ve beni oturduğum yerde donakalmış halde bıraktı.

Sonraki iki saat boyunca meşe masadaki düğümlere baktım ve Romeo "Bullet" Prince ile benim aramda ne haltlar döndüğünü tekrar tekrar merak ettim.

Gitmek için eşyalarımı toplarken, kapının altındaki bir not dikkatimi çekti.

Lütfen maça gelin.

Seni orada

istiyorum. Romeo'n

x

Romeo'm

mu?

Kahretsin.

"Ah, hadi Roma! Kafanı oyuna ver!" Ally ayağa kalkmış, Cass ve yüz bin kişilik stadyumdaki diğer herkesle birlikte -ben hariç herkes- ellerini sallıyordu. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Maça gitmeye karar vermiştim. Ally'nin yedek bir bileti vardı ve sezon başından beri beni onu kullanmaya ikna etmeye çalışmıştı ama ben hep reddetmiştim. Ancak bu kez, ona gelmeyeceğimi söylediğimde Romeo'nun yüzünde beliren incinmiş ifadeyi aklımdan çıkaramadım ve böylece pes ettim ve kendimi ilk Tide maçında otururken buldum.

Nottu.

Olacağımı hiç düşünmediğim umutsuz bir romantik kıza dönüşmüştüm ve onun tatlı sözleri beni uçurumun kenarına getirmişti.

"Roma! Ne oluyor be? *Argh!!!*" Ally bir kez daha çığlık attı.

Bryant-Denny Stadyumu'nun alt katındaki öğrenci oturma alanında oturmuş Tide'ın yerel derbi ve en büyük rakipleri olan Auburn Üniversitesi ile oynadığı maçı izliyorduk ve görünüşe göre Rome harika bir maç geçirmiyordu, bu onun her zamanki mükemmel formundan uzak olduğu sezonun üçüncü maçıydı. Jumbotron'a baktım ve çene kayışını gevşetip bir denizci gibi küfrettiği, yumruğunu yere vurduğu ve oyuncularını yolundan ittiği, belli ki az önce olanlardan mutsuz olduğu yakın çekim bir görüntüsünü gördüm.

Sahada sergilediği kötü çocuk tavrı son derece seksiydi ve üniformasının etkileyici formunu sergileme şekliyle birleşince

-Aslında yasadışı olması gerekirdi.

Ally başını ellerinin arasına almış, parmaklarının arasındaki boşluklardan bakıyordu, yüzünde çaresizlik ifadesi vardı. Üçüncü mısırlı sosislisini henüz yemiş olan Cass hayal kırıklığıyla başını sallıyordu.

Amigolar gösterilerine başladılar ve ben de Lexi'nin bacaklarını neşeyle tekmelemesini izledim. Amigo takımını başarıyla tamamlamıştı.

ve üçlü taklasıyla yarışmayı kazandı. Mutlu bir Goth'tu.

O anı etrafımı incelemek için değerlendirdim. Crimson Tide'ın evi olan stadyum muazzamdı. Atmosfer elektrikliydi ve Roma'nın kampüste ve açıkçası tüm Alabama'da neden bu kadar iyi tanındığını hemen anladım.

Tünelden koşarak çıktığı anda, yüzü ve istatistikleri bitiş çizgisindeki dev ekranda yayınlandı. O ve takım sahaya çıkarken, yüz bin kişilik kalabalık avazları çıktığı kadar "Roll Tide!" diye bağırıyor, kornalar çalıyor ve davullar gürliyordu. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Rome topu her attığında taraftarlar nefeslerini tutuyor, adeta dua ediyorlardı ve ne yazık ki o ana kadar attığı paslardan hiçbirini başarıyla tamamlayamamıştı. Cass bana bunun çok kötü bir şey olduğunu kesin bir dille söyledi.

Sahaya geri döndüğünde, Rome kızgın bedenini yedek kulübesine doğru sürüklüyordu ve bir koç yüzüne bağırmaya devam ediyor, demek istediğini vurgulamak için elini bir panoya vuruyordu. İçimden aniden yerimden fırlayıp adamı iterek uzaklaştırmak geldi.

Ally ile yüzleştim. "Neden azar işitiyor? Ne olmuş yani? Birkaç atış kaçırdı. Gerçekten o kadar kötü mü?"

"Evet, o kadar kötü. Rome tüm bu oyunları kaçırmayı göze alamaz, Mol. O son sınıf öğrencisi ve ülkenin en iyi oyun kurucusu olarak görülüyor - ilk draft için kesin bir kazanç. Tüm gözler onun üzerinde. Ayrıca, Tide bu yıl da Ulusal Şampiyona'ya katılacaksa, ona yüzde yüz on ihtiyacımız var. Şu anda yüzde yirmi civarında. Onu hiç bu kadar kapalı görmemiştim. Anlamıyorum." Şaşkın görünüyordu.

Kalabalık tekrar tezahürat yapmaya başladı ve sahaya baktığımda Rome koşarak sahaya geri dönüyor, kaskını yerine takıyordu.

Her zamanki gibi Tuscaloosa'da güneş pırıl pırıl parlıyordu ve tıklım tıklım dolu, açık çatılı stadyum çok sıcak olmaya başlamıştı. Üzerimde kısa beyaz keten kolsuz bir elbise ve Ally'nin bana "şükürler olsun, *maça geliyorsun*" hediyesi olarak verdiği kahverengi orta baldır kovboy çizmelerinden bir çift vardı. Bana açıkça uyum sağlamam ve küstah bir güneyli tavrı benimsemem gerektiğini söylemişti. Ben de bu vesileyle hafif bir makyaj yaparak onurlandırdım ve aslında taşralı görünümümü sevdiğimi fark ettim.

"Ben bir diyet kola alacağım. İkinizden biri bir şey ister mi?" Kükremeler ve tezahüratlar arasında bağırarak sordum, elimle bir sivrisineği uzaklaştırdım, stadyumdaki yoğun sıcaktan bir nefes almaya ihtiyacım vardı.

Ally maçı izlemeye dalmış bir halde başını sallayınca Cass elini cebine attı ve bir yirmilik çıkardı. "Büyük bir paket cips ve bir kök birası, hayatım."

Parayı aldım ve alanın kenarından kapalı alandaki satıcılara doğru ilerledim. Daha on adım atmıştım ki binlerce kafa ağır çekimde dönmeye başladı, yolumu takip ediyorlardı. Nedenini tahmin etmeye bile fırsat bulamadan top kalabalığın içine daldı ve iki adam topu kimin alacağı konusunda kavga etmeye başladı. Çıkardıkları gürültü onların bana doğru kaymasına neden oldu ve ben de çarpmanın etkisiyle kığımın üzerine savrulmama neden olan serseri bir dirsekle burnumdan vuruldum. Bu darbeyi tamamlamak için kalabalıktan toplu bir "oooh" sesi yükseldi ve güvenlik gelip iki adamı uzaklaştırdı.

Ellerim içgüdüsel olarak burnuma gitti, biraz hassas ama sağlamdı ve söyleyebileceğim kadarıyla kan yoktu. Ancak gözlüklerim farklı bir hikâyeydi ve ellerimde parçalandı. İnsanlar aceleyle yanıma gelip iyi olup olmadığımı sorarken parçalara tutundum. Bir adamın sağlık görevlisi olduğunu haykırdığını duydum ve yanıma eğilerek ellerini yüzümde gezdirdi. "Sanırım topun etkisiyle gözlüğüm kırıldı," dedim ve çömelmiş, kelleşmiş sağlık görevlisinin ayağa kalkmama yardım etme teklifini kabul ettim. Ayağa kalktığımda kalabalık alkışlamaya başladı ve ben de kırılan gözlüğümü iki elimle yüzüme tutarak stadyumu inceledim. küçük beceriksizliğim Jumbotron'da yayınlanmıştı. "Prens! *PRENS!* Hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun?!"

Bir erkek sesi çığlık attı ve etrafımdaki küçük kalabalık dağılmaya başladı.

Başımı açılan patikaya doğru çevirdiğimde Roma'nın bana doğru koştuğunu gördüm. Kırılan gözlüklerimi gözlerime tutarak dururken yüzündeki ifade tam bir dehşet ifadesiydi.

"Kahretsin, Shakespeare! Çok özür dilerim. İyi misin?" diye sordu, sesinde panik vardı. Kaskını yere bıraktı ve iki eliyle yüzümü kavrayıp başımı yukarı kaldırarak iri kahverengi gözleriyle yaralarımı aradı.

"Rome, ben iyiyim. Beni gözlüklerim kurtardı. Burnumu kurtarmak için hayatlarını ortaya koydular. Özür dilemene gerek yok. Asıl pislik olan yüzüme düşen iki sarhoş salak!" Şimdi iki olan gözlüğümü kaldırdım.

siyah çerçeve seti - onları tekrar yerine koymadan önce bir saniyeliğine görüşümü kaybediyorum.

Tekrar görebildiğimde, Rome'un küçük bir gülümseme yaydığını ve başını salladığını fark ettim. "Sen olmalıydın. Bu lanet olası stadyumdaki herkesin içinde olaya karışan sen olmalıydın. Artık şaşırmıyorum; sen hep oradasın. Sanırım biri bana bir şey söylemeye çalışıyor."

Omuz silktim. "Kola almaya gidiyordum." Hafifçe güldü.

"Oyunum sırasında mı?"

"Açıkçası neler olup bittiğini bilmiyordum ve susamıştım."

Kadınlar rayların üzerine eğilmiş, Roma'ya bağırıyorlardı.

"Seni seviyoruz, kurşun!"

"Beni eve götür, tatlım!" "Becer beni, yedi!"

Dikkatim dağılınca gülümsemesi azaldı. Çenemi kavradı, böylece sadece ona odaklandım. "Geldin."

"Geldim," diye gülümseyerek cevap verdim. "Neden fikrini değiştirdin?"

"Beni anladın," diye takıldım, koridordaki hararetli tartışmamızdaki sözlerini aktararak.

Roma bir kahkaha attı.

"Hanımefendi? Sizi kontrol etmek için tıbbi odaya götürmemiz gerekiyor- korkarım politika. Benimle gelmek isterseniz." Doktor kolumdan tuttu ve beni uzaklaştırmaya çalıştı.

Rome parmağını kaldırarak onu bir saniyeliğine durdurduktan sonra hafifçe eğilerek bakışlarımla buluştu. "İyi olduğuna emin misin?"

"Ben iyiyim. Şimdi, kazanman gereken bir oyun yok mu? Eminim tüm bu insanlar bugün buraya bizi sohbet ederken görmeye gelmemiştir."

"Evet, sen o sarhoş kavgasına girmeye karar vermeden önce ben bir şeylerin ortasındaydım."

Doktoru takip etmek üzereydim ki Roma aniden eğildi ve dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu. Şefkatli ve yumuşaktı, her zamanki telaşlı, anlık beceriksizliklerimizden farklıydı.

Roma yüzündeki kararlılıkla sahaya geri koşmadan önce bir saniye daha göz göze geldik. Kalabalık aval aval bakıyor, yıldız oyun kurucunun yaralı kızla neden bu kadar ilgilendiğini merak ediyordu.

Sağlık odasının güvenliğinde, soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya başlamıştım ki, ani ve coşkulu bir kükreme stadyumun temellerini sarsar gibi oldu ve yerimden sıçramama neden oldu.

"Sorun nedir?" Panik içinde sordum.

Sağlık görevlisi köşedeki küçük televizyon ekranına baktı. "Lanet olsun!"

"Ne?"

"Bullet az önce bir alıcıyı kırk yardalık bir sayı için vurdu." "Bu iyi bir şey, değil mi, gol?"

Dikkatini tekrar bana çevirdi, şüphesiz kafamda bir yaralanma olup olmadığını merak ediyordu. "Evet, bu çok iyi bir şey, özellikle de sadece bir çeyrek kalmışken. Berabere kaldık. Galibiyeti almak için on beş dakikamız var."

"W?"

"Galibiyet," diye yanıtladı bıkkın bir iç çekişle.

"Tamam. Anladım," diye mırıldandım ve susmanın en iyisi olduğuna karar verdim.

Doktor dikkatimi dağıtmamak için televizyonu kapattı, muayenesini bitirdi ve beyaz spor bandı kullanarak gözlüğümü yerine takmama yardım etti; burnumun kenarındaki kaba onarım işi tamamen görülebiliyordu. Pek iyi bir moda ifadesi sayılmazdı ama idare ederdi. Büyükanнемin dediği gibi, "Ca sera sera."

Yerime döndüğümde son düdüğün çaldığını ve kalabalığın coşku dolu çılgınlık attığını duydum. Cass ve Ally aşağı yukarı zıplıyorlardı ve beni gördüklerinde ikisi de bana doğru koşarak beni neredeyse yere yapıştırdılar. Sıkıca tutundum. Yere iki kez çarpmayacaktım.

"Molly! Sen iyi misin? Büyük ekranda izledik," diye sordu Ally, yüzüme bakarken kara gözleri irileşmişti. "Sevgilim, gözlüğün!" Arkasına yaslandı ve telaşla yüzümde görünür bir iz olup olmadığını araştırdı.

"Evet, Molls, yüzüne bir dirsek yediğine inanamıyorum-Molly Shakespeare, dövüş kulübünün en yeni üyesi. Çok komikti." Cass karnını ağrıyormuş gibi tutarak güldü. Birden gülümsemesini kaybetti. "Cipslerim ve kök biram nerede?"

"Bunu tam olarak yapamadım Cass!" Suratını astı ve hayal kırıklığı içinde kollarını kavuşturdu.

"Kazandık mı?"

Ally bir kolunu omuzlarıma doladı. "Kazanmak mı? Onları tamamen ezdik, tatlım. Rome seni öptükten sonra sahaya bambaşka biri olarak döndü ve her pasa, her oyuna vurdu. En değerli oyuncuydu."

Gözlerim doldu. "Bu iyi, değil mi? En değerli oyuncu?"

"İyi mi? Tatlım, insanlar senin öpücüğünün ona çok ihtiyacı olan iyi şansı getirdiğini söylüyorlardı."

Geri çekildim ve ona şüpheyle baktım. "Bu neden şanslı olsun ki?"

"Oyunu tam tersine çevirdi, tam bir seksen." Gülümsedi ve heyecanla alkışladı.

Cass ellerini belime koydu ve beni Jumbotron'a doğru çevirdi. "Görüyor musun?"

Lanet olsun.

Ekranı kontrol eden adamlar benim yokluğumda çok çalışmışlardı. Tekrar tekrar oynayan kolaj, Roma'nın bir dizi oyunu kaçırmamasıyla başladı. Ardından iki sarhoş salak tarafından üstüme çullanılmasını, yüzüme dirseklerle vurulmasını ve yere düşmemi kesiyordu - hissettiğimden daha kötü görünüyordu. Ardından, Rome koçu görmezden gelerek sahadan kaçıyor, takım arkadaşlarını geri çekilen formunun ardından şaşkın bırakıyor, sonra yüzümü ellerinin arasına alıyor ve bir öpücük için eğiliyordu. Son bölümde, sağlık odasında kayırdığım üç sayı atışı gösteriliyordu.

Bu çok fazlaydı. Kalp atışlarım ateş gibi hızlandı ve göğsüm sıkıştı. İlgi odağı olmaktan nefret ederdim ve binlerce insana yayın yapmak kaldırılabileceğimden çok daha fazlaydı. Buna bir de Romeo'nun öpücüğünü eklediğimden endişeli bir karmaşa içindeydim. Herkesin ilgi odağı olmaması gerektiğine inanan biriydim; kendimi bu sıranın başına koydum.

Roma'nın röportaj yaptığı alana doğru yavaşça döndüm ve sürpriz, sürpriz, Shelly onun yanına atladı, onu yanağından öptü, gururlu bir kız arkadaş gibi davrandı.

Shelly ve Roma'ya birlikte bakarken kalbimin dibe vurduğunu hissettim ve bir şey apaçık ortaya çıktı - benim ligimin çok dışındaydım.

Buraya gelmekle, Rome gibi biriyle her şeyin olabileceğini düşünmekle çok aptallık etmiştim. O kampüsteki en popüler adamdı, saldırgan bir şekilde kararlı kızların izdihamı tarafından arzulanıyordu ve ben bir kitap kurduydum, acı verici bir şekilde içe dönüktüm.

Romeo Prince, Shelly gibi biriyle birlikte olmalıydı. Onun stresli ve göz alıcı hayatına sorunsuzca uyum sağlayabilecek biriyle.

Duygularımı gizlemeye çalışarak Ally ve Cass'e döndüm. "Ben eve gidiyorum. Ders çalışmaya geri dönmeliyim. Sizi sonra yakalarım çocuklar."

Onlar itiraz edemedi stadyumdan çıktım ve Romeo'nun güzel, yumuşak dudaklarının benimkilere değdiği hissini unutmak için tekrar tekrar denedim.

Romeo'nun kendi sözleriyle. "Söylemesi yapmaktan daha kolay."

"Molls, sulu İngiliz kışını dışarı çıkar! Mahvoluyoruz ve dördüncü silahşöre ihtiyacımız var!"

"Cidden Cass, son kez söylüyorum, ben almayayım ama yine de teşekkürler." Hoparlörden yüksek sesli bir hışırtı geldi ve telefonumu kulağımdan uzak tutmak zorunda kaldım. Cass'in çoktan sarhoş olduğu belliydi, kaçak içki içiyordu.

"Molly? Molly!" Ally telefonun kontrolünü ele almıştı. "Buradayım, Ally."

"Gelmeyeceğine emin misin, sevgilim? Herkes burada eğlenirken senin odanda yalnız olman hoşuma gitmiyor."

"Cidden, Ally, ben iyiyim. Sadece yorgunum."

Uzun bir duraklama oldu, arka planda çalan Zac Brown Band'i ve yüksek sesli konuşmaları duyabiliyordum. "Peki, hayatım. Seni sabah yakalarım ama fikrini değiştirirsen beni ara."

"Tamam, tatlım. İyi eğlenceler!"

Son tuşuna bastım ve yatağıma yığıldım, başparmağımı ekrana sürterek sakın bir gölette pembe bir lotus çiçeğinin duvar kağıdına baktım.

Eve vardığımda duş alıp eski soluk pembe geceliğimi giydim ve büyük futbol galibiyetini kutlayan partilerden birine katılma davetlerini reddettim.

Cass, Lexi ve Ally caddenin karşısındaki Rome'un kardeşlik partisine katılmaya karar vermişler ve beni de aralarına almak için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Kendimi Romeo Prince'le ilgili her şeyden uzak tutmam gerekiyordu, bu yüzden gitmemek için bahaneler uydurdum.

Ona aşık olduğumu bilecek kadar akıllıydım, hem de büyük bir akıllılıkla ve midemdeki kelekler taburu, kalbimin titremesi ve uykularına musallat olan sayısız erotik rüya bunu benim için kesinlikle doğruluyordu.

Geçen hafta Romeo'yla baş başa geçirdiğimiz zaman duygularımı bir üst seviyeye çıkarmıştı ve birbirimize karşı ne olduğumuzla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bu yüzden planım -kabul etmek gerekir ki tam olarak CIA'e layık olmasa da- Tide'in süper yıldız oyun kurucusuna bu kadar yakın olmaktan kaçınmaktı.

Bu plan derhal yürürlüğe girmiştir.

Yatağımın etrafında dönerek, uzun saçlarımı serbest bıraktım, uçlarının omurgamın alt kısmından geçtiğini hissettim, bütün gün bukleleri tutmaktan yorulan kafa derime masaj yapmaya başladım ve kendimi yumuşak leylak rengi örtülerin altına iyi bir kitapla yerleştirdim. Jane Eyre'in yıpranmış kopyasını elime aldım ve mutlu bir şekilde eski İngiltere'nin, Bay Rochester'ın dünyasına yerleştim ve kendimi sayfalarında kaybettim.

Yaklaşık bir saat sonra, bir tıkırtı sesi duyduğumda tamamen dalmış ve rahatlamıştım. Gözlerimi boş odamda gezdirdim, tek ışık yatağımın yanındaki lambanın yumuşak kırmızı parıltısından geliyordu. Gergin hissetmeye başladım; tüm evdeki tek kız kardeş bendim.

Sesi tekrar duyduğumda ayağa fırladım ve odanın ortasında durdum; ses balkonumun kapısından geliyordu.

Dikkatle ilerledim ve kilidi çevirerek diğer tarafta yabancı bir adamın beklemediğini kontrol ettim. Kapıyı kaydırarak açtığımda, kırmızı kiremitli zeminde etrafa saçılmış çakıl taşları vardı. Hafif akşam esintisinin etrafımı sarmasına izin vererek öne doğru adım attım ve bir taş almak için eğildim. Tam ayağa kalkıyordum ki omzuma bir tane daha düştü.

Derin bir nefes alıp raylara doğru yürüdüm ve riske girip bir göz attım. İlk başta tek gördüğüm karanlıktı. Sonra içinden bir figür çıktı.

"Shakespeare mi?"

O seksi güneyli ses tonunda hata yoktu.

Romeo gölgelerin arasından sundurmadan gelen ışığın parıltısına doğru ilerledi. İri gövdesi alacakaranlıkta silüet oluşturunuyordu ve kesinlikle muhteşem görünüyordu. Normale dönmüştü -soluk mavi kot pantolonu ve kolsuz kırmızı tişörtüyle- ve vücudumu saran heyecanı durdurmaya çalıştım.

"Hey, Mol," diye fısıldadı nazlı bir gülümsemeyle.

"Hey, sen," diye cevap verdim sessizce. "Burada ne işin var?" "Seni görmeye geldim."

"Yaptın mı? Neden?" Gerçekten şok olmuşum. Galibiyeti kutlamak için dışarıda olacağını düşünmüştüm.

Rome geniş omuzlarını kamburlaştırdı ve ellerini ceplerine sokarak bana doğru utangaç bir bakış fırlattı. "Çünkü dışarıda olmadığını fark ettim." Bir adım daha öne çıkarak onu görmemi kolaylaştırdı. "Ve bugünden sonra iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim. Bütün gece seni düşündüm."

"Shelly ile birlikte olman gerekmiyor mu?" "Neden onunla olayım ki?"

Omuz silktim. "Maçtan sonra seninleydi, ikiniz çok samimi görünüyordunuz. Bu gece onunla kutlama yapmak isteyebileceğini düşündüm."

Bütün vücudu kaskatı kesildi. "Şunu hemen açıklığa kavuşturalım. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Asla da olmayacak." Bana bakarken başını yana eğdi. "Partiyi bu yüzden mi ektin? O işbirlikçi kaltakla birlikte olacağımı düşündüğün için mi?"

Bütün bu konuşma karşısında yüzümü buruşturdum. "Rome, bu akşamki partiyi pek sevmedim, hepsi bu. Sen git ve keyfine bak. Beni kontrol etmene gerek yok."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Odamın hemen altında, Shelly ile aralarında bir şey olmadığına dair bana güvence veren ona bakarken kalbim hızla çarpıyordu. Rahatladım ve onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesinin beni ne kadar gerdiğini fark ettim.

Parmaklıkların üzerinden baktım ve boğazımdan kaçan kıkırdamayı kontrol edemedim.

Çikolata gözleri tehditkâr bir şekilde kısıldı. "Neyi bu kadar komik buluyorsun, Shakespeare?"

"Şu Romeo balkonuma gelip benim ilgimi çekmeye çalışıyor." Ellerimi birleştirip omzuma dayamadan önce ağzımı ellerimle kapattım. *"Meyve Bahçesi'nin duvarları yüksek ve tırmanması zor ve ölümcül bir yer, kim olduğunu düşünürsek, akrabalarımın biri seni burada bulursa... seni öldürürler."* Daha etkili olması için kirpiklerimi kırıştırdım.

Başarısız bir sırtışla mücadele ederken üst dudağında bir kemer oluştu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Yaklaşık yüz kere okudum. Çok güzel trajik." Bir kahkaha attım. "Bizim gibi, öyle değil mi?"

Romeo görüş alanımdan kayboldu ve hışırtı sesi duydum. Ne yaptığına bakmak için balkonumun en uzak köşesine koştum ve işte oradaydı, duvara kadar uzanan ahşap kafese tırmanıyordu.

"Romeo, dikkatli ol! Ne halt ediyorsun sen?"

Bir sonraki kırılğan tahta parçasına uzanırken, gözlerinde şakacı bir parıltıyla başını kaldırdı. "Juliet'imi görmeye geldim."

Geriye doğru tökezledim. Beni görmeye geliyordu... odamda... yalnız.

Sikeyim.

İki eli taş balkon demirini kavradı ve Roma kendini yukarı çekti, ayaklarının üzerinde doğruldu ve ellerini dar kot pantolonuna sildi. Başını kaldırıp bana baktığında nefesi kesildi ve geceliğimle beni görünce elleri kalçalarında dondu kaldı.

Aşağıya bir göz attığımda, maruz kaldığım durumdan dolayı içten içe ürperdim. O geldiğinde yatakta olduğumu açıklamak için başımı kaldırdım, ama o çoktan önümdeydi, bir kıl payı uzağımdaydı. İri kara gözleri vücudumun her kıvrımını süzüyor, uzun pembe dili dolgun dudaklarımı yalıyor ve ben de onun gezinen gözlerinin kalçalarımın göğüslerime doğru yol alışını izliyordum.

Roma bir elini kaldırdı ve uzun, dalgalı saçlarımın arasında gezdirdi. "Saçlarının açık halini seviyorum," dedi sert bir sesle, sanki konuşmak ona acı veriyormuş gibi.

Otomatik olarak buklelerimle oynamaya başladım ama onun yerine avucum onunkinin üstüne geldi. Avucumu geri çekecektim ki parmakları benimkileri yakaladı ve yanlarımıza doğru indirdi. Aşağı baktığımda, başparmağı avucumu okşadı ve kollarımın titremesine neden oldu. Roma saçlarımı omzumdan nazıkçe çekti, işaret parmağı açıkta kalan tenimde hipnotize edici bir hareketle aşağı yukarı gezindi.

Gözlerim kapandı ve meme uçlarım sertleşerek hafif pamuklu kumaşa neredeyse acı verecek şekilde sürtündü. "Romeo? Ne yapıyorsun?"

Naneli nefes yüzümdeki deriyi gıdıkladı. "Emin değilim. Ama durmak istemiyorum."

"Rome, sanmıyorum-" Sarhoş bir şekilde eve dönen ve anımızı bölen kız öğrenci yurdu kız kardeşlerinin aniden gelen delici sesiyle gözlerimi açtım. Eğer yeterince uğraşırlarsa, bizi burada dokunurken, okşarken, her saniye daha da yakınlaşırlarken görebilirlerdi.

Roma boynuma sokuldu; sırtım içgüdüsel olarak kamburlaştı ve onun ileriye dönük bakımlarına teslim oldu.

"Biz... biz durmalıyız."

Rome inleyerek güneşin öptüğü tenimi yaladı. "Hayır, Mol. Yeterince uzun süre bekledim. İşleri ağırdan almaya çalıştım ama artık değil. Artık senin için bir hiç olmayacağım. Seni istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki..."

"Roma. Bu iyi bir fikir değil. Bunu yapamam."

"Elbette yapabilirsin," dedi sesine mizahi bir hava katarak, elleri belimde aşağıya doğru kayıyordu.

Sert göğsüne bastırdım. "Lütfen... sadece... bir dakika bekle."

Romeo geri adım attı ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Ne?" Anı hareketsizliğine tepki olarak sordum.

"Daha önce kimse bana hayır dememişti." Ne yapacağını tamamen şaşırmıştı. "Ciddi misin sen?"

"Ölümçöl." "Bu...

acınası."

Sırıtarak ilerledi, parmak uçları kolumda gezindi ve kalçama yerleşerek çürük kumaşı kavradı. "Ama doğru." Gözle görölür bir şekilde yutkundı, bir anlık bir gerginlik belirdi. "Bunu istemiyor musun? Beni istemiyor musun?"

"Romeo... Ben-"

"Ne?" diye sordu sabırsızlıkla.

Ellerimi yüzümde gezdirdim. "Üstesinden gelinmesi gereken çok şey var, biliyorsun." "Biliyorum." Kendini beğenmiş, çarpık bir gülümsemeyle uzun bir nefes verdi.

"Benden ne istediğini bilmiyorum. Beni düğümlere bağlıyorsun ve ben buna alışık değilim."

Daha da yaklaşarak kollarını belime doladı ve "O zaman sana ne istediğimi göstermeme izin ver. Bununla savaşmayı bırak."

Tutuşundan kurtulmaya çalıştım. "Hayır, Rome, bu sadece... sadece..."

"Seninle olmak istiyorum," diye itti, büyük kahverengi gözleri neredeyse yalvarıyordu. "Hadi, Mol. Sana ihtiyacım var. Beni anladığını söyle. Benim sana olduğum kadar sen de bana aşık olduğunu söyle."

Gözlerimi kapattım ve ellerinin belime doğru hareket ettiğini hissettim, içim titreyerek karşılık verdim. Bu çok iyi hissettirdi. Ne bir çekişme ne de uzun süreli bir iç tartışma vardı. Teslim olacaktım.

"İçeri gel," dedim boğuk bir sesle, sesim özlemle doluydu.

Romeo alnını benimkine yasladı ve rahatlayarak iç çekti. "Siktir. Evet."

Elini tutarak onu balkondan çıkardım ve kapıyı sessizce kapattım. Kilidi çevirdiğimde sırtımda bir sıcaklık hissettim ve Rome kollarını tekrar belime doladı, elleri ince kumaşın üzerinden karnıma masaj yaparken eğildi ve hemen altıma yumuşak bir öpücük kondurdu

kulak memesi. Nazik parmakları kalçalarımaya doğru hareket etti ve beni, temasıma karşılık sertleşen kasıklarına doğru geri çekti.

Kollarının arasında döndüm ve onunla yüz yüze geldiğim anda dudakları benimkilerle buluştu. İlk başta hareketleri yumuşaktı, ağzımın üzerinde geziniyor, kendi dudaklarıyla dudaklarımın narin şeklini takip ediyordu. Ellerim yukarıya ve saçlarına doğru kayarak onu daha yakına çekti. Dili dudaklarımı yokladı ve ileri doğru iterek tatlı, kıvrımlı okşamalarla dudaklarımı okşadı.

Onun için kaybolmuştum.

O anda benim için her şeyin kategorik olarak değiştiğini, Romeo öncesi halime geri dönüş olmadığını biliyordum. Bedenim onun sunduğu şeyi istiyordu ve kalbim direnmeme izin vermiyordu.

Romeo beni kollarının arasına aldı ve öpüşmemize ara vermeden, bacaklarım yatağa değene kadar beni geriye doğru itti ve aşağı kaydık, sert vücudu benimkiyle aynı hizaya geldi. Yüksek sesle onay inlemeleri beni daha da teşvik etti ve sahip olduğum her şeyle onun coşkusunu karşıladım.

Ellerim saçlarından gömleğinin eteklerine doğru ilerledi, altından geçti ve ağzıma doğru inlerken parmaklarım sırtında daireler çizdi, hırıltı düello eden dillerimizde titreşiyordu. Eli belimden aşağı indi ve güneye doğru ilerlemeye devam etti. Uzun, deneyimli parmakları kalçamı hafifçe okşadı ve ağzı benimkinden ayrıldı.

Romeo'nun bakışları aşağıya kaydı ve elinin kuzeye doğru ilerleyerek geceliğimin altından geçtiğini hissettim. Hemen elini durdurdum ve dondu kaldı, gözleri tekrar benimkilere kaydı.

"Yapamam. Çok hızlı gidiyor," diye fısıldadım ve utanç içinde başka tarafa baktım.

İçini çekti, eli geceliğimin altından çıktı ve çenemi parmağı ile başparmağı arasına aldı. "Bunu yapma," dedi sertçe.

"Ne yapmak?"

"Durduğun için kendini kötü hisset. Bunun için *asla* kötü hissetme. Sana sahip olduğumda, seni becermek için bana yalvarırken ihtiyaç içinde kıvranıyor olacaksın. Durduğun için *asla* kötü hissetme. Kendini bana verdiğinde, o kadar ıslanacaksın ki dayanamayacaksın."

"Kendimi sana teslim ettiğimde mi?" Onun cazibesine karşı koyamayacağımı varsaymasına biraz sinirlenmiş ama aynı zamanda çok tahrik olmuş bir şekilde sordum.

"Kendini bana teslim ettiğinde," diye cevap verdi bilerek.

Ağzım açık kaldı. "Kendine güveniyorsun. Seni reddedebilirim."

Umursamaz bir tavırla omuz silktileri ve işaret parmağıyla dizimin etrafında gezindi. "Gerçekleşeceğız. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz ve ben senin içine girip seni tekrar tekrar boşaltmak için gün sayıyorum." Dudaklarını yuvarladı, nem dudaklarının parlamasına neden oldu. "Lanet olası *dakikaları* sayıyorum..."

Düşünmekte zorlandım ve onu tekrar sıcak ağzıma doğru ittim, arzu mantığının önüne geçti.

Sinirli bir homurtuyla beni şiltenin üzerine itti, dik duruşunda sitem vardı. "Seni zorlamamalıydım. Hazır değilsin."

"Yapmadın. Sadece... Sadece... Ben... çok deneyimli değilim... ve ben..."

Gözleri büyüdü ve geri çekildi. "Kahretsin, sen bakire misin?"

Elbisemin eteklerini aşağı çektim ve diz çöktüm. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken şok olmuş gözleri benimkileri hiç bırakmadı. "Hayır, bakire değilim ama baştan çıkarıcı şeyler konusunda da pek yetenekli sayılmam. Sadece bir kişiyle ve sadece bir kez yattım, geçen yıl," diye bir solukta söyledim.

Yüzünde bir anlık sahiplenme duygusu belirdi ve kasları gerildi. "Bu ne zaman oldu?"

"Oxford'dayken. Oliver ve ben-" "Oliver?"

diye tersledi soğuk bir şekilde.

"Evet, Oliver Bartholomew."

Öfkesini kaybetti ve sırıtmaya başladı. Gözlerimi kısmıştım. "Ne?"

"Oliver Bartholomew? Çok... *İngiliz*."

"O *bir* İngiliz! Ben de öyleyim! Dalga geçmeyi bırak!"

Yuvarlandım ve kollarımı kavuşturdum. Beni tekrar yüzüne doğru sürükledi ve eğlendiğini gizleyemedi. "Tamam, tamam, özür dilerim." Sinirlenmeye devam edemeyerek kollarımı açtım ve elini elime aldım.

"Peki Oliver, o senin erkek arkadaşın mıydı?"

"Evet, sanırım. Yine de onu bir erkek arkadaş olarak edinmeye *çalıştım*." "Denedin mi?"

"Evet. Ben... Ben insanlarla pek yakınlaşmam. Onunla denedim ama sonunda yapamadım. Birkaç aydır çıkıyor gibiydik - kahve randevuları, çalışma arkadaşları, bu tür şeyler - ve bir sonraki adımı atmaya karar verdim, sadece bitirmeye. Bunu çok istiyordu. Ben kayıtsızdım. Ben de neden olmasın diye düşündüm. Olly bana karşı tatlıydı ve ondan yeterince hoşlanmıştım. Seksten o kadar da değil."

Korkuyla geri çekildi ve elimi bıraktı. "Ne? Seksten hoşlanmadın mı?"

Utanç içinde kızardım ve çarşafımdaki gevşek pamuk ipliklerini karıştırdım. "Garipti, beceriksizceydi ve abartıldığı gibi değildi."

Romeo parmağını kolumun üzerinde gezdirerek derimin kabarmasını izledi. "Oly, sadece doğru yapmadım."

Açıktaki kalan tenimde ikinci bir tüylenme dalgası yayıldı. Haince tepkimi fark etti ve bilerek gülümsedi. "Seninle başka hiçbir şeye benzemeyeceğini hayal ediyorum Shakespeare. Lanet hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim; seni tatmayı, hissetmeyi... adım haykırdığını duymayı."

"Romeo-" İşler daha fazla sarpa sarmadan ikimize de yer açmak için yer değiştirdim. Uzandı ve kolumu tuttu. "Duracağım, ama şu gerçeği saklamayacağım"

Bunu gerçekten çok istiyorum, Shakespeare. *Hem de çok.*"

İnleyerek yastığımı dramatik bir şekilde başımın üzerine kapattım ve Romeo'nun gırtlaktan gelen kıkırdamasını yanımda duydum. Yastığı indirip gözlerimi ortaya çıkardı ve garip davranışımı sorgulayan bir kaşını kaldırdı.

"Yapacak bir şeyler bulmalıyız Rome. Şu anda *gerçekten* dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var."

Genişçe gülümsedi, dişleri parlıyordu. "*Repliğimi* çaldın, Shakespeare. Bunu sana söylemesi gereken kişi ben değil miyim?"

Kıkırdadım. "Muhtemelen, ama kemiklerinize atlamaya hazırım ve yardım edilebilirse bu gece olmamasını tercih ederim. Seninle bir gece geçirdikten sonra neredeyse bakireden fahişeye dönüşmezsem sevinirim!"

Romeo kahkahalarla havlayarak başını geriye attı ve ben de karşı koyamayarak ona katıldım. Elimi tuttu ve kendi eliyle sardı. "O zaman ne yapmalıyız, bakireye yakın, pes edip kemiklerimin üzerine atlamaman için? Yine de, işini yapmana izin vermek benim için çok cazip."

Göğsüne şakacı bir tokat attım. "Eğer istersen bende tam aradığın şey var."

Romeo yatağımdan sıçrarken kıcıma vurdu. Öğüt verircesine başımı salladım ve oynatıcıma bir DVD yerleştirdim. Tekrar yatağa tırmanarak Romeo'nun dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdum ve midemde kelekler uçuşurken baş çerçevesine yaslanarak arkama yaslandım.

Film başladı ve Rome omzumu dürttü, çikolatalı bakışlarında neşe vardı. "*Monty Python's Life of Bryan?*"

"Bu Python."

Romeo kolunu kaldırdı ve omuzlarıma doladı. "Eğer şu anda senin içinde olamayacaksam, sanırım Python onun yerine geçebilir."

Sertçe yutkunarak bakışlarına karşılık verdim ve gözlerindeki bariz şehveti fark ettim. "Tamam... şey." Kekelememe gülmeye başladı.

Yataktan kalkıp geceliğimi düzeltirken Romeo'yu işaret ettim ve "Olduğun yerde kal. Ben gidip atıştırma lıkları getireyim!"

"*O Mesih değil; o çok yaramaz bir çocuk!*" En iyisi. Replik. Hiç!"

Romeo patlamış mısırın geri kalanını bitirirken benim izlenimime kıkırdadı.

Kaseyi elinden kaptım ve ağzım açık kaldı. "Senin bir atlet olman gerekiyor! Bu senin için aşırı nişastalı-karbonhidratlı-acayip bir şey değil mi? Hepsini bitirdin, seni açgözlü herif!"

Kaslı kollarını esneterek kaşlarını salladı. "Ben lanet bir makineyim, Shakespeare. Patlamış mısır benimle boy ölçüşemez!"

Ellerimi kaldırdım, avuç içlerim ilerideydi. "Özür dilerim, polisle konuştuğumu unutmuşum.

Kurşun!"

Romeo'nun elleri bileklerimi kavrayarak dışarı fırladı ve sert bir tonla, "Yapma," diye tehdit etti.

Şaka yaptığını düşünerek durmadım ve yatan bedenine doğru yaklaştım. "Allaaabbbbaaammmmmaaa!!! Memleketinin oyun kurucusu Romeo... 'Bullet'... *Prince* için ayağa kalk!" Kalabalığın kükremesini taklit ettim ve onun kişisel Jumbotron stat şarkısını söylemeye başladım. "*Silahında bir mermi var. Kalbinde bir ateş var. Yoluna çıkan tüm dağları yerinden oynatacaksın...*"

Beni öne doğru itti ve burnum neredeyse onunkiyle aynı hizada olacak şekilde, bir şaplakla gövdesine çarptım. "Kes şunu, Shakespeare. *Siktir!*"

Ruh haline kaşlarımı çatarak bileklerimi onun elinden kurtardım ve arkama yaslandım. "Sadece şaka yapıyorum. Bana karşı bu kadar huysuz olmana gerek yok."

Roma'nın aniden rahatsız olan bakışları pencereden dışarı bakmaya yöneldi. "Biliyorum, üzgünüm ama tüm bu saçmalıklardan nefret ediyorum. Ne kadar nefret ettiğimi bilmiyorsun. Senin için *Bullet* olmak istemiyorum. Tüm bu futbol şöhretinden etkilenmeyen ilk kişi sensin." Bir kez daha bana baktı, yanaklarımı avuçladı. "Senin için... Ben sadece Roma olmak istiyorum."

Midem bulandı ve yanağına yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildim. "Futbol şöhretinden etkilenmiyorum, hiç etkilenmiyorum, ama bugün seni orada izlemenin gerçekten bir şey olduğunu inkar edemem. O kadar insanın önünde gerilmiyor musun?"

"Hayır. Artık alıştım. Bu benim Tide'daki dördüncü yılım. Ancak bu sezon şimdiye kadarki en kötü sezonum oldu. Bugüne kadar yani."

Dışarıdan gelen şişe sesleri odanın içinde yankılanıyordu ve ben onun tarafına geçip başımı göğsüne koydum, aramızdaki ilişkiyi seviyordum... doğru... kolay. Roma mutlu bir şekilde saçımdan bir parça aldı ve parmağına doladı, sadece bırakıp tekrar yapmak için.

"Ee, MVP?" Birkaç dakika sonra sessizce sordum, mor ve beyaz odamda yarattığımız küçük sakin vahanın tadını çıkarıyordum.

"Evet. İlk yarı boyunca bir kamyonu bile vuramadığımı düşünürsek çılginca." Bakışları benimkilere kaydı ve tekrar aşağı indi. Gergin görünüyordu. "Taraftarlar ve takım çok heyecanlı, senin sayende olduğunu söylüyorlar. "Sen benim uğurumsun, hepsi o tatlı öpücük yüzünden."

Donakaldım ve nefesim kesildi, tetik beni sert bir şekilde vurdu. Kalbimin durduğunu hissedebiliyordum ve iğneler kolumu yuttu. Elimi göğsüme götürdüm ve göğüs kafesime sürterek bu hissin geçmesini, yok olmasını diledim. Nefesime odaklandım ve büyükannemin tavsiyesini hatırladım: *Burnundan beş kez nefes al ve ağzından yavaşça ver.*

Telaşlanan Roma başını kaldırdı, yüzü endişeyle kaplanmıştı. "Ne oldu? Ne oldu? Ne dedim ben?"

Elime uzandı. Gözlerimi sıkıca kapattım ve bir kez daha anksiyete krizi tehdidi onun dokunuşuyla geçer gibi oldu.

Roma yapış yapış olmuş alnımdaki saçlarımı düzeltti. "Ne oldu Mol? Söyle bana."

"Özür dilerim, bu sadece büyükannemin bana söylediği bir şeydi. Beni o günlere geri götürdü. Panikledim. Ben sadece... Bunu söylediğinde çok şaşırdım. Yaptığın şeyi söylemenin onca yolu varken, kelimesi kelimesine ondan alıntı yaptın."

Eli saçlarımda kaldı ve enseme yağurmaya devam etti. "Sana ne söyledi? Ne söyledim?"

"Tatlı öpücüklerim vardı." Bu acı tatlı anıya zayıfça gülümsedim. "Büyükannem benden gelen tatlı bir öpücüğün her sorunu biraz daha kolaylaştıracağını söylerdi."

Romeo'nun yüzünde sevimli bir gülümseme belirdi. "Sanırım haklı olabilir. Bilge bir kadın olmalı çünkü bu gece maça benim için tam da bunu yaptın."

Beni büyüten kadını, kalbimin kayıp parçasını düşündükçe gözlerim doldu. "Öyleydi. O benim her şeyimdi. Birbirimizin eşi olduğumuzu söyledik. Öldüğünde ruhumun yarısını da yanında götürdü. Geçmişimi çok fazla düşünmeyi sevmiyorum... Kaybettiğim her şeyi hatırlamak beni öldürüyor."

Romeo sessiz kalıp üzüntümün azalmasına izin verirken gözyaşlarına karşı koydum. Bir süre sonra yastığa yaslandım ve dışarıdaki kahkahaları ve eğlenceyi dinledim. Romeo yanımda kaldı ve parmaklarımla oynarken ellerimize baktı.

"Yani kendi partini terk mi ettin?" Devam etmeye çalıştım.

"Sen orada değildin," diye cevap verdi hemen. Bunun hakkında düşünmesine bile gerek yoktu.

Dirseğimin üzerine doğru kaydım ve burnunun üstündeki üç küçük çile hayranlıkla baktım. "Senin için o kadar önemli miyim?"

"Gerçekten bilmiyor musun?"

Başımı salladım ve kollarımı yanıma sıkıştırarak beni hızla altındaki yatağa sabitledi. "Benimle olman hoşuma gidiyor. Seninleyken *kendimi* seviyorum. Sana her şeyi anlatabilirmişim gibi hissediyorum, lanet olası siyah ruhumu taşıyabilirmişim gibi. Bana kendimi... şey... bilirsin işte... Anladın mı?" Başı utangaç bir şekilde öne eğildi.

Utangaç cevabına gülümsedim. "Seni anlıyorum Romeo."

Dudağı bir sırtıyla kıvrıldı. "Umarım sana açıklayacağım herhangi bir şey halka açık bir konuşmada aleyhime kullanılmaz."

Yüzümü buruşturarak bir elimi serbest bıraktım ve parmaklarımı uzun sarı saçlarında gezdirdim, başı dokunuşuma doğru eğildi. "Bunun için gerçekten üzgünüm. Yaptığım çok yanlıştı. Ama o gece balkonda bir bağ kurduğumuzu düşünmüştüm ve Shelly kollarına atladığında çok kızmıştım... Kendimi... ihanete uğramış hissettim. Bu çok aptalca."

Roma bir parmağını yanağımda gezdirdi. "Bu aptalca değil. Aramızdaki çekimi ben de hissettim. Shel beni şok etti. Bir dakika önce sen ve ben gülüp konuşuyorduk; sonra o kapıdan içeri daldı ve bana saldırdı. Giderken yüzünü gördüm ve sonunda onunla, hepsiyle ilişkimin resmen bittiğini anlamam için gereken şey buydu. Ona söyledim.

ve aileme ne kadar yalvarırsam yalvarayım ve ne kadar plan yaparsam yapayım hiçbir şey değişmeyecek."

"Hepsiyle işim bitti mi? Bütün kızlarla mı?"

Burnumun ucuna bir öpücük bıraktı. "Seninle tanıştığım günden beri kimseyle birlikte olmadım. Hayatımda ilk defa sadece bir kişiyle birlikte olmak *istiyorum*. Seninle olmak istiyorum. Benim için her şey biraz yeni. Cehennem resmen dondu ve ben tek eşliliğin karanlık tarafına geçiyorum."

Kıkırdadım.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Ailenin sen ve Shelly için yaptığı nişan planı ne olacak? Artık benimle birlikte olmaktan hoşlanmayacaklar."

Dudağı tiksintiyle kıvrıldı ve ifadesi karardı. "Siktir et onları. Umurumda değil."

"Ama-"

"Siktir et onları dedim Mol, bu konuda konuşmak istemiyorum."

Neden bu kadar düşmanca davrandığını düşünerek yanağından bir tutam saçı çekti. "Bana senin ve Shelly'nin ailesinin ne tür bir işi olduğunu söyle? İkinize de evlenmeniz için baskı yapmaya degecek ne var?"

Ağzı gerildi ve yenilgiyle gözlerini devirdi. "Petrol. Babam petrol işinde. Bir sürü petrolü var."

"O zaman... sen..."

"Zengin mi?" diye sordu esprisiz bir gülümsemeyle. "Şey... evet."

"Babam zengindir. Şirket Bama'da pek çok işten sorumlu."

Roma elimi göğsüne doğru çekti. "Para umurumda değil, Mol. Hayatımı dikte etmeye çalışmalarından bıktım usandım."

Yanağına bir öpücük kondurdum ve tekrar yerine oturdum. "Shelly onu sonsuza dek terk ettiğin için çok kızmış olmalı."

Avuçlarını yüzünde gezdirdi. "Sanki kendi küçük dünyasında yaşıyor. Ona hiçbir şey olmadığımızı söylüyorum, o da başını sallayıp düşünmek için biraz zaman ayırmamı, aklımın başıma geleceğini söylüyor. Oyunlarıyla işimin bittiğine dair onu tekrar temin ediyorum ve o da kolumu okşayıp üzerimdeki baskıyı anladığını ve bu nedenle doğru düşünemediğimi bildiğini söylüyor. Bu kadar deli birine nasıl ulaşabilirsin ki?"

Kaçan kahkahama engel olamadım. "Bilmiyorum."

Rome dudaklarını büzerek kahkahasının akışını azalttı.

"Ne?" diye sordum. Yüzümü incelediğini fark ederek sordum.

Gözlüğümdeki banda dokunarak, "Güzel stil, Shakespeare.

Trend mi belirliyorsun?"

"Evet, onlar benim tek çiftim. Ya bu olacak ya da bir yarasa kadar kör olacağım. Paramı alana kadar salaş şıklığı sürdürmeye çalışıyorum."

"Oh, sallıyorsun, tamam. *Gerçekten* iyi sallıyorsun."

Dışarıdaki partinin sesi aniden yükseldi ve Luke Bryan'ın derin sesi müzik setinden sağır edici bir desibelde pompalandı. Rome ve ben balkondan kargaşayı kontrol etmek için ayağa kalktık ve sarhoş öğrencilerin dans edip öpüştükleri bir battaniyeyi izledik.

Ilık nefesi kulağımın yanından geçip gitti ve omurgamdan aşağı kızgın fiskyeler damladı. Rome çenesini omzuma koydu, gözlerini aşağıdaki manzaraya dikti ve beni güçlü, bronzlaşmış kollarının arasında bir kapana kısırdı. "Balkonundan aşağı inip o mosh pit'e tırmanmak çok garip olacak."

Gözlerim büyüdü ve nabzım hızlandı. "İnsanlar konuşacak, Rome."

Çıplak kürek kemiğime öpücükler kondurdu. Bu gece geldiğinden beri bana her zaman küçük bir şekilde dokunduğunu fark etmiştim. "O zaman bırak konuşsunlar. Umurumda değil."

"Ama istiyorum. Benim de senin fahişelerinden biri olduğumu düşünmelerini istemiyorum. Ben öyle biri değilim."

Kollarını sıkarak öfkesini gösterdi. "Bunu düşünmeye cüret edemezler. Bundan emin olurum."

"Sen yapar mıydın?"

Hantal kolu belime dolandı, beni göğsüne çekti, ağzı kulağıma yaklaştı. "Kendini diğerleriyle karıştırma Mol. Sen çok, çok daha fazlasısın. Aksini düşünen herkesi memnuniyetle ikna ederim."

"Neden *ben* daha fazlayım? Anlamıyorum."

"Sen öylesin işte. Berbat dünyamda bana bir şekilde huzur veriyorsun. Beni anlıyorsun; daha önce kimse anlamamıştı. Bu kadar basit."

Saf bir mutluluk patlaması doğrudan kalbime çarptı ve döndüm, burnum Romeo'nun yanağında gezindi. "Sen... istersen burada kalabilirsin. Ama... sadece uyumak için, insanların sorularına cevap vermek zorunda kalmamak için."

Rome'un dişleri boynumu sıyrıp derimi kemirdi ve inledi. "Kahretsin, bu hoşuma giderdi Mol, muhtemelen çok fazla."

Elimi tutup geriye doğru yürüyen Roma beni odama götürdü. Mor perdeleri kapattım ve endişeyle yatağıma doğru ilerledim. Gözlerim

Kollarını belinde kavuşturmuş, tişörtünü başının üzerine çekmiş ve sol göğüs kasındaki büyük siyah A dövmesini ortaya çıkarmıştı. Bunu Alabama futbol takımının işareti olarak tanıdım. Bacaklarımın arasına sıcaklık yayıldı ve onun bronz tenine ve dalgalı kaslarına hayranlıkla bakarken yatağın üzerinde ayaklarımı sürüyordum. İkinci mürekkebi, sağ tarafındaki kaburgalarından aşağı doğru uzanan, uzaktan okunamayacak kadar karmaşık, güzel bir kaligrafi yazısıydı.

Elleri düşük kotunun üst düğmesini açıp sert karnını ve belirgin V'sini ortaya çıkarınca nefesim sığlaştı. Ağır kumaş yere düştü ve Rome bana doğru yürüdü, üzerinde sadece siyah boxer külotu vardı - kalın kaslı kalçalarını ve yeni keşfettiğimiz yakınlığımızdan dolayı oldukça heyecanlı olduğu gerçeğini vurgulayan boxer külotu. Kalçasında, benimkiyle neredeyse aynı pozisyonda üçüncü bir dövme vardı. Büyük yazıda *Bir Gün yazıyordu*. Merakımı uyandırmıştı.

Romeo yatağımın kenarına uzandı ve leylak rengi örtüleri arkaya doğru çevirerek vücuduma hücum eden katıksız ihtiyaç karşısında kalçalarımın sıkışmasına neden oldu. Yatağa tırmandı ve kokusu beni bir ton tuğla gibi çarptı: şehvetli, taze ve cehennem kadar seksi. Sırt üstü uzandım, tavana bakıyordum, nasıl ilerleyeceğimden emin değildim. Kolunu belime doladı ve beni geriye doğru çekti. Teni sırtımda kızarmış gibiydi ve kalçalarının yavaş hareketi yüksek sesle inlememe neden oldu.

Rome başını kulağımın altındaki noktaya sıkıştırdı. "Uyumaya çalışmalıyız yoksa işler kontrolden çıkacak. Kendimi ancak bu kadar dizginleyebilirim."

"Tamam," dedim nefes nefese ve gözlüklerimi yanımdaki masaya koydum.

"İyi geceler Shakespeare," diye mırıldandı eli karnımda aşağı yukarı gezinirken.

"İyi geceler, Romeo."

Kalın saçlarıma doğru oflayarak bir tutamın göğsümün üzerine dökülmesine neden oldu. "Aslında adımın dudaklarında çıkardığı ses hoşuma gidiyor. Böyle bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Sanırım İngiliz aksanından kaynaklanıyor. Kulağa Shakespeare'in istediği gibi düzgün geliyor. Kimse bana Romeo demez, *hiç* demedi. Buna izin vermiyorum. Ama garip bir şekilde, bunu yapman hoşuma gidiyor."

Dönmeye çalıştım ama kolları beni bir mengene gibi tutuyordu. Bunun yerine iç içe geçmiş ellerimizi öpmeye karar verdim, "*Bir isimde ne var? Gül dediğimiz şey başka bir isimle de güzel kokardı; Romeo da öyle, eğer Romeo demeseydik.*"

Romeo dudaklarından keskin bir tıslama çıkardı ve kalçaları uyluklarımın arasında dalgalandı. "Yapma... lütfen..."

"Neden izin vermiyorsun?" Çekingen bir tavırla, hareketlerini geri iterek sordum.

"Uzun hikâye."

"Zamanımız

var."

"Şimdi olmaz," dedi ses tonundaki kesinlik ve kollarını sıkarak, daha da yakınlaşırken dili tenimi sıyırdı.

İhtiyacımla savaştım, ellerimle kalçalarını sabitledim, itirazını duymazdan gelerek konuyu hızla daha güvenli bir konuya çevirdim.

"Kaburgalarındaki dövmede ne yazıyor?"

"En büyük başarı hiç düşmemek değil, düştüğünde tekrar ayağa kalkmaktır. Vince Lombardi."

Kelimeler sanki doğrudan hayatımla ilgiliymiş gibi benimle konuştu. Gözlerimi kapattım ve ilham verici sözlerin bir mantra gibi kafamın içinde dönmesini izledim. "Bu çok güzel. Bu Vince Lombardi filozofu iyi olmalı. Neden adını hiç duymadım?"

Kıkırdadı ve şakacı bir şekilde saçlarımla ucunu çekiştirdi.

"Şimdi ne olacak?" Bıkkınlıkla sordum.

"O bir futbol koçuydu. Çok *ünlü* bir futbol koçuydu." "Oh.

Gerçekten de futbolla ilgili her şeyi öğrenmem gerekiyor."

Belime sıkıca sarıldı. "Eğer yapmazsan hoşuma gider. Futbol oynamamın getirdiği şamata dan etkilenmiyorsun ve etkilenmeni de asla istemiyorum. Tüm bunların buradaki insanlar için ne anlama geldiğini derinlemesine bilmesen daha iyi olur."

"Yani sana Bullet dememi gerçekten istemiyor musun?" Alay

ettim. "Sikeyim hayır."

"Seni ne mutlu edecekse."

"Uyu Mol," diye tekrarladı sıkılmış dişlerinin arasından, "yoksa beni inanılmaz derecede mutlu eden şeyi yapmaya son vereceğiz."

İçimden yükselen iniltiyi durdurmak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. "Bir soru daha, sonra uyuyacağım."

İç çekti. "Bir tane daha. Şansını zorluyorsun."

"Neden *bir gün*?"

Sertleşti. Parmağımı elinin üzerinde gezdirdim ve omurgamın üst kısmına bir öpücük kondurarak rahatladı. "*Bir gün* burayı terk edeceğimi. Kendim olacağımı

bir gün. İstedigimi yap... *bir gün,*" dedi, o kadar sessizdi ki duymak için kendimi zorlamam gerekti.

Kalbimi kıran cevabı karşısında gözlerim doldu. "Senin için her zaman bu kadar kötü müydü?"

"Bu iki soruydu, Shakespeare. Birini kabul ettim. Şimdi uyu."

Vazgeçtim, güçlü kollarına yerleştim.

Beş dakika endişeli bir şekilde düşündükten sonra, "Romeo? Henüz herkesin bizi bilmesini istemiyorum. İlişkimizi kendimize saklamak istiyorum."

Kollarını karnımdan çekti ve yavaşça yuvarlanarak yatağın kenarına oturdu, başını ellerinin arasına aldı. "Anlıyorum. Benimle birlikte olmaktan utanıyorsun. Bullet, agresif, fahişelik yapan bir oyun kurucu, erkek arkadaşına uygun değil, değil mi? Ama gizlice birkaç sikiş için iyi..."

Uzandım, kolunu kavradım ve sırtını okşadım. "Ne dedin? Hayır, hayır! Ben... Ben sadece gerginim!"

"Neyin gerginliği?" Yüzünü bana döndü, endişeliydi.

"Bak, ben senin aradığın kişi değilim. Diğerleri gibi görünmüyorum - cılalı, mükemmel, yirmi yirmi vizyonu." Gözlerinde parlayan eğlenceyi yakaladım. "Lütfen tüm kampüs öğrenmeden önce biraz daha bekleyebilir miyiz? *Benim* hatırım için? Seninle birlikte olmak benim açımdan biraz alışma süreci gerektirecek. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Alnını benimkine bastırdı, dudakları sıkıydı. "*Artık* seninle birlikte olduğumu herkese göstermek istiyorum. Bizi saklamıyorum ve insanların ne düşündüğü umurumda değil. Geçmişime gelince, seninle istediğim şey bu değil. Daha fazlasını istiyorum. Şimdiye kadar anlamadın mı? Tanrım!"

Yine de hiçbir şeyi değiştirmede. "Lütfen. Sadece bir süreliğine. Sen Romeo Prens'sin. *Ünün* beni biraz korkutuyor. Bir süreliğine baş başa kalalım, kimse karışmadan nasıl gittiğine bakalım."

Yüksek sesle, sinirli bir iç çekti ve başını salladı. "Kahretsin, Mol!"

"Lütfen."

"Tamam! Bunu gizli tutacağız... Bundan hoşlanmıyorum ama senin için bunu yapacağım, her ne kadar sır olduğumuz düşüncesi birisinin suratına yumruk atma isteği uyandırır da."

Küçümsedim ve başımı onaylamaz bir şekilde salladım. "Şimdi ne olacak?" diye yakındı.

"Sen, çok fazla küfür ediyorsun. Söylediğin her cümlede *F-kelimesi* kullanmak zorunda mısın?"

Kendini beğenmiş bir sırıtışla "İşte bu!" diye cevap verdi, beni yatağa itti ve yüzüme öpücükler kondurdu. Ciyakladım ve elini tuttum, saldırıyı durdurdum, belime sardım ve onu arkamda kucaklaşmaya zorladım.

"Bu arada, artık kimseye vurmayacaksın. Seni sakinleştiriyorum, unuttun mu?"

"Uyu! İkimizin *de* iyiliği için bir kez olsun sana söyleneni yap," dedi sertçe ve ben de güçlü kucığında kendimi güvende hissederek gözlerimi kapadım.

Kafeteryaya doğru yürüdüm, az önce katıldığım etik dersinden biraz bitkin düşmüştüm -aslında, bunu bir kenara bırakın- Romeo'nun sık sık yatmadan önce yaptığı ziyaretler nedeniyle son birkaç gecedir uykusuz kaldığım için biraz bitkin düşmüştüm. Bana karşı ne kadar şefkatli ve tatlı olduğunu, beni asla gitmek istediğimden daha fazla zorlamadığını ve bana tapıyor gibi görüldüğünü, şimdiye kadar tanıştığı diğer kızlardan farklı olduğumu söylediğini düşünürken dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamadım.

Deli.

Romeo'yu dışarıda telefonuyla konuşurken gördüğümde neredeyse kapıya varmış, düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Gülümsedim ve merhaba demek için hamle yaptım, o sırada onun perişan yüzünü, elini alnına götürdüğünü ve dudaklarını öfkeyle büzdüğünü, kısa ve keskin homurtularla arayan kişiye cevap verdiğini gördüm.

Beni fark etmeden aramayı sonlandırdı ve tekrar içeri yöneldi, ancak çöp kutusunu yüksek sesle "*argh*" diyerek tekmelemeden ve kapılardan içeri girmeden önce değil, öğrenciler tehlikeyi sezerek ve kendilerini korumak için koşarak yolundan çekiliyorlardı.

Kafeteryaya girdiğimde arkadaşlarıma katıldım ve Roma'nın ağır adımlarla odayı dövmesini, sandalyesini çekip futbol takımıyla birlikte oturmasını, burnunun kenarını sıkmasını, öfkeyle sertleşen yüzünü gizlice izledim.

"Mmm... köfte. Biraz köfteye bayılırım!" Cass öğle yemeğini büyük bir gayretle yerken dikkatimi çekti, Ally ve Lexi de Cumartesi gecesi gideceğimiz kulüp hakkında konuşuyorlardı.

"Var mısın, Molls, evet?" Çantamdan sandviçimi çıkarırken Ally sordu.

"Elbette," diye cevap verdim. Daha önce hiç kulübe gitmemiştim, bu yüzden ilginç bir deneyim olacağına şüphe yoktu.

Cass, sevimli Jimmy-Don ile resmen "birlikte olmaya" başlamıştı ve maçıdan sonra onu dansa götürüyordu; üçümüz de peşine takılıp geceyi eğlenerek geçiriyorduk.

Sohbet uygun kıyafet seçimleri ve saç modellerine doğru ilerledi ve ben de bir süredir bana bakıyor gibi görünen Roma'ya bir kez daha gizli gizli bakma fırsatını değerlendirdim. Çenesini hafifçe eğerek beni onayladı. Ona doğru yürüyüp iyi olup olmadığını sormaktan kendimi alıkoymak için koltuğumu kavradım.

Shelly ile resmi olarak ilişkisini kestiği söylentisi yayılmıştı ve her zamankinden daha fazla kız yıldız oyun kurucu için oynamaya başlamıştı ve içimdeki bağ her kirpik darbesinde ya da aşırı işlenmiş bir at kuyruğu fiskeinde geriliyordu. Ally hayal kırıklığına anlamış gibi kaşlarını çatı ve havuçlu çubuklarını kemirirken Roma ile benim aramda bakışıp durdu. Onun incelemesinden kaçınmaya karar verdim.

Rome kız sürüsünü başını sallayarak ya da ilgisiz bir el sallayarak savuşturdu. Bu beni delicesine mutlu etti ama dikkatini çekmek için yarışan bir sürü güzel kıızı azarlamasına takım arkadaşlarından gelen şüpheli bakışlar, ilişkimizi uzun süre sessiz tutamayacağımızı anlamamı sağladı. Ne onun sabrının ne de benim sakinliğimin uzun süreceğini sanmıyordum.

Yaklaşık on beş dakika sonra Shelly, alamet-i farikası olan yüksek sesli, sinir bozucu kahkahasıyla kafeteryaya girdi. Beni görünce hışım ile yanıma geldi ve plastik yüzünü bozan saf nefretle bana baktı.

Oda sessizliğe gömüldü.

"Tanrım, Molly! Eğer seni bir gün daha bu lanet olası bantlı gözlüklerle dolaşırken görürsem çılgılık atacağım! Başka bir çiftin yok mu senin?" Öne doğru uzandı ve ben ne olduğunu anlayamadan gözlüğü yüzümden söküp arkasından yere fırlattı, sessiz salonda gürültülü bir şangırtı koptu.

Onunla yüzleşmek için ayağa kalktım, ancak yükselmeye başladığımda omzumu itti ve geri çekilmeme neden oldu. "Seninle konuşurken kıcının üstüne otur!" Yüzüme doğru eğildi. "Sorun nedir? Annenle babanın parası yok mu tatlım? Fakir misin, Molly?"

Tüm çabalarım rağmen, her kelimesi beni felç eden bir zehir kırbağıyla vuruyor, zehri her hedefe mükemmel bir şekilde ulaşıyordu. Karşı koymak istedim, kendimi korumak istedim ama sözleri beni sakat bıraktı, hissettiğim her korkuyu açığa çıkardı.

"Yeter!" Öfkeli bir kükreme odada yankılandı. "Geri çekil üstünden. Kaç yaşındasın sen, yirmi bir mi, on iki mi?" Ağır ayak sesleri yaklaştı ve bir el omzuma dokunarak gözlüklerimi tekrar yüzüme yerleştirdi. Başımı kaldırdığımda Rome arkamda durmuş, ellerinin vücuduma dokunduğunu fark edince ölümcül bir beyazlığa bürünen Shelly'ye öfkeyle bakıyordu.

"Çek ellerini onun üzerinden!" Öfkeden kudurdu.

Roma alaycı bir sırıtışla ona baktı. "Şunu kafana sok. Biz birlikte değiliz, asla da olmayacağız. Bu saçmalığı kesmenin zamanı geldi." Kollarını iki yana açarak dikkatini tüm öğrencilere yöneltti. "Ne bok yiyor olursa olsun, bilin ki onunla birlikte değilim, hiç olmadım ve söylediği her şey tamamen saçmalık!"

Lexi ve Cass şaşkınlıktan ağızları bir karış açık bana bakıyor, gözlerini benden Roma'ya, oradan Shelly'ye ve tekrar bana çeviriyorlardı. Ally kollarını kavuşturmuştu ve memnun bir eğlence her gözeneğinden parlıyordu.

Romeo başını eğdi ve kısık bir sesle, "İyi misin?" diye fısıldadı.

Başımı salladım ama utancımdan başımı öne eğdim. Elim tuttu ve beni sandalyemden çekti, bu hareket diğer öğrencilerimizin mırıldanmasına ve sessiz İngiliz'e karşı garip davranışını sorgulayan dedikodulara neden oldu.

"Çantanı al, Shakespeare. Gidiyoruz."

Püsküllü kahverengi çantama uzandım ve kapılardan hışımla çıkarken hızına ayak uydurmaya çalıştım; kapıların duvara çarpmasına neden olan güç, şok geçirmiş Shelly'yi öfke içinde tek başına bıraktı.

Avlunun kaldırımında hızla ilerliyorduk; yetişmek için neredeyse koşuyordum. "Romeo, yavaşla. Nereye gidiyoruz?" Nefes alışımı kontrol altında tutmaya çalışarak sordum.

Kocaman yeni siyah bir Dodge kamyonun önünde durduk ve yolcu tarafını açtı.

"Binin," diye emretti agresif bir şekilde.

Ben koltuğa atladım ve o da kapıyı çarparak kapattı. Romeo sürücü koltuğuna tırmandı ve motoru çalıştırdı. Hoparlörlerden sert metal müziği geliyordu ve otoparktan çıkarken tekerleklerini döndürdü. Ne diyeceğimi bilemiyordum, hiç kimseyi bu kadar öfkeli görmemiştim.

Davul sesleri ve çığlıklarla dolu iki şarkıdan sonra Rome direksiyonu sıkıca kavrayan ellerini gevşetmeye başladı. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu gergin bir sesle.

"Evet. Biraz utandım ama iyiyim."

"Seninle böyle konuşmaya nasıl cüret eder? O tam bir kaltak! Neden bu kadar zamanımı ona harcadım ki?!" diye tükürdü yumruğunu gösterge paneline vururken.

"Kelimeleri ağzımdan aldın." Dudağı isteksizce eğlenen bir sırıtışla kıvrıldı.

Sokaklara girip çıktık ve şehir bir bulanıklık içinde geçip giderken başımı cama yasladım ve Shelly'nin acımasızca doğru sözlerini hafızamda uyuşturmaya çalıştım.

Üniversite Alışveriş Merkezi'nin önünde durduk. Başımı camdan kaldırdım ve Romeo'ya doğru döndüğümde eline yaslanmış beni izliyordu. "Mol, sana ailen hakkında söyledikleri için çok üzgünüm. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum." Kahverengi gözleri acı doluydu.

Uzandım ve elimi dizine koydum. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

Elimi kendi eliyle kapattı. "Bu doğru değil. Benim ilgimi gördüğü için seninle uğraşıyor. Daha ilk öpüşmemizde gördü. Artık düşman sensin Mol ve bunun için ne kadar üzgün olduğumu söylesem az. Seni bu duruma ben soktum ve o da hayatını cehenneme çevirmeye çalışacak."

Endişeli sözleri karşısında gülümsemekten kendimi alamadım ve başımı omzuna koymak için koltuğa doğru yaklaştım. İçini çekti ve çıplak kolunu boynuma doladı. Takdir dolu bakışlarımı bu kez mavi olan kolsuz gömleğinde, solmuş kot pantolonunda ve kahverengi, yıpranmış kovboy çizmelerinde gezdirdim. Bu görüntüyü kimsenin yapamayacağı kadar iyi taşıyordu - gerçek bir taşra çocuğu.

Kollarında dakikalarca sessiz ve rahat bir teselli bulduktan sonra başımı kaldırdım. "Rome, az önce kafeteryanın dışında telefonda konuşan kimdi?"

Sertleşti ve yavaş, sabit bir nefes verdi. "Gördün mü?"

"Evet."

"Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum."

Hayal kırıklığı içinde iç çektim. "Tamam. Sadece bir şeye cevap ver. Ailen miydi?"

Kolu omuzlarımda gerildi ve ön paneldeki saatin sesi ani gergin sessizlikte yüksek sesle çalmaya başladı. "Evet" demeden önce birkaç sessiz saniye geçti.

Bu konudaki sorularımı onun bu kadar **kızgın** olmadığı bir zamana saklamaya karar verdim. Bu bilgiyi açıklamanın ona pahalıya mal olduğunu görebiliyordum.

bilgi.

Doğrudum, etrafımdakiler kafamı karıştırmıştı. "Neden buradayız?"

Romeo kapısını açtı, elimi tuttu ve beni kızgın asfaltta çekti. "Sana yeni gözlükler alacağız. Hadi gel."

Kolunu geri çekerek durdum. "Romeo, henüz onlara param yetmez."

Sert bakışları daraldı ve burun delikleri açıldı. "Onları alıyorum. Şimdi *Hadi!*" Beni bir kez daha adıma çekmeye çalıştı.

Metanetle durdum. "Romeo, ben hayır kurumu değilim. Yeterince para biriktirdiğimde kendi gözlüğümü kendim alacağım. Onları benim için alamazsın. İzin vermem. Fakir olmak beni utandırmıyor, acıma parası almak utandırıyor!"

Beni göğsüne doğru çekti ve demir kollarını sırtıma doladı. "Molly, beni bu konuda zorlama. Boktan pasımla dolaylı olarak lanet gözlükleri kırdım. Herkese senden hoşlandığımı göstererek Shelly'yi kızdırdım ve son üç yıldır Bama'nın tüm pisliklerinin kraliçesine katlanarak egosunun şişmesine izin verdim. Sana yeni gözlükler alacağım ve sen de bana izin vereceksin, başka şansın yok. Mesele utanmak değil; mesele benim olanı korumak." Sert sesi tartışmaya yer bırakmıyordu.

Normalde biri bana bu şekilde emir verse sinirlenirdim ama onun alfa, kontrolü ele alan, boktan olmayan tavrı beni durduğum yerde sansürsüz bir şehvetle sallandırdı.

Sert eller sırtımdan yukarı çıkıp saçlarımı kavradı ve Rome onun kararlı bakışlarıyla buluşmak için başımı eğdi. "Beni anladın mı?"

Pes ettim ve yenik bir iç geçirdim. "Seni anlıyorum."

Başıma sıcak bir öpücük konduran Romeo, elimi sıkıca tuttu ve beni büyük kompleksin içine götürdü.

* * *

"Sadece başınızı arkaya doğru eğin ve iyice açın... Evet, böyle... ve... İçerideler mi?" diye sordu göz doktoru, ben fazla solüsyonu dışarı atmak için öfkeli bir hızla göz kırparken.

Dünya kendini düzeltiyor gibiydi. "Evet, sanırım bu kadar. Nasıl görünüyorlar?"

Aynaya doğru yürüdüm ve yıllar sonra ilk kez kendimi, görüşü engelleyen büyük çerçeveler olmadan net bir şekilde gördüm.

"Çok güzel görünüyorsun, tatlım," diye tatlı tatlı konuştu.

"Gözlerim..." Babamın her zaman söylediği gibi, gözbebeklerimdeki her bir rengi, altın benekli parlak kahverengiyi kaydederken fısıldadım. Onları hiç böyle görmemiştim -bu kadar canlı, önümde hiçbir engel yok- ve yansımama uzanıp elimi camda gezdirdim.

Roma varışımızda göz doktoruna bana sadece en iyisini vermesini söylemiş ve benim görmezden geldiğim itirazıma rağmen altın kartını tezgâha vurmuştu. Lenslerde karar kılmıştık ve görünüşümde yarattıkları farka inanamıyordum.

"Yani bir aylık lens stoğunuz ve gözünüze takmak istemediğiniz zamanlar için bir çift kaplumbağa kabuğu Chanel gözlüğünüz var. Her şeyin parası ödendi Bayan Shakespeare, yani gitmeye hazırsınız."

Doktorun uzattığı çantayı aldım ve yüzümü yokladım. Gülümsedim ve fuayeye doğru yürüdüm. Roma minderli bir koltuğa oturmuş, kamburunu çıkarmış, gündüz kuşağında yayınlanan sıradan bir televizyon programını izliyordu. Yanda bir hareket görünce başını çevirip televizyona baktı, sonra da iki kez dönüp baktı. Yüzündeki şaşkın ifade her şeyi anlatıyordu.

Yavaşça sandalyesinden kalktı, yaklaşırken yutkunurken boğazı aşağı yukarı hareket ediyordu. Beyaz çantanın saplarıyla oynadım ve başımı eğdim. Aşınmış kahverengi botları önümde durdu ve parmağıyla çenemi kaldırıp ona bakmamı sağladı. Başımı kaldırdığımda dolgun dudakları bir solukta hafifçe aralandı ve gülümsedi. "Çok güzel görünüyorsun, Mol."

Kızardım ve gözlerimi indirdim.

Parmağını tekrar kaldırdı. "Hayır. Benden saklanma. Çok güzel gözlerin var. Şu anda beni uçuruyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim usulca, yanaklarıma sıcaklık yayılıyordu. Uzanıp elimi tuttu. "Hadi gidelim."

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Beni arkasından sürükleyerek aceleyle dükkândan çıkarırken gülerek sordum.

"Sana bir yer göstermek istiyorum... ve oraya çabuk gitmemiz gerekiyor."

Otuz dakika kadar araba sürdük, nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yol tarifi konusunda hiç iyi olmadığım için arkama yaslandım ve manzaranın tadını çıkardım. Canlı yeşiller ve sarılardan oluşan tarlalar vızıldayarak geçiyordu, mısır ve buğday tarlaları manzaraya hakimdi. Mavi gökyüzü kilometrelerce uzanıyor ve beyaz kabarık bulutlar öğleden sonra güneşinin altında tembelce dolaşıyordu. Nefes kesiciydi.

Roma kamyonu girdiğimizde elini dizime koymuştu ve henüz kaldırmamıştı. Zaman zaman bakışlarının üzerime düştüğünü hissediyor ve ne düşündüğünü merak ediyordum. Sadece iyi şeyler umuyordum.

Sinyal lambasını yaktı ve uzun bir araba yoluna saptık. "Neredeyse geldik," diye duyurdu.

"Orası neresi?"

"Yalnız kalmak için gitmeyi sevdiğim bir yer."

Roma yolun yarısında keskin bir sola saptı ve engebeli çakıllı bir yola girdi. Yaklaşık iki mil gitmiştik ki, yüksek ağaçlar ve parlak renkli çiçeklerle çevrili, kristal mavisi suyla sulanan büyük bir dere karşımıza çıktı. Tek kelimeyle çok güzeldi.

"Tanrım, Roma, bu inanılmaz," dedim önümdeki manzaradan etkilenmiş bir halde.

Bacağımı okşayarak kamyonu büyük bir meşe ağacının arkasında durdurdu, sürücü kapısını açtı ve beni dışarı çıkarmak için etrafından dolaştı. Aşağı atladım ve akan suyun sesine doğru yürürken uzattığı elini tuttum. Suyun kenarında, beni yanına, yumuşak çimenli bir kenara oturmam için çekti.

Ağaçların tepelerinde kuşlar ötüyor, cırcır böcekleri cıvıldıyor, hava ılık ve durgundu. Hiç bu kadar huzurlu hissettiğimi hatırlamıyorum. Roma memnun bir ifadeyle etrafımı seyrediyordu.

"Tamam, şimdi bana gerçekten nerede olduğumuzu söylemek zorundasın. Burası muhtemelen dünyadaki en güzel yer."

Tereddüt etti. "Ailemin evinin arka tarafındaki dere."

"Ailenin evi mi?"

Çenesini gererek sertçe başını salladı.

Başımı çevirdim ve dönüşlerce yemyeşil araziye fark ettim. Roma'ya dönerek, "Bunların hepsi onların mı?" diye sordum.

Yere uzandı ve ellerini yüzünde gezdirerek, "Burası bir çiftlik, Mol," diye mırıldandı.

Sustum. "Çiftlik mi? Ailenin koca bir çiftliği mi var?" Evi bulmak için gözlerimi etrafta gezdirdim. Görüş alanımın dışındaydı.

Bir dirseğinin üzerinde doğrulup parmaklarının arasında bir tutam kuru ot yuvarladı. "Sakin ol, burada olduğumuzu bile anlamayacaklar. Buraya her zaman gelirim, Mol. Her şeyden uzaklaştığım yer burası."

Biraz rahatlardım ve başımı sallayarak iç çektim. "Ne?" Roma kaşlarını çatarak sordu.

"Bu. Sen. Bir plantasyon. Tamamen farklı dünyaların insanlarıyız." Pembemsi beyaz pamuk tarlalarını işaret ettim ve kafamda çocukluğumun geçtiği evin dar Arnavut kaldırımlı sokaklarıyla karşılaştırdım.

Romeo uzattığım elime uzandı ve onu sıcak dudaklarına götürdü. "Bu ben değilim, inan bana. Keşke bilseydin... Tüm bunlar aileme ait, bana değil. Ben sadece aynı benim ve sen de sadece sensin, Romeo ve Molly Juliet." Başını yana eğdi. "Gel buraya." Kolumu çekti.

Ön tarafıma yaslandım ve vücudumun üst kısmını ön kollarımla destekledim. Roma bana baktı. "O lensler takılıyken ne kadar güzel görüldüğüne inanamıyorum. Gözlerin çok tuhaf bir altın renginde... Sana istediğim gibi dokunmamak için kendimi zor tutuyorum."

Kızardım ve küçük tırnağımı dudağıma götürdüm. Her hareketimi izliyordu.

"İstersen bana dokunabilirsin," dedim endişeyle.

Koyu renk gözleri şehvetle parladı ve göz kapakları aşağı indi. "Ateşle oynama Shakespeare. Küçük, güzel bir İngiliz kızının başa çıkamayacağı kadar büyük bir şey bu."

"Ne diyebilirim ki...? Ben risk alan biriyim." "Mol..." diye tıslayarak tehdit etti.

Ellerim ve dizlerim kurumuş çimenlere sürtünerek yavaşça yatan bedenine doğru süründüm.

Ben yaklaştıkça gözleri vahşileşti. "Mol..." Tehdidi bu sefer daha sertti. Yine de beni durdurmadı. Beni cesur hissettirdi.

Yanına ulaştım ve karanlık gözlerinin havuzlarına baktım, Roma'nın karanlık ve tehlikeli kuyusuna serbestçe düşerken katı otokontrol bağlarım gevşedi.

Becerikli eller çıplak kalçalarım boyunca, yeşil elbisemin etek ucuna kadar ilerledi ve külotumun hemen altına kadar indi. Rome'un nasırlı avuç içleri bacaklarımda bir aşağı bir yukarı geziniyor, her darbede biraz daha yükseliyordu; ben de eğilip dudaklarımı onunkilere değdirdim. Ağzını ısıırıp dilimin ucunu alt dudağında gezdirirken Rome hızımı belirlememe izin verdi.

Romeo'nun beni ne kadar ileri götürmesine izin vereceğini görmek için onun sınırlarını test ettiğimi biliyordum. İnledi ve kalçalarımın etini çekerek onları biraz daha genişletti, göbeğime daha da yaklaştı. Ağzımı onunkine doğru daha da bastırdım ama yine de onun istediği şekilde değil, yavaş okşama larla ona işkence ediyordum. Oynamama, kızdırmama ve baştan çıkarmama izin verdi.

Kendimi daha cesur hissederek düz avucumu göğsüne koydum ve Roma bu temasla sarsıldı. Ellerim önce yavaş daireler çizerek dolaşmaya başladı. Sonra parmak uçlarımda ince gömleğinden aşağı, sıkışan karın kaslarının üzerinden süzülmesine izin verdim, kot pantolonunun bel bandında durdum, parmağım hemen altından kayarak hassas tenine sürtündü.

Bir saniye içinde Romeo'nun elleri kalçalarımın üst kısımlarına doğru fırladı, iç kaslarımı kavradı ve hırçın bir homurtuyla bacaklarımı ayırarak üzerine oturdu, sertliği azarlayan merkezime mükemmel bir şekilde uzanıyordu.

Ağzım onunkinden ayrıldı ve nefesimi tutmaya çalıştım. Rome'un gözleri vahşiydi, siyah irisleri çikolata kahverengisini yok etmek için eriyordu ve anında içindeki bir arzuyu açığa çıkardığımı, kendini kısıtlamasını kırdığımı anladım.

Sıcak eller boynuma dolandı ve Rome'un yumuşak ağzı ağzıma yapıştı. Dili dudaklarımdaki bariyeri aşarak ağzımı nane tadıyla doldurdu ve ben de ona izin verdim. Kendimi tamamen teslim ettim. Tamamen ele geçirilmiştim ve o anda, başka türlü olmasını istemezdim. Elleri saçlarımdan boğazıma ve sütyensiz göğüslerime doğru ilerledi. Ardından, Roma'nın avuç içi hassas meme ucumdan geçti ve sert ete masaj yaptı, kalçalarım tepki olarak ileri geri sallandı. Onun Dili benimkinin etrafına dolandı ve istek dolu iniltileri daha da çaresizleştirdi.

Son bir sert okşayışla Roma'nın eli göğsümden ayrılıp kısa elbisemin altına indi ve siyah pamuklu elbisemin kenarına doğru kayd.

külotumu. İhtiyaçtan neredeyse  ıldıracaktım ve geri çekilip Şehvet dolu altın gözlerimi incelerken sırttı.

"Romeo..." İnledim ve hayal kırıklığı içinde gözlerimi kapattım. Ona çok ihtiyacım vardı.

"Mol... Ben... Ben..."

Gözlerim birden açıldı ve onunkileri delip geçti. "Lütfen..." Bana dokunmasını, *gerçekten* dokunmasını hissetmek için çaresizce yalvardım.

"Mol... Tanrım... Beni delirtiyorsun..." Kendini kontrol etmeye çalıştığını anlayabiliyordum.

"Roma... Şimdi!" Resmen  ı lık attım.

Parmakları külotumun malzemesini kenara çekti, dikiş yerim boyunca ilerledi ve dudaklarını tekrar dudaklarıma yapıŐtırırken, hemen uzun orta parmağını içime soktu, hafifçe okşadı, nefesim her ilerlemede kekeleydi.

"Bana asla ne yapacağımı söyleme." Romeo parmaklarını büktü, öne doğru çekerek sarsılmama neden oldu. "Beni duyuyor musun?"

"Evet, evet" dedim çabucak. Beni kontrol etme Şeklini seviyordum ve vücudum her emirde memnuniyetle mırıldanıyordu.

Romeo daha iyi bir pozisyon almak için hareket etti, başım Şu anda tüm savunmalarımı paramparça eden tarif edilemez hislerle geri dönüyordu. Sol kolumu boynuna doladım, o da beni istekli ve nabzı atan eliyle damgaladı. Benim de onu memnun etmem gerekiyordu. *İstiyordum, bu* yüzden kot pantolonunun düğmesini iliklemek için uzandım ve dudağımı ısırarak fermuarın tırnağını aşağıya doğru çektim.

Romeo dondu kaldı. "Mol, hayır, sen-"

"Bırak seninle ilgileneyim. Sana ihtiyacın olanı vereyim. Lütfen..."

Roma'nın kakao gözleri, iri sıcaklığını elime alıp onu usulca okŐadıđımda kapandı. Her pompalamada sert nefesler çıkarıyordu. İkimiz de serbest kalmayı ararken hareketlerimiz arttı ve içimde lezzetli bir gerilim oluşmaya başladığında kucağında kaydım. Odaklanamayınca alnımı onunkine bastırdım ve bir parmak daha eklerken inledim.

"Ah, Romeo... Ben..." Söyleyecek sözüm yoktu.

Roma'nın dolgun kalçaları öfkeyle elime doğru itiliyordu. "Bırak Mol... bırak amına koyayım," diye homurdandı ve son bir vuruŐla par alandım, ağzı iniltilerini yutmak için benimkine çarptı. Eli ritmini durdurmadı ve onun üstünde kıvranan telaşlı bedenimden aldığı zevkin her zerresini tüketti.

Onu okşamaya devam ettim ve gırtlaktan gelen bir homurtuyla kalçalarını yana yatırdı ve uzun, sert patlamalarla boşaldı, kendini çimlerin üzerine döktü.

İkimiz de yavaş yavaş hareketlerimizi durdururken, iki kolumu da boynuna doladım ve birleşik nefeslerimiz küçük alanda birbirine karıştı, Romeo'un eli hala bana yakın bir şekilde bastırıyordu.

Romeo'nun parmakları seksim boyunca yavaşça okşadı ve boynumun kıvrımındaki deriyi kemirirken yanağına karşı miyavladım. Başımı kaldırdım ve onun koyu kahverengi gözlerine bakabilmek için arkama yaslandım.

"Hey, Mol," diye mırıldandı, göğsü hâlâ serbest bırakıldığı için dengesizdi. Kızardım. "Hey, sen."

"İyi misin?" diye sordu, gözlerimde bir şey arıyordu. Ne olduğundan emin değildim.

Bakışlarımı indirdim ve başımı salladım. "İyiden de öte." "Bana bak," diye sertçe talimat verdi.

Ben de hevesle uydum.

"Hoşuna gitti mi? Seninle konuşmam, sana emirler yağdırmam hoşuna gitti mi?" Sanki kızmamı bekliyormuş gibi gergin ve keyifsiz görünüyordu.

Hoşuma gitmişti. Seks konusunda çok az deneyimim vardı, ama bana hükmetme şekli içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Bilinmeyen bir seviyede özgürleştiğimi hissettirdi.

"Mol, hoşuna gitti, değil mi?" Sesinin her zamanki sertliğini kırılğanlık etkilemişti.

"Hoşlandım Romeo. Bundan hoşlanacağımı bilmiyordum... bu şekilde... ama... sanırım ikimiz de hoşlandığımızı biliyoruz."

Küçük bir gülümseme normalde sert olan yüz hatlarını değiştirdi ve elimi tutup kaburgalarında gezdirdi. "Hepsi orada mı?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Kaburgalarım. Bir tane eksik var mı?"

Elim yanlarında aşağı yukarı gezindi. "Tamam, sanırım kendini kaybettin.

Bir kaburganın eksik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sessiz bir kahkaha attı. "Tanrı seni yaratırken benimkilerden birini aldı diye düşündüm."

Oyun oynamasına rağmen, sözleri içimi eritti. "Romeo. Bazen gerçekten çok tatlı oluyorsun, bunu biliyor musun?"

Göz kırptı. "Sadece senin için."

Az önce olanları düşünerek avucunun içini öptüm. Ne kadar doğru hissettirdiği kafamı karıştırdı - onun emirleri, talepleri, talimatları - ama ben

bundan fazlasını istemedim. Kontrolü Romeo'ya bırakabilirdim ama daha karanlık bölgelere giremezdim.

"Ne düşünüyorsun?" Roma yanaklarımı avuçladı.

Küçük tırnağımı çiğnedim. "Sipariş vermeyi sevdiğini söylediğinde, bunun ne kadar ileri gitmesi gerekiyor?"

Kıkırdadı. "Ben sadist değilim, o yüzden o güzel suratından o bakışı çıkarabilirsin. Sadece kontrolün bende olmasını seviyorum... Bilmiyorum... Ben böyleyim. Hayatımda üzerinde güç sahibi olamadığım oldukça boktan şeyler var, bu yüzden iyi olduğum şeylerde buna ihtiyacım var. Sadece kontrolün bende olduğuna dair güvenceye ihtiyacım var. Ben iyi bir oyun kurucuyum çünkü liderlik etmeyi, gösteriyi yönetmeyi seviyorum. Seks için de aynı şey geçerli."

Mantıklıydı; kontrole ihtiyacı vardı. İğrenç bir şekilde değil, akıl sağlığı için bir gereklilik olarak.

"Kontrolü ele almanı sevdim. Bağımsız ve kendi kendime yeterli olmaya, her zaman karar vermeye çok alışkınım ve bundan nefret ediyorum. Kendimi sana teslim etmek, dizginleri devretmek beni özgürleştirdi."

Yüzüne tuhaf bir ifade yayıldı, yüzündeki sertlik beni dengemi kaybedecek kadar geriye savurdu. Romeo beni kollarında sabit tuttu.

"Artık benimsin, Mol. Bunu biliyorsun, değil mi? Daha önce hiç kimse bana senin gibi karşılık vermemişti; her hareketin, öpüşün ve okşayışınla kendini tamamen teslim ediyorsun." Hâlâ sıcaklığıma karşı düz duran parmakları hızlandı.

Bir çığlık attım ve çığlıklarımı bastırmak için başparmağımın tırnağını ısırdım. "Evet, ben seninim."

Roma başparmağımı elinin içine çekti. "Bu hareketinle beni çıldırtacaksın Mol. Oynamak için bir şeye ihtiyacın varsa oraya daha tatmin edici bir nesne koymayı tercih ederim."

Küçük bir nefes verdim. "BEN... BEN..."

"Zamanı gelince. Henüz değil," diye güvence verdi, biraz da eğlenerek. Gözlerim geri kaçtı.

"Romeo... elin..."

"Seni tekrar tatmin edecek. Ve seni serbest bırakırken izleyeceğim. Kollarımda çözülmeni izleyeceğim ve buna bayılacağım, Mol. Anladın mı? Her arzunu kontrol edeceğim," diye tısladı sıkılmış dişlerinin arasından, parmakları içimde daha derinlere dalarken.

"Evet... Evet..."

Ve yaptı da. Her notaya mükemmel bir şekilde vurdu.

Tiz bir çığlık atarken ürperdim ve göğsüne yığıldım. Uzun bir süre bu şekilde yattık ve sonunda ellerini içimden çekti.

Pantolonunun fermuarını çekti ve beni kucağına yatırdı. Gözlerimi kapattım ve sıcak göğsüne yaslanarak uyukladım, yanağımdaki hafif okşamalarının tadını çıkardım, tamamen bitkin düşmüştüm.

Romeo beni nazikçe bacaklarının arasına alıp sırtımı göğsüne yasladığında yavaşça uyandım. "Güneş batıyor. Benimle birlikte batışını izlemek istersin diye düşündüm."

Kalbimden bir mutluluk dalgası fıskırdı. "Bunu çok isterim."

Gökyüzü kan kırmızısıydı, güneşin sıcaklığı pembemsi bir renk veriyordu ve büyük sarı küre yarım daire şeklinde alçalarak büyük dereyi için için yanan altın rengi bir ışıltıyla karartıyordu.

Romeo'nun nefesi kulağımın dibindeki havayı dağıttı. "Bana aileden bahset, Mol."

Panik parçaları göğsüme saplandığında irkildim ve bir tür rahatlama bulmaya çalışarak kaskatı kesildim. Romeo tepkimi hissedince elimi kavradı ve beni kucakladı. Onun sıcak, güvenli kucağı.

"Anlat bana, Mol. Bana aileden bahset. Neden bu kadar acıyla dolusun?"

Güçlendirici bir nefes aldım ve turuncu güneşin son birkaç asi parıltısının ufka doğru sürüklenişini izledim. "Gerçekten nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Başlangıç. Sizi tanımak istiyorum, hepinizi, içinizi ve dışınızı." Sesindeki hürmet titrememe neden oldu.

"Tamam."

Rahat bir pozisyona geçtim, başımı göğsüne yasladım ve kalbinin rahatlatıcı gümbürtüsünü duydum. "Annem ben doğarken ölmüş. Ben onun tek çocuğuydum. Komplikasyonlar yüzünden ölmüş." Gözlerimi sıkarak kapattım, Roma'nın tutuşuna odaklandım ve derenin sakin suyuna bakmak için tekrar açtım, yüzeyin durgunluğunun beni rahatlatmasına izin verdim. "Bende onun resmi var. Tıpkı ona benziyorum."

"O da güzeldi o zaman?" dedi açıkta kalan omzumu öperken. Sözleri karşısında çiçek açtım ve ona daha da yaslandım.

"Babamın büyükannem dışında ailesi yoktu. O da bizimle yaşıyordu. Ben altı yaşındayken babam da öldü." Uzun bir ot parçasını elime alıp parmaklarımın arasında gezdirdim. "Dün gibi hatırlıyorum. Okuldan eve geldiğimde büyükannem üzgündü ve ön odada oturuyordu. Bana babamın cennete götürüldüğünü söyledi." Başımı salladım,

mizahsız bir kahkaha atarak. "O zamanlar kötü bir çocuk olduğum için cezalandırıldığımı düşünüyordum. Kısa bir süre sonra onun bir hastalıktan ya da Tanrı'nın beni cezalandırmasından dolayı ölmediğini, her zamanki gibi kalktığını, beni, küçük kızını okul için kapıdan çıkarken gördüğünü, banyoya girdiğini ve bileklerini bir jiletle kestiğini anladım."

Rome sessizce arkamdan nefes verdi, sıcak nefesi ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Kahretsin, bebeğim. Hiç düşünmemiştim... Çok özür dilerim."

Onun şefkatinin gücü, o gün hakkında ilk kez biriyle derinlemesine konuşabilmemi sağladı.

"Babamın yaptığı şeyle nasıl başa çıkacağımı hiç bilemedim. Annem olmadan yaşayamadığını anlıyorum, ama bana sahipti. *Ona* ihtiyacım vardı. Neden benim için güçlü olamadı? Büyükanнем için? İntihar mektubunda bir gün anlayacağımı söylemişti ama bir baba kızını nasıl yalnız bırakabilir bilmiyorum."

Gittikçe sinirlendiğimi, her anımdan acı damladığını hissedebiliyordum. Roma güçlü, sessiz bir destek olarak kaldı.

"Tüm bu berbat durumun kurtarıcı lütfu, sanırım, her zaman zeki olmamdı. Yedi yaşındayken öğretmenim beni MENSA testine soktu. Girdim, anormal derecede yüksek bir IQ'ya sahip olduğumu öğrendim ve olaylarla bu şekilde başa çıktım - çalışmak ve bilgi edinmek. Din ve felsefeye takıntılı hale geldim, babamın ölümüne bir sebep bulmaya çalıştım, neden iyi insanların başına kötü şeyler geldiğini bulmaya çalıştım. Aradığım cevabı hiçbir zaman bulamadım. Sonra, tam hayatımla başa çıkmaya başlamışken, büyükanנeme kanser teşhisi kondu ve üç yavaş ay boyunca, gün geçtikçe zayıflarken ona baktım, sonunda kollarımda öldü, ikimiz küçük evimizde yalnızdık ve gidecek kimsemiz yoktu."

Derin bir nefes aldım ve kuşların geceyi geçirmek üzere dere kenarındaki yuvalarına dönmelerini izledim.

"Sonra ne olacak?" Romeo itti.

"O öldükten sonra bakıma alındım. Neyse ki evime yakın iyi bir ailenin yanındaydım. Çok sevecen değillerdi ve açıkça para için çalışıyorlardı ama güvenliydi ve sanırım isteyebileceğiniz tek şey de bu. Hayatla başa çıkmayı zor buldum ve daha fazla incinmemek için kendimi herkesten uzaklaştırdım. Yalnızdım ama devam ettim.

"Yine, çalışmalarım beni odaklanmaya devam ettirdi ve bunun o koruyucu aileden ve memleketimde beni rahatsız eden tüm anılardan uzaklaşmak için biletim olduğunu biliyordum. Sadece gitmem gerekiyordu."

Romeo çıplak omzuma yumuşak bir öpücük bıraktı.

"On yedi yaşındayken sınavlarımı erken geçtim, üniversiteye bir yıl erken girdim ve Oxford'da ileri bir yer teklif edildi. Diplomamı aldım ve buraya geldim. Doktoram için başka bir yere taşınacağım."

Romeo keskin bir nefes verdi. "Demek kaçıyorsun."

Kaskatı kesildim ve hayat stratejimin bana söylenmesinden uzaklaşmak için ayaklarımı sürüyerek uzaklaşmaya çalıştım. Romeo bana daha sıkı sarıldı. "Mücadele etme. Soruya cevap ver."

"Hayatımın nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok! Yargılayamazsın!"

Sesi emredici bir şekilde alçak bir oktava düştü. "Seni yargılamıyorum. Ama siz sorunlarınızdan kaçıyorsunuz, değil mi?"

"Ne olmuş yani? Gerçek bir evim yok, ailem yok. Neden olmasın?"

"Bu daha önce doğru olabilirdi, ama şimdi seni önemseyen, gerçekten önemseyen insanlar var. Benden kaçmana izin vermeyeceğim."

Gözyaşları görüşümü parlattı. Romeo'nun sözleri beni çok rahatlatmıştı ve ona inanmayı o kadar çok istiyordum ki.

"Beni terk etmene izin *vermeyeceğim*," diye sertçe tekrarladı.

İçimde bir şeyler kırıldı ve ağladım, yıllar sonra ilk kez ağladım, başımı ellerimin arasına aldım. Romeo saçlarımı okşadı, beni kollarının güvenliğinden kurtarmayı reddetti, çünkü o benim güvenliğimdi... huzurumdu.

Tüm gözyaşlarım döküldüğünde, "Oxford'dan buraya neden kaçtın?" diye sordu.

Yenilgiyle iç çektim ve dürüst olmaya karar verdim. "Oliver benden daha fazlasını istedi. Doktorasını yapmak için kaldı ve işleri daha ileri götürmek istedi. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Ona hiç söylemedim.

"Birlikte yattıktan sonra artık bunu yapamayacağımı biliyordum. Onunla yakınlaşmanın bana yardımcı olacağını, duvarlarımı yıkacağını düşündüm. Ama tek hissettiğim boğucu bir hayal kırıklığıydı. Bir daha asla başka birine yakın olamayacağımı düşündüm. Sonunda çıldırdım. Kaçtım. Bu kadar basit. Uyandı ve ben gitmiştim. O zamandan beri onunla konuşmadım."

Karanlık çökerken cırcır böcekleri daha yüksek sesle cıvıladı ve geniş yıldız örtüsü kristal berraklığındaki gökyüzünde parıldamaya başladı. "Sen gelene kadar öyleydi. Sana yakınlım. Seni içime aldım. Belki de düşündüğüm kadar hasarlı değilimdir."

Yüksek sesle yutkunduğunu duydum. "Zor zamanlar geçirdiğinde ayrılmak isteyen tek kişi sen değilsin bebeğim, ama şu andan itibaren ben yanında olmazsam hiçbir yere kaçmana izin vermeyeceğim."

Başımı dudaklarına doğru çevirdim ve o da nazikçe ağzını dudaklarıma değdirdi. Ayrıldığımızda yanaklarını avuçladım ve "Bana kendinden bahset" diye sordum.

Romeo'nun gözleri buz kesti ve omuz silkip başka tarafa baktı; kaskatı kesilmiş bedeninden sadece sessiz bir reddediş yükseliyordu.

Gece havasında aniden soğuk bir esinti koptu ve çıplak kollarımla bacaklarımda tüylerim diken diken oldu. Romeo fark etti. "Gitmeliyiz."

Ona daha sıkı sarıldım. "Henüz gitmek istemiyorum. Seni tanımak istiyorum."

Şaşkınlıkla başını öne eğdi. "Ben de ayrılmak istemiyorum. Ama geç oluyor ve sen üşüyorsun. Hadi bebeğim. Geceyi bitirme zamanı."

Rome ayağa kalkmama yardım etti ve kamyonu doğru yürürken elimi tuttu, geçmiş hakkında başka yorum yapmadı.

Arabaya binip otoyolda ilerlemeye başladığımızda Romeo'nun derin düşüncelere dalmış olduğunu fark ettim. Uzanıp boştaki elini tuttum. "İyi misin? Kilometrelerce uzakta gibisin."

Gerginmiş gibi yutkundu. Onu daha önce hiç bu kadar keyifsiz görmemiştim.

"Evet."

İkna olmamıştım. "Emin misin? Öyle görünmüyorsun."

Gözleri beni belirsizlikle süzerken parmakları benimkileri kavradı.

"Rome, ne oldu?" Bastırdım.

Öksürürken, "Bu geceden önce istenmenin nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordum... sadece benim için ben." diye itiraf etti.

Sözleri göğsüme granit bir kaya parçasından daha sert çarptı ve neredeyse onun için ağlayacaktım.

"Benden ne istiyorsun Mol? Bunu çözmeye çalışıyorum."

Yaklaştım ve benimkine sarılmış elini öptüm. "Sadece seni istiyorum."

"Anlamadığım şey de bu. Neden beni *sadece* ben olduğum için istiyorsun?

Hiç kimse

daha önce hiç olmadığı kadar. Yirmi dört-yedi kızgınlım. Sahipleniciyim ve bağlanma konusunda iyi değilim - cazibe nerede?"

"O zaman ben ilkim, çünkü karşılığında hiçbir şey olmadan seni istiyorum. Bir insan neden birini ister ki? Bedenim seni benim için iyi bir şey olarak tanıyor. Zihnim seni benim için doğru biri olarak görüyor ve ruhum seni benim için yaratılmış biri olarak görüyor."

Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi ve gergin omuzları gevşedi. "Çok derindeyiz, değil mi Shakespeare?" dedi kısık bir sesle, vücudundan huzurlu bir mutluluk yayılıyordu.

İkimizin de üzerine bir memnuniyet duygusu
çöktü. "Sanırım bu yetersiz bir ifade."

"Gel buraya." Kolunu omzuma doladı ve şehrin ışıkları hızla geçerken
beni usulca öptü.

* * *

Rome beni kız öğrenci yurdunun ön kapısına bıraktı ve ben de sessiz
olduğu ve televizyon odasının kapısı sıkıca kapalı olduğu için sevinerek
merdivenleri hızla çıktım. Uzun, sıcak bir duş aldım ve başımı arkaya
eğerek sert suyun saçlarımı ve cildimi dövmesine izin verdim. Kendimi
farklı hissediyordum. Nasıl olduğunu tarif edemezdim. Sadece... moleküler
düzeyde *değişmişim*. Onun elinin içimde yarattığı hissi hatırlayınca elim
karnıma gitti ve bir iniltiyi bastırdım. O kadar sert ve güçlüydü ki,
hareketlerimizin müziğini yönetiyor, bir
çığlıklarımız ve inlemelerimizle bir senfoni oluşturuyordu. Daha önce hiç
böyle bir şey hissetmemiştim.

Bacaklarım anıya dayanamadan kabinden çıktım. Kurulandım, mor bir
gecelik giydim ve yatağa yerleştim.

Birkaç dakika içinde tıkırtılar başladı.

Yorganımı arkaya attım ve aşağıya bakarak balkona koştum. Romeo
bana geniş bir gülümseme verdi ve kafeslere tırmandı, neredeyse kollarıma
atlayacaktı, gece kıyafeti seçimimi takdirle sırtıyordu.

"Dernek evine döndüm ve hemen ne yaptığını merak ettim. Merak
etmeyi bırakıp gelip öğrenmeye karar verdim."

"Yine kalmak istiyorsun, değil mi? Bunu düzenli bir şey haline getirmeyi
mi planlıyorsun?"

"Oh, buna güvenebilirsin, bebeğim. Bugünden sonra, artık bazı
ayrıcalıklara sahibim."

"Gerçekten mi ve bunlar ne?"

"Zamanı gelince öğreneceksin, Shakespeare. Şimdi o güzel kışını kaldır,
yatağa gir ve kollarıma gel."

Odaya girdim ve omzumun üzerinden nazlı bir bakış attım. "Romeo'nun
Juliet'e karşı bu kadar ısrarcı olduğunu hatırlamıyorum!"

Kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı. "Ve bunun onlar için nasıl
sonuçlandığına bir bak. Benim yöntemim daha iyi; daha az ölüm, daha çok
orgazm."

Şok olmuş gibi davranmaya çalıştım ama gülmekten kendimi alamadım.

"Sen. Yat. Şimdi." Kıyafetlerinden kurtulurken işaret etti, sadece siyah
boxer külotu tonlu vücudunda aşağı doğru sarkıyordu.

Arkamdan atladığında hala onun talimatlarını izleyerek kıkırdıyordum. Parmakları doğrudan geceliğimin altından geçip göbeğimi okşarken kıkırdamayı hemen düşük inlemelerle değiştirdim.

"Şimdi şu ayrıcalıklara gelelim..."

Uyandım, ellerimi başımın üzerine uzattım, gergin sırtımdaki kıvrımları esnettim. Romeo için yanıma uzandım. Hiçbir şey yoktu. O gitmişti. Alışkanlıkla, artık ihtiyacım olmadığını unutarak komodinin üstündeki gözlüklerime uzandım.

Doğrudum ve Romeo'nun yokluğuna kaşlarımı çatarak baktım; beni asla vedasız bırakmazdı. Yatak çarşafları soğuk ve dağınıktı ama yastığın üzerinde bir not duruyordu. Elime aldım ve okumaya başladım:

*Sabah erkenden antrenmanım vardı.
Seni uyandırmak istemedim. Çok güzel görünüyordun.
Senin Romeo'n x*

Kapım çalındığında gülümseyerek başımı yastığa gömdüm. Kapıyı açtığımda Ally kollarını kavuşturmuş, yüzünde "bana bulaşma" ifadesi ve etkileyici bir şekilde kalkmış kaşlarıyla karşımdaydı.

Yanıma sokuldu, kapıyı kapattı ve yapılmamış yatağımın kenarına oturdu. "Peki... bu sabah Roma'yı neden senin balkonunda sürünürken gördüğümü söylemek ister misin?" Sesi aldatıcı bir şekilde sakindi.

Ellerimle oynayarak ona doğru yürüdüm ve yatağa ulaştığımda yanına çöktüm, beyaz duvarlarıma görmeden baktım. "Gece benimle kaldı."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Peki bu ne zamandır devam ediyor?" "Ne? Gece kalmak mı yoksa birbirinizi görmek mi?"

Şaşkınlıkla başını salladı. "Şey, işler kesinlikle tahmin ettiğimden daha fazla ilerledi. Sana sürekli bakmasından, senin de sürekli kızarmandan ve tabii ki öpüşmelerinden bir şeyler olduğunu tahmin etmiştim. Ciddi bir şey mi?"

Başımı salladım, sinirle tırnağımı çiğniyordum.

"Yani resmi olarak birlikte misiniz?" "Evet."

Kocaman gülümsedi, kahverengi gözleri parlıyordu ve omzumu dürttü. "Kuzenim gerçek bir ilişki yaşıyor! Böyle bir günü göreceğimi hiç düşünmemiştim ama *çok* sevindim." Ally dizime dokundu, sonra başını eğerek beni süzdü. "Gözlüklerin nerede, sevgilim?"

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Artık kontakt lenslerim var."

Yüzü aydınlandı. "Roma mı yapıyor? Shelly sana bir daha sataşamasın diye mi?" "Evet."

"Ben asla. Roma bir kıza şefkat ve merhamet gösteriyor!" İnanamayarak güldü.

Utanc içinde başımı öne eğdim. "Bana karşı çok tatlıydı."

Sözlerim üzerine gözleri yuvalarından fırladı. "Kuzenim ve *tatlı* kelimesi aynı cümleye ait değil, ama ilk günden beri sana karşı tamamen farklı. Başta beni korkutuyordu ama şimdi bayılıyorum! Onun için çok iyisin, kızım."

Ally ayağa kalktı ve kapıya yöneldi, ama tam çıkmadan önce ciddi bir ifadeyle bana döndü. "Molls, Roma'nın oldukça karmaşık bir adam olabileceğini anlamalısın. Yıllar boyunca ailesinden çok şey gördü ve bu onu gerçekten zorladı. Ona zaman tanımalı ve çok ısrarcı olursa onu affetmelisiniz. Senin yanında nasıl olduğunu görüyorum ve ona göre senin farklı olduğunu söyleyebilirim. Bence ikiniz de bu ilişkiyi sürdürmeye devam ederseniz, işler ters giderse onu tamamen kırabilecek kişi tam olarak sizsiniz. Ona karşı sabırlı olun, onunla ilgilenin, ona değer verin... O bunu hak ediyor."

Başka bir şey söylemeden gitti.

* * *

Gün çok sıcaktı, bu yüzden öğle yemeği için Cass, Lexi, Ally, Jimmy-Don ve ben avlunun geniş arazisinde çimlere oturmaya karar verdik. Görünüşe göre herkes de aynı fikirdeydi; her yer tıklım tıklımdı.

"Jimmy-Don, bana kendinden bahsetsene," diye ısrar ettim, yeni biçilmiş çimenlerin üzerinde derme çatma bir çemberde tembellik ederken. Kesilmiş çim kokusuna bayılırdım. Bana küçüklüğümdeki yaz sabahlarını hatırlatırdı ve babamın küçük bahçemizi biçmesiyle uyanırdım. Kendi kendime gülümsedim. Gençliğimden kalan birkaç mutlu anıdan biriydi bu.

"Ben Houston'dan bir Teksaslıyım ve Tide'da hücum oyuncusu olarak oynuyorum. Yirmi bir yaşındayım ve çevre bilimleri bölümünden mezun olduğumda Houston'a dönüp babamın sığır çiftliğinde çalışacağım."

"Sen de profesyonel olarak futbol oynamak istemiyor musun?"

"Çok isterdim ama NFL tarafından seçilmeyeceğim ve bu sorun değil. Eve döneceğim, kendime biraz hayvan alacağım ve umarım bu küçük kısrak da etrafta olur," dedi Cass'e sarılıp yanağından öperken.

Ally koluna dokundu ve kafamı kaldırdığımda Rome kot pantolon, kahverengi botlar, kırmızı kolsuz bir tişört ve Ray-Ban aynalı aviator gözlüklerle bize doğru geliyordu. Solunda uzun boylu, esmer, ağır dövme, siyah bol giysiler giymiş, çivili kemerinden büyük halkalar halinde zincirler sarkan, görünüşü biraz korkutucu olmasa da yakışıklı bir adam vardı. Sağında ise tam tersi, platin sarısı saçlı, mavi gözlü, bronz tenli, tam bir Amerikan çocuğu vardı. Etrafı kolaçan ettim ve o geçerken kızların Roma'yı açıkça süzmelerini izledim. Kesinlikle bir kızın dikkatini çekebiliyordu.

"Hey, Bullet, Austin, Reece. Burada bizimle ne yapıyorsunuz?" Jimmy Don, Roma'ya doğru bakıp selamlamak için tüm çocukların ellerini teker teker tokatlarken sordu.

Romeo gözlerini bana dikti ve gülümsedi. "Sadece kızımı görüyorum." Herkes dondu kaldı.

Rome yanıma gelip oturdu, beni kucağına çekti ve öpmek için hamle yaptı - sadece bir öpücük değil, dünyaya onun olduğumu söyleyen bir öpücük. O öpücükle bana sahip oldu ve ben de tüm kalbimle ona teslim oldum.

Beni anlamsızca öptükten sonra. Romeo ayrıldı ve başparmağını alt dudağını okşamaya için bıraktı. "Bugün nasılsın bebeğim?"

Nefes almakta zorlandım. "Ben iyiyim. Aslında harikayım."

"Sanırım bu senden hoşlanıp hoşlanmadığına dair sorunun cevabını veriyor," dedi Cass ve beni Romeo'nun etkisinden kurtardı. "Dün kafeteryada bir şeylerin yolunda gitmediğini düşündüm. Hepimiz Bullet'in ilişki kurmadığını biliyoruz, o yüzden sadece garip bir şekilde iyi davrandığını düşündüm. Ama kontak lensler, Molls'un saatlerdir kayıp olması... şimdi tamamen mantıklı geliyor!"

Romeo alnıma bir öpücük kondurdu ve "Bu farklı. Birlikteyiz, bir çiftiz, değil mi Shakespeare?" Bana doğru küçük bir sırıtış fırlattı. Sanırım erkek arkadaşına göre bizi sessiz tutmak artık bir seçenek değildi ve ilişkimizi doğaçlama bir şekilde "ifşa ettiği" için hiçbir şekilde pişman görünmüyordu.

"Evet. Birlikteyiz," dedim sessizce. Kucağında kayarak bacaklarının arasına oturdum, o da kollarını belime doladı.

Bir şeyler görüp görmediklerinden emin olamadan ikimize bakan küçük arkadaş grubumuza baktım.

Rome arkadaşlarını teker teker işaret etti. "Millet, bunlar Austin ve Reece."

"Austin Carrilo, birinci sıra geniş alıcı ve Reece Todd, ikinci sıra oyun kurucu-tanıştırmaya gerek yok çocuklar. Tide oyuncularının şöhretleri kendi adlarına konuşur." Cass grubumuza yeni katılanlar karşısında biraz heyecanlanarak gülümsedi.

Austin'e aval aval bakan Lexi, peri elini sertçe havaya kaldırdı. "Ee... Mutsuz olduğumdan değil ama bu ne zaman oldu ve neden bu konuda tek kelime etmediniz?" Bana öfkeyle baktı.

Kızgın ifadesi karşısında yüzümü buruşturdum. "Son birkaç haftadır. Sadece bir süreliğine sessiz kalmak istedim."

"Birlikte olduğunuza inanamıyorum! Bunda yanlış bir şey olduğundan değil, ama inanamıyorum. Çekingen, süper zeki Molly, Tide'ın birinci sıra oyun kurucusuyla... Sanırım çok garip şeyler oldu!"

"İnan bana. Koca beyni de dahil olmak üzere hepsi benim," dedi Romeo gururla, kaşlarını neşeyle kaldırıp başıma vurarak ve takım arkadaşlarının onun bu tuhaf davranışı karşısında şaşkınlıkla başlarını sallamalarına neden olarak.

"Evet! Bence bu harika, tatlım!" Cass seslendi. "Teşekkürler, Cass."

Küçük mutlu çemberimiz bir saatten daha uzun bir süre sohbet etti, arkadaşlarımız Roma'ya ve bana *dürüst bir çift* olarak alışmaya başladılar.

Rome ve ben birbirimizin kollarına sarılmış halde otururken diğer öğrencilerin bakışlarını ve alaylarını engellemeye çalıştık -Rome'un tehditkâr bakışları ve itibarı küçümseyici yorumların çoğunu duymamızı engelledi.

Yoldan geçenlerin bitmek bilmeyen mırıltılarını görmezden gelmeyi başarmıştık; en azından başarıyorduk, ta ki basketbol takımının bir üyesi arkadaşlarıyla birlikte yanımızdan geçip bize kıs kıs gülene kadar. Roma hemen gerildi, yüzleşmeye hazırlanıyordu.

Uzun boylu, sırık gibi, kahverengi saçlı basketbolcu önümüzde durdu, kapalı yumruğunu ağzına götürerek kahkahasını durdurdu. "Kahretsin, Bullet, gözlerime inanamıyorum! Bunun için kampüsteki tüm amları mı bıraktın? Söyle bana, en azından sikini iyi emiyor mu?"

Ben daha onun iftirasına gücenmeye fırsat bulamadan Romeo ayağa fırladı ve adamı yere serdi, arkadaşlarımız da telaşla ona doğru koşmaya başladı. Öğrenciler yerde yuvarlandıkları yere koşarak Romeo ve basketbolcunun etrafında gevşek bir daire oluşturdular ve kargaşayı yakından izlediler.

Ayağa fırladığımı gören Jimmy-Don, Roma'ya doğru koşmaya çalışırken kolumu sıkıca tuttu. "Onları kendi hallerine bırak hayatım. Bırak kafasından atsin."

Kolumu geri çektim. "Hayır! Onun dövüşmesini istemiyorum. Durdurun onu." Austin ve Reece'e döndüm. "Durdurun onu!"

"Roma'yla birlikte olmak istiyorsan buna alış canım." Jimmy-Don ikisinin itişip kakışmasını işaret etti. "Bu her zaman olur."

Jimmy-Don ve Reece'e şaşkınlıkla baktım. Austin de büyüyen kalabalığa katılmıştı. "O senin arkadaşın. Yaralanmadan önce *onu durdurun!*"

Reece elini omzuma koydu. "Yaralanan Bullet olmayacak, Molly. Daha önce dövüşmemiş gibi değil. Ve alınma ama Bullet bu haldeyken yanına yaklaşmam. Başımı omuzlarıma sağlam basmak istiyorum, teşekkürler!"

"İyi! Kendim yaparım!" Çemberin içinden geçip ön tarafa doğru ilerledim. Romeo basketbolcunun üzerine çıkmış, belli ki hiç dokunulmamıştı ve adamın gömleğinin yakasını elinde tutarak onu yere yapıştırmıştı.

"Sakin bir daha Mol hakkında böyle konuşayım deme. Anladın mı beni, pislik?"

Altındaki adam gülümsedi, dudağından kan damlıyordu ve yanağında yeni oluşmaya başlayan bir morluk vardı. Roma'yı kışkırtmaktan zevk alıyordu.

"Bu ineğe bakmaya değmez, ama kışını terbiye ettiğine göre iyi becerdiği kesin. Öyle mi? Tecrübeli bir fahişe gibi sikişiyor mu?"

Romeo kırmızının parlak bir tonuna dönüşürken nefesinin altından tehditkâr bir şekilde homurdandı, çılgına dönmüş öfkesi onu ele geçirdi ve yumruğunu geri çekti. Basketbolcunun arkadaşı Romeo'yu uzaklaştırmak için araya girmeye çalıştı ama Austin öne atılarak onu geriye doğru itti ve kollarını arkasından sıkıca kavradı. En azından arkadaşlarından biri ona yardım etmeye çalışıyordu.

Roma'nın yumruğu havada asılı kalarak durakladığında bileğini kavradım ve kafası bana doğru döndü, kara gözleri vahşileşmişti. Kalabalık temkinli bir şekilde geri çekildi.

"Romeo, yapma," diye yalvardım.

Beni itmeye çalıştı. "Geri çekil, Mol."

"Molly! Ne oluyor be?!" Cass arkamdaydı, beni tehlikeden uzaklaştırmaya çalışıyordu, Lexi ve Ally yalvaran ifadelerle yakınımdaydı duruyordu.

Romeo'nun bakışlarıyla tekrar karşılaştım ve Cass'in elini kolumdan çektim. "Romeo, dur. *Şimdi*. Sen bundan daha iyisin!"

"Evet, *Romeo*, dur. Kızını dinle."

Yerdeki adamın aptallığı karşısında inledim; belli ki ölmek istiyordu.

Romeo dişlerini gıcırdatarak onun kulağına eğildi ve tısladı: "Kafanı kırmadığım için şanslısın ama bunu kız arkadaşımın önünde yapmayacağım."

Romeo aniden ayağa kalktı ve beni kollarıyla sardı, kalp atışları göğsünde bir davul gibi çarpıyordu. Bir elimle gömleğini kavradım, diğer elimle de sırtındaki gerginliği ovdu.

Romeo'nun döndüğünü hissettim ve omzumun üzerinden, "Siktir git Michaels, fikrimi değiştirip seni bitirmeden önce gözümün önünden kaybol!" diye bağırdı.

Michael'in arkadaşları onu yerden kaldırıp sürükleyerek götürdüler, gösteri artık doruk noktasına ulaştığı için hayal kırıklığına uğramış yüzlerle seyirci çemberi dağıldı.

Roma iç çekerek başımın üstünü öptü. "Söylediklerinden sonra onu bir güzel dövmeliydim."

Geriye yaslandım, zonklayan pazularını kavradım. "Hayır, yapmamalıydın. Ne anlamı olurdu ki? İkimiz de 'resmi' bir ilişki içinde olmanızın bazı konuşmalara neden olacağını biliyorduk."

"Evet, ama uzun zamandır bunu hak ediyordu, bebeğim. İyi bir dayaağı hak ediyor."

"Neden en başta size karşı bu kadar düşmanca davrandı?"

Romeo sustu ve ben de çenemi eğerek onun endişeli bakışlarıyla buluştum. Endişeli ifadesi kaşlarımı çatmama neden oldu. "Ne?"

"BEN... BEN-"

"Sen ne?" Romeo endişeli bir ifadeyle bana bakarken zorladım, belli ki dürüst olup olmamayı tartışıyordu.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Romeo."

"Birkaç ay önce kız arkadaşını becerdim."

Midem kıvrıldı ve kucağımdan geri çekildim.

"Şimdi bana kızgınsın. Şimdi onun kıcını tekmeleyeceğim!" Geri çekilen Michaels'ın peşinden koşmak için döndü.

Elini sıkıca tutmaya devam ettim. "Bırak onu."

Bana ihtiyatla baktı. "Kızgınsın, değil mi?"

Ellerimi kalçalarımın vurdu. "Onun kız arkadaşıyla yattığını duyunca takla atacak değilim, değil mi?"

Romeo ses tonum karşısında uyarırcasına başını eğdi. "Açıkça sinirlendiğin için bunu görmezden geleceğim ve sanırım haklı olarak." Karanlık ruh hali sırtımın neden oldu ve öfkeyle başımı salladım. Eskiden tavırlarını korkutucu bulurdum; şimdi ise inatçı huysuzluğunu eğlenceli... ve gerçekten sevimli buluyordum.

"Senin hakkında ne dediğini duydun mu?" Roma, benim eğlenmeme aldırmadan devam etti.

"Evet, ama başkalarının hakkımda ne düşündüğü umurumda değil, hiçbir zaman da *olmadı*." Başını öne eğdi, öfkesini yatıştırmaya çalışıyordu.

"Hadi, biraz daha otur benimle," dedim elini çekiştirerek. Romeo elini yüzüne sürdü. "Mol. Şu pisliği bir an önce halletelim. Diğer herkese bizi rahat bırakmaları için bir mesaj göndermiş olurum. Kızdırdığım bir sürü puşt var ve bunlar bizimle uğraşmaktan zevk alacaklar.

birlikte."

Başımı sertçe sallayarak umursamadığımı gösterdim.

Dudağını kıvrarak kolunu boynuma doladı ve başıma bir öpücük bıraktı. "Kahretsin Mol, yeni bir temsilcim olacak-Rome Prince, Pussy Whipped-R-US'ın en yeni üyesi!"

Arkadaşlarımız çimlerin üzerindeki her zamanki yerlerine dönmüşlerdi ama Rome ve ben onların birkaç metre solundaki bir ağacın altına, diğer öğrencilerin dikkatinden uzakta korunaklı bir yere oturduk. Önemsiz şeyler hakkında sohbet ettik ve sonunda Rome öfkesini yatıştırarak beni kollarının arasında sıkıca tuttu.

Felsefe dersine gitmek için ayağa kalkmıştık ki, ağaçların altındaki rahat yerimize, parlak ve güneşli bir günü mahveden bir fırtına gibi bir gölge düştü. Kraliçe sürük Shelly selamlarını iletme için uğramış, öfke dolu yüzüyle hepimizin üzerinde yükseliyordu.

"Bu da ne böyle?"

Rome inledi ve beni koruyucu kucağına doğru çekti. "Ahh, siktir git, Shel. Bir gün boyunca pisliklerle yeterince uğraştım!"

"Onunla ciddi misin?" Sanki kötü bir şey yutmuş gibi bana baktı.

"Evet, gerçekten öyleyim." Başını eğdi ve demek istediğini kanıtlamak için dudaklarımı yakıcı bir öpücüğe boğdu. Onu daha da cesaretlendirmek için elimi boynuna doladım.

"Seninle kalmayacağını biliyorsun, değil mi sevgilim?" diye bana tükürdü ve Rome ile benim birbirimizden kopmamıza neden oldu.

"Peki neden?"

"Çünkü anne ve baba Prince, oğullarının yanında para avcısı bir fahişeyi kabul etmezler ve *gerçekten* ikna edici olabilirler. Beni istiyorlar ve alacaklar, buna emin olabilirsiniz." Sanki Romeo'yu küçük parmağında oynatıyormuş gibi gülümsedi.

"Komik, para avcısı bir fahişe - Roma da senin için tam olarak böyle demişti," diye cevap verdim.

"Sen bir hiçsin! Saf bir parça-"

Romeo sert bir ses tonuyla, "Kapa o şeytani çeneni ve pişman olacağım bir şey yapmadan önce siktir git," diye uyardı.

Patronluk taslayarak güldü. "Sana bir ay vereceğim, sonra seninkilerin ne yapacağını göreceğiz. Kısa sürede kollarıma döneceksin. Annen çıldıracak!"

"Sana bir daha asla dokunmam ve dünyadaki son kişi olsan bile seninle birlikte olmam. Sen acımasız, kindar bir kaltaksın. Aileme gelince, artık ne dediklerini umursamamayı çabucak öğreniyorum. Ben Mol'u istiyorum, o da beni istiyor. Tartışma bitmiştir. Senin ya da ailemin yapacağı hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Şimdi bizi rahat bırakın." Vücudunu döndürdü ve Dörtlü ekibin geri kalanına hitap etti. "Bu herkes için geçerli - ya bizi rahat bırakın ya da benimle hesaplaşın! Bir dahaki sefere bize müdahale eden ya da yanlış nefes alan olursa, o kadar da hoşgörülü olmayacağım!"

İçimi çektim ve gözlerimi kapadım. Şiddetten nefret ederdim.

Shelly saçlarını düzeltti ve yüzlerce gözün endişeyle ekranımıza baktığını görünce hışımla uzaklaştı. Pembe kaplı iPhone'unu çıkarışını izledim; kimi aradığını tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu.

Romeo başını kulağıma doğru eğdi. "Onu dinleme, tamam mı? Söyledikleri sadece kelimeler; onları gerçek sanma."

Ağacın diğer tarafına oturmak için hareket ettim ve kederli bir şekilde yere çöktüm. Shelly'nin söylediklerinden duyduğum rahatsızlığı ve birlikte olduğumuzu açıkladıktan sadece birkaç saat sonra başımıza bu kadar bela açılmasından duyduğum nefreti üzerimden atamıyordum. Romeo'nun ailesinin onunla parası için birlikte olduğumu düşünüp düşünmeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Shelly için beni terk etmesini sağlamaya çalışırlar mıydı?

Romeo sessizce önümde çömeldi ve alnını alnıma dayadı, elleri omuzlarımda hafifçe uzanıyordu. "Bana karşı çok sessizsin Shakespeare. Bundan hiç hoşlanmadım."

Zorla gülümsedim. "Ben iyiyim bebeğim. Merak etme."

Arkadaşlarım bize doğru geldiler, endişeyle ikimizi de izliyorlardı ve iyi olup olmadığımızı kontrol ediyorlardı. Her şeyin yolunda olduğuna dair güvenle gülümsedim.

Romeo bana son bir kez şüpheyile baktıktan sonra, "Cumartesi günü maçıdan sonra seni dışarı çıkaracağım. Gerçek bir randevu. Artık saklanmak yok. Tuscaloosa'ya benim olduğumu göstermenin zamanı geldi."

Arkadaşlarımız onun bana olan bariz sevgisi karşısında sevinçle gülümsediler ama ben başımı salladım.

"Ne?" Rome omuzlarını gererek konuştu. Onu reddettiğimi düşünüyordu.

Elimi koluna koydum ve hafifçe sıktım. "Bu grupta dansa gitmeyi çoktan kabul ettim bebeğim." Grubu işaret ettim.

Omuzlarının gevşemesini izledim. "O zaman seni arkadaşlarınla dansa götüreceğim. Hepimiz gideriz," diyerek konuşmayı sonsuza dek bitirdi.

"Tamam, eğlenceli olacak," dedim biraz sakinleşerek ama gülümsemem çabucak kayboldu. "Ah, yine de yirmi yaşındayım. Beni içeri almazlar, değil mi?"

Jimmy-Don şapkasını eğdi. "Bu akşama kadar bana bir fotoğraf getir, ben de sana sahte bir kimlik vereyim, tamam mı şekerim? Buralarda bazı insanlar tanıyorum."

"Tamam, tabii."

Rome elimi tutup beni ayağa kaldırdı ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdi. "Her şey iyi olacak. Bu arada, iki adım atmayı biliyor musun?"

"Şey... hayır." İki adımın ne olduğunu bile bilmeden cevap verdim.

Etrafımda kahkahalar koptu ve Cass şarkı söyledi, "Cumartesi *çok* güzel olacak çok eğlenceli!"

"Peki ya bu?"

"Meme uçlarında püsküller var, Tanrı aşkına!"

Cass omuz silkti, saçma sapan siyah dantelli all-in-one'ı rafa geri koydu ve bir sonraki iç çamaşırı sırasına geçti. "Peki ya bu?"

İyi Teksaslı arkadaşşıma baktım ve ağzım açık kaldı, Ally ve Lexi arkamdan kıkırdama krizlerine girdiler.

"Kasıksız külot mu? Tanrım, Cass! Güzel görünmek istiyorum, fahişe gibi *değil*!"

Külotu rafa geri çarptı, nefesinin altında mırıldandı. "Bunların sıcak pembe ve neon yeşili renkleri var ve ben lanet olası bir fahişe değilim! Jimmy Don bunlara bayılıyor; her zaman, her yerde kolay erişim! Çok pratikler!"

Zengin bir şekilde dekore edilmiş iç çamaşırı mağazasındaki pelüş kırmızı kadife koltuğa çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım. Lexi yanıma oturdu ve omzuyla bana vurdu. "İyi misin, Molls?"

Ellerimi yüzümden aşağı indirerek ona baktım. "Normal iç çamaşırlarımın nesi var? Eminim sonunda Romeo'yla yattığımda, öncesinde ne giydiğimi pek umursamayacaktır."

"Muhtemelen. Ama yine de kendini şımart, kızım. İçinde rahat hissedeceğin bir şeyler al. Belki bir gecelik ya da sonrası için başka bir şey?" Gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Seksi hissetmek istiyorsun, değil mi?"

İçimi çektim. "Evet, tabii ki."

"Buna ne dersin, sevgilim?" Ally görmem için orta uzunlukta siyah ipek bir bornoz uzattı. "Eşleşen bir kombinezonu da var. Seksi ama... şey..." Göğsüne sütyensiz bir bask bastıran Cass'e işaret ederek başını onaylarcasına salladı. "Açıkçası... pornografik!"

Ayağa kalktım ve Ally incelemem için ürünü kaldırdı. Çok güzeldi - yumuşak, ince- ve eğer biraz seksi bir şey alacaksam, bu çok işime yarayacaktı.

Başımı salladım ve gülümsedim. "Beğendim. Ben alırım."

"Bunlar da var," dedi Lexi bana biri dantel, biri ipek ve biri saten olmak üzere üç takım uyumlu siyah iç çamaşırı uzatırken. Ürünleri aldım ve kasaya yöneldim.

Cass yanımdan geçip yerime zıplayarak pembe kabarık kelepçeleri, büyük bir kayganlaştırıcı şişesini ve bir tüp yenilebilir çikolata boyasını havada salladı. "Bunları ben alıyorum. Sandra Dee'nin aksine ben seksimi vahşi ve evcilleşmemiş seviyorum."

On dakika sonra, hepimiz yeni aldıklarımızla ağırlaşmış, kıkırdayarak ve harika vakit geçirerek caddede gezinirken, Cass kaldırımın ortasında durdu ve benim onun sırtına çarpmana neden oldu.

Birdenbire bana doğru döndü, paniklemiş görünüyordu. "Hey, bu taraftan geri dönmem gerekiyor. Bir şey unuttum."

"Ne var kızım? Neyi unuttun?" Lexi inledi. Yemek yemeye gitmeyi planlamıştık.

Cass'ın gözleri telaşla açıldı. "İhtiyacım var... İhtiyacım var..." Zafer kazanmışçasına parmaklarını şıklattı. "Prezervatifler. Prezervatif almak için eczaneye gitmem gerekiyor. Bunlara ihtiyacım var." Kelepçelerini ve boyasını kaldırdı, ardından alnını sildi. "Jimmy-Don ve ben dün gece kaçtık. Çok iyi vakit geçirdik!"

Lexi'den Ally'ye baktım, onlar da şaşkınlıkla Cass'e bakıyorlardı. Cass'e döndüğümde başını tekrar tekrar geriye atıyor, Ally'ye dik dik bakıyor ve omzunun üzerinden bir şey görmesi için onu zorluyordu. Olduğu yerde donup kalmış, dudağını çiğneyen Ally'ye döndüm.

Cass kolumu bağladı, yüzünde kocaman sahte bir gülümseme vardı. "Hadi gidelim. Hepiniz günlük vidalarımı ne kadar sevdiğimi bilirsiniz. Önce güvenlik, millet!"

Elimi geri çektim ve alışveriş torbalarımı yere bıraktım. "Senin derdin ne be?"

Ally ve Cass sorum karşısında şaşırmış gibi davranmaya çalıştılar. Lexi dehşete düşmüş bir ifadeyle omzumun üzerinden bakıyordu. Ally onu dürttü ve Lexi yüzüne kocaman bir sırıtma yerleştirerek bana döndü.

Bir şeyler doğru gitmiyordu.

Dönmek üzereydim ki Cass elini koluma sıkıştırdı. "*Molly!*"

"*NE?!*" Hayal kırıklığı içinde çığlık attım.

Cass'in yuvarlak yüzü benim patlamamla yumuşadı. "Hadi eve gidelim. Lütfen, sadece gidelim."

Karnımda gergin bir çarpıntı hissettim. Arkadaşlarım bir şey saklıyorlardı, görmem gereken bir şey.

Yavaşça arkamı döndüm, sonunda hepsini telaşlandıran şeyin ne olduğunu gördüğümde kalbim paramparça oldu.

Romeo lüks bir restoranda, Shelly ve diğer iki kadınla birlikte lüks bir açık hava terasında oturuyordu.

Ciğerlerimdeki tüm hava bir anda yok oldu.

Ally'nin eli omzuma dolandı ve beni desteklemek için sıktı. "Molly, sarı saçlı kadın Romeo'nun annesi ve kızıl saçlı olan da Shelly'nin annesi, Bayan Blair. İkisi de tam bir çift yaşlı karga."

Yavaşça başımı salladım, manzarayı seyrediyordum. Shelly, Rome'un *hemen* yanına oturmuş, kolunu onun koluna dayamış ve elini onun göğsüne koymuştu. İki yaşlı kadın şaraplarını yudumlarırken ikisine keyifle gülümsüyorlardı, ben ise tepkisel mide bulantısına karşı savaşıyordum.

"Bana yalan söylüyordu," dedim yıkım duygularımı tamamen ele geçirirken.

"Hadi gidelim. Onunla sonra konuşuruz," diye bir kez daha ısrar etti Cass.

"Hayır! İzlemek istiyorum. Tüm bu durumu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum."

"Neden, Molly? Bunu kendine yapma." Lexi önümde durmuş, görüş alanımı kapatmaya çalışıyordu. Onu nazikçe kenara çektim.

"Çünkü bunun nasıl bir his olduğunu hatırlamak istiyorum, bir daha aptalca birinin içeri girmesine izin veririm diye."

Ally gözlerini kıstı. "Göründüğü gibi olduğuna inanmıyorum! O seni aldatmaz, Molls. Özellikle de *onunla*. Tek istediği sensin!"

"Belli ki değil."

Hepimiz olduğumuz yerde donup kalmış, sanki gişe rekorları kıran son filmmiş gibi hikâyenin akışını izliyorduk. Shelly eğildi ve az önce söylediği bir şeye karşılık olarak Romeo'nun yanağını öptü. Görünüşe göre, eğer şakacı tavırları bir gösterge ise, bu çok komikti.

Cass iri kollarını bir o kadar iri göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Shelly onun her yerinde ama ona zerre kadar ilgi göstermiyor. Hatta acınacak halde görünüyor. Belki de Ally haklıdır?"

Rahatsız, hatta sinirli görünüyordu ama o anda tek gördüğüm görüşümü sınırlayan kırmızı bir pus ve Shelly'nin kafasının tam ortasındaki neon bir poligon hedefi işaretiydi.

Gözlerim yaşarken uzaklaşmak için döndüm. "Ben eve gidiyorum. Bunu göremem."

Aynı anda iki şey oldu. Cass ve Lexi önümde durup korumalar gibi yolumu kestiler ve Ally yolun karşısına geçip doğrudan restorana doğru koşmaya başladı.

"Ne yapıyor bu?" Çığlık çığlığa bağırdım, yaklaştıkça kalbim iki kez çarpıyordu.

Bayan Prince, Ally'yi ilk olarak masalarının diğer tarafındaki kaldırımda durmuş, kollarını kavuşturmuş ve ayaklarını yere vururken fark etti. Bayan Prince de kollarını kavuşturup yeğenini açıkça reddederken tamamen tiksiniş görünüyordu.

Ne konuşulduğunu duyamıyordum ama herkesin dikkatinin benim bulunduğum yere yönelmesi, Ally'nin varlığını ortaya çıkardığı konusunda beni uyardı. Yüz ifadeleri çeşitliydi. Bayan Prince bana odaklandığında gözlerini sert bir bakışla sıktı. Bayan Blair sadece şaşkın görünüyordu. Shelly kıpkırmızı dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtışla Romeo'nun koluna hamle yapınca Romeo'nun beti benzi attı ve Shelly'nin kolunu agresif bir şekilde atarak sandalyesinden sıçradı.

Bakışlarımız kilitlendi. Başka tarafa bakamıyordum ve Romeo Ally'ye sorular sormaya başladı. Yüzü buruştu ve başı ellerinin arasına düştü. Yıkılmış görünüyordu ama ona gitmeyecektim. Şu anda umurumda olsa bile cehenneme gidebilirdi.

"Cass, ben bir taksi çağıracağım."

Cass ve Lexi iç çektiler ve Cass ellerini omuzlarıma koymadan önce en yakın tuğla duvarı tekmeleyerek siyah çizmelerini aşındırdı. "Tamam, tatlım. Ne yapman gerekiyorsa yap. Eve döndüğümüzde görüşürüz. Ally'yi beklesek iyi olur, sanırım yalnız kalmak istiyorsun?"

Başımı salladım, alışveriş torbalarımı aldım ve bir taksi çağırmak için yola koyuldum. "*Molly!*" Romeo'nun gergin sesi kovboy çizmelerimi olduğum yere çiviledi. Ona bir bakış attım.

Romeo koyu renk, dar tişörtü ve kot pantolonuyla restorandaki pozisyonundan panik içinde bana bakıyordu, vücudu beyaz çitlere dayanmıştı.

Bayan Prince tehditkâr bir şekilde güldü ve Romeo'nun kulağına fısıldamak için eğildi. Romeo bembeyaz kesildi ve yenilgiyle omuzlarını düşürdü. İlk elden tanık oldum,

Annesinin oğlu üzerinde sahip olduğu güç, tıpkı babasının haftalar önce yaptığı saldırı gibi, Romeo kuklasını manipülatif ipleriyle kontrol ediyordu.

Rome'un çenesi sıkıştı ve Bayan Prince onun arkasından bana doğru sümüklü bir el sallayarak parmaklarını oynattı. Sadece zorunlu kıkırdamayı kaçırmıştı.

Ally hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı ve ben de bunu gitmem için bir işaret olarak kabul edip bir taksiye koştum.

Yolda koşarak ilerledim, yaklaşan bir taksiye elimi uzattım ve yavaşlamaya başladığı için Tanrı'ya şükrettim.

"Rome, sakın buna cüret etme!" Bayan Prince'in otoriter sesi çılgılık attı ve arkamdan lastiklerin gıcırdadığını ve kornaların çaldığını duydum. Taksi durmadan önce arka kapıyı açtım ve içeri daldım.

Telaşlanan şoför aynadan bana kaşlarını çatarak baktı.

"Nereye?" "UA, University Row."

Kenara çekmem için işaret etti. Koltuğumda arkama yaslandım, gözlerimi kapattım, yumruklar aniden cama vurdu.

"Molly, bebeğim, dinle..." Romeo kapıdaydı, taksinin yanında koşuyor, çılgınca kilitli kolu çekiyor ve tavanı tokatlıyordu. Başımı onun endişeli yüzünden çevirip gözlerimi sıkıca kapattım.

"Bebeğim, açıklayabilirim. Siktir, Mol, *dur!*"

Kollarımı karnımda kavuşturdum, öfkem titrememe neden oldu.

Şoför oldukça şaşkın bir yüz ifadesiyle bana doğru döndü. "Durmamı mı istiyorsunuz?"

Romeo gözden kaybolunca iç çektim ve emniyet kemerini sıkıca kavradım. "Hayır, beni eve götürmeni istiyorum. Beni o adamdan olabildiğince çabuk uzaklaştırmanı istiyorum."

* * *

Odama girdiğimde, yeni kıyafetlerim yere saçılmıştı - öfkeyle çantaları yere atmamın bir sonucu olarak - ve yatağıma uzandım.

Kalbinin kırılması böyle bir şey işte. Hissetmek böyle bir şey. Duygularımı kucaklamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki aslında hatırlayamıyordum.

Telefonum yine çaldı. Durmadan çalışıyordu. Roma olduğunu biliyordum. Muhtemelen açıklama yapmak için buraya koşuyordu. Bu öğleden sonra spor salonuna gideceği yalanını nasıl söylediğini ve bunun yerine anlaşmalı "nişanlısını" nasıl öğle yemeğine çıkardığını *açıklamak için*.

diktatör annesi ve onun sağ kolu. Bunu yapmasına nasıl izin verdiğini anlayamıyordum. Shelly hakkında söylediği onca şeyden sonra.

Rüzgârda dalgalanan beyaz tül perdelerime baktım ve dimdik oturdum. Balkonuma tırmanmaya çalışacaktı.

Yatağımdan kalktım ve kapılarımı kilitledim. Her zaman onun için açık bırakırdım ama bu gece değil. Defolup gidebilirdi. Yatağıma döndüm ve gözlerimi kapattım.

Yirmi dakika sonra, kafesin hışırtısını duydum. On saniye sonra, karo döşeli zeminimde ağır ayak sesleri ve ondan beş saniye sonra, Romeo'nun girişini reddeden balkon kapıları tıkırdadı.

"Mol! Aç şu lanet kapıyı. Orada olduğunu biliyorum!"

Yedi metrelik ahşap kapılara saldırı devam ederken başımı yastıkla kapattım, ta ki aniden durana kadar.

Yavaşça doğruldum, kapıdan dışarı bakmak için yatağımın altına doğru süründüm.

-Hareket yok. Hiçbir şey yok.

Yastıklara geri döndüm ve başımı yeniden gömdüm.

"Bu da ne??? Buraya öylece giremezsin... bekle!"

"KIMILDA!"

"Molly! Molly! Molly! Dikkat et."

Roma içeri girerken yatak odamın kapısı büyük bir gürültüyle kırılarak açıldı. Kız kardeşim Cait nefes nefese arkamdan koştu, kahverengi saçları yüzünde sallanıyordu. "Onu durdurmaya çalıştım ama gitmedi. Güvenliği çağırmamı ister misin?"

Roma'ya baktım, yüz hatlarında vahşi bir ifade vardı. "Yapma.

Düşünme bile. Düşünme bile," diye tehdit etti, her kelimesi

kesik kesikti. Cait'e döndüm ve başımı salladım.

Cait yaklaşarak Roma'ya baktı. "Emin misin?"

İçimi çektim. "Evet. Teşekkürler, Cait."

Romeo'ya karşı tiksintiyle dudağını büktü; karşı cinsten pek hoşlanmazdı. "Bana ihtiyacın olursa seslen." Ve kapıyı kapattı. Romeo kilidi çevirerek beni içeri hapsetti.

"Sadece git Romeo. Sana söyleyecek bir şeyim yok."

Yatağa doğru hışımla yürüdü ve ellerini yanımdaki şiltenin üzerine koydu. "Sana söyleyecek bir şeyim var!"

"Ne yani? Bunca zamandır yalan söyleyip hile yaptığını ve spor salonunda antrenman yaptığını söylediğinde aslında Sevgili Anne ve o fahişeyle buluştuğunu mu kastediyorsun?"

Yumruklarını sıkarak ayağa fırladı. "Hiç de öyle olmadı!" "Her neyse. Umurumda değil. *Git buradan.*" Tekrar uzandım, gözümü kırpmadan Beyaz duvar.

Elleri üst kollarımı kavradı ve Romeo beni göğsüne doğru itti, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Annem bugün onunla buluşmamı istedi. Yönetim kurulunda olduğu bir çocuk yardım kuruluşu açık artırma için imzalı bir Tide forması istedi. Onu bırakmaya gittim ve oraya vardığımda Shelly ve Bayan Blair restoranda onunla birlikte bekliyordlardı."

Beni bırakıp yatağın üzerine diz çöktüğünde yutkundum ve o da dizlerinin üzerine çökerek elleriyle kalçalarımı sıkıca kavradı. "Beni bombardımana tuttular. Shelly onlara senden bahsetti ve ne kadar sorumsuz olduğumu falan anlatmaya başladılar. Annem beni azarladı ve eğer bu ilişkiyi bitirmezsem, *kendisinin* bitireceğinden emin olduğunu söyledi. Bunun sana olmasına izin veremem."

Yere odaklanmadan önce kısa bir süre bana baktı. "Ailem... onlar... bak, bebeğim. Bana çok kötü davranıyorlar, bu konuya girmeyeceğim ama davranıyorlar ve ben onların oğluyum! Seni aynı şekilde üzmesine izin veremezdim, bu yüzden senin sadece bir kaçamak, bir arkadaş olduğun hakkında bir saçmalık uydurdum. Shelly yalan söylediğimi anlamayacak kadar aptal. Annemi yatıştırmak için yemeğe kaldım. Sana hiçbir şekilde bir şey olmayacak. Önce beni geçmeleri gerekir."

Bütün bu saçmalıkları annesi mi planlamıştı? Ona tuzak kurup bizi geri çekmesi için ikna etmeyi mi planlamıştı? Dudaklarımdan bir sürü soru dökülüyordu: *Ona neden bu kadar kötü davranıyorlar? Yıllar boyunca ona ne yaptılar?* Ama sessiz kaldım. Öfkeyle titriyordu ve onu daha fazla zorlayacak yüreğim yoktu.

"Neden spor salonuna gideceğini söyleyip yalan söyledin? Neden bana karşı dürüst olmadın?"

Dişlerini sıkarak konuştu. "Dürüsttüm, yemin ederim. Ben işimi bitirirken aradı. Planımız sadece formayı bırakıp gitmekti."

"Ama Shelly sana dokunuyordu. Seni öptü ve sen de ona izin verdin! Bunu nasıl yapabildin?"

Roma bir iniltiyle başını geriye attı. "Çünkü ailemin senin peşine düşmesini istemiyorum! Seni korumak için onlarla birlikte oynamak zorundaydım. Onların neye benzediğini anlamıyorsun! Güç merkezleri, Mol. Buralarda onlar lanet olası güç merkezleridir."

Romeo yaklaşarak yüzümü nazikçe ellerinin arasına aldı. "Tanrım, bebeğim. Seni kaybetmek için hiçbir şey yapmazdım. Seni korumak için orada oturup onların entrikalarına katlandığımı söylediğimde inan bana. Shelly'yi siktir et, o kaltağa dayanamıyorum!" Ayağa kalktı ve önümde volta attı, her hareketinden samimiyet damlıyordu. "Artık bir önemi yok tabii."

Kaşlarını çatıttım. "Nedenmiş o?"

Durdu ve esprisiz bir kahkaha attı. "Çünkü senin peşinden geldiğimde anneme Blair/Prens evlilik birleşmesi saçmalığını bir kenara bırakmasını söyledim."

Göğsümde bir umut ışığı titreşti. "Yaptın mı?"

Yaklaştı, yatağa tırmandı ve beni sırtüstü yatmaya zorladı. "Mm- hmm. Ona Shelly ile evlenmeyeceğimi çünkü seninle birlikte olduğumu söyledim. Seninle olduğum için onların saçmalıklarıyla işim bitti. Ayrıca, taksinin peşinden caddede koştum, çığlık attım ve boyaya vurdum. Eminim bu beni çok etkilemiştir."

Uzanarak saçlarını tuttum ve dudaklarıma yaklaştırdım, sadece "Ailenle ilgili bir şey yaşıyorsan bana söylemelisin. Söyle ki senden şüphe etmeyeyim. Güvenmek benim için zor ama sana güvenmeyi öğreniyorum. Lütfen... bana güven."

Rome sakallı çenesini boğazıma dayadı ve kokumu içine çekti. "Bebeğim... benimle güvendesin ve eve döndüğümde olan biten her şeyi sana anlatacaktım. Seni görmeyi beklemiyordum. Tanrım, yolun karşısındaki tepkini gördüğümde neredeyse yıkılacaktım... ve sonra benden asla kaçmayacağına söz verdikten sonra kaçtın."

Kalçaları eğildi ve sert kasıkları bacaklarımin arasına bastırdı. Yüksek sesle inlememek için dilimi ısırarak zorunda kaldım. "Sana güveniyorum. Sadece kötü görünüyordu. Seni öptü. Ben... Ben bundan hoşlanmadım. Uzaklaşmam gerekiyordu."

Roma bana sürtünmeye devam etti, gözlerim zevkle geri yuvarlandı. "Seni asla aldatmayacağım Shakespeare. Sen benim için bunun için çok önemlisin. Seni asla aldatmayacağımı söylemiştim ve şüphe duymaktan hoşlanmam."

Her zamanki kaba ses tonuyla içimde gergin bir heyecan yükseldi. "Tamam."

Sertliği bana daha fazla baskı yaparken çarşafı yumruklarımla büktüm ve omurgamın dibinde o lezzetli hissin olduğunu hissettim.

Roma'nın gözlerinin içine baktım ve gözleri parladı.

"Romeo," diye mırıldandım o hareket edip yatağımın ayak ucuna doğru kaymaya başladığında. "Ne-"

"Şşş..."

Romeo'nun elleri çıplak kalçalarımın yukarı ve elbisemin altına doğru kaydı. İki parmağı külotumun kenarını kavrayıp yavaşça aşağı çektiğinde nefesim boğazımda düğümlendi.

Romeo iç çamaşırlarımı yere atıp elbisemi kalçalarıma kadar sıyıtırırken başımı yastığa bastırdım. Dövmemin iyice örtüldüğünden emin oldum.

"Seni tadacağım, bebeğim. Ağzıma boşalacaksın."

"Ah... Tanrım," diye fısıldadım, ancak Romeo'nun ağzı bana yapıştığında bir iniltiyle aniden sırtımı şilteden kaldırdım.

"Sadece seni istiyorum, Mol. Beni anladın mı?" dedi dili hızlanırken.

"*Evet! Seni anlıyorum!*" Çığlık attım, odaklanamadım, ağzım gevşedi.

"Kahretsin, çok güzelsin."

Ben patlayana kadar peşimi bırakmadı, kirli sarı saçlarına sıkıca tutunduğum için hararetle nefes alıp veriyordum, sadece hareketleri benim için çok fazla olduğunda onu itiyordum.

Romeo dizlerinin üzerine çöktü, elbisemi düzeltti, beni içine çekti, sırtıma yayıldı ve yanıma sürünerek beni kollarıyla sıkıca sardı. Kızarmış yüzüne yerleşen sakinlikten, kontrolü biraz olsun ele geçirdiği için rahatladığını anladım.

Nefesimi tuttuktan sonra döndüm ve elimin tersini yanağında gezdirdim. "Tanrım, Roma. Kafamı çok karıştırdın. Seninle geliyor muyum yoksa gidiyor muyum hiç bilmiyorum."

"Umarım hep gelirim," dedi sinsice, dudaklarını büzerek. Kaburgalarına bir yumruk attım ve gülümsemesinin yavaşça kaybolmasını izledim. "Bugün senin peşinden gelerek, annemi öylece bırakarak yaptığım şeyin önemini anladığından emin değilim." Anlamamıştım ama sarsılmış tavrından bunun çok büyük bir şey olduğunu anlamıştım.

Romeo elbisemin kenarlarını kavradı, acısı iri gözlerinden okunuyordu. Yüzündeki saçları düzelttim. "Ne oldu bebeğim?"

Yutkundu ve balkon kapısından dışarı baktı, dikkatini tekrar bana verip yürek parçalayan bir sesle "Beni asla terk etme" diye fısıldadı.

Onun çaresiz yakarışına karşılık kalbimin yerinden fırladığını hissettim. "Hey, bütün bunlar da ne?"

Romeo alnını karnımın sıcaklığına bastırdı ve kollarını sıkıca belime doladı. "Senin hayatımda olduğuna inanamıyorum. Her şeyi daha iyi yapıyorsun ve seni kaybetmek istemiyorum."

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, garip davranışları karşısında endişelendim. "Seni bırakmayacağım."

"Bugün neredeyse yapıyordun. *Bana seni* terk etmemi söyledin."

"Bir yanlış anlaşılma oldu." Sinirle yutkundum. "Doğrusu Rome, annenle baban başımıza daha ne kadar bela açacak?"

Annesinin iğrenmiş yüzünü ve bana sinsice el sallayışını hatırlayınca ürperdim. Bugünden bile ilişkimizin bitmesine izin vermeyeceğini anlayabiliyordum ve Romeo'nun dengesiz duyguları aklımı kurcalıyordu.

"Bilmiyorum. Öğrenmen riskini göze alarak onlara yaklaşmana izin vermeyeceğim. Ne olursa olsun sahip olduklarımızı koruyacağım. Arkadaşlarına neler olduğunu anlattım. Anladılar ama Cass karnıma yumruk attı ve seni incittiğim için bana aptal dedi. Jimmy-Don onunla çok uğraştı. Korkunç bir kız!"

Kıkırdadım ve başımı yumuşak yastığın üzerine onunkinin yanına koymadan önce ağzını karnımdan dudaklarıma doğru yönlendirdim. "Beni gördüğünde annen kulağına ne fısıldadı? Bembeyaz oldun."

Roma hemen ağzını benimkine yapıştırdı ve dudaklarıma karşı konuştu. "Kapa çenenin, Shakespeare. Konuşmam bitti ve seni incittiğim için ne kadar üzgün olduğumu tekrar göstermem gerekiyor."

Saptırma ustası yine saldırdı.

Cumartesi günü geldi ve gözlerimi açtığımda Romeo'nun yastığının üzerinde, arkasında yedi numara ve üzerinde büyük beyaz harflerle PRINCE yazan kırmızı bir Crimson Tide forması yatıyordu. Ellerimi yazının üzerinde gezdirdim ve ön tarafa çevirdim. Numarası yine oradaydı ve sol üst köşede malzemenin içine dikilmiş dört yapraklı bir yonca vardı. Yakasına bir not ilâştirilmişti:

Kızımın maçta giymesi için formam.
Ally ile otur, ben de iyi şans öpücüğümü almaya geleyim.
Senin Romeo'n x

* * *

Stadyum tıklım tıklımdı. Kırmızı ve beyaz tişörtlerden oluşan geniş bir denizdi. Öğrenci grupları göğüslerini kırmızıya boyamış ve R-O-L-L-T-I-D-E beyaz harflerle tenlerini damgalamışlardı. Deplasman takımı tarafında ise lacivert ve beyaz tişörtler tribünlere hakimdi.

Cass, Ally ve ben içerideki satıcılardan kola ve atıştırmalık bir şeyler alıp koltuklarımıza doğru yürümeye başladık. Dolu tribünleri geçer geçmez insanlar tezahürat yapmaya başladı ve üçümüz şaşkınlıkla ekrana baktığımızda, kamera tarafından takip edilen, yüzümün etrafına dağılmış ve bir sınır oluşturan dijital dört yapraklı yoncalarla oradaydım. Bu manzara karşısında tökezledim ve Cass ile Ally cıgılık attı.

"Aman Tanrım, Molly, ünlü olmuşsun!" Cass huşu içinde kameraya el salladı ve bir öpücük kondurdu. Tipik Stetson'ı ve kot pantolonuyla, Jimmy-Don'ın formasını giymişti ve tüm ilgiyi üzerine topladı.

Yüzümü Big Gulp'ımla kapatarak, tamamen aşağılanmış bir halde ve nefesimin altında "Ohmigod, ohmigod, ohmigod!" diye bağırarak koltuklara doğru koştum.

Bana yöneltilen bağırış çağırışları ve ısıkları duymazdan gelmeye çalıştım. Ally ve Cass iki yanımda oturmuş, herkesle birlikte gülüyor ve alkışlıyorlardı. Her zamankinden daha fazla makyaj yapmaya karar verdiğim ve kahverengi saçlarımın en azından şık bir şekilde dağınık durmasını sağladığım için şükrediyordum.

Amigo takımının bana bakıp ponponlarını sallamasını da içeren birkaç dakikalık taraftar odaklı cehennemden sonra - kaşlarını çatan ve beni tanımayı reddeden Shelly hariç - büyük ekranda başlangıç takımının tanıtımı başladı. Cass bağırıp çağırdı ve ses sisteminden yükselen müzik eşliğinde dans etmem için beni ayağa sürükledi. Romeo'nun önemli anlarının gösterildiği bölüm Planet Perfecto'nun "Bullet in the Gun" şarkısı eşliğinde çalmaya başladığında, oyun öncesi bulaşıcı atmosferin etkisiyle çılgın Teksaslı arkadaşımınla birlikte zıplayıp kıkırdamaktan kendimi alamadım.

Başlangıç dizilişinin resimleri büyük ekranda gezinirken müzik değişti. Romeo'nun resmi en sondaydı ve istatistikleri kalabalığın kulakları sağır eden uğultusu eşliğinde ortaya çıktı.

Amigo kızlar bandonun ruh çizgisi boyunca tünelden sahaya doğru koşarken spiker mikrofonu eline aldı.

"Alabama, Crimmmsssooonnnn Tiiddddddeeeeeeee için ayağa kalk..."

Takım sahaya fırladı ve stadyum enerjiyle neredeyse temellerinden kalktı. Austin ve Jimmy-Don kalabalığı coşturmak için ellerini havaya kaldırarak takıma liderlik etti.

Çılgınca Romeo'ya baktım ve en arkada, herkesin biraz gerisinde, elinde kaskını sallayarak koştu, kamera her hareketini takip ediyordu.

Sahaya ulaştığında, sanki her bir taraftar "Öp, öp, öp, öp," diye bağırmaya başladı, ta ki sesin bir sonraki eyaletten duyulabileceğinden emin olana kadar. Romeo'nun eğlenen yüzü kuzey ve güney Jumbotrons'a hakim olurken Ally elimi tuttu ve eliyle selam vererek koltuklarımızın olduğu yöne doğru döndü ve rahat bir koşuya başladı.

Sahanın sonuna geldiğinde bakışlarımız karşılaştı ve parmağını ona doğru gitmem için salladı. Kalabalık onun bu şakacı ve ukala hareketi karşısında daha da coşmuş gibiydi.

Ayaklarım yere dikildi, korku beni olduğum yerde yakaladı. Kükreyen kalabalığın arasında dolaşırken gözlerimin fincan tabağı kadar geniş olduğunu biliyordum.

Sırtımda bir el hissettim ve Cass beni ileri doğru iterek hareket etmeye zorladı. "Hadi kızım. Onu bu kadar insanın önünde bekletme!"

Omzumun üzerinden ona pis bir bakış attım ve o da elini sallayarak beni başından savdı. Bir kez daha sahaya döndüm ve Romeo sadece birkaç metre ötemde aç bir ifadeyle durmuş, elleri kalçalarında ne yapacağımı bekliyordu.

Botlarım beni ileriye doğru iterken, "Bunu yapabilirsin, bunu yapabilirsin," diye sessiz bir ilahiyi tekrarlardım.

Alanın kenarına ulaştığımda Romeo elimi tuttu ve beni göğsüne doğru fırlattı, bantlı diğer eliyle başımın arkasını kavradı.

Kalabalık kontrolünü kaybetti.

Alnını alnıma bastırdı ve bana sadece ona odaklanmaktan başka bir seçenek bırakmayarak stadyumun sağır edici gürültüsünün arka planda kaybolmasına izin verdi.

"Hey, Mol."

"Hey, sen."

"O şanslı tatlı öpücüğü bırakacak mısın?"

"Eğer istediğin buysa."

Burun delikleri alevlendi. "Kesinlikle öyle." Başımı eğdi ve ağzını ağzıma bastırdı -tutkulu ve her şeyi tüketen- sonra geri çekildi, göz kırptı ve beni akılsız, aşk sarhoşu bir aptal gibi bırakarak sahaya çıktı.

Bir an için yürüyemeyeceğimi düşündüm ama döndüm ve çığlıklarla yüzleşmek için başımı kaldırmadan, neredeyse koşarak yerime geri döndüm. Ally ve Cass utancıma gülüyorlardı ve oyun başlarken ayakta kaldık.

Rome inanılmaz bir maç çıkarıyordu. En azından öyle görünüyordu ve Ally ile Cass'in dürtüklemeleri ve beşlik çakmalarından anladığımı kadarıyla haklı olduğumdan emindim. Devre arasında on iki sayı öndeydiler ve herkes bunun ikna edici bir galibiyet olacağından emindi.

Ally'yi bana bakarken yakaladığımda koltuğumda arkama yaslanmış elektrikli atmosferin tadını çıkarıyordum. "Ne?"

Değerlendirmek için başını eğdi. Bu benim kıpırdanmama neden oldu. "Biliyor musun, bunca zamandır saçlarını hiç açık görmedim. Uzun mu?"

"Evet, muhtemelen sırtımın neredeyse dibine kadar. Neden?"

Gözleri entrikalarla parlıyordu. "Maçtan sonra doğruca eve gidiyoruz."
"Tamam..."

"Siz, Bayan Molly, bu gece çok seksi görüneceksiniz," diye heyecanlandı.

"Ateşli olarak sınıflandırılabilceğimi hiç sanmıyorum, Ally." Çok fazla güneşlendiğinden emindim.

"Çünkü sana nasıl yapılacağı hiç gösterilmedi. Bu gece bunu düzelteceğim. Kıyafetlerimiz hemen hemen aynı beden, yani benim elbiselerimden birini giyebilirsin. Roma'yı çıldırtacak bir elbise."

"Devam et, Molls. Neden Bullet senin güzel kışını sikmek için nefes nefese kalmasın!" Cass cesaretlendirici olmak için elinden geleni yaparak ekledi.

Başımı arkaya eğerek yüksek sesle inledim. "Hiç şansın yok. Bunun ne olduğunu sanıyorsun, dandik bir gençlik filmi falan mı?"

Ally'nin kahverengi gözlerinde öfke okunuyordu. "Benim makyaj becerilerim rakipsizdir.

Bunu yapıyorsun."

Ally'nin yüzüne baktım ve başımı öne eğdim. "Ah, kahretsin! Aslında tüm bunlarla ne yapacağını görmek için oldukça meraklıyım," dedim dağ gibi saçlarımı işaret ederek.

Kaşlarını çattı ve oturduğu yerde dans etti. "İstersen benden şüphe et ama Roma seni gördüğünde çılgına dönecek. Ona bizimle saat dokuzda buluşmasını söyleyeceğiz, bir dakika önce değil."

"Sen ne dersen de. Sadece beni pişman etme!"

Oyun ikinci yarı için başladı ve sonunda kazandılar. Rome maçtan sonra her zamanki röportajlarını yaptı ve Austin, Lexi'nin sevinçten yerinde duramadığı MVP ödülünü aldı.

Yerimde durup kalabalığın sakinleşmesini bekledikten sonra ona eve gittiğimizi söyledim. Takım arkadaşlarının sırtına bir tokat atan Rome koşarak yanıma geldi ve bana ulaştığında beni kucağına alıp sallayarak erkeklerin alay etmesine ve kadınların "ahh" çekmesine neden oldu.

Kollarımı boynuna doladım ve fısıldadım, "Aferin bebeğim. Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı duygu dolu cılız bir sesle ve dudaklarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. Beni yere indirdiğinde Ally yanına geldi ve tebrik etmek için ona sarıldı.

Roma elimi tuttu. "Burada kal, tamam mı? Birazdan döneceğim ve kulübe gitmeden önce seni akşam yemeğine götüreceğim."

"Yapamam. Hazırlanması için onu eve götürüyorum," dedi Ally sakarca bir gülümsemeyle.

Romeo'nun ona attığı bakışla korkuyla geri çekilmesi gerekirdi ama o sadece koluna vurdu ve "Bana bu saçmalığı yapmaya zahmet etme Rome. Birkaç saat onsuz kalabilirsin."

Gözleri tehditkâr bir şekilde kısıldı. "Olmak istemiyorum. Onu dışarı çıkaracağım, tartışmanın sonu."

Ellerimi yüzüne koydum. "Çocuklarla yemeğe git ve saat dokuzda bizim eve gel. Lütfen... benim için."

"Güzel. Senin için. Ama tam dokuzda orada olacağım ve hazır olsan iyi edersin," diye homurdandı ve beni ateşli bir öpücükle damgaladıktan sonra kıcıma şakadan biraz daha sert bir şaplak attı ve karanlık, asık suratlı bir ruh haliyle sahaya geri döndü.

İçimi çektim. "Harika, şimdi de bana kızdı."

Ally omuz silkti. "Bunu atlatacaktır."

"Haklı olsan iyi olur."

* * *

"Ne düşünüyorsun?" Ally boy aynasının önünde gözlerimi açarken sordu.

"Sik beni!" Yansımadaki kıza bakarken fısıldadım, arka planda kıkırdayan kızları yakaladım.

"Böyle görünüyorsun, Molls, bunu yapabilirim!" Cass dilini imalı bir şekilde dışarı çıkararak şaka yaptı.

"Sana iyi olduğumu söylemiştim," dedi Ally kendini beğenmiş bir ifadeyle.

"Öyle yaptın," diye cevap verdim, hâlâ gördüğüm manzaradan etkilenmişim.

Ally kesinlikle teslim etmişti. Bana bakan kızı tanıyamamıştım bile. Uzun, pürüzsüz saçlarının tepesi düz, uçları ise gevşek fıçı bukleler halindeydi. Karamel dilimleri espresso rengini yükselterek güneşte öpülmüş hissi veriyordu ve teni bronz bir ışıltıyla parlıyordu. Dumanlı gözleri altın-kahverengi gözlerini çarpıcı hale getirirken, kum saati figürü kısa, vücuda oturan, straplez, yapılandırılmış tatlı yakalı siyah elbise ve görünümü tamamlayan yüksek siyah kovboy çizmeleri ile gururlandırıldı.

Aynaya bakışım kapının hararetle çalınmasıyla kesildi ve Cait odaya girdi. "Hey Ally, Rome ve çocuklar beni bekliyorlar."

aşağıda." Cait şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Molly... Neredeyse seni tanıyamayacaktım. Çok güzel görünüyorsun, tatlım."

"Teşekkürler Cait," diye cevap verdim derin bir kızarıklıkla.

Merdivenlerden aşağı indik ve Romeo'yu en altta gördüm, kolları katlanmış kırmızı ekose bir gömlek ve düşük koyu kot pantolon giymişti - çok muhteşem görünüyordu.

Her zamanki gibi siyahlar içinde olan Austin bizi ilk gören oldu. Arkadaki kızın ben olduğumu anlayınca gözlerinin açılmasını izledim. Romeo kapıya yaslanmış Jimmy-Don'la şakalaşırken Reece onun koluna vurmaya başladı. Romeo kaşlarını çatarak başını ona doğru çevirdi ama Reece onun sert bakışlarını görmezden gelerek sözsüz bir şekilde bana doğru işaret etti.

Roma başını kaldırdığında verdiği tepkiye neredeyse gülecektim. Duvara yaslandığı yerden sıçradı ve merdivenlerin dibine doğru ilerledi. Her basamaktan inerken kendime güvenim artıyordu ve Romeo'nun yüzündeki aşırı korkmuş ifade bir gösterge ise, Ally'nin planının işe yaradığını söyleyebilirim.

En alt basamağa geldiğimde neredeyse aynı boydaydık. Herkesin sessiz ilgisi altında kıvrılırken küçük tırnağımı dişlerimin arasına sıkıştırmıştım.

Romeo'nun elleri gizlice öne uzandı, arka tarafımı kavradı ve beni sert bedenine doğru çekti. Sıcak kahverengi gözlerinden arzu kıvılcımları saçılıyordu. O anda bu gecenin kontrolümüz için bir sınav olacağını biliyordum. İçim cinsel şehvetle neredeyse acı verici bir şekilde kavruluyordu; bedenimi büyüleyici bir sıcaklık ele geçirmişti. Romeo'nun sert, gezinen ellerini ve kot pantolonunu leğen kemiğimde hissettiğime göre, o da soğukkanlılığını korumak için savaşıyordu.

Romeo eğildi ve pürüzsüz dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ensesindeki saç tutamlarıyla oynadım ve o da fısıldadı, "Kahretsin, Mol. Bu kadar güzel görünürken kendimi tutmaya çalışıyorum. Geceyi nasıl geçireceğim ben? Adamları sopayla kovalayacağım. Sana bir saniye bile baksalar başları belaya girecek."

"Sadece seni istiyorum bebeğim. Bunu biliyorsun," diye güvence verdim ve yüzünde bir huzur dalgasının parlayışını izledim. Elini kendi elime dolayarak ona doğru uzandım. "Hadi gidelim. Bana iki adım atmayı öğreteceğin için heyecanlıyım."

Kolunu boynuma doladığında kahkahalarla güldü. "İki adım atmayı siktir et. Bana yaslanmanı ve bütün gece yavaşça dans etmeni istiyorum."

Club Flux duvardan duvara maça gelmiş sarhoş Tide taraftarlarıyla doluydu ve biz oraya varır varmaz Romeo övgü ve tebrik tokalaşmalarıyla karşılandı. Beni sıkıca kavradı, kolu omzuma dolandı ve başımı boynunun kıvrımına sıkıştırdı.

Romeo Prince ile birlikte olmanın avantajıyla grubumuza kulübün köşesinde bir stant verildi.

Tide forması giyen sarhoş bir öğrenci kolumdan tutup beni terli göğsüne doğru ittirdiğinde korner alanına doğru ilerliyorduk. "Bullet'ın iyi şans tılsımı! Sezonu kurtarıyorsun, hayatım! Kocaman bir teşekkür öpücüğünü hak ediyorsun!"

Adam hemen benden uzaklaştı ve Romeo onu gömleğinin boynundan tutup kaldırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Tide taraftarı anında soldu ve teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Bullet... Ben sadece minnettarlığımı gösteriyordum."

"O zaman onu uzaktan takdir et. Ona bir daha dokunursan lanet olası yerden bize bakıyor olursun. Anladın mı beni?"

"Evet, evet, seni anlıyorum dostum. Geri çekileceğim. Özür dilerim..." Romeo onu yere düşürdü ve şoka giren hayran hemen kalabalığın arasından koşarak uzaklaştı. Romeo bana döndüğünde, kollarımı kavuşturmuş ve kızgın bir şekilde kaşlarımı çatmış ona bakıyordum.

"Bebeğim..." Yatıştırmaya çalıştı, ilerledi.

Elimi havada gezdirerek susmasını ve durmasını işaret ettim. "Gerek yok Romeo! Az önce yaptığın şeye kesinlikle gerek yoktu. Zavallı adama karşı bu kadar agresif olmana gerek yoktu!"

Romeo'nun dolgun dudakları büzüşerek dudak büktü. "Ama o sana dokundu." "Yani onu tehdit mi ediyorsun?"

"Sen benimsin ve o sana dokundu. Bundan hoşlanmadım." "Tanrım, Rome, bu tamamen aşırıydı."

Uzun bir iç çekti. "Yine sıçıp batırdım, değil mi?" Kendini kaybetmiş görünüyordu.

Ona doğru yürüdüm ve kollarımı boynuna doladım. "Evet, yaptın."

Eli popomda gezinirken dudağı bir sırtışa dönüştü. "Affedildim mi?"

Nefesim kesildi ve alnımı onunkine dayadım. "Ben seninim. Sakin ol."

Yüz hatlarını bir huzur dalgası kapladı ve dudaklarını dudaklarıma çarpıp sert bir öpücük çalmadan önce başını sertçe salladı.

Özel masaya yöneldik ve arkadaşlarımıza katıldık. Birkaç dakika içinde minyon sarışın bir garson içki siparişlerimizi almak için geldi. Geldiği andan itibaren yeşil gözlerini Roma'dan ayırmadı. Bunu beklemeye başlamıştım. Yakışıklılığından ya da kimin için oynadığından bağımsız olarak insanları kendisine çekiyordu. Ama o farklı davranıyordu; ona sanki onu tanıyormuş gibi bakıyordu... yakından.

Birkaç şişe bira sipariş ettikten ve Roma'nın garsonun sürekli ilgisini görmezden gelmesinden sonra rahatladım ve nihayet kulübü inceleyebildim. Dans pisti gıcırdayan, dönen vücutlar ve kadın partnerlerini coşkuyla sallayan erkeklerle doluydu - bunun iki adımlı dans olduğunu varsayıyordum. Her şey oldukça eğlenceliydi.

İçkilerimiz geldi ve garson bir kez daha Roma'nın önünde oyalandı ve bu sefer şüphelerimin haklı olduğunu biliyordum. Onu görmezden geldi, bu da onun dik plastik göğüsleriyle görüş alanımızı kapatmasına ve "Hey, Bullet, nasılsın?" diye şarkı söylemesine neden oldu.

Kaşlarımla hemen birbirine çarptı ve tamamen hareketsiz kalan Roma'ya doğru döndüm.

"Burada işimiz bitti," diye cevap verdi soğuk bir şekilde.

Müstehcen derecede kısa siyah bir elbise giyen iri göğüslü sarışın, masaya yaslanmış, eğilmiş kollarıyla göğüs dekoltesini birbirine bastırıyor ve onun kovmasına aldırılmıyordu. "Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra beni hiç aramadın."

Sertleştim ve Romeo bu rahatsız edici sahneden kaçmak üzere olduğumu doğru tahmin ederek beni göğsüne daha da bastırdı. Ya kaçacaktım ya da bedenimi saran yoğun öfkeyle harekete geçecektim.

"Asla yapmayacaktım. Tekrar söylüyorum... Burada işimiz bitti." Hafifçe öne eğildi. "Ya da daha basit bir cevaba ihtiyacın varsa... *siktir git*."

Kızın yüzü düştü ve tersledi. "Duyduğuma göre amcığını kırbaçlıyormuşsun, iyi bir siki ziyan ediyormuşsun." Aşağıya baktı

burnunu bana doğru çevirdi ve güldü. "Ve *bunun* için de. O boktan elbiseyi giydiğinden daha iyi sevişiyor olmalı." Aniden ayağa kalktı, kıvrımlarını salladı ve kalabalığın arasından yolunu kesti. Yumruklarım sıkıca kenetlendi, tırnaklarımın uçları avuçlarıma batıyordu.

Ally Roma'ya ters ters baktı ve o da onaylamaz bir ifadeyle başını salladı. Başka kimseye bakmaya cesaret edemedim. Kollarından sıyrıldım. Romeo beni daha sıkı kavramaya çalıştı ama ben kabinin kenarına kadar sürünmeyi başardım.

"Tuvaleti kullanmam gerekiyor," diye ağzımdan kaçırdım.

Romeo sert bir yüz ifadesiyle ileri atıldı ve gürledi: "*Sakin kaçayım deme, söylediğin onca şeyden sonra olmaz.*"

Onu susturmak için susturdum, bu da ağzının keskin bir şekilde seğirmesiyle karşılandı. Reddedilmeye alışık değildi ve bunun onu rahatsız ettiğini biliyordum. "Ben tuvalete *gidiyorum!*" Tersledim ve yüzünün buz kesmesini izledim. Keskin ses tonum karşısında gözleri kısıldı ve ben de umursamadan saçlarımı savurup oradan uzaklaştım.

Ally'nin "Bekle, Molly!" diye bağırdığını duydum. Ama durmadım.

Neredeyse banyoya varmıştım ki biri elimi sıkıca kavradı ve beni arkasına çekti. İnatla kıpırdamadan durup kolumu geri çektim ve Romeo öfkeli bakışlarını üzerimde gezdirdi.

Öfkeli bir homurtu çıkardı ve elimi tekrar sıkıca tutarak beni boş bir koridora sürükledi, kilitli olup olmadıklarını görmek için birkaç kapıyı denedi. Biri açıldığında -bir depo dolabı- beni içeri çekti, ışığı yaktı, kapıyı kilitledi ve ellerini sıkıca kalçalarına koyarak bana doğru döndü.

"Onu bir kez becerdim. Geçen sene. Başka bir şey yoktu. Buna üzölmene gerek yok ve kesinlikle kaçmana da gerek yok."

Ona ters ters baktım. "Pekâlâ, sürtük hallerini gözümün önünde sergilemenden zevk almıyorsam kusura bakma!"

Romeo'nun burun delikleri alevlendi ve bir adım daha yaklaştı. "Cinsel geçmişimle ilgili her şeyi, tüm iğrenç ayrıntıları bilmek mi istiyorsun? *İyi!* Pek çok kızı, pek çok farklı şekilde, pek çok farklı yerde becerdim. Kendilerini bana doğru atarlardı ve ben de onlara istediklerini verirdim ve buna bayılırlardı."

Ne olduğunu anlayamadan elimle yüzüne vurmuştum, kutu gibi odadaki teneke akustığının yükselttiği yüksek sesle tokat atmıştım.

Kan damarlarımı azarladı, göğsüm çarptı ve Roma morun koyu bir tonuna dönüştü.

"Bu iyi hissettirdi mi? Şimdi atabildin mi?" diye ısırdı, elini yanağında gezdirirken.

Gözlerim yaşlarla doldu. Ona vurmak istememiştim ama daha önce hiç kimse bende böyle bir tepki uyandırmamıştı. Ani adrenalin patlamasıyla fiziksel olarak titriyordum.

Romeo başını eğerek karşı duvara yaslandı. "Bullet'i siktiler. Sadece Bullet'ı siktiler!"

Nefesim acıyla kesildi. "Güzel, Roma. Gerçekten güzel. Bana yapacağın şey bu mu? Büyük *Bullet Prince*'i becermeme izin ver, bana istediğimi ver ve yoluna devam et?!"

Öfkeyle ileri atıldı, omurgam soğuk çelik raflarla aynı hizada olacak şekilde beni geriye doğru zorladı, kolları beni iki yanımda bir kafes içinde destekledi. "Hiç de değil Shakespeare, ama şunu dinle. Seni becereceğim ama aynı zamanda seninle sevişeceğim. Ruhunun her bir parçasına sahip olacağım ve gitmene asla izin vermeyeceğim. Adımı, boğazına kalıcı olarak yerleşene kadar tekrar tekrar haykıracaksın. Benim için sadece bir sikik olmayacaksın Mol, benim kurtuluşum olacaksın!"

Elini çeneme koyup beni ona bakmaya, onu *görmeye zorlarken* yutkundum. "*Benimle sevişeceksin-Romeo-zavallı bir futbol ikinci kişiliğiyle değil.* Gerçek beni elde edeceksin, tüm beni, sonsuza dek. Bu senin için yeterince açık mı?" Gözlerini kapadı, alnını benimkine bastırdı. "Tanrım, Mol! Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Dışarıda beni beklediğini bilseydim, bütün o piliçleri sikmezdim. Ama bunu geri alamam."

Sert metale sırtımı yasladım. "Her şey çok fazla, değil mi? Ailen açıkça benden nefret ediyor, Shelly geri adım atmıyor, sen bana bakan herkese düşman kesiliyorsun ve geçmişte sahip olduğun bu... *kızlar peşini* bırakacak gibi görünmüyor. Benim de kendi sorunlarım var Rome, bunu biliyorsun ve seninkilerle birleşince... bu çok fazla. Tüm bu stres altında nasıl çalışabiliriz ki?"

Panik yüz hatlarına yerleşti. "Yapma. Yapma bunu!" "Neyi yapmayayım?"

"Bizi bir kenara yazın. İşler zorlaştığında kaçma." Çenemi kavradı. "Sen geçmişteki sorunlarınla savaş. Ben öfkemi kontrol etmeyi öğreneceğim. Aileme karşı savaşırız. Diğerlerini görmezden geliriz. Bunu atlatacağız! Sakın beni bırakmaya cüret etme Shakespeare. Sakın buna cüret etme!"

"Roma-"

Koyu renk gözleri benimkileri aradı. "*Hayır!* Gitmene izin vermeyeceğim. Senin için her türlü hatayı yaptığımı biliyorum ama sen beni değiştirdin. Beni değiştirdin! Bunu göremiyor musun?! Bununla benimle yüzleşeceksin. Söyle! *Lütfen* bebeğim, söyle bana!"

Tartışmaya hazır bir şekilde başımı salladım ve uzun, geniş bedeniyle beni esir alana kadar öne doğru kayd. "Beni anladığını mı söylüyorsun, Mol?"

"Roma, ben-" İnledim.

Sıkılmış bir yumruk arkadaki raflara çarptı ve kutu yığınlarının gürültüyle yere düşmesine neden oldu. "Kaçmıyorsun. BENİ ANLADIN MI???"

"EVET! EVET, SENİ YAKALADIM!" Göğsüne doğru bastırarak çığlık attım. Sözlerinin sertliğine rağmen, beni kaybetme düşüncesiyle vücudundan yayılan korkuyu hissedebiliyordum.

Eli enseme kavradı. "Hâlâ içeride misin?" diye fısıldadı, gözlerimin her yerini arıyordu.

İçimi çektim ve bacağımı kalçasına doğru çekerek daha da yaklaşmak için çabaladı. "Ben hala varım."

Romeo'nun göz bebekleri büyüdü ve sert yüzüne heyecanlı bir kızarıklık yayıldı. "Kahretsin, seni çok istiyorum. Söylediğim her şeyi yapman beni çok sertleştiriyor."

Öne doğru eğildim ve kulağının hemen altındaki noktayı öptüm. Yavaşça geri çekildim ve elini tutarak elbisemi kaldırdım ve elini ateşimin üzerine koydum.

"*Mol... Tanrım,*" diye inledi parmakları göbeğimde gezinirken. "Beni öldürüyorsun."

Dilim kulağının kabuğunda dolaştı. "Liderlik etmen, otoriteni ortaya koyman hoşuma gidiyor. Bu beni tahrik ediyor."

"*Siktir...* Anlayabiliyorum ve boyun eğmen hoşuma gidiyor. Bu beni sakinleştiriyor. İhtiyacım olan şey sensin. Kahretsin, benim için mükemmelsin. Ressamları ağlatacak kadar güzel, seksi bir vücudun var."

Roma'nın parmakları keşfetmeye başladı ve ben tüm akıl sağlığımı kaybettim. Elini uzun saçlarıma sardı ve parmakları içime girerken beni sıkıca tutarak hareket etmemi imkânsız hale getirdi. Tısladım ve bakışları daha da karardı.

"Başka kimse olmayacak. İlk defa bana istediğimi, *ihtiyacım* olanı veriyorsun. Bana tam kontrol veriyorsun ve ben buna bayılıyorum. Sen de seviyorsun, değil mi? Seviyorsun değil mi?"

O tanıdık yıkıcı arzu dalgası bacaklarımda gezinmeye başladı ve nefes nefese pantolonum odanın her köşesini doldurdu.

Omuzlarını kavradım ve cevap verdim, "Evet, bayıldım. *Bayıldım!*"

Alaycı sırıtışı beni hem tahrik ediyor hem de çileden çıkarıyordu ve parmakları akıl almaz bir hızla titriyordu.

Elim kot pantolonuna uzandı ve kükredi, "Bırak! Bırak beni. *Şimdi bırak.* Bu benimle ilgili değil. Ben söylemedikçe bana dokunmayacaksın."

Söyleneni yaptım ve üçüncü parmak içime girdiğinde başımı arkaya attım ve çılgılık atarak serbest kaldım. Göğsüm bu hisle kabardı ve Romeo'nun saçlarını kavradım, dudaklarını dudaklarıma yapıştırdım, onun kim olduğunu, benim kim olduğumu, birlikte ne olduğumuzu tamamen kabul ettiğimi ilettim.

Dans pistindeki müziğin ritmi küçük odamızın sessizliğinde gümbürdüyordu; davulun ve basların Romeo'nun göğsünden benimkine geçtiğini hissedebiliyordum. Romeo elini külotumdan çekti ve beni yumuşakça, yavaşça ve sevgiyle öptü, bu sadece birkaç dakika öncesine göre tam bir çelişkiydi. "İyi miyiz?" diye fısıldadı ağızma, gözleri temkinliydi, hatta

Korktum.

Alnından öptüm ve gülümseyerek yüzünün aydınlanmasına neden oldum. "Seni istiyorum Romeo. Bana ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir şey veriyorsun."

"Yıllardır etrafta dolanmama rağmen mi? İşleri senin için daha da mı zorlaştırdım? Hasarlı mal olarak gelmeme rağmen mi?"

İki elimi kollarında gezdirdim. "Bu durumdan hoşnutmuşum gibi davranamam ama sadece ve sadece senin olacaksam, o zaman bununla başa çıkabilirim."

"Öylesin. Artık başka kızlarla görüşmüyorum bile, ilk öpüşmemizden beri görüşmüyorum." Bu sözleri itiraf etmek onun için neredeyse acı verici gibiydi.

"Romeo?"

Parmak uçları yüzümü okşadı ve yaptığım her hareketi izledi. "Mmm?" "Yanılıyor muyuz? Bulmamız gereken şey... zevk tamamen berbat mı? Sen bana bir başçavuş gibi emirler yağıdırıyorsun, ben de sana boyun eğiyorum. talepleri."

Benim acı dolu endişeme karanlık bir şekilde gülümsedi. "Bir yankı söyleyeceğim

Evet."

Başımı salladım, yavaşça arkamı döndüm. Beni eğlenen yüzüne geri çekti. "Hoşuna gidiyor mu Mol? Kontrolün bende olması hoşuna gidiyor mu?"

Gözlerim geriye yuvarlandı, kavurucu sıcaklık sadece düşünceyle bile tutuşmakla tehdit ediyordu. "Evet... her seferinde."

"O halde yanılmıyoruz. Aslında, birbirimize daha uygun iki insan yok. İkimiz de eksikliğini hissettiğimiz duygusal bir boşluğu dolduruyoruz."

Bir kahkaha attım. "Çapraz aşıkların kaderi mi?"

Yine gülümsedi. Daha önce ondan hiç görmediğim, neredeyse tam bir gülümseme idi, çok dikkatsiz ve özgür. "Sanırım şu lanet Shakespeare oyunundan alıntı yapmayı bırakmalıyız. *Romeo ve Juliet'in* berbat bir versiyonuymuşuz gibi hissediyorum."

Romeo'nun da katılmasıyla kahkahalara boğulmaktan kendimi alamadım. Elbisemi düzelttim ve onun elini tuttum. "Hadi şimdi dans edelim."

"Deli gibi tahrik oldum. Sadece hareketlerini izleyerek bile beni uçuracaksın. Kıvrımların tehlikeli, bebeğim."

Kendimi onun vücuduna sürtüyor, kot pantolonundaki sert çıkıntıyı hissediyordum. "Bu gece benimle işin bitmek üzere Romeo. Bu kulüpten ayrılana kadar bunu düşünmeni istiyorum. Ama buraya dans etmeye geldik ve ben dans etmek istiyorum. Geçmişteki tüm fetihlerine artık benim olduğunu ve adamımdan uzak durmaları gerektiğini göster."

Arkamı dönmek üzereydim ki beni geri çekip yerden kaldırdı ve bacaklarımı beline doladı. "Bunu bir daha söyle," diye sertçe emretti, eğlenceli Roma tamamen gitmiş ve karanlık Roma başını kaldırmıştı.

"Ne diyeyim?"

"Az önce söylediğin şey." "Benim olduğunu mu?"

Kendini bacaklarımın arasına doğru iterken "Evet," diye homurdandı. "Artık benimsin. Hiçbir koşul olmadan. Sadece senin için sen."

Hırladı ve beni tekrar duvara çarptı. İstediklerini almasına engel olmayacaktım ve yüzündeki ifadeye bakılırsa o da olamayacaktı. Kendimi bir dolabın içinde erkek arkadaşına teslim edecektim ve dürüst olmak gerekirse daha az umursayamazdım.

Romeo fermuarını açarak içeri girdi ve kapı tokmağı takırdamaya başladı. "Hey, içeride kim var? Aç kapıyı," diye bağırdı koridordan bir erkek sesi.

"*HAYIR!*" diye bağırdı sıkılmış dişlerinin arasından, elleri belimde neredeyse acı verici bir şekilde esniyordu.

"Kapıyı aç yoksa güvenliği çağırırım!"

Romeo'nun başı omzuma düştü ve ben kahkahamı onun uzun saçlarında boğdum. Aşağı uzanıp fermuarını çektim ve elini benimkinin içinden geçirerek kıpırdandım. "Hadi gidelim bebeğim. Gerçekten randevumuza çıkalım." Kaba bir şekilde başını sallayarak yüzümü avuçladı. "Dışarı çık ve birlikte olduğumuzu herkese göster. Bunun sahibi sensin... *biziz*. Cesur olma zamanı, bebeğim.

Lanet yağmuru getirin."

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı, göğsümde sıcak bir his patladı. Bana kırılmaz olduğumuzu göstermişti. Bu inancı uygulamaya koymanın zamanı gelmişti.

Romeo kapıyı çekerek açtı ve diğer taraftaki genç bar müdürü onun yüzündeki sert ifade karşısında bir adım geri çekildi.

Kalabalığın arasından sıyrılıp kabine doğru ilerledik. Arkadaşlarımız dans pistindeydi, biz de biralarımızı kaptık ve hararetli hormonlarımızı bekleyen alkolle yatıştırdık.

Daha önce gördüğüm iri memeli garsonu fark ettim ve dikkatini çekmek için işaret ettim. Romeo o yaklaşırken beni dikkatle izledi, sert vücudundaki her kas müdahaleye hazırды. Dizine tünedim ve beni kollarında gururla tutmasına izin verdim.

Boncuk gözlerini ikimize dikti ve sahte bir gülümseme takınmadan önce nefesinin altından bir şeyler mırıldandı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Romeo'ya şakacı bir bakış attım, o da benim yeni özgüvenim karşısında şaşkınca sırttı. Dolaptaki buluşmamız kıskançlığımı yatıştırmıştı.

-Eğer bir çift birbirlerinde bu tür bir hayvanseverliği ortaya çıkarabiliyorsa, hiçbir rakibim ya da tehdidim yoktu.

"Birer tekila shot alacağız, iki kere, ve..." Parmağımı Romeo'nun karın kaslarından kot pantolonuna kadar takip ettim, kalçaları tepki olarak popoma doğru kalktı. "Ne istiyorsun bebeğim?"

Romeo'nun gözleri sınırsız bir şehvetle parlıyordu ve sadece benimle konuşuyordu. "Herkese birer bira daha getirmeliyiz, güzelim."

Garsona döndüm. "Hepsini anladın mı?" Açıkça başını salladı ve gözlerini devirerek arkasını dönmeye başladı.

Kırmızı gördüm.

"Ah, bir şey daha var," diye bağırdım geri çekilen formuna. Şirret bakışlarından yayılan kızgınlıkla arkasını döndü, tüm rolünü bırakmıştı.

Parlak bir gülümsemeyle gülümsedim. "O artık benim. Erkek arkadaşım ile ikinci bir tur yapmak isteyen diğer fahişelere onun *tamamen*

kullanılmaz." Roma'ya öfkeyle baktı, sonra kalabalığın arasına daldı. Kalbim akıl almaz bir hızla atıyordu.

Romeo beni etrafında döndürdü ve çılgınca bir coşkuyla boynumu ısırdı. "Sana yine dolapta ihtiyacım var... şimdi. *Siktir*, bu çok ateşliydi bebeğim," diye homurdandı.

"*Bu* senin için yeterince cesur muydu?" diye sordum.

Sırıtarak kendini tekrar bana doğru itti. "Çok cesursun! Bu yeni haline bayılıyorum."

"Yeni değil. Sadece uykuda yatıyordu."

"O zaman uyan bebeğim! Uyan. Uyan. Sikeyim. Uyan!"

Cass, Jimmy-Don'la birlikte kasıla kasıla geldi ve yüksek sesle alkışladı. "Molly Shakespeare! Daha önce hiç kimseyle böyle konuştuğunu duymamıştım. Buna bayıldım! Sanırım seni etkiliyorum, kızım! Bir dahaki sefere bunu Shelly'ye yönelt. O kaltağın bir doz sert yeni belalı Molly konuşmasına ihtiyacı var!" Eğildi ve gururlu bir anne gibi başımı öptü.

Beş dakika sonra hepimiz içkilerimizi içtik ve standımıza en yakın dans pistine çıktık. Biz dururken hoparlörlerden Big and Rich'in "Save a Horse (Ride a Cowboy)" şarkısı geldi ve ben ona doğru bastırıp ritme göre dönerken Romeo'nun gözleri şakayla dans etti. Cass ve Jimmy-Don hiç olmadığı kadar iki adım atarken kalabalık onlara geniş bir alan açtı ve Austin nakarat başladığında Lexi'yi bir at gibi sırtında zıplattı.

Her tekila shot'ında çekingenliğim azalıyor, Romeo da bundan sonuna kadar faydalıyor, elini yanlarımda gezdiriyor, dilini açıkta kalan tenimde gezdiriyor ve kulağıma yasak mırıltılar fısıldıyordu.

İki saat boyunca hiç oturmadık ve kulübün bir köşesine geçmeyi başarmıştık, bu da bizi insanların sürekli ilgisinden uzak tutuyordu. Romeo duvara yaslanmıştı ve ben onun etrafında, ona karşı, onun üzerinde dans ettim. İhtiyacının çıplak kalçama baskı yaptığını hissettim ve o anda bir karar verdim.

Randy Houser'ın "How Country Feels" şarkısının girişi çalmaya başladığında ona sarıldım, kollarımı boynuna doladım ve belimin etrafındaki hareketlere karşılık verirken yüzünde oluşan gülümsemeyi izledim.

"İyi misin?"

Başımı salladım ve surat astım.

Kaşları çatıldı, sevimli kaş çatma çizgisi ortaya çıktı. "Neden? Sorun ne?"

Parmaklarımı uzun saçlarında gezdirdim, ağzımı kulağına götürdüm. "Eve gitmek istiyorum."

"Hasta mısın? Bir sorun mu var?"

İçimi çektim ve başımı evet anlamında salladım.

"Ne oldu? Söyle bana," diye zorladı, sert ve korumacı tavrı yüzeye çıkmıştı. Bu tam da olmasını istediğim şeydi.

"Beni eve götürmeni ve yatağa yatırmanı istiyorum."

Dili alt dudağının üzerinde gezindi ve yüzü şaşkın görünüyordu. "Tamam, yorgun musun? Daha çok erken."

Başımı salladım ve devam ettim. "Beni yatağa yatırmanı... yanıma geçmeni... ve benimle sevişmeni istiyorum."

Bu sözler üzerine Romeo'nun başı geriye düştü ve kakao rengi gözleri anlık bir uyarılmayla parladı. Beni terden kayganlaşmış duvara doğru daha da iterken sert leğen kemiği benimkine çarptı. "Ciddi misin sen?"

"Ölümcül."

Ses tonunu yumuşatarak mırıldandı, "Hazır olmadığın hiçbir şeyi yapmanı istemiyorum. İçki içiyorsun. Sabah bizi pişman etmeni istemiyorum."

"Hislerimi yalanlayacak kadar sarhoş değilim. Seni istiyorum Romeo, pişmanlık yok."

"O zaman yalvar bana."

Şaşkın tepkimi fark edince çakıllı bir ses tonuyla fısıldadı: "Seni *ancak* bana yalvardığında, beni hiç istemediğin kadar istediğinde alacağımı söylemişim. Eğer o noktaya geldiysen Mol, bunu bana kanıtlamalısın. Yalvarmak zorundasın."

Sözlerini hatırladım ve titremeler tenimde dans etti. Beni heyecanlandırmıştı. Sözlü ön sevişmesi beni kendi çizgisine başarıyla çekmişti.

"Romeo Prens, beni yatağa götürmeni istiyorum, beni yavaşça soymanı ve beni tamamen senin yapmanı istiyorum. Lütfen Romeo, benimle seviş... *bu gece*."

Kısa bir an için beni duvara yaslayıp götüreceğini düşünmüştüm ki, "Git ve çantanı al. Seni dışarıda bekleyeceğim. Uzun sürmesin." Kalabalığın içinde kayboldu ve çıkışa doğru agresif bir şekilde ilerlerken ellerini sinirli yumruklar halinde sıkıldığını görebiliyordum.

Neredeyse rüya gibi bir halde kabine doğru ilerledim, eşyalarımızı topladım, arkadaşlarımıza mazeretlerimizi bildirdik ve dışarıda ona katılmaya gittim.

Çıkıştan içeri girer girmez, şehvetli gözler hemen heyecanlı yüzüme kilitlendi ve Romeo beni bir yırtıcının hedeflediği avını takip ettiği gibi takip etti. Çenesini hafifçe sallayarak bana sözsüz bir şekilde yaklaşmamı söyledi.

Ağır adımlarla sürüklendim ve önünde durdum. Öne doğru eğilerek boynuma yumuşak bir öpücük kondurdu, tek kelime etmeden elimi tuttu ve bir taksi çağırmam için işaret etti.

Arka koltukta zıpladık, kalçalarımız birbirine değiyordu ve aramızdaki gerginlik hissediliyordu. Orta yaşlı, kır saçlı şoför bile koltuğunda kıpırdandı ve muhtemelen deri döşemenin üzerinde kontrolümüzü kaybedeceğimizden endişelenerek dikiz aynasından defalarca bize baktı.

Beklentiyle yerimde duramıyordum ve Roma'nın eli zıplayan dizimi kavradı. "Dur."

Yan gözle bakma riskini göze aldım ve büyük bir çıkıntı kot pantolonunun fermuarına doğru itildi. Yaklaşmaya çalıştım, bir öpücük, bir dokunuş, açlık çeken bedenimi bir süre daha yatıştıracak bir şey çalmaya çalıştım.

Romeo hareket ettiğimi gördü ve kulağıma doğru eğildi. "Kamu ahlaksızlığından tutuklanmak isteyip istemediğine şimdi karar ver, çünkü bir milimetre bile yaklaşırsan, seni burada, hemen şimdi, hiçbir hoşluk olmadan beceririm. Seçim senin, Shakespeare."

Kapıya doğru sindim, biraz hava almak için camı indirdim ve kendimi neye bulaştırdığımı merak ederek asi zihnimi yeniden odaklamaya çalıştım.

Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra nihayet kız öğrenci yurdunun önünde durduğumuzda, sessiz sokağa çıktık ve Romeo, "Sen önden tek başına gir; ben balkondan gireceğim. Ve çabuk ol, bebeğim. Ciddiyim. Beni şimdi sına."

Odaya girer girmez Romeo karşımdaydı, nane ve bira karışımı nefesi kızarmış tenimi serinletiyordu. "Yatağa doğru yürü ve botlarını çıkar." Sesi gergin ve sertti.

Bacaklarım sanki onun komutlarına mükemmel bir şekilde uyum sağlamış gibi ileri doğru hareket etti. Yatağa ulaştım ve botlarımı çıkardım.

"Arkani dön ve bana bak."

Endişe ve heyecanın baş döndürücü kokteyli içinde titreyerek dediğini yaptım. Romeo duvarın karşısında durmuş, ay ışığının yakışıklı yüzünü ortaya çıkaran parıltısıyla, ben hevesle onun talimatlarına uyarken siluetimi izliyordu.

"Elbiseni çıkar... yavaşça."

Elbisemin eteklerini başımın üzerinden usulca kaldırıp yere bıraktım ve sadece yeni siyah askısız sütyenim ve ipek külotumla ayakta durdum. Romeo kararlı adımlarla önümde yürüdü ve neredeyse çıplak vücudumun görüntüsünü bilmiş bir gülümsemeyle özümseyerek, yetersiz bir şekilde giydirilmiş formumun etrafında dolaşmaya başladı. Değerlendirici bakışlarını kalçamın üst kısmında durdurdu ve bir parmağını küçük dövmemin çizgilerinde gezdirdi.

Şaşkın bakışları benimkilerle buluştu. "Bir dövme mi, Shakespeare? Beni şaşırtıyorsun. Bunu daha önce görmeme hiç izin vermemiştin." Hemen dizlerinin üzerine çöktü ve yazıyı inceledi, yüzü karnımla aynı hizadaydı, sıcak nefesi bacaklarımın arasından esiyor, boğazımın arkasından boğuk bir inilti çıkarıyordu.

Romeo parmağıyla dövmeyi okşadı ve dövmenin kaynağını hatırlayınca endişelenmeye başladım; tökezledim ve belli belirsiz boş bir nefes çektim.

Romeo başını kaldırmadan elini kaldırdı ve benimkini sıkıca avucunun içine aldı.

Panik hemen kayboldu, dokunuşu beni iyileştirdi.

"Yani sen benim düşüncelerim için hayat için bir gıda mısın, yoksa toprak için tatlı baharatlı yağmurlar gibi misin?" diye mırıldandı alıntıyı yüksek sesle okurken, çıkık kalça kemiğıme bir öpücük kondurdu. Yukarı baktı ve sordu, "Bu ne bebeğim? Neden bu kelimeler bu güzel vücutta gururla yer alıyor?" Tüy kadar hafif parmak uçları yazının karmaşık kıvrımlarını ve kıvrımlarını izlemeye devam etti.

Ellerimi saçlarında gezdirdim ve o da boşdaki koluyla popomu sıkıca kavrayarak beni kendine yakın tuttu. "William Shakespeare'in yetmiş beş numaralı aşk sonelerinden biri," diye itiraf ettim, parmakları kalçalarımın birleştiğı yerde gezinirken bir iniltiyi bastırmaya çalışıyordum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama neden bu kadar önemli, kendini sonsuza dek bununla damgalayacak kadar?"

Gözlerim doldu ve yıkılmamak için dudağımyı çiğnedim.

Kalçalarımındaki güçlü tutuş uyarıyla sıkılaştı ve karnımın alt kısmını yaladı. "Söyle bana Mol. İkinci kez sormayacağım. Seni yakaladım; yok edilmene izin vermeyeceğim."

"Sadece hoşuma giden bir alıntı. Hepsi bu," diye kaçamak cevap verdim.

Romeo'nun kara gözleri kısıldı. "Hikâyenin tamamının bu olmadığını biliyorum bebeğim, ama bana sonra anlatırsın." Tuttuğumu bile bilmediğim, bastırılmış bir nefesi serbest bıraktım.

Romeo ayağı kalktı. Elleri yavaşça omuzlarımın üzerinden geçip sırtımdaki keskin bıçaklara doğru inerken zorlukla yutkundum. Sütüyenimin kopçasında durduğunda kalbim küt küt atmaya başladı. İçgüdüsel olarak uzandım ve kararsız ayaklarımı düzeltmek için ekose gömleğini kavradım.

Sütüyenimin gevşediğini hissettim ve göğsümden düşerek yuvarlak göğüslerimi onun ateşli incelemesine açtı. Gözlerim, maruz kaldığım baskıyla baş edemeyerek belindeki ellerime kaydı. Rome'un elleri sırtımın çıplak tenine düz bir şekilde bastırdı ve kuzeye doğru hareket ederek saçlarımı avucunun içine aldı, çenemi yukarı kaldırdı.

Gözlerim kapalıydı ama kâğıt gibi ince göz kapaklarımın arasından jilet gibi bakışlarını hissedebiliyordum.

"Aç."

Başımı salladım, aramızda yayılan gerilimin yoğunluğuyla başa çıkıp çıkamayacağımdan emin değildim - hava neredeyse cinsel parazitlerle çatırdıyordu.

Yumruğı sıkılaştı ve kafa derimin tepesinde bir basınç oluştu. "Aç. Bir daha sormayacağım."

Sakinleştirici bir nefes aldım ve ağırlaşmış göz kapaklarımı kaldırdım. Romeo eğilip dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu ve parmakları köprücük kemiğimde gezinerek sol göğsümü avucunun içine aldı. Ağzının içine bir inilti attım ve avuç içi meme ucumun üzerinde gezinirken dili dolambaçlı hareketlerle benimkine doğru kaydı, tekrar tekrar seksime elektriksel bir ihtiyaç fırlattı.

Romeo bir solukta şişmiş dudaklarımdan koptu ve sanki içinde gergin bir ip kopmuş gibi beni kollarına alıp yatağın ortasına bıraktı.

Romeo kalçalarımın üzerine oturarak parmaklarıyla göğüslerimin tepe noktalarını sıkıştırdı ve ben bu his karşısında neredeyse patlayacaktım, sırtım çarşaftan dışarı fırladı. Romeo'nun geniş, kaslı vücudu üzerimde belirdi ve gömleğinden kurtuldu, çıtıçtı düğmeleri yırtıp açtı ve onu sadece belinde dengede duran solmuş kot pantolonuyla bıraktı.

"Çok güzelsin bebeğim. Benim için her şeyini ortaya koydun. Hepsi benim."

Üstüme eğilip ağzımı yıkıcı bir selamlaymayla alırken kıvrandım. Dili yağmaladı, sadece boğazımı yalamak ve yumuşak dudaklarını göğüslerimin ortasından emmek için geri çekildi, kalçalarım içgüdüsel olarak yatağa sürtünerek serbest kalmayı aradı.

Eli külotumun içine daldı ve parmakları öfkeyle göbeğimde çalıştı. Saçlarını kavradım, şehvetimi sabitlemek için altın tellerini çektim. Kaba muamelem karşısında hırlayarak aniden ayağ a kalktı, bacaklarımı yakaladı ve beni sertliğine çarpmam için sürükledi.

Romeo saniyeler içinde külotumu çıkardı ve ben özlemle titredim. Hiç bu kadar gizlenmemiş, bu kadar açık olmamıştım ve o da bunu yüzümde gördü.

Eğilerek alnımdaki saçlarımı okşadı. "şimdi seni almaya gidiyorum. Sana benim için ne ifade ettiğini, seni ne kadar istediğimi ve benim olduğ u gösteredeğim. Anladın mı beni bebeğim?"

"Seni anlıyorum Romeo."

Sözlerim karşısında tüyleri diken diken oldu ve ayağ a kalkarak göğsünü ve karın kaslarının vadilerini yakıcı öpücüklerle dağladım. Gırtlaktan bir inilti çıkardı ve beni geri itti, gözlerinde ateş parlıyordu.

Romeo yatağın ucuna doğru kayarak kot pantolonunu açtı ve ben de ağır kotun yere düşmesini izledim. Ellerini siyah boxer'ının içine soktu ve onlar da kotuna eşlik ederken dudağımı ısırdım. Onun nefis vücudunu tüm çıplaklığıyla gözümün önüne getirdim, kalçalarım bu manzara karşısında daraldı.

Elleri ve dizleri üzerinde yatağa tırmanan Romeo vücuduma yaslandı, büyük ereksiyonu alaycı bir şekilde uyluğuma yaslandı. Bir eliyle başımı tutarken, diğer eliyle dizimi bükerek kaldırdı ve hazır olduğumdan emin olmak için parmaklarını ateşime doğru gezdirdi. Hayatım boyunca hiçbir şeye bu kadar hazır olmamıştım.

Romeo'nun bedeni üzerimden kalktı ve kot pantolonuna uzandı.

"Romeo, ne-"

"Prezervatif," dedi bana dönüp bakarak.

Elimle koluna dokunarak hareketini durdurdum. "Doğum kontrol hapi kullanıyorum." "Bebeğim..." diye inledi.

"*Lütfen...* Sadece seni istiyorum, hiçbir şey engel değil."

Bir anda üzerime atladı, yüz ifadesi vahşi ve vahşiydi. Kalçalarımı hararetle kavradı ve girişime dayandığını hissettiğimde nefesim kesildi. Bir anlık şefkatle eğildi ve beni narin bir okşamayla öptü. Alnını benimkine bastırarak çenesini sıktı ve hızlı bir hamleyle ileri doğru itti.

Aniden gelen dolgunluk hissiyle altında kıpırdandım ama Romeo'nun iri bedeni beni sabitleyerek kaymamamı sağladı. Güçlü kolları altımdan geçerek yatağa yaslandı ve içimde gittikçe daha fazla sallanmaya başladı. Tırnaklarımı sırtında gezdirdim ve zevkten çığlık atmamak için dişlerimi açıkta kalan derisine geçirdim.

"Romeo... *Tanrım...* Dayanamıyorum... Bu çok fazla..."

Başını kaldırarak burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. "Evet, yapabilirsin bebeğim. Bunu seveceksin. Biz buyuz; her zaman böyle olmalıyız."

Tamamen geri çekildi ve hareketsiz kaldı. "Şimdi sana adımı haykırtacağım."

Gözlerim beklentiyle açıldı ve Romeo sert, doğrudan ve kaba bir şekilde içime girdi. "Kahretsin, harika hissediyorsun."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve tırnaklarım sırtının etine daha fazla battı. "*Romeo!*"

Kalçaları ileri doğru pompalandı ve bacaklarım beline sıkıca sarılıp ellerim boynunu tutarken kolları benimkilerin altından çıktı. Uzandı ve ellerimizi birbirine kenetledi, pozisyonunu kullanarak hızını ve gücünü artırdı, içime girerek kalbimi çaldı. Omurgamın alt kısmında dayanılmaz bir baskı oluşurken dudaklarımdan istemsizce inlemeler döküldü.

Romeo'nun göğsü benimkinden kalktı, bacakları daha fazla çekiş gücü kazanmak için genişledi ve beni daha fazla açılmaya zorladı. "Kollarımı kavra."

Ellerimizi bırakarak Romeo ahşap başlığını tuttu ve ben de ona uydu, gücünü bana tekrar tekrar daha sert vurmak için kullanırken parmaklarım geniş pazılarının etrafını sardı.

"Hoşuna gitti mi bebeğim? Bu kadar sert hoşuna gitti mi?" diye homurdandı.

Ayak parmaklarım kıvrıldı. "Evet. Evet..." Arzu alevleri tenimi yaladı ve kalçalarım daraldı.

"Bırak Mol. Bırak *artık*," diye emretti Romeo, yumruklarının gücüyle beyazlaşan parmak eklemleri duvarımın boyasını çatlatan yatak başlığıma vururken.

Vücudum coşkuyla mırıldanırken gözlerimi kapattım ve bir çığlık atarak kendimi bıraktım.

Etrafında gerildikçe Romeo'nun homurtuları artıyordu ve gözlerimi açtığımda ağzının açık kaldığını, gözlerini sımsıkı yumduğunu ve abartılı bir inilti çıkardığını gördüm. Romeo'nun sıcaklığı içime yayıldı ve gövdesi neredeyse morararak göğsüme çarptı.

Sonrasında nefeslerimiz hızlandı ve omuzlarına sıkıca tutundum. Sonunda ayağa kalktığında, yüzündeki sessiz dinginlik beni nefessiz bıraktı ve elimi nemli alnında gezdirip gülümsedim.

"Hey, Mol."

"Hey, sen."

Beni bir gülümsemeyle ödüllendirdi, dolu dolu bir gülümsemeyle - ne kadar çarpıcı görüldüğünü görünce beni şaşkına çevirdi. Bu kadar çekici birinin var olmasının nasıl mümkün olduğunu merak ettim... ve o beni istiyordu.

Başını boğazıma doğru eğerek nemli tenimi ısırmaya başladı. "Sen asla sahip olamayacağımı düşündüğüm her şeydin. Seninle sevişmek... bilirsin... ötesindeydi..." Başını gömdü, cümlesini tamamlayamadı.

Boynumu dikleştirerek ona tam erişim sağladım ve saçlarını yatıştırıcı bir şekilde okşadım. "Romeo... çok güzeldi."

Nemli dudakları boğazımda gezindi, ağzıma yapıştı, dudaklarımı usulca ısırdı ve yavaşça içimden çekilirken dilimin ucunu emdi. İrkildim ve nefesimi içime çektim.

Romeo başını kaldırıp yüzümü inceledi. "Ağrın var mı?"

Geçici olarak bacaklarımı birleştirdim ve irkildim. "Evet. Sana söyledim, bu konuda pek deneyimli değilim. Neredeyse bakireydim. Kesinlikle iz bırakmışsın!"

Gülümseyerek başını karnıma koydu, şefkatiyle beni şaşırttı ve parmakları uyluklarımın birleştiği yerde yavaşça gezindi. "Canını yaktığı için üzgünüm bebeğim, ama yalan söylemeyeceğim. Kendini iyice sikilmiş hissetmen hoşuma gidiyor."

Gözlerimi devirdim. "Kendinden memnun olmana sevindim."

Belirgin alaycılığım karşısında başını kaldırdı, gözleri kısıldı. "Oh, hiçbir fikrin yok, Shakespeare. Senin için başka neler hazırladığımı görene kadar bekle."

Sözleri karşısında titredim ve ifadesindeki bilmiş parıltı bana açılığma karşılık vermemden memnun olduğunu gösterdi.

Yanıma yerleşerek beni kucağına çekti ve saçlarımla oynadı. "Bana daha önce kimseye söylemediğin bir şey söyle."

Kaskatı kesildim ve o da boştaki elini benimkinin içine sokarak konuşmam için yalvardı.

"Ne gibi?"

Omuz silkti. "Herhangi bir şey. Sadece kimsenin bilmediği bir şey. Sahip olduğun derin bir sır ya da korku."

Umut dolu gözlerine baktım ve cesaretle istediğini yapmaya karar verdim. Beni en çok inciten şeyi paylaşacaktım.

"O kadar yalnız kalıyorum ki bazen bunun beni öldürebileceğini düşünüyorum."

Yıkım yüz hatlarını kapladı ve üzerime yuvarlandı, ağzını dudaklarıma, yanaklarıma, alnıma bastırdı. "Molly, bebeğim, kalbimi kırıyorsun."

Gözümünden akan bir damla yaş kurnazca sildim. "Bu doğru ve bunu şimdiye kadar hiç kimseye söylemedim... *sana kadar*. Benim için en zor şey bu oldu. Sessizliğin sesinin size durmaksızın bağırması ve dünyada tamamen tek başınıza olduğunuzu hatırlatması inanılmaz."

Romeo endişeyle alt dudağını yaladı ve gözleri parlamaya başladı. "*Sana* bir şey söyleyebilir miyim?"

Utangaç bir şekilde başımı salladım. Parmağını yanağımda gezdirdi, ama sanki bu hareket beni rahatlatmaktan ziyade onun gücünü artırıyordu. "Ben de çaresizce yalnızım."

Elimde değildi. Gözyaşlarım gözlerimden sel gibi aktı ve Rome yüzünü boynuma yaslayarak ortak acımızla nefes aldı. Sanki birbirimizin can simidiymişiz gibi birbirimize tutunduk.

Dudaklarıma damlayan tuzun acı tadını alabiliyordum ve birkaç dakika çok ihtiyaç duyduğum yakınlıktan sonra Romeo başını kaldırdı ve sakın bir

Siper ettiği gözlerine sakinlik yerleşmişti.

"Artık yalnız hissetmemize gerek yok bebeğim. Ben sana sahibim, sen de bana." "Bu çılgınlık Romeo. Birbirimizi çok kısa bir süredir tanıyoruz. Ama sanki seni tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Dudaklarına bir sırtıma yayıldı. "Biz yıldız çarpışmasıyız, Shakespeare. Kader aşıkları. Adaşlarımızın aksine, birbirimizi tanımak için bir ömrümüz var. Sonsuza dek mutlu olacağımızdan emin olacağım."

Ellerimle kızarmış yanaklarını tutarak onu ağzıma çektim. Geri çekilmeden ve kontrol sınırlarını zorlamamak için parmağını yüzümün önünde şakacı bir şekilde sallamadan önce bir süre benim yönlendirmeme izin verdi.

Romeo ani bir yuvarlanmayla sırt üstü düştü ve ben de kolumu karnına doladım, başım göğsünde rahatça yatıyordu.

"Mmm..." Düşündüm.

"Ne oldu bebeğim?" diye sordu saçlarımı okşayarak.

"Kendi kalp atışlarımın dışında başka bir kalp atışı duymak kulağa ne kadar harika geliyor."

"*Mol...*"

"Şşşt... sadece... dinlememe izin ver. Bu beni inanılmaz derecede... tamamlıyor."

Güvenli eller başımı sıkıca göğsüne bastırdı ve kalbinin transa sokan ritmini dinleyerek rahatladım.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra Romeo, "Kalçandaki şu alıntı var ya, bana ondan bahsetsene" diye sordu. Gerildim ve Romeo'nun kolları beni daha sıkı tuttu. "Tuttum seni, bebeğim."

"Benim..." Duygusallıktan kalınlaşan boğazımı temizledim. "Babam bunu intihar notunda alıntılanmıştı. Her gece yatmadan önce bana bunu söylerdi ve ben de onu asla unutmamak için hatırlayabileceğim bir şey olsun istedim."

Romeo'nun sempati içinde sessizce iç çektiğini duydum ve sonra, "Hafızandan mı?" diye sordu.

Sıcak, çıplak tenine karşı başımı salladım. "Evet, oraya iyice kazınmış ama not hâlâ bende."

Hafifçe kımıldadı. "Öyle mi?"

Dirseklerimin üzerine kalktım ve onun gergin tavrını düşündüm. Bana cevap olarak ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri olmadığını görebiliyordum.

"Okumak ister misiniz?"

Şaşırtıcı derecede korkmuş görünüyordu. "Neden?"

"Çünkü benden ve büyükannemden başka kimse bilmiyordu. Bunu

seninle paylaşmak istiyorum. Seni her geçen gün daha fazla içime almak istediğimi fark ediyorum. Bu benim hakkımda bazı şeyleri anlamana yardımcı olabilir."

"Tamam," diye kabul etti geniş gözlerle.

Yavaşça yatağımdan kalktım ve dolabıma gittim. Üst rafımda duran antika meşe kutuyu indirdim ve çıplak vücudumun görüntüsüne utanmadan hayranlıkla bakan Roma'ya doğru döndüm.

Başımı salladım ve güldüm. "Sen iflah olmazsın."

"Bil diye söylüyorum. Bu gece seni tekrar alacağım. Bağımıyım, Shakespeare. Bağımıyım amına koyayım."

İçim her zamanki gibi titriyordu ve ona doğru yürüdüm. Beni bedeninin sıcaklığına hapsetti ve ben de kutuyu açarak lamine plastikle korunan yıpranmış, sararmış kâğıt parçasını çıkardım ve titreyen ellerimle kâğıdı Romeo'ya verdim, o da kendi kendine titizlikle okumaya başladı.

Sessizlik hüküm sürüyordu ve ben de biraz yalnız kalmaya karar verdim. Yeni aldığım dizime kadar uzanan siyah ipek bornozumu giydim ve balkonuma doğru yürüdüm, çevredeki ağaçlar akşam esintisiyle hafifçe sallanırken temiz havayı derin derin içime çektim. Mektubu ne kadar sık okursam okuyayım, her seferinde içimi acıtıyor ve her kelimesini kafamda tekrarlamaktan kendimi alamıyordum:

Küçük Molly'ciğim, bu şimdiye kadar yazmak zorunda kaldığım en zor mektup.

Öncelikle, zamanın başlangıcından bu yana seni her babanın küçük kızını sevdiğinden daha çok sevdiğimi bilmeni isterim. Sen benim gözbebeğimsin ve hayatım boyunca yaptığım en iyi şeysin.

Tüm bunların şu anda anlamın için çok fazla olduğunu biliyorum, ama zamanla anlayacaksın. Seni neden terk ettiğimi açıklamak istiyorum ve bunun yanlış bir şey yaptığın için olmadığını bilmeni istiyorum.

Hayatımda pek çok insanı sevdim, ama anneni sevme şeklim açıklayabileceğim her şeyin ötesindeydi. Doğduğun gün hayatımın hem en hüznü hem de en mutlu günüydü. Sana kavuştuğum için en mutlusu, ama ruhumun diğer yarısını kaybettiğim için en üzücüsüydü.

Kırılmıştım Molly ve beni Tanrı'dan başka kimse düzeltemezdi.

Bir gün, benim tatlı kızım, şanslı bir genç adam gelecek ve aşkın anlamını anlamana yardımcı olacak. Ayaklarını yerden kesecek ve sana kalbini bir başkasına emanet etmenin ve ona ruhunun armağanını isteyerek sunmanın ne demek olduğunu gösterecek ve ona tamamen sahip olacak. Onun kalbinizin hazinesine değer olduğundan emin olun ve birlikte sahip olduklarınızı korumak için elinizden gelen her şeyi yapın.

Gelecekte, daha yaşlı ve bilge olduğunuzda, ayrılışıma dönüp bakabilir ve sorularınız, güvensizlikleriniz olabilir ve beni terk ettiğim için suçlayabilirsiniz.

Bu kadar genç yaşıta seni terk ettiğim için sana huzur verecek hiçbir şey öneremem. İnsanlar seni geride bıraktığım için bencil olduğumu söyleyebilir, ama bence yarım bir babayla yaşamana izin vermek daha bencilceydi.

Annen öldüğünden beri hüznü ve yalnız bir hayat yaşadım, sen ve büyükannen karanlığımıdaki tek ışıktınız. Şu anda huzur içinde olduğumu ve hayal edebileceğim en mutlu yerde, sonsuza dek annenin kollarında olduğumu bilmeni istiyorum.

Hayatı dolu dolu yaşa, sevgili kızım ve bir gün, Tanrı dilediğinde, seni cennetin kapılarında tekrar görmek için bekliyor olacağım, bir kez daha açık kollarıma atlamanı sağlayacağım, böylece seni döndürebilirim, sana ne kadar güzel olduğunu söyleyebilirim ve seni annenle tanıştırebilirim... tıpkı sana benzeyen.

"Sen benim düşüncelerim için, yaşam için yiyecek, ya da toprak için tatlı baharatlı yağmurlar gibisin." ~ William Shakespeare

*Seni
seviyorum*

Baba x

Onu sırtımda hissettiğimde Romeo'nun mektubu bitirdiğini anladım, vücut ısısı ipeğin ince bariyerini kesiyordu. Ensem yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra beni dikkatlice kollarının arasına aldı ve sessizce ayaklarımın üzerinden kaldırdı. Kollarımı boynuna dolayıp yeni derin yakınlığımıza sıkıca sarıldığımda ifadesi okunamazdı.

Romeo beni sözsüz bir şekilde balkonun köşesindeki masama getirdi ve beyaz masanın üzerine yatırdı, bornozumun düğümlü bağını açtı, kumaş yanlarıma döküldü. Yumuşak ağzı ayak bileğimden uyluğuma kadar kelebek dokunuşlarıyla öptü ve sonra gevşekçe beline doladı. Romeo üstümde durarak, özenli bir yavaşlıkla öne doğru kayd ve benimle sevişti. İçimde nazıkçe sallandı, ellerimi kendi ellerinin arasına aldı ve gecenin durgunluğunda sessizce iç çekerek birlikte boşalmaya ulaştık.

Roma'nın parmağının yumuşak dokunuşu yanağımdan aşağıya sevgiyle süzüldü. "Bana mektubu gösterdiğin için teşekkür ederim bebeğim. Geçmişini bilme konusunda bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Burnundaki en sevdiğim üç çile ve çenesindeki küçük beyaz yara izine öpücükler kondurdum. "Beni yatağa götür Romeo."

İstedigimi yapan Romeo, sanki bir t yden daha ağır değilmişim gibi beni yorganın altına yatırdı, göğsüne çekti ve mutlu, doygun bir uykuya daldık. Tamamen ve umutsuzca aşık olmuştum.

Word belgesindeki son değişikliği heyecanla farenin sol tuşuna basarak kabul ettim. Sonunda Profesör Ross'un süreli yayını için son araştırma parçasını da bitirmişt看 ve bu başarıdan dolayı hak edilmiş bir tatmin duygusu hissediyordum. Artık boş zamanımı kütüphane masasına zincirlenerek değil, Romeo ile geçirebilirdim.

Balkonumdaki şezlongda oturmuş, çok ihtiyaç duyduğum molayı veriyor, sıcak Tuscaloosa havasını içime çekiyordum ki, kafeslerdeki hıştırtıyı duydum.

Romeo asık suratlı bir ifadeyle balkonun kenarından atladı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Doğruca bana doğru yürüdü ve yüzümü ellerinin arasına alarak uzun, şehvetli bir öpücük çaldı. Geri çekildiğinde gözleri yanıyordu ve ben nefes nefese kalmıştım ama o sadece yanımdaki boş beyaz sandalyeye oturdu.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ sıkı çalışıyorsun." Gülümsedi ama gergindi.

"Evet. Profesör Ross'a bu sabah, makaleyi Oxford'da sunmamız gereken bir zaman dilimimiz olduğunu söylediler; birkaç ay içinde gidiyoruz. Şimdi bunu tamamlamak zamana karşı bir yarış ama en azından ben üzerime düşeni yaptım."

Romeo ağzı sıkı bir şekilde koltuğunda öne doğru eğildi. "Birkaç ay sonra İngiltere'ye mi gidiyorsun? Ne zamandan beri?"

Kalemimi parmaklarımın arasında döndürdüm, gözleriyle temkinli bir şekilde buluştum. "Her zamanki gibi. Sunuma yardımcı oluyorum. Doktoramı nerede yapacağımı seçerken bana çok yardımcı olacak. Eğer iyi karşılanırsa, istediğim yüksek lisans okulunu seçebilirim." Soru sorarcasına başımı eğdim. "Neden?"

Romeo karamsar bir şekilde arkasına yaslandı. "Beni terk etmeni istemiyorum, seni çok özleyeceğim. Ayrıca, şampiyonluk maçı da o sıralarda. Tribünde beni izlemene ihtiyacım var. İyi oynamam için orada olmalısın-iyi şans tılsımı, unutma. Binlerce Tide taraftarının sana kızmasını istemezsin."

Başımı öfkeyle salladım, kucağına oturmak için hareket ettim ve kollarını sıkıca belime doladı, burnunu belimde gezdirdi.

Çene çizgisi.

"Zamanında döneceğim. Tide oraya ulaşırsa şampiyonluk maçını asla kaçırmam - Bama halkı ile futbolları arasına giremem, değil mi?"

Sırtımı ısırdı. "Oraya varacağız bebeğim. Bundan hiç şüphem yok ve sen de tribünlerde oturup beni destekliyor, adımı haykırıyor olacaksın - maçtan önce, maç sırasında ve maçtan sonra."

Eğildim ve kıkırdayarak yumuşak dudaklarını öptüm. Geri çekildiğimde yüzüne aynı asık surat ifadesi yerleşti.

Tıraşsız yanağını okşadım. "Neyin var?" Uzun, derin bir nefes alarak, "Bir tahmin." dedi. "Ailen mi?"

"Bingo."

"Şimdi ne olacak?" Yanıttan korkarak sordum.

"Sizinle tanışmak istiyorlar. Bizi yarın akşam yemeğe davet ettiler. Taktiklerini değiştirmiyorlar."

Şok içinde geri çekildim. "Gerçekten mi? Benimle tanışmak isteyeceklerini hiç düşünmemiştim... asla."

"Ben de."

İğnenin acısıyla içime bir tıslama çektim. Romeo kolumu kavradı. "Hey. Duygularını incitmek istemezdim ama bizden memnun değiller, Mol. Bunu hiç gizlemediler."

Tekrar göğsüne sarıldım. "Biliyorum. Berbat bir durum." "Onlara hayır diyorum."

Sarsılarak doğruldum. "Hayır. Siktir et, gidelim. Onlara birlikte ne kadar iyi olduğumuzu gösterelim. Bizi görmeleri anlamalarına yardımcı olabilir."

Romeo kuşkulu bir bakış attı. "Anlamayacaklar ve *ben de* sana saldırmalarına izin vermeyeceğim. Ben yıllarca bununla başa çıktım; senin de aynı muameleyi görmeni izlemeyeceğim. Babamı iş başında gördün. İtaatsizliğe tahammülü yoktur. Annem kindar ve zalimdir. Neden böyle insanlarla resmi olarak tanışmak istiyorsun?"

"Senin iyiliğin için aradaki boşluğu doldurmak istiyorum." Yüz ifadesi yumuşadı ve elimin arkasını öptü.

Uzun saçlarını yüzünden çekerek düzelttim. "Bana ailenle aradaki gerçek geçmişi anlatacak mısın? Siğilleri ve her şeyiyle?"

Romeo sanki onu azarlamışım gibi başını geriye attı. "Oraya gitmiyoruz. Ben onlar için sadece büyük bir hayal kırıklığıyım. İnce ayrıntılar

önemli."

"Benim hakkımda her şeyi biliyorsun; babamı, hayatımı. Bırakın gireyim," diye itiraz ettim.

Kendisine yaslanan kolumu okşadı. "Öyle olduğunu biliyorum. Ama... sadece bırak. Lütfen." Gözleri bulutlanıp beni dışarıda bıraktığında ısrar etmeyi bıraktım.

Romeo derin bir nefes aldı ve "Son zamanlarda daha da kötüleştiler. Bir şeyler dönüyor ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Beni her zaman Shelly ile birlikte olmaya zorladılar, ama sanki onunla evlenmem için her zamankinden daha fazla çırpınıyorlar. Babam yakın zamana kadar hiç bu kadar ısrarcı olmamıştı. Kesinlikle bir şeyler dönüyor; sadece ne olabileceğini çözemiyorum. Telefonlar neredeyse yirmi dört-yedi oldu." Derin düşüncelere dalmışken alnı kırıştı.

"Gitmek istiyorum."

Romeo dramatik bir şekilde inledi. "Bu cehennem olacak, anlamıyor musun? Seni bilerek bu duruma sokamam. Geçmişim hakkında pek konuşmadığımı biliyorum ama onlar iyi insanlar değil Mol. O kadarını biliyorum. Ne de olsa ben de onların bir ürünüyüm."

"Kendin hakkında asla böyle konuşma! Sen zalim ya da kötü niyetli değilsin; nazik ve inanılmaz derecede şefkatlisin, özellikle de bana karşı. Onları ara ve davetlerini kabul ettiğimizi söyle."

Beni kucağına alıp yatağıma taşıdı, ortasına bıraktı ve kolsuz gri tişörtünü çıkardı. "Tamam, gidiyoruz ama şimdi soyunman ve seni aslanların inine neden isteyerek sokmam gerektiği konusunda beni ikna etmen gerekiyor."

"Senin için her zaman soyunuyorum. Sen sadece bir bahane arıyorsun."

Kot pantolonunu indirdi ve ben onun çıplak, lezzetli vücuduna bakarak yüksek sesle yutkundum. "Çıplak değilsin Shakespeare. Ya yaparsın ya da pişman olursun," diye tehdit etti.

Söyleneni yaptım. Elbisemi başımın üzerine getirdim ve hemen ağzının göğsüme yapıştığını hissettim.

"Gideceğiz ama günün geri kalanını iptal et. Bunun gerçekleşmeyi bekleyen büyük bir felaket olmadığına ikna olmam gerekecek... Hem de çok."

* * *

Birkaç saat sonra, Romeo futbol antrenmanına gittikten sonra Ally'nin kapısını çaldım.

"Öyle mi?"

"Ally, benim. İçeri gelebilir miyim?"

Kapı Ally'nin güzel yüzüne açıldı ve yatağında Cass ve Lexi vardı. İçeri girerken el salladım. "Hey, bütün bunlar da ne? Ben neden davet edilmedim?" Şakacı bir şekilde sordum ama aynı zamanda ciddiydim. Dörtlümüz oldukça ayrılmazdı ve artık böyle iyi arkadaşlarım olmasını seviyordum. Gerçek, hakiki arkadaşlar, ama onların küçük toplantısından dışlandığım için biraz kızgındım.

Cass yatağın üzerine diz çöktü ve yorgana sarıldı, başını arkaya attı ve kalçalarını tekrar tekrar salladı. "Ah... Romeo... *ugh... kahretsin...* Ben... *Ben... ROMEO'yum!*"

Lexi onun arkasından koşarak kıcını tokatladı ve köpek stilini taklit ederek ileri doğru itti. "Hoşuna gitti mi Mol? Beğendiğini söyle! Siktir... evet!" diye bağırdı.

Utancımı gizlemek için ellerimi yüzüme kapattım ve hepsi kıkırdama krizine girdi.

İlk sözü Cass aldı. "Kapını çaldık hayatım, ama sizden gelen hayvan seslerinden sonra seni yalnız bırakmayı düşündük. Çok ateşli bir seks gibi geldi!"

Ally kolunu boynuma doladı ve başımı öptü. "Bu ikisini görmezden gel. Ama bil diye söylüyorum, buradaki duvarlar çok ince ve ben senin arkadaşın olsam da Rome benim kuzenim ve onun böyle şeyler yaptığını asla duymak istemiyorum!"

Lexi homurdandı, o kadar çok gülüyordu ki yatakta yuvarlanıyor, karnını tutuyordu.

Kaçmayı düşündüm. Kapıya doğru döndüğümde Cass yataktan fırladı, beni omzuna attı ve başını sallayarak beni yastık denizinin ortasına bıraktı. "Seninle dalga geçiyoruz, Molls. Hepimiz biraz alıyoruz... Sadece sen diğerlerinden daha fazla alıyorsun gibi görünüyor." Göz kırptı ve parmağını ağzına soktu... fallik bir şekilde.

"Lütfen bu konu hakkında konuşmayabilir miyiz?" Fısıldadım ve sonra dudağımı kan tadı alacak kadar çiğnedim.

"Onu rahat bırakın çocuklar." Ally yatağın ucuna oturdu. Cass ve Lexi iki yanıma yayıldılar.

"N'aber, nemfoman?" Cass dilini müstehcen bir şekilde dişlerine vurarak mırıldandı. Gülümsemekten kendimi alamadım.

Koluna bir tokat attım ve Ally ile yüzleştim. "Romeo'nun ailesi bizi yarın akşam yemeğine davet etti. Benimle tanışmak istiyorlar... resmi olarak."

Ally alnını ovuşturdu, yüzünde tam bir çaresizlik ifadesi vardı.

"Kahretsin!" İstedim tepki bu değildi.

"Romeo gitmemi istemedi ama bence bu iyi bir şey olacak, sence de öyle değil mi?

Bilirsiniz işte... aramızdaki ilişkileri geliştirmek."

"Olmayacak." Ally vurguladı. "Mol, onlar iyi insanlar değil, neler yapabileceklerini az çok gördün. Kendine bir iyilik yap ve geri çekil. Gitme. Onların müdahalesi olmadan Roma'da mutlu ol."

"Jimmy-Don bana gerçekten çok çalıştıklarını söyledi, kızım. Sen ve Roma çok iyisiniz. Bunu bozmayın," dedi Cass ciddi bir ifadeyle ve elime vurdu.

"Eninde sonunda onlarla tanışmak zorunda kalacağım. Neden şimdi değil?"

Ally ayağa fırladı ve adım atmaya başladı. "Çünkü onları içeri davet edersen seni hemen dışarı çıkaracaklarından emin olurlar!" Bana doğru yürüdü ve yanıma çömeldi. "Bu odada kalacak, değil mi?" Başlarını sallayarak onaylayan Cass ve Lexi'ye dikkatle baktı.

Parmakları şakaklarını itti ve yüzü derin bir ıstırap ifadesine büründü. "Bunu benden duymanı hiç istemezdim. Bunun benim haddime olduğunu sanmıyorum, ama bunun ünlü Prens kodamanlarıyla tanışmanızda ikiniz için de en iyisine karar vermenize yardımcı olacağını hissediyorum!"

Endişeyle yutkundum.

"Ebeveynlerin çocuklarından nefret edebileceklerini hiç düşünmemiştim. İnsanların çocuklarını idolleştirmesi gerekir ama *onlar bunu* yapmıyor. Ondan şiddetle nefret ediyorlar. Onların gözünde hiçbir şeyi doğru yapmıyor.

"Çocukken, elbiselerini kirletmek gibi aptalca bir hata yapar ya da onları aptalca bir şekilde rahatsız ederdi ve babası ona tamamen çıldırır, kemeri verir ve onu odasına koyardı. Ona vururlardı. Hem de çok. Haftalarca cezalı kalır, haftalarca tek başına kalırdı; küçücük bir çocuk tecrit edilir ve ne kadar sevilmediği tekrar tekrar söylenirdi, ta ki uyuşup kendi içine dönene kadar. Babam Roma'nın yaşadıkları için kendini asla affetmedi ve hiçbirimiz bunun ne kadar büyük olduğunu bilmiyorduk.

"Ailemle ben çok küçükken Birmingham'a taşındık, bu yüzden onu sadece ara sıra görüyordum, ama her ziyaretimde daha da kötü görünüyordu. Her neyse, bu tür bir tedavi üniversiteye gelene kadar sürdü, ama pençeleri hala sıkıca içeride. Kurtulamıyor. Onun için zor bir hayat oldu ve eğer lanet olası Shelly Blair'le evlenmezse..." Gözleri parlayarak

konuşmasını sonlandırdı.

Soğukkanlılığını toplayarak elimi tuttu ve bana yalvardı. "Sen, Molly Shakespeare, onların yolundaki büyük bir çatalsın. Yemeğe gitmen, garanti ederim, seni tanımak için değil. Eğer haklıysam, bu seni onun hayatından çıkarmak için bir şans... kalıcı olarak. Onlar kötü, çok kötü insanlar. Gitme, söz ver bana. Rome'u bu işe bulaştırma. Sana sandığımdan çok daha fazla ihtiyacı var."

Önseziyle yutkundum. Babasının Romeo'nun yüzüne vurduğu sert darbenin görüntüleri zihnimde dans etti ve Ally'nin uyarı sözleri kafamın içinde dönüp durdu. *Onlar iyi insanlar değil.*

Ama onları bir kenara bıraktım. Eğer Rome'un ailesi birlikte olmak istediğimizi anlayabilseydi, hayatı çok daha kolay olurdu. Onun için denemek zorundaydım.

İçime attım. "Beni korkutamazlar."

Cass sırtıma destekleyici bir tokat attı. "Aferin kızıma! Yapıştır şu zengin piçlere!"

Ally, Cass'i görmezden gelerek bana ciddiyetle baktı. "Umarım bu doğrudur, çünkü seni kaybetmek Roma'yı öldürür, kızım."

"Beni kaybetmeyecek, benim için çok şey ifade ediyor."

Ally'nin dudağı titredi. "Molly, lütfen... gitme. Sana gerçekten yalvarıyorum."

"Hayır! Gitmek zorundayım, denemek zorundayım... onun için. Böylece sonunda Shelly saçmalığını bırakıp birlikte olmamıza izin verebilirler. Sanki kara bir bulut sürekli başımızın üzerinde, saldırılarını bekliyor. Romeo'nun sürekli bunu düşündüğünü biliyorum, artık bitmeli!" Bağırdım.

Pasif bir şekilde başını salladı, dolabını açtı ve tasarım kıyafetlerini karıştırmaya başladı. "Eğer bu akşam yemeğine katılmakta ısrar ediyorsan, en azından düzgün giyindiğinden emin olsak iyi olur. Onlara sana karşı mümkün olduğunca az koz vermek istiyoruz."

Romeo henüz konuşmamıştı. Ailesinin evine olan tüm yolculuk boyunca korkutucu bir sessizlik içindeydi. Koltuğun üzerinde kayarak bacağını onunkine geçirdim ve başımı omzuna koyarak kasvetli yüzüne baktım. Bana sıkıntılı bir gülümseme verdi ve saçlarıma bir öpücük kondurdu, açıkta kalan kalçamı sıkıca kavradı.

Ally ve kızlar hazırlanmama yardım etmişlerdi; siyah, üç çeyrek kollu, dizlerimin hemen altında biten dar bir Valentino elbise, siyah ince topuklu ayakkabılar giymiştim; saçlarım koyu bukleler halinde salınıyor, yanlardan süslü tutamaklarla tutturulmuştu ve kulaklarımda elmas küpeler vardı. Romeo siyah pantolon ve düğmeli beyaz bir gömlek giymişti. Onu hiç bu kadar resmi görmemiştim ve o da en az benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyordu.

"Beni dinlemeni istiyorum, tamam mı?" dedi ısrarla. Başımı salladım ve tüm dikkatimi ona verdim.

"Muhtemelen bu gece ellerine geçen her şeye saldıracaklar, hem de acımasızca. Ne derlerse desinler, seni etkilemelerine izin verme. Ben seni koruyacağım. Eğer herhangi bir zamanda, herhangi bir nedenle ayrılman gerekirse, gideriz, ne olursa olsun. Ama bana söz ver, sana zarar vermelerine izin vermeyeceksin." Sesinde bir çaresizlik notası vardı ve gözleri bilinmeyen, tarif edilemez bir duyguyla bulutlanmıştı.

"Söz veriyorum."

"O zaman neden seni kaybetmek üzereymişim gibi hissediyorum?" Onun kederli bakışlarına dayanamadım.

"Kenara çek."

Romeo hiç tereddüt etmedi ve yolun kenarında aniden durduğumuzda tekerlekler çakıl taşları üzerinde gıcırdadı. Kucağına oturdum ve sarı saçlarını parmaklarımla geriye doğru taradım. "Beni kaybetmeyeceksin."

İkna olmuş görünmüyordu. "Yapamam, Mol. Benim için çok şey ifade ediyorsun. Bunu biliyor musun? Senin için ne hissettiğimin farkında mısın? Sana ne kadar ihtiyacım olduğunun? Çünkü farkındayım. Hislerim hakkında pek konuşmadığımı biliyorum ama... ama... ben... ben..."

"Şşş... Bunu yapmana gerek yok." Aşk beni yeryüzüne düşen bir göktaşı gibi çarptı ve onun kollarında parçalanmamak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Gözleri düştü ve boğucu bir hüznün kamyonetin kabinini kapladı.

"Romeo, bana mutlu olmam için bir sebep verdin. Uzun zamandır iyi değildim. Beni hayata *döndürdün*. Bunu biliyor *musun*?"

"Onlar iyi insanlar değil, bebeğim. Bana inanmadığını biliyorum ama bu gecenin benim üzerimdeki güçlerini göstermekten başka bir şeyle ilgili olması mümkün değil. Her zaman bununla ilgilidir." Başı göğsüme düştü. "Beni asla bırakmayacaklar, seninle mutlu olmama asla izin vermeyecekler. Bir şeyler yapacaklar; hayatımı mahvetmek için her zaman bir şeyler yapıyorlar." Vücudu sarsıldı ve beni dizinden kaldırmaya çalıştı. "Eve gidiyoruz. Bu saçmalığı yapmayacağız."

Ellerimi omuzlarına koydum ve tüm gücümle bastırdım. "Evet, öyleyiz."

Romeo'nun kolları belime dolandı ve kıpırdamadan durduk, toparlandık, sakinleştik ve çıldırmış sinirlerimizi yatıştırdık. Sonunda yorgun başını kaldırdı, taş gibi, ukala yüzü yüzeyin altında kaynayan küçük çocuğun kayboluşunu neredeyse başarıyla gizliyordu.

Neredeyse.

Öne doğru eğildim, onu tatlı tatlı öptüm ve tamamen ona ait olan kokunun tadını çıkardım. Son bir sarılmayla koltuğuma geri döndüm ve Romeo iç çekerek kontağı çevirdi. Arabayı sessiz taşra yoluna geri çektik ve ben hiç gülmeden güldüm.

"Ne?" diye sordu sertçe.

"Ben saf Juliet Capulet'im, Montague'lerle yemek yemek için her şeyi riske atıyorum."

Gözlerini devirdi. "Juliet bunu riske atacak kadar aptal değildi. Onun yerine kaçıp evlendiler - iyi plan. Ama *benim* Juliet versiyonum ölümcül düşmanı ile tanışmanın devamımıza yardımcı olacağına karar verdi. Bunun doğru olup olmadığını yakında göreceğiz, ama bunun aptalca bir fikir olduğunu düşündüğümü şimdiden belirtmek isterim."

Onu böyle endişeli görmekten nefret ediyordum.

Boğazını temizledi. "Yine de bir şey kesinlikle aynı." "Neymiş o?"

"Montague'un Juliet için hissettiklerini ben de senin için hissediyorum." Parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Ben de senin için her şeyden vazgeçerdim."

Başımı omzuna yasladım ve ön camdan yorgun güneşin gökyüzünde alçalmasını izledim. Derin bir nefes aldım ve kendi kendime gülümsedim. Ailesinin söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şey beni uzaklaştıramazdı.

Hiçbir şey.

* * *

Romeo ve ben, beyaz sütunlu devasa çiftlik evinin dik merdivenlerini hâlâ birbirimizin ellerini sıkarak çıkıyorduk. Benimkiler titriyordu ama Rome hiçbir şey söylemedi. Sadece sıkı sıkı tutmaya devam etti.

Kapıya vardık ve bana döndü. "Öncelikle, muhteşem görünüyorsun bebeğim."

"Teşekkür ederim."

"İkincisi, ne dediğimi unutma. Sana zarar vermelerine izin verme. Ne olursa olsun."

Parmağımla kalbimin üstünden geçtim ve tam kapıyı çalacakken kapı açıldı ve Romeo'nun elli yaşlarında, sarı saçlı, kırmızı takım elbiseli ve incili, elinde büyük boy bir viski tutan, ağır kokusundan neredeyse öğüreceğim ultra gösterişli annesi belirdi.

Romeo'ya bakarken yakut kırmızısı dudakları zalim bir hırıltıyla kıvrıldı ve benim varlığımı tamamen görmezden geldi. "Geç kaldın."

Romeo kaskatı kesildi. "Anne. Her zaman bir zevk."

Bayan Prince tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Ne yazık ki aynı şey sizin için söylenemez." Döndü ve belli ki iyice sarhoş olmuş bir halde, titrek ayakları üzerinde tökezleyerek sol tarafındaki uzun kemere doğru ilerledi.

Romeo yavaşça nefes aldı, meditasyon yaparken gözleri kapalıydı. Bu tür bir muamelenin yeni bir şey olmadığını söyleyebilirdim. Verdiği tepki her şeyi anlatıyordu. Bana baktığında güven verici bir şekilde gülümsedim ama dişlerimi sıkmayı bırakmak zorunda kaldım. Çok öfkeliydim.

Annesinin gittiği yönü takip ettik ve köşeyi dönüp siyah beyaz süslü büyük bir salona girdiğimizde, Bay Prince büyük bir kömür ateşinin yanında durmuş, mükemmel bir şekilde dikilmiş gri bir takım elbise giyerek bizim gelişimizi bekliyordu. Onun yanında kendimi hemen huzursuz hissettim.

Bayan Prince kocasına katıldı ve Romeo'nun babası neredeyse alaycı bir tavırla ellerini ceplerine sokarak doğruldu. Ne bir selamlaşma ne de sıcak bir kucaklaşma vardı, sadece tepeden tırnağa titrememe neden olacak kadar soğukluk vardı.

Bay Prens çenesini Romeo'ya doğru salladı. "Bu akşamki yemek davetimiz için bizi beklettin evlat. Kabul edilemez."

Romeo ayaklarının üzerinde kaydı. "Pratik yapabileceğimi düşünmüştüm. Meğer yokmuş. Elimden geldiğince çabuk sana döndüm."

Bay Prince hakarete uğramış gibi görünüyordu. "Ne şanslıyız ki," diye alaycı bir tavır takındı. "Neden hâlâ bu futbol saçmalığıyla vakit harcıyorsun anlamıyorum. İkimiz de seçmelere katılmayacağını biliyoruz."

Gözlerim şaşkınlıkla Roma'ya sabitlendi ama çenesinin gerilmesi ve cevap vermemesi babasının sözlerinin herhangi bir etkisi olduğunun tek göstergesiydi.

Romeo cevap veremedi Bayan Prince zili çaldı ve lüks bronz kanepayı işaret etti. "Neden hepiniz oturmuyorsunuz?" diye mırıldandı.

Rome ve ben ağır ağır kanepeye doğru ilerledik, onun eli benimkini sıkıca kavramış, bırakmayı reddediyordu.

İçinde dakikalar, a hizmetçi giyinmiş içinde geleneksel siyah-beyaz tek renkli kıyafetleriyle odaya girdi.

"Dört Bollinger," diye emretti Bayan Prince, keskin bir tavırla.

Yaşlı hizmetçi eğildi ve odadan çıktı.

Bay ve Bayan Prince karşımızdaki aynı kanepeye oturmak için hareket ettiler. "*Molly, öyle değil mi?*" Bayan Prince açık açık sordu.

Başımı salladım. "Evet."

Üst dudağı iğrenmiş bir hırıltıya benzer bir şekilde kıvrıldı. "Duyduğuma göre transfer olmuşsun?"

"Evet, bu akademik yılın başlarında yüksek lisansımı tamamlamak için geldim." "Peki Roma'yla nasıl tanıştınız?"

Romeo'ya döndüm ve gülümsedim. Göz ucuyla bana bir bakış attı ve benimkini tutan elini sıktı.

"Derslerin ilk gününde tanıştık."

Romeo gülümsedi ve öne doğru eğilerek başıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Hayatımın en güzel günü."

"Ne kadar *tatlı*, değil mi?" Bayan Prince her kelimeyi samimiyetsizlikle kaplayarak konuştu.

Romeo ve ben dikkatimizi tekrar anne ve babasına çevirdik; kaşlarını çatarak bizim küçük sevgi gösterimizden etkilenmediklerini belli ediyorlardı.

Yaşlı hizmetçi odaya yeniden girerek garip anı bozdu, içkilerimizi taşıdı ve her birimize birer bardak uzatmaya başladı. Kadeh kaldırılmayınca hemen bir yudum aldım ve Bayan Prince de önündeki masada duran büyük şişeden viskisini doldurarak uzun bir yudumda içkisini bitirdi.

"Molly, sanırım Romeo'nun üniversiteden sonraki planlarından haberdarsın?" Bayan Prince sordu.

"Futbolla mı?" Sesindeki garip tondan biraz kafam karışmış bir şekilde cevap verdim.

Romeo'nun anne ve babası büyüklük taslayan ifadelerle yüksek sesle güldüler. "Kesinlikle hayır! Ailenin başına geçme görevinden bahsediyoruz.

Bay Prens soğuk bir tavırla, "Baba," diye çıkıştı. Romeo, "*Baba*," diye uyardı.

"Bilmesi gerekiyor, Romeo," diye karşılık verdi alaycı bir ifadeyle. Bir şeye hazırlandığını görebiliyordum. "Oyuncu yaşam tarzını sürdürmek için zamanın olmayacağını bilmesi gerekiyor."

"*Bırak onu!*" Romeo bu kez çok daha güçlü bir şekilde tersledi. "Bu gece seninle bunu yapmayacağım."

Romeo'nun azarlamasıyla Bay Prince'in yüzü kıpkırmızı kesildi ve baba oğul birbirlerine bakarken gerginlik boğucu bir hal aldı.

Boğazımı temizledim. "Banyonuzu kullanabilir miyim lütfen?" Biraz boşluğa ihtiyacım vardı, sakinleşmek ve gecenin geri kalanı için kendimi hazırlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Romeo endişeli bir bakışla beni süzdü ve bakışlarını babasından ayırdı. "Sana nerede olduğunu göstereceğim bebeğim."

Ayağa kalktık ve arkamıza bakmadan odadan çıktık, anne ve babasını kanepede birbirlerine mırıldanırken bıraktık.

Geniş koridora girdiğimizde adımlarımın ortasında donup kaldım. "İnanılır gibi değil!" Romeo boştaki elini yumruk yaparak tükürdü.

Shelly dar siyah bir elbise, gökdelen topuklu ayakkabılar giymiş ve yüzünde kurnaz bir sırıtişla eve giriyordu.

Romeo gerildi. "Burada ne halt ediyorsun?"

Shelly küçük bir el salladı ve tam önümüzde durdu. "Romeo, sevgilim. Annen bu gece seni görmem için beni davet etti."

Midem bulandı ve hayal kırıklığı beni ele geçirdi. Bize tuzak kurmuşlardı.

Romeo ve ben Shelly'nin salondan geçip Prenslerin sıcak kollarına atılışını izledik, sonra üçü de dikkatlerini bize yöneltti.

Romeo'nun annesi, aşırı botokslu yüzünde zalim bir sırıtişla Shelly'nin arkasında gururla duruyordu, tüm sahte hoşluklar artık tamamen ortadan kalkmıştı.

Romeo bir adım öne çıktı, öğretilmiş kasları gömleğinin altında toplanıyordu. "Bunu bize yapmaya nasıl cüret edersin!"

"Neyi? Shelly aileden biri ve Molly'nin sizin küçük... ilişkinizi etkileyebilecek birkaç şey hakkında bilgilendirilmesi gerekiyordu," dedi Bay Prince sakın bir sesle.

Romeo geri çekildi. "Bu saçmalığa bir daha başlama ve hazır başlamışken Molly'ye de biraz saygılı davran!"

Bay Prens bana doğru abartılı bir selam verdi, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Majesteleri, kraliçe nasıl?" Shelly ve Romeo'nun annesi onun hareketlerine güldüler ve benim kafa derim aşağılanmış bir şekilde diken diken oldu.

"Bizi buraya yemeğe, onunla tanışmaya davet ettin, neden?" Romeo'nun sesindeki her nota acı doluydu. "Hepsi saçmalık mıydı? Planın, o lanet kapıdan içeri girer girmez ona saldırmak mıydı?"

Bay Prince hırladı. "Bırakın onu akşam yemeğinde ağırlamayı, neden altın avcısı bir fahişeyle tanışmak isteyelim ki? Muhtemelen çatal bıçak kullanmakta bile zorlanıyordur, o kadar fakir ki. Shel bize *kız arkadaşın* hakkında çok şey anlattı."

Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak irkilmedim. İşe yaradığından emin değildim.

Bay Prince sessizliğime güldü. "Bu gece bir müdahaleydi. Yeni memenizi bir şekilde önümüze getirmenizi sağlamalıydık. Bir akşam yemeği daveti en iyisi gibi görünüyordu. Şimdi buradasın ve dikkatini çektik. Söyleneni yapacak ve bu maskaralığa bir son vereceksin. *Derhal*. Küçük İngiliz sürtüğünü yoluna gönder... tercihen Atlantik'in ötesine."

Romeo tökezledi. "Bizi buraya ayırmak için mi davet ettin? Tanrım, bu senin için bile aşırı!"

Annesi güldü ve tamamen doldurduğu kehribar rengi içkisi bardağının kenarına sıçradı. "Molly'nin entrikalarının işe yaramayacağını bilmesi gerekiyor." Bakışlarımla buluştu. "Onu rahat bırak. Kiminle uğraştığının farkında değilsin, değil mi? Shelly Roma'yla nişanlandı ve bir karavan çöpü bunun önüne *geçemez*. Bu yıllardır ayarlanmış bir şey." Soğuk gözleri korkutucunun da ötesindeydi. "Ben her zaman istediğimi alırım, sevgilim. Bunu unutma."

"Onunla nişanlı değilim ve asla da olmayacağım! Lanet servetinin canı cehenneme; onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum!"

Romeo elimi tuttu ve beni kapıya doğru çekti. Annesinin bize doğru hışımla gelişini izledim ve Romeo dikkatimi çeken şeyin ne olduğunu görmek için direksiyonu kırdığında, annesi elini kaldırıp yüzünün arkasına vurdu; ten tene temasın yarattığı çatırtı haykırmama ve ağzımı kapatmama

neden oldu.

"Seni küstah çocuk! Sana verdiğimiz onca şeyden sonra bizimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin? Sen bu lanet ailenin başına gelen en kötü şeysin, seni nankör pislik! Hiçbir şeyi doğru yapamıyorsun, değil mi? Her zaman işleri berbat ediyorsun ve *bunu* hayatımıza sokmak bugüne kadarki en kötüsü," diye bağırды ve parmağını yüzüme çok yaklaştırdı.

"Sözünü geri al," dedi Romeo dişlerini gıcırdatarak, geniş bedeniyle beni korurken.

Bayan Prince kırmızı manikürlü ellerini ağzına götürdü ve homurdandı. "Yoksa ne olur, *Romeo*? Bana mı vuracaksın, *annene mi*? Bir kıza mı vuracaksın?"

"Yeter!" Romeo'nun babası odadakileri susturarak havladı. Öne doğru yürüdü ve elini Romeo'nun gömleğinin yakasına koyarak onu kendine doğru çekti. Romeo gözlerinde boş bir bakışla bunu yapmasına izin verdi.

"Annenle bir daha böyle konuşursan seni bitiririm. Bunu daha fazla tartışmayacağım. Kızı sikmeyi bırak ve olanları kabullen. Bu hayattaki tek amacın dediğimizi yapmak ve bir Prens olarak görevini yerine getirmek! Yap o zaman! Ve domuz kafalı bir pislik gibi davranmayı bırak!" Sesi derin ve uğursuzdu, Romeo'nun tam itaatini talep ediyordu.

Bay Prince Romeo'yu bana doğru geri fırlattı ve beni yere düşürmesini engellemek için kendimi desteklemek zorunda kaldım. Romeo kendini toparladı ve ellerini yüzüme koyarak iyi olup olmadığımı kontrol etti. İyi değildim. Böylesine iğrenç bir saldırıya uğradıktan sonra kimsenin iyi olacağını sanmıyorum. Acımın ona yansıdığını gördü ve bir iniltiyle beni sıkıca kucakladı.

En kötü kâbusu az önce gerçek olmuştu.

Romeo ailesiyle yüzleşti. "Sizinle işim bitti. Molly'yi seçiyorum. Artık bu boktan hayatta olmamayı seçiyorum. *Yüce Tanrım!* Bana daha ne yapabilirsiniz?! Tanıdığım en kötü insanlarsınız. Ben sizin tek oğlunuzum ve siz bana katlanamıyorsunuz." Hafifçe öne doğru adım atarak anne ve babasının onu dinlemesi için yalvardı. "Beni hiç sevdiniz mi? Bir kez olsun benim için bir şey hissettiniz mi?"

Bay ve Bayan Prince birbirlerine baktılar ve kıkırdamaları büyük salonda yankılandı. Az önce saf kötülüğün kişileşmesine tanık olduğuma ikna olmuşum.

Babası bir adım öne çıktı. "Seni kim nasıl sevebilir? Bir insan ayakkabısındaki taşı nasıl sevebilir? Sen sadece kocaman bir hayal kırıklığısın. Ama sen

ne olursa olsun bu aileye karşı görevinizi yapacaksınız. Aklını başına getirmenin bir yolunu bulacağız, sözümü unutma."

Shelly şezlongda ayaklarını sürüyerek oturdu, tüm bu sahneden duyduğu rahatsızlığı gizleyemiyordu. En azından anne ve babası kadar kindar görünmüyordu, daha çok onların planlarındaki cahil bir piyon gibiydi.

Romeo elimi tuttu ve parmaklarının benimkilerin etrafındaki daralması karşısında neredeyse yüksek sesle ağlayacaktım. "Gidiyoruz. Hayatının en büyük hayal kırıklığı sonsuza dek yok oldu."

Romeo beni kendisiyle birlikte çekti ve omzumun üzerinden geriye bakma riskini göze alarak anne babasının yüzündeki dizginlenemez öfkeyi gördüm.

"Buraya gel, *evlat!* Bu son değil!" Bay Prince çılglık attı. Romeo durmadı ve içimde çok tehlikeli bir alevi körüklediğimize dair bir his vardı.

Kapıdan içeri daldık ve Romeo beni kamyonete doğru çekti. Kapıyı açtı ve beni neredeyse içine atacaktı; yanıma atlayıp tekerleklerini garaj yolunda döndürmesini izledim.

Kalçalarıma dayadığım solgun ellerime su damlaları sıçradı ve titreyen elimi kaldırdığımda siyah rimelle karışık gözyaşlarımın gözlerimden serbestçe aktığını gördüm. Romeo gerginlik yayıyordu. Yumuşak siyah deri döşemenin içinde yavaşça çaresizliğe gömülürken bana bir kez bile bakmadı.

"Romeo..." Fısıldadım.

"Şimdi olmaz. *Tanrım!* Sadece... sessiz ol..." gözleri acıyla kırışırken tersledi.

İrkildim ve kendimi pencereye yaslayarak onun öfkesinden uzaklaştım.

Beni uyarmıştı; Ally beni uyarmıştı. Dinlemedim, gerçeği görmezden geldim. Babasının ona saldırdığına şahit olmuştum ama Romeo'nun *bununla* yaşadığını asla hayal edemezdin. Yıllarca *böyle* bir zalimliğe ve şiddete katlandığını.

Romeo keskin bir sağa dönüş yaptığında omzum metal araba kapısına sertçe bastırdı ve dereye doğru gittiğimizi fark ettim. Sadece eve gitmek istiyordum. Bütün geceyi unutmak ve bundan sonra ne yapacağımı düşünmek istiyordum.

Hafifçe akan dere, alacakaranlıkta neredeyse gümüş renginde göründü ve durmadığımızda şaşırdım.

Yolun bir mil kadar ilerisinde, pamuk tarlalarının arasında ilerlerken küçük, tek katlı, koyu renkli ahşap bir kulübe göründü. Kamyon kayarak sert bir şekilde durdu ve Romeo kapısını açıp

kabine daldı, düşük bir ışık yaktı. Çarpma ve çarpışma sesleri duyuldu.

Dodge'da hareketsiz kaldım. İçeri girmek istemedim. Romeo'nun patlaması beni ilk kez korkutmuştu. Bana zarar vereceğine inanmıyordum ama şu anda onun etrafında olmak da istemiyordum. Onu daha önce hiç görmediğim kadar öngörülemezdi.

Başım yenilgiyle soğuk pencere camına yaslandı ve karanlık gökyüzündeki milyonlarca yıldız baktım - evrenin enginliği içinde kendimi hep küçük ve önemsiz hissedirdim. Ama bu gece öyle değildi. Sorunlarımızın büyük plan içinde ne kadar küçük olduğunu bilsem de, sadece birkaç dakika önce olanları tekrar tekrar düşünmekten kendimi alamadım.

Tanrım, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Prensler Roma'dan nefret ederdi. Ailesi ondan gerçekten nefret ediyordu ve bu gerçeğe neredeyse gurur duyuyor gibiydiler. Ona vurdular, tehdit ettiler ve sözlü olarak beni paramparça ettiler.

Hayatı boyunca bununla nasıl başa çıktı?

Ailemi kaybettiğim için zor zamanlar geçirmiş olabilirim ama sevgiyi, *koşulsuz* sevgiyi biliyordum. Hiç kötü muamele görmedim. Romeo için hayat tam bir cehennem olmalı.

Bana haftalarca nasıl yardım ettiğini, cesur ve güçlü olduğumu söyleyip beni kabuğumdan çıkarmaya çalıştığını düşündüğümde suçluluk duygusu bedenime yayıldı. Oysa gerçekte ilham verici olan *onun* gücüydü. Desteğe ihtiyacı vardı.

Zaman geçtikçe gece ürkütücü bir sessizliğe büründü. Onunla birlikte olmam, onu rahatlatmam, vazgeçmediğimi göstermem ve en sonunda onu ne kadar çok sevdiğimi söylemem gerektiğini biliyordum.

Köhne kulübenin kapısı gıcırdayarak açıldı; küçük odanın tek özelliği düzensiz lekeli döşeme tahtaları, eski, yıpranmış kahverengi bir kanepe ve tozlu, iki kişilik bir masaydı. Romeo küçük, tozlu odanın en uzak tarafındaydı. Başı duvarla aynı hizadaydı ve gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve yakası babasının onu kenara çektiği yerden hâlâ yamuktu.

Sırt kasları gerildiği için girişimi duyduğunu biliyordum. Kapıyı kapattım ve arkamı döndüğümde Romeo bana doğru bakıyordu, güzel yüzünü bozan bir düşmanlık vardı.

"Bizi buraya asla getirmemeliydin!" diye bağırdı, vücudum sözlerinin hacmi ve yoğunluğu karşısında sıçradı. "Seni uyarmıştım! Bizim için mutlu olmadıklarını söylemiştim ama beni dinlemedin. Bana her şeyin yoluna gireceğini, bizi birlikte göreceklarını ve birbirimiz için ne ifade ettiğimizi anlayacaklarını söyledin. *Ama hayır!* Onun yerine, kendi idamını kabul ettin. Tanrım, Mol! Sana nasıl davrandılar..."

İçini dökmesine izin verdim. Hiçbir şey söylemedim ama başımı dik tuttum ve içini dökmesine izin verdim.

Bana doğru yürürken bir metre ötemde durdu. "Benden nefret ettiklerini, senden de nefret edeceklerini söylemiştim. Kendimizi bir düşüşe hazırladık ve şimdi seni kaybettim. Beni terk ediyorsun, değil mi?"

"Roma-"

"Bunu durdurabilirdim, *durdurmalıydım!* Neler yapabileceklerini biliyordum ve yine de senin üstesinden gelebileceğine güveniyordum. Ama orada senin yüzünü gördüm, Mol

-"Beni terk ettin!"

Onu yatıştırmak için elimi uzattım. "Bana ne dedikleri umurumda değil ama *sana* ne yaptıkları umurumda. *Senden* neden bu kadar nefret ediyorlar Romeo? Bir nedeni olmalı. Bu acımasızlığın da ötesindeydi. Ne tür bir ebeveyn sebepsiz yere çocuğundan nefret eder?" Kollarımı

üzüntüden üşüyerek belime sarıldım. "Annen sana nasıl vurdu, tek oğluna nasıl böyle davranabildi?"

Romeo'nun sert parmakları dağınık saçlarını karıştırıyordu. Bana bir şey söylememek için mücadele ettiğini anlayabiliyordum.

Sonunda öne doğru uzandı ve çaresizlik içinde omuzlarımı kavradı. "Çünkü ben onun değilim!" diye öyle yüksek sesle bağırdı ki kulaklarımda çınlama hissettim.

"Ne?"

"Çünkü. Ben. Değilim. Onun değilim. Benden neden nefret ettiklerini çok merak ediyordun. İşte bu yüzden."

"Hayır..." Usulca fısıldadım.

Beni tuttuğu yerden bıraktı ve ellerini yüzüne sürerek eski, yıpranmış sarı halının üzerinde volta atmaya başladı. "Annem kısırdı. Lanet olası orospu kısırdı. Mükemmel bir eş olarak yapması gereken tek şey doğurmaktı ve doğuramadı, Alabama'nın büyük *petrol* kralı *Prens'e* bir varis veremedi."

"Ohmigod, Romeo-"

"Evlat edinemezlerdi, çünkü bu utanç verici olurdu, değil mi? Taşıyıcı anne bulamazlardı ve tüm Tuscaloosa'nın *onun* çocuk sahibi olamadığını bilmesi riskini göze alamazlardı. Ama kader tam zamanında müdahale etmeye karar verdi."

Romeo'nun günah çıkarırken parçalanmasını dinlerken kalbim her kalp atışında kırılıyordu. Konuşamadım. Yılların ezici yükünü göğsünden indirmesini izlemekten başka bir şey yapamayacak kadar çaresiz hissediyordum.

"Babamın birçok ücretli fahişesinden biri, istemediğinden emin olduğu ama doğduğunda iyi bir fiyat karşılığında biyolojik babasına teslim edeceği bir çocuğa hamile olarak kapılarına dayandı."

Kalbim dibe vurdu.

"Evet, Mol. O bendim. Babam özel bir babalık testi yaptırdı ve ben onun servetinin varisiydim. Ama fahişenin bir şartı vardı. Bana verdiği ismi saklamak zorundaydılar. Kontrolü elinde tutmak istiyordu, en sık müşterisiyle sapkın bir oyun oynamak istiyordu, muhtemelen onun için asla bir sikişten fazlası olamayacağı için kızgındı. İsmim hayatım boyunca nereden geldiğimi hatırlatacaktı ve annem bu isimden nefret etti, *beni* gördüğünde küçümsedi."

"Romeo," diye
tahmin ettim.

"Romeo."

Parmaklarını koyu renkli, kirli sakallı çenesinde gezdirdi. "İşte gördünüz. Ben babamın fahişesinin gayrimeşru çocuğuyum, ama bana sahip olmak zorundaydılar, değil mi? İşin aslı, babam mal varlığını aile içinde tutmak istiyordu. Çocuk sahibi olması bekleniyordu, bir varis. Benim gelişim bunun gerçekleşmesini sağladı. Beni gizlice doğurması için fahişeye para ödediler. Sonra ailem bir yıllığına ortadan kayboldu, bilirsiniz, saçma sapan bir gemi seyahatine çıktılar ve yeni bir bebekle döndüler ve tabii ki büyük milyarderin yalanlarına inanıldı."

Çok daha sakin görünen Romeo kanepenin arkasına yaslandı, başı öne eğikti. "Annem benden nefret ediyor. Ben babamın bir dolandırıcı olduğunu hatırlatan, yaşayan, nefes alan biriyim. Ama böyle olmalarının tek nedeni bu değil. Onlar uysal, itaatkâr bir çocuk bekliyorlardı, zıpla dediklerinde ne kadar yükseğe diye soracak bir çocuk. Ama oğulları öyle değildi, değil mi? Sonunda sporda acayip derecede iyi oldum ve *kendi* aklım ve *kendi* hayallerim vardı - *bir Prens için kabul edilemez!*

"Bu ne cüret? Onlar beni bu kadar *özveriyle* yanlarına aldıktan sonra nasıl kendim için bir şey istemeye cüret edebilirim? Beni yanlarına aldılar ve her lanet günün her dakikasında bana paralı bir düzüşmenin ürünü olduğumu hatırlattılar. Bırakın atmayı, elime futbol topu bile alamayacak hale gelene kadar dövdüler beni - sakatsan oynayamazsın, değil mi? Bu yüzden babam bunu sık sık, haftalık bir baba-oğul geleneği haline getirdi."

"Kimse sana yardım etmedi mi? Anladın mı?" Boğazım düğümlenerek sordum.

Karanlık bir şekilde güldü. "Kim güçlü bir milyarderi karşısına alır ve biri ona dokunduğunda çocuğunun neden irkildiğini sorar ki?"

Burnumu çektim ve ciğerlerimdeki keskin yanmayı yatıştırmaya çalıştım. Romeo'nun tüm sert adam kişiliği gözlerimin önünde parçalanıyordu.

"Daha da kötüsü, başarısız çocuklarının iki kez NFL için seçmelere katılması bekleniyordu ve hayır demek zorunda kaldılar, insanlar onun gerçekten Kathryn Prince'in biyolojik gururu ve neşesi olmadığını öğrenirse diye hayallerini feda etmek zorunda kaldılar. İskelet yığını *gerçekten* sıkı bir şekilde kilitlenmiş olmalı!"

Romeo önümde durdu, kollarını iki yana açmıştı ve aşağılanmışlığı duruşundan belliydi. "İşte böyle, Mol. İşte bu yüzden ailem benden nefret ediyor ve işte bu yüzden seninle birlikte olmam, sevgili oğullarına karşı zaten dağ gibi olan hayal kırıklıklarını daha da arttırdı."

Titreyen ellerimle yakasını düzelterek temkinli adımlarla ilerledim. "Bu yüzden herkes sana Romeo değil, Roma diyor... Bu yüzden bu isimden bu kadar nefret ediyorsun. Sana geçmişini hatırlatıyor."

Çekingen gözlerle her hareketimi izledi. "Evet, öz annem Romeo'yu alıkoymazlarsa medyaya gideceğini, hikayeyi ifşa edeceğini ve buna izin veremeyeceklerini söyledi, bu yüzden kabul ettiler... *gönülsüzce*. Sessiz kalması için ona bir sözleşme imzalattmışlar." Espri yapmadan güldü. "Alabama'nın en zengin ailesinin değerli oğlu için *Romeo nasıl bir* isim olabilir ki? Ailem bana toplum içinde hep Rome derdi, ama özel hayatımda Romeo'ydum. Bunu bir alay ve lanet olarak kullanırlardı. Fahişenin oğlu *Romeo*, geri dönüşü olmayan kötü hediye *Romeo* ve bunu asla ama *asla* unutmama izin vermediler."

Boğazının alt kısmına şefkatli öpücükler kondurdum. "Nereye gitti, öz annen?"

"Muhtemelen hangi delikten çıktıysa oraya geri dönmüştür." "Romeo, ben-"

Beni kollarından geri iterken yüzünün buruşmasını izledim. "Beni terk edeceksin, değil mi? Seni kaybedeceğimi biliyordum. Biliyordum işte. Ailemin saçmalıklarına kim katlanacak? Eğer birlikte kalırsak sana yaşatacakları her şeye değmem, değil mi?" Yüzündeki keder ağırlaşmıştı ve kirli, yanmayan bir ateşin önünde duran eski kahverengi kanepeye yığıldı. Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve geniş omuzları hıçkırıkların şiddetiyle sarsılıyordu. Onu hiç ağlarken görmemiştim.

Neredeyse beni öldürüyordu.

Kanepede ona katıldım ve başını kucağıma koyarak ağlarken onu kollarımla sardım. Onunla birlikte ağladım. Sevgiyi bilmeyen küçük çocuk için ağladım. Çocukluğunu kaybetmiş küçük çocuk için ağladım ve dünyaya sunacak çok şeyi olan, ancak istismarcı ve çıkarıcı ebeveynlerinin inatçı bağları tarafından geri tutulan adam için ağladım.

Sessizce ağlamaya başladığında Romeo'nun yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu bana bakmaya zorladım. "Romeo."

"Seni seviyorum... Seni seviyorum," diye tekrar tekrar fısıldadı, gözleri geniş ve telaşlıydı, başparmaklarının uçları yanaklarımla nemli elmalarını yumuşatıyordu.

"Ne?" Kalbim boğazıma sıçradı.

Romeo pozisyonunu değiştirdi ve dizlerinin üzerine çöktü, beni kendine doğru çekerek geri çekildi ve beni üzerine yatırdı. "Seni seviyorum. Seni hayal edebileceğim her şeyin ötesinde seviyorum."

Göğsüm onunkine yaslanmış, kalplerimiz çıldırtıcı bir ritimle atarken öne doğru kaydım ve itiraf ettim: "Ben de seni seviyorum bebeğim. Seni çok ama çok seviyorum."

Sıkıntılı gözleri genişledi. "Bebeğim, biliyor musun? Sonra bile-"

"Hiçbir yere gitmiyorum. Buraya sana bunu söylemek için geldim. Kamyondaydım, acı çekişini dinliyordum ve ne olursa olsun yanında olmam, seni asla terk etmeyeceğimi söylemem gerektiğini biliyordum."

"Ama ailem..."

"Evet, ailen bu gece bambaşkaydı ama beni senden, seni *sevmekten* asla alıkoyamayacaklar. Biz birbirimize aşığız Romeo. Araya giren ebeveynler paketin bir parçası." Şakayla karışık göz kırptım.

Morarmış dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yayıldı, bu hareket sorunlu yüzünü değiştirdi. "Şu anda kendimi çırılçıplak soyulmuş hissediyorum... sanki biri göğsümü yırtmış ve tek gördüğünüz pürüzlü yara izleriyle bir arada tutulan parçalanmış bir kalp."

Gömleğini düğme düğme ayırdım ve kalbinin yolu boyunca öptüm. Bir inilti çıkardı ve dudaklarımı sıcak, bronz tenine bastırdım.

"Hiç kimse kapalı kapılar ardında gerçekte nasıl olduklarını bilmedi. Kimseye söylemedim. Bu gece onların camdan kalesine koca bir tuğla gibi girdin. Babamın gözlerindeki paniği görebiliyordum. Uğruna çok çalıştıkları her şeyi yok edebilirdin."

Kaburgalarındaki dövmenin dış hatlarını çizdim. "Her ne kadar kötü olsa da, orada olduğum için mutluyum, artık neyle başa çıktığını biliyorum. Geçmişimizin sırlarını ve lekeli anılarını silemeyiz ama hayatımızın bir sonraki bölümünü *birlikte* inşa edebiliriz."

Sessiz gözyaşları yanaklarına düştü. "Mol..."

"Şşş..." Göğüs kafesi boyunca, gövdesine doğru öpücükler kondurdum, sert tepelerin üzerinden geçip derin vadilere girdim. Açık gömleğini tamamen ittim ve pantolonunun üstünü açtım. Romeo'ya bakma riskini göze aldım ve gözleri yanıyordu, baştan çıkarıcı hareketime bakarken vahşice parlıyordu, karanlık irisleri evcilleşmemiş ve vahşi.

Sert fermuarı boxer'ıyla birlikte kolayca indi ve kalçalarının zirvesini okşadım. Ona havadan daha çok ihtiyacım vardı.

Onu önümde çıplak görmek ağzımı sulandırdı. Öne doğru eğildim, uzunluğu boyunca nazikçe yaladım ve Romeo'nun başı bir kükremeye geri döndü.

İhtiyacım olan tek teşvik buydu.

Onu ağzıma aldım ve kalçaları yükseldi, pelvisini ileri geri vururken eli başımın arkasında bir yer buldu. Hissettim

güçlenmişim. Kendimi kontrol altında hissediyordum ve onu dize getirişimi seviyordum.

"Siktir, Mol. Ağzın!" diye tısladı ve ben de memnuniyetle mırıldandım, titreşimler onun itişlerinin hızını etkiliyordu. Kot pantolonunun kemerini parmaklarımla kavradım ve kaslı bacaklarından çekerek yere düşürdüm, ancak bir kez daha eğilerek kaslı kalçalarına ve baldırlarına ıslak öpücükler yağdırdım. Sertliğini tekrar ağzıma aldım, dişlerim derisini kökünden ucuna kadar sıyırdı. İnledi ve saçlarımı yumruklarının etrafına sararak hareketsiz kaldı.

Romeo Prens tersledi. "Ayağa kalk," diye sertçe emretti.

Hemen ayağa kalktım ve açık gömleğini yırtıp çıplak, heyecanlı ve saf bir güç yayarak önüme gelişini izledim. Omuzlarımdan kavrayan Rome beni döndürdü ve hızlı bir hareketle elbisemin fermuarını belime kadar çekti, giysi gevşedi ve buruşuk bir yığın halinde yere düştü.

Ellerinden biri sütyenimi koparıırken, diğeri siyah külotumun kenarındaki kurdeleleri çözdü. Alçakgönüllülüğümü örten tüm ipeksi malzeme, gecenin tüm acısı ve ıstırabıyla birlikte yere süzüldü.

Romeo gırtlaktan gelen bir iniltiyle beni tekrar kanepeye itti, bacaklarımla arasına girerken sıcak avuçları göğsüme bastırıyordu. "Sana beni emmeni söylemedim, Shakespeare. Önce izin alman gerektiğini biliyorsun." Gözleri gerildi ve neye ihtiyacı olduğunu anladım. Ailesi gururunu bu kadar acımasızca elinden aldıktan sonra kontrolü geri almaya ihtiyacı vardı.

"Şimdi sıra bende," dedi ve ağzını aç bir şekilde göbeğime yapıştırdı, dili amansız daireler çizerek beni sertçe ağzına aldı. Anlık zevk beni kontrolsüzce koltuktan kaldırdı.

"Saçımı tut."

Tenimde coşku titreşimleri dans ederken emrettiği şeyi yaptım. "Çek! Ciddi ol!"

Sertçe çektim ve tatmin edici bir homurtu çıkardım. Boşalmam uzun sürmedi ve ağzının karşısında dağılırken saçlarını çektim.

Sıcak eller aşırı ısınmış bedenimden belime doğru uzandı ve Romeo inanılmaz gücünü kullanarak beni yüzüstü çevirdi. Göğsüm koltuk arkılığıyla aynı hızda olacak şekilde beni döndürdü, Romeo'nun geniş gövdesi şimdi arkamda belirliyordu. Saçlarımı kavradı ve dudaklarımı yanlara doğru yönlendirerek beni bekleyen ağzına götürdü, beni iyice öptü, dilinde kendimi tatmama izin verdi.

Romeo'nun kalçası bacaklarımın arasına girerek onları birbirinden ayırdı ve tek bir sert hamleyle içimi doldurdu. Yumuşak kumaşın üzerine yassılaştım, bedenim hareketsizleşti ve Romeo içime girerken, uzunluğunun her sürüklenişi yüksek sesli bir inilti çıkardı. Romeo çılgınca sevişmemizi tam olarak uygun gördüğü şekilde düzenliyordu; kaba, sert ama saf aşkla dolu.

"Beni sevdiğini söyle," diye gürledi.

Dudağımı ısırırken gözlerim doldu. "Seni seviyorum. Seni çok ama çok seviyorum." Yüksek sesle inledi ve beni daha da sert bir şekilde içine aldı. Dayanamayacaktım. "Beni asla terk etmeyeceğini söyle."

Arzunun baş döndürücü fırtınası yüzünden konuşamadım ve ellerim şimdi yanımda duran eski krem rengi atkıyı yumrukladı.

Durdu ve bağımlılık yaratan hazzı bir kez daha hissetmek için hareket etmeye çalıştım. Romeo beni sağlam bir mengeneyle hapsetmişti.

Romeo'nun elleri koltuk başlığına bastırırken nane kokulu nefesi kulağımın dibinde dönüyor, göğsü sırtıma baskı yapıyordu. "Dediğimi yap yoksa benden istediğini, ihtiyacın olduğunu bildiğim şeyi sana vermem."

"Romeo! Kes şunu!" Çaresizlik içinde itiraz ettim.

Alaycı kahkahası derimin diken diken olmasına neden oldu. "Yap hadi. Beni anladın mı?" diye tısladı dişlerini gıcırdatarak ve saçımı çekti.

"Argh!" İyice sinirlenmiş bir şekilde tersledim, vücudum bu kesinti yüzünden çığlık atıyordu. Omzumun üzerinden bir bakış attım ve çenesi kötü tavrım karşısında sıkıştı.

Pes etmeyecekti.

Alnım yenilgiyle mindere çarptı. "Evet, seni anlıyorum!"

Hiçbir uyarıda bulunmadan bana çarptı ve mırıldandı, "Beni anlıyorsun bebeğim. Beni anlayabilecek tek kişi sensin. Bilen tek kişi sensin." Durmadı, hızı her zamankinden daha hızlı ve sertti, teninin yakınlığı sırtımda sürtünmeye neden oluyordu.

"Beni asla terk etmeyeceğini söyle." "Seni asla terk etmeyeceğim!"

Gırtlaktan bir homurtu çıkararak elleriyle göğüslerimi avuçladı ve meme uçlarımın tomurcuklarını parmaklarının arasında yuvarladı. "Asla kaçamayacaksın."

"Asla kaçmayacağım!"

"Söz ver bana."

"Söz veriyorum!" Eli bacaklarımın arasına inip cinsel organıma masaj

yaparken çığlık attım.

"Romeo... Ben... *ah!*" Orgazmım bir şimşek gibi üzerime çaktı, beni milyonlarca parçaya böldü, kendimi ağırlıksız ve güçsüz hissetmeme neden oldu.

Romeo'nun ağzı omzumun derisini emerek beni kendisine ait olarak işaretledi ve içime iki kez daha girerek beni sıcaklığıyla doldurdu.

Burnu tembelce boynumda aşağı yukarı gezinirken yumuşak minderin üzerine yığıldım.

"Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldadı ve kaybettiğimiz nefesimizi yakalarken beni göğsünün korumasına sıkıca çekti.

Romeo Prince bir insan kaleydoskopuydu. Beni benden nefret ediyormuş gibi beceriyordu ama hayranlığı ve sevgisi asla yüzeyden çok uzakta değildi ve onu başka bir şekilde hayal edemezdim.

Eskitilmiş ahşap duvarlardaki çatlaklardan içeri esen akşam soğuğu beni ürpertmeden önce birkaç dakika boyunca tok ve hareketsiz kaldık.

"Üşüdün mü?" diye sordu
usulca. "Biraz."

Romeo şakağıma son bir öpücük kondurarak içimden çıktı ve şöminenin üzerine bıraktığı bir kutu kibritle ateşi yaktı. Kanepeye uzandım, iyice bitkin düşmüştüm ve onun güzel bronzlaşmış vücudunun buluşmamızın artçı etkileriyle parıldamasını izledim. Yaptığı her harekette sert kaslarının bükülüp esnemesine hayret ettim.

Romeo bana doğru döndü ve bariz bakışlarımı yakaladı. Ellerini uzatarak tam bir daire çizdi ve ukala bir sırıtış takındı. "Tapınağa gir bebeğim. Ayaklarımın dibinde ibadet et."

Kıkırdadım ve kafasına küflü kırmızı bir yastık fırlattım, o da sinirlenmiş gibi davranarak hızla kaçtı.

Bana doğru yürürken başını salladı. "Küçük Molly Shakespeare, vahşi bir hayvanı dürtmemen gerektiğini bilmiyor musun?"

"Sanırım bu senaryodaki vahşi hayvan sizsiniz?"

Dudaklarını büzdü, annesinin elinin tersiyle açtığı küçük, kızgın yara hassas teninde gururla duruyordu. "Oh, hiçbir fikrin yok... Ben gerçekten vahşiyim."

Üzerimde yükselen Romeo, gevşek bedenimin üzerine uzanmak için hareket etti, karanlık örtüsünü kaybetti ve ışığın içeri girmesine izin verdi.

Elimi nazikçe ensesine koyarak onu dudaklarıma götürdüm ve vücut ısısı beni anında ısıttı. Elini kucaklaşmamızdan kurtaran Romeo uzandı ve arka minderden krem rengi kırkyama yorganı alarak

İkimizin de üzerine örttü, tırnağımla Alabama dövmesinin izini sürerken beni kollarına aldı.

"İyi misin, bebeğim?" Sessizce sordum.

"Olacağım" diye mırıldanmadan önce sert kasları kısa bir an için gerildi. Sen varsın."

Çenemi göğsüne yasladım, koyu renk gözleriyle buluştum ve içinden sızan hüznü fark ettim. "Sen beni seçtin."

Hüzün mutluluğa dönüştü, dudaklarında hoşnut bir gülümseme belirdi. "Ve bunu bir kalp atışında tekrar yapardım."

Kızardım. "Ailen sana hiç iyi davrandı mı?"

Başını salladı ve çenesini eğerek tavana baktı, zor anılarla savaştığından emindim. Uzandım ve elini elime aldım. Bunu bana yaptığında hep işe yarardı. Başını yana çevirdi ve bana doğru kırık bir sırtış fırlattı.

"Hiç mutlu oldun mu?"

Başını sallayarak, "Hayır" diye fısıldadı. "Şimdi öyle misin?"

"Tamamen. Sonunda sevmenin ve sevilmenin ne demek olduğunu anladım. Ama bitecek diye çok korkuyorum. Ailem o kadar kolay pes etmeyecektir."

"Seninle kalıyorum." "Bana yemin eder misin?"

"Yemin ederim. Seni seviyorum. Ben seninim."

Romeo elimi ağzına götürdü ve her parmağını öptü. "Peki şimdi ne olacak? Futbol mu? Büyüklük mü? Dünya hakimiyeti mi?" Omuz silkti. "Sanırım öyle."

"Ne istiyorsun Romeo? Hayatta en çok neyi arzuluyorsun?" "Seni."

"Hayır gerçekten bebeğim, ne istiyorsun? Alman için orada."

İç çekti, bakışlarını indirdi. "Sadece sen, bebeğim. Bana evim gibi geliyorsun." Beline süründüm, başımı boynuna yasladım. "Bana sahipsin. Her şeyim, istediğin kadar."

"Gerçekten mi? Sonsuza kadar benimle misin? Çünkü sahip olduğum tek aileden kendimi kopardım s a y ı l ı r . "

"Romeo, sen benim ailemsin. Sen benim *her şeyimsin*. Sen ve çılgın arkadaşlarım benim var olma sebebimsiniz. Bunu nasıl bilmezsin?"

"Çünkü bunun doğru olduğuna inanamıyorum." "Sen ve ben, Romeo."

Gerilerek sordu, "Ama askere alındığımda ne olacak? Ya ülkenin diğer ucundaki bir üniversiteye gidersen? Ya da Amerika dışında bir yere? Benimle geleceğin hakkında hiç konuşmuyorsun ve ben her zaman bu konuda endişeleniyorum. Şimdi sana sahibim, gitmene izin vermeyi düşünemiyorum."

Dudaklarını öptüm, dilimi küçük aralıktan geçirerek onunkiyile buluşturdum. "Bunu ilerledikçe anlayacağız."

Doğrusu, ben de o kadar ilerisini düşünmemiştim.

Romeo'un kalçaları kalktı, sertliği bacaklarımın arasında baygın bir şekilde çekiliyordu. "Mmm... Tamam, ne olursa olsun işleri yoluna koyacağız."

"*Romeo.*"

"Bu gece benimle burada, ateşin önünde kalacaksın." "Burası da ne böyle?"

"Eski köle evi."

Gözlerim büyüdü. "*Ne???*"

Bir kahkaha attı. "Sakin ol, bebeğim. O zamandan beri yenilendi ya da en azından biraz temizlendi. Evde işler kötüye gittiğinde burada çok kaldım. Ailem hiç uğramazdı. Burası bir bakıma benim gerçek evim sayılır."

Romeo'nun kalçaları daha sert sallandı ve benim karın kaslarım gerildi. "O zaman evet, bu gece kalacağım." Kollarını kanepenin üzerine bastırdım. "Ben yönetebilir miyim? Sadece bu seferlik?"

Başını yavaşça salladı ve Romeo'nun tekrar oyuna dönmesini kontrol etti. "Hayır. Ama iyi denemeydi Shakespeare."

Birdenbire yuvarlandım, Romeo'nun ağırlığı çıplak bedenime baskı yaparak inlememe neden oldu. Kulağımı şakacı bir şekilde ısırıldığında dizlerimin üzerine çöktüm. "Merak etme bebeğim, seninle ilgileneceğim."

Üç ay sonra.

"Cuma günü Oxford'a gidiyoruz ve bir ya da iki hafta kalma seçeneğiniz var. Salı günü sunumumuzu yapacağız ve ardından, eğer onaylanırsa, yayınlanmak üzere göndermeden önce tüm bu eğlenceli şeyleri düzenlememiz, taslak haline getirmemiz ve bitirmemiz gerekiyor!"

"Ben birkaç hafta İngiltere'de olacağım ama senin burada eğitimin var ve..." Suzy'nin buruşuk yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Geri dönmen gereken genç beyefendi arkadaşın var. Duyduğuma göre onun spor şans tılsımı."

Kızardım ve başımı öne eğdim. "Evet, sorun olmazsa muhtemelen sadece bir hafta orada olacağım. Tide birkaç hafta içinde SEC Şampiyonası'na katılacak ve eğer kazanırlarsa, BCS... içinde..."

Sandalyemden fırlayıp çöp sepetine koştum ve içim burkularak kustum. Suzy arkamdan geldi ve yumuşak dairesel hareketlerle sırtımı ovdu. Onun uzattığı mendili alıp ağzımı sildim, arkama döndüm ve elimi başıma bastırdım. "Ah, kendimi kötü hissediyorum."

Suzy endişeyle bana baktı. "Bir şey mi oldu? Son birkaç haftadır keyifsiz görünüyorsun."

"Sanırım öyle. Son birkaç gündür kusuyorum. Midemde bir sorun olmalı ya da yediğim bir şey. Birkaç gün önce yediğim tavuğun tadının tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Muhtemelen o yüzdendir."

"Çok fazla çalışıyorsun, Molly. Kendini tüketiyorsun. Günün geri kalanında uyu ve kendini daha iyi hisset. Tamam mı? Zinde bir şekilde geri dön ve yarın bu lanet olası kağıdın gevşek iplerini bağlayalım."

"Bununla tartışmayacağım. Teşekkür ederim."

Suzy ayağa kalkmama yardım etti ve o anda tekrar midemin bulandığını hissettim, ayaklarımın üzerinde sallanıyordum.

"Arayabileceğim kimse var mı? Oda arkadaşlarınız? Belki genç adamınız?"

Başımı salladım ve destek için masasına yaslandım. "Hayır, ben-" Midemi yine bir bulantı dalgası kapladı ve neredeyse yere atlayıp çöp kutusunu tam zamanında kavradım.

Suzy elini göğsüne götürerek, "Canım benim, Molly," dedi.

Elimi cebime attım, telefonumu aldım ve başımı çöp kutusundan kaldırmadan uzattım. "Cass'i arayabilir misin? Bu binanın yakınında dersleri olduğunu biliyorum. Gelip beni alır."

"Kesinlikle. Senin için endişeleniyorum. Çok solgun görünüyorsun."

Burnumdan abartılı bir nefes aldım ve destek için soğuk duvara yaslanıp gözlerimi kapattım.

Harika.

"Woo, kızım. Susam Sokağı'ndaki Grouch'a benziyorsun." Kapalı gözlerimi araladım. "İyy, sözümü geri alıyorum. Bok gibi görünüyorsun!"

Zorla gülümsedim. "Hey, Cass."

Eğildi, beni kollarının arasına aldı ve ayağa kaldırdı. "Hâlâ hasta hissediyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Dalga dalga gelmeye devam ediyor. Bence geri gelmeden önce eve gidelim."

"Tamamdır kızım. Kamyonum ön tarafta."

Cass önceden aradı ve Lexi ile Ally ben geldiğimde Advil, Alka-Seltzer, Pepto-Bismol ve sıcak ve soğuk havlularla donatılmış olarak odamdaydılar. Çabalarına kıkırdamaktan kendimi alamadım.

Lexi yanıma geldi ve bana sarıldı. "İyi misin, Molly?"

"Sadece bir mide rahatsızlığı, çocuklar. Önemli değil." Yatağıma doğru yürüdüm ve tırmandım, evin tüm konforuyla çevrelenmişken kendimi daha iyi hissediyordum.

Ally, "Roma'nın telefonuna bir mesaj bıraktım," diye bilgi verdi.

"Bunu yapmana gerek yoktu. Zaten tüm gün antrenmanda."

"O zaman işi bitince alır." Serin bir havluya uzanıp alnıma koydu ve üçü de benimle birlikte yatağa yığıldı.

"Peki hangi filmi izleyeceğiz?" Lexi sordu.

Parmaklarımı zonklayan şakağıma bastırıp gözlerimi kapatırken, "Uyumayı planlıyorum," dedim.

"Bize ihtiyacın olursa diye burada kalıyoruz, o yüzden kendimiz için bir tane seçmemiz gerekecek." Cass yatağımın ayak ucundaki sepette duran DVD zulasını karıştırmaya başladı.

"Tamam, teşekkürler çocuklar." Kendimi yastıklara yasladım, derin nefes aldım, mide bulantım azaldı.

Ally y a n ı m d a k i dirseğine yaslandı, İspanyol gözleri endişeliydi.

Kahretsin, bu bakışı

biliyordum. "Şimdi ne olacak?" İnledim.

"Shelly yine saçmalıyor." Öyle olmalı.

"Şimdi ne diyor?"

"Tüm boş zamanlarını Rome'un annesi ve babasıyla geçirdiğini ve Noel'i onlarla geçireceğini... *ve* Rome'la... sensiz."

"Bu saçmalık. Birkaç ay önceki o küçük, berbat müdahalelerinden bu yana hiçbiriyle konuşmadı bile. Noel'i birlikte geçireceğiz, burada, aile draması olmadan. Kaliforniya'daki Ulusal Şampiyona için ayrılmak zorunda kalırsa diye sadece biz."

Ally elini benimkinin üzerine koydu. "Ailem Birmingham'daki evimize gelmek isteyip istemediğini soruyor."

"Gerçekten mi?"

"Mm-hmm. Noel'de aileniz yanınızda olmalı ve Rome'u oğulları gibi seviyorlar ve zaten söylediğim her şeyden sizi tanıdıklarını hissediyorlar. Babam Rome'un ailesini küçümsüyor ve sana Bama'daki her Prens deli olmadığını göstermek istiyorlar."

Şu anda nefes borumda sıkışmış olan yumruyu yuttum. "Buna bayılırız Ally, teşekkür ederim. Gerçek bir aile Noel'i geçirmeyeli çok uzun zaman oldu."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve sevinçle alkışladı. "Harika, hemen haber veririm."

Yorganı geri çektim ve tuvalete gitmek için bacaklarımı yana attım.

"Yine hasta mısın, Molls?" Cass zıplayıp bana yardım etmek için kendini yere bırakarak sordu.

"Mmm? Hayır, aslında harika hissediyorum. Aslında açlıktan ölüyorum, o kadar açım ki lanet olası bir atı bile yiyebilirim!"

Tuvalete girmek için döndüğümde Cass bana bağırdı: "Sizi daha iyi tanımasaydım hamile olduğunuzu söyledim! Bir dakika önce kusuyorsun, sonra acıkıyorsun, kız kardeşim de aynen böyleydi." Cass, Tom Hardy'nin *Warrior*'daki çıplak göğüslü dövüş sahnesinde kurt ıslığı çalarken üçü de kıkırdadı.

Midemin ukuruna sızan yoğun panikle hareketsiz kaldım ve denge için banyo kapısının çerçevesine tutundum.

Hayır. Olamam.

Yavaşça döndüm, ellerim titriyordu ve ağzımı kapatmak için uzandım. Garip davranışımı ilk Lexi fark etti ve yataktan fırladı. İnce kollarını bana doladı ama ben hareket edemiyordum. Korkudan donup kalmıştım.

"Neyin var tatlım? Baygın mı hissediyorsun? Hasta mısın?"

Son dersimi hatırlamaya çalışırken gözlerim karardı. Texas A&M'e karşı oynadığımız maçın gecesiydi. Romeo kutlama seksi yapamadığımız için kızgındı, bu yüzden yaratıcı olmak zorundaydık.

Cass ve Ally yatağın ucuna tünemiş, gözlerini endişeyle bana dikmişlerdi.

"Texas A&M'e karşı oynadığımız maç kaç hafta önceydi?" Sesimi saran panikle sordum.

Bana sanki aklımı tamamen yitirmişim gibi baktılar. "Ne zaman oldu?" Çılgınca bağırdım.

Ally iPhone'unu eline aldı ve takvim uygulamasını açtı. "Beş hafta önce. Beş hafta önceydi," diye atıldı.

Bacaklarım çöktü ve yere yığıldım, inciklerim halıya sürtünüyordu. "Ohmigod!"

Cass, Lexi ve Ally etrafımda toplandılar, ben onların ortasında oturmuş sinir krizi geçirirken gözleri kocaman açılmıştı ve birbirlerine şaşkın bakışlar atıyorlardı.

"Molly, neler oluyor? Neyin var? Bizi korkutuyorsun! Söylediğin anksiyete nöbetlerinden biri mi bu?" Korkudan konuşamıyordum. "Nasıl yardım edebiliriz? Koşup Roma'yı mı getireyim?"

Lexi'ye baktım, göremiyordum ve "Geç kaldım" diye fısıldadım.

Üç arkadaşımın da kaşları çatıldı ve Cass, "Neye geç kaldın hayatım?" diye sordu.

"Hayır, geç kaldım! Reglim gecikti!"

Odayı sessizlik kapladı ve üç kişinin ağzı açık kaldı.

Yerimde duramayarak ayağa fırladım. Hamile olamazdım. Doğum kontrol hâpı kullanıyordum... ki bu da işe yaramayabilirdi... ve son birkaç aydır aralıksız seks yapıyordum... *Kahretsin!*

Adım atmaya başladım. "Bir hafta geciktim, bir hafta geciktim! Nasıl fark etmedim? Günler önce gelmeliydim. Okul, iş derken çok stresliydim.

proje, ve futbol boku! Ben hiç geç kalmam. Saat gibiyimdir! Hiçbir hapa kaçırmadım. Ya...?"

Geçen ay.

Nefes almayı bıraktım. "Geçen ay regl dönemim neredeyse hiç olmadı. Stres yüzünden olduğunu düşünmüştüm ama ya... Ya...?"

Ellerim karnıma düştü ve aptalca bir şekilde çocuklu olsaydım daha büyük olacağını düşünerek derimi bir yandan diğer yana sıyırdım. Ama değildi. Hâlâ dümdüzdü. Ama tabii ki öyle olacaktı. Sadece bir aylık ya da en fazla birkaç aylık olacaktım.

Yerde taştan heykeller gibi duran arkadaşlarıma baktım. "Ya hamileysem?"

Yüksek sesle hıçkırdım ve yatağıma doğru fırladım, kendimi aşağıya bıraktım ve balkon kapımdan mavi gökyüzüne baktım, beynim her şeyi kapatmaya çalıştı, acil durum kilitlemesine geçti - aşırı stres zamanlarında yaptığım hareket. Ama bu sefer kapanmıyordu. Hamileydim, bunu biliyordum. Ailesi olmayan kız anne olacaktı... yirmi yaşında... ailesi ondan nefret eden... ve onun hayatından çıkmasını isteyen... aynı derecede, hatta daha fazla zarar görmüş bir adamla...

Tuzlu gözyaşları leylak rengi yatak çarşafıma döküldü ve yatak odasının kapısının klik sesiyle kapandığını duydum. Lexi ve Cass yanıma oturdular ve her bir elimi kendi ellerine aldılar.

"Ally hamilelik testi almaya gitti. On dakika içinde dönecek," diye yatıştırdı Lexi.

Gebelik testi.

On dakika.

On dakikadan biraz fazla bir süre içinde gerçeği öğrenecektim.

Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım ve Lexi önüme düştü. "Ne olursa olsun bunu atlatacağız Molly, yemin ederim. Yalnız değilsin ve Rome seni her şeyden çok seviyor. Seni sonuna kadar destekleyecektir. Sakın kendini kapatma; seni seven insanlara güven."

Romeo.

Romeo, benden daha fazla aile sorunu olan bir adam. Romeo'nun kaderinde büyük şeyler var. Romeo, şüphesiz bir bebekten mutlu olmayacak.

Bir bebek.

Karnımda bir bebek, savunmasız küçücük bir bebek olabilirdi.

Yine midem bulandı.

Koşarak banyoya girdim, kapıyı kilitledim ve kuru kabarcıklar boş mideme işkence etti. Sancılar dindikten sonra kendimi yerden kaldırıp aynada kendime baktım. Sürekli kasılmalar yüzünden gözlerim kızarmıştı ve berbat görünüyordum.

Başımı arkaya eğdim ve lenslerimi çıkardım, kaplumbağa kabuğu Chanel çerçevelerimi taktım ve saçlarımı dağınık bir şekilde topladım -Romeo öncesi, seks öncesi, olası hamilelik öncesi Molly'ye benziyordum.

Yanaklarım solgun ve asık suratlıydı, dudaklarım şoktan beyazlamıştı. Kendimi toparlayamadan boy aynama doğru sürüklendim, tişörtümü kaldırdım ve sanki durumumun gerçek yüzünü gösteren bir röntgen filmiymiş gibi karnıma baktım. On beş dakika öncesinden hiçbir farkı yoktu.

Soğuk su musluğunu açtım, cildim hissizleşene kadar yüzüme su sıçrattım ve kapıyı açtığımda Ally elinde plastik bir eczane poşetiyle oturuyordu. Elimi uzattım ama beni göğsüne çekerek sıkıca sarıldı. "Her şey yoluna girecek," dedi sakın bir sesle.

Robot gibi çantayı aldım ve banyoya geri dönüp kapıyı kilitledim. Testi yapmak için kendime gelmem yirmi dakikamı aldı ve rahatsız edici beyaz çubuğu makyaj masasının üzerine bırakarak kararımı beklemek üzere odama geri döndüm.

Cass'in telefonundaki zamanlayıcı çaldı ve her zil sesinde kalbim göğsümde daha yüksek sesle çarptı. Destekleyici eller beni tuttu ve dördümüz de makyaj masasına ve bu kadar gerginliğin kaynağı olan küçük beyaz çubuğa baktık.

Beş dakika sonra Cass boğazını temizledi. "Bakmamı ister misin? Artık burada oturup bu lanet şeye bakamam."

Gözlerimi kapattım. *Beşte içeri, beşte dışarı*. Teslim olmuş bir iç çekişle başımı salladım ve Cass'in sopayı almasını izledim. Sırtı bana dönüktü; hiçbir belirti yoktu, omuzları kamburlaşmıyor, şok olmuş gibi solumuyor ya da rahatlamış gibi iç çekmiyordu.

Döndüğünde yüzü bomboştu. Göz teması kurdu ama sonuç alamadı. Yavaşça önümde çömeldi, elimi tuttu ve fısıldadı, "Hamilesin hayatım. Bu pozitif."

Zaman durdu, dünya dönmeyi bıraktı ve kalbim atmayı kesti.

Ne yapacağımı bilemeden titrek bacaklarımın üzerinde durdum. İçinizde büyüyen küçük bir insan olduğunu fark ettiğinizde ne yaparsınız? On yıl erken gelen bir bebek mi? Tamamen plansız bir şekilde?

Çok uzağa gidemedim. Koyun postundan halımın yanından geçerken bacaklarım tutmadı ve endişe kapıları açıldı. Ezici dalgalar arasında nefes alamıyordum. Üç çift rahatlatıcı kol beni kucakladı ve sakinleştirici sözler fısıldayarak beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Ne yapacağım ben?" Birinin saçlarına sarılıp ağladım.

Ally başımı okşadı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bilmiyorum tatlım."

Başımı kaldırdım. "Ondan kurtulmam gerekecek ve bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Romeo ailesinden uzaklaşmak için futbol oynamak zorunda. Benim profesör olmaya odaklanmam gerekiyor. *Hem* bunu yapıp *hem de* anne olamam." Omurgamdan aşağı saf bir korku aktı.

"Bir anne. Ben anne olamam. Hiç annem olmadı. Daha ne olduğunu bile bilmezken nasıl anne olabilirim ki? Kimse bana nasıl olacağını göstermedi!"

Cass beni susturdu. "Molly, sakın ol. Çok sinirleniyorsun. Bu senin için iyi değil ve kesinlikle hiçbir şey elde edemeyeceksin."

Göğsümden yüksek sesli çığlıklar koptu ve yere yığılıp başımı Cass'in kucağına koydum ve tam o sırada dışarıdaki hışırtıyı ve balkona inen ayak seslerini duydum.

"Mol? *Mol!* Onun nesi var?"

Romeo.

Biri ayağa kalktı. "Rome, sakın ol, tamam mı?" Ally'ydi.

"Hayır! Onun nesi var? *Mol?*" Romeo'nun sesi acıldı. "Hasta mı? Neden bana cevap vermiyor? Mesajını aldım ve hemen geldim."

"Hayır. O... şey..."

"Shelly miydi? O kaltak-" "Shelly de değil."

"O zaman sorun ne...? Al, Tanrı aşkına, çekil yolumdan!"

Cass ve Lexi dağıldılar. Romeo beni güçlü kollarıyla kaldırıp yatağa taşıdı, yere yatırdı ve göğsüne bastırarak korudu.

Romeo'nun burnu saçlarımın arasına girdi ve yanağımı kavrayarak beni ona bakmaya zorladı. Gözlerimdeki yaşları sildim ve yüzünün güzel bir şekilde çelişkili olduğunu fark ettim - endişeli, üzgün, destekleyici.

Öne eğildi ve iki damla gözyaşını öpüp uzaklaştırdı. "Bebeğim, sorun ne?"

Konuşamadığım için sadece baktım ve tepkisini tahmin etmeye çalıştım.

Başını aniden yatağın altına doğru çevirdi ve "Biri bana ne haltlar döndüğünü söyleyebilir mi?" diye bağırdı.

"Rome, Molly'nin sana söylemesi gereken bir şey var. Biz gidelim, size biraz zaman verelim," dedi Ally sakince.

Arkadaşlarının her biri yanına geldi ve odadan çıkmadan önce beni yanağımdan öptü. Ayağa kalktım, göğsüm erimemin artçı şoklarından dolayı düzensiz bir şekilde sarsılıyordu.

Kapı kapandığında Romeo beni üzerine çekti ve gözlerime baktı. "Bebeğim, lütfen. Bana sorunun ne olduğunu söyle. Beni çok korkutuyorsun."

Öne doğru eğildim ve onu şefkatle öptüm. "Seni seviyorum Romeo."

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi ve elimle çizgili alnındaki karışıklığı düzelttim.

"Mol-"

"Birkaç gündür kendimi kötü hissediyorum," diye itiraf ettim ve söyleyeceklerini yarıda kestim.

Gözleri kısıldı. "Neden bana söylemedin?" "Nedenini bugün öğrendim."

"Peki... sorun ne?" diye zorladı, sabrı azalıyordu. "Ben... Ben..."

İnledi ve beni daha yakına çekti. "*Tanrım!* Nesin sen, Mol mü?"

"Hamileyim," dedim, zar zor duyulacak kadar yüksek sesle.

Hareketsiz kaldı, bronz teninden renk akıyordu, parmakları tenime batıyordu. "Hamile misin?" Üstümde olacak şekilde beni döndürdü ve daha ısrarlı bir şekilde tekrar sordu. "Hamile misin?"

Gözlerim yaşardı ama onları tutmaya odaklandım. "Evet, hamileyim Romeo. Senin bebeğine hamileyim."

Geri çekildi, sırtını baldırlarına dayadı ve gözlerini sımsıkı kapatarak ellerini saçlarında gezdirdi. Ne hissettiğini anlamaya çalışarak onu bir şahin gibi izledim.

Dakikalar süren boğucu sessizlikten sonra, bunun iyi bir şey olmadığını düşündüm.

"Doktora görünmek için randevu alacağım. Hemen kurtulacağım."

Koyu renk gözleri açıldı, çikolata bakışlarında hayal kırıklığı vardı. "Bebeğimizi öldürecek misin?"

Öfke beni sıkıca kucakladı. "Şimdi bana büyüklük taslama! Ahlaki saçmalıklar duymak istemiyorum! Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum."

ikimiz için de. Ne yapmam gerekiyorsa onunla başa çıkacağım. Eğer bu kürtaj yaptırmak anlamına geliyorsa, o zaman olması gereken budur - bunu yapmak *istediğim* anlamına gelmez!"

Panik gözlerinde kabardı. "O zaman yapma bebeğim, lütfen. Ondan kurtulmak istediğin şey bu olamaz mı?"

"Ne istediğimi bilmiyorum!"

Romeo öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde ileri geri gezdirdi, elleri yüzümün kenarlarını hafifçe tutuyordu. "Ben de öyle."

"Ama... sen..."

"Tanrım, şok oldum! *Hâlâ* şoktayım ama oradaki bizim bebeğimiz. Bunu birlikte başardık." Bakışlarımı hiç ayırmadan bacaklarımdan aşağı indi, beyaz tişörtümü yukarı kaldırdı, kot pantolonumun belini açtı ve karnımı kelebek okşamalarıyla öptü. "Ve hiçbir yere gitmiyor. Bana söz ver. Bu konuda gerçekten güçlü hislerim var, Mol. Tanrı vergisi meleğimizi yok etme."

Gözyaşları bir kez daha şelale gibi aktı.

"Bu konuda söz hakkım olduğuna dair bana söz ver. Lütfen kürtaj yaptıрма." Başımı öne eğdim, duygularım karmakarışık.

"Söz veriyorum."

Vücuduma geri süründü ve ağzını ağzıma bastırdı. Kollarımı boynuna doladım ve saniyeler içinde beni kot pantolonumdan ve külotumdan kurtardı. Rome aşağı uzandı ve kotunun fermuarını açarak yavaşça içime kayd, yumuşak ağzını benimkine dayamaya devam etti.

"Romeo..." Çaresizce omuzlarına yapışarak fısıldadım. "Seni seviyorum, Mol."

Benimle dikkatlice sevişirken ağladım, bana bu işte birlikte olduğumuzu sözsüz olarak gösterdi. Rome'un hareketleri hızlandı ve karşılıklı olarak serbest kalana kadar ona daha sıkı sarıldım.

Sırtının bıçaklarını yavaşça çizdim. "Bu benimle yaptığın en yumuşak sevişme. Çok farklı hissettirdi." Alnımı onunkine bastırdım. "Bayıldım."

Romeo'nun eli karnımı okşadı. "Artık değerli bir yük taşıyorsun bebeğim. Sana karşı daha dikkatli olmalıyım... *ikinize* karşı da."

Başını boynumun kıvrımına soktu ve sadece birbirimize sarıldık.

Romeo göğsünü dikleştirdi ve gülümseyerek yanağımı öptü. "Bu gözlükler ve saçlarınla benim eski Mol'uma benziyorsun. Aylar önce baktığım kız, elleri ve dizleri üzerinde, o lanet olası ateşli aksanıyla küfür ediyordu."

Beşeri bilimler blogunda, neon turuncu ayakkabılar giyiyordu ve bir gün benim olacağından hiç şüphem yoktu." Topuzumu karıştırdı ve bana tamamen hayran bir ifadeyle baktı.

"Bir gün," diyerek kalçasındaki dövmeyi okşadım ve gözleri karşılık olarak parladı.

"Hep bir gün bir ailem olup olmayacağını, biriyle... *kendimle*, bir çocuk sahibi olacak kadar mutlu olup olamayacağımı merak ederdim."

Onun acısıyla içim burkuldu ve durumumuzun büyüklüğünü düşünerek panikle nefes aldım. "Romeo, anne olabileceğimi sanmıyorum. Bizim normal ailelerimiz olmadı. Normal bir ailede nasıl *olunacağı* hakkında hiçbir fikrimiz yok! Nasıl bir çocuk yetiştirebiliriz ki? Daha çok genciz.

-"Bir bebeğe verecek neyimiz var?"

İç çekti. "Hiç sahip olmadığımız bir şey." Kıpırdandı ve beni yüzüne doğru çekti. "Beni dinle. Birlikte başarabiliriz. Birlikte her şeyi yapabiliriz. İyi ebeveynler olabiliriz."

"Ama senin futbolun..."

"Ne olmuş yani? Nisan ayında askere alınacağım ve sen de benimle, oğlumuzla ya da kızımızla geleceksin. Hâlâ doktoranı yapabilir ve hayallerine ulaşabilirsin. Her şeye sahip olabiliriz. Sadece lütfen... çocuğumuzu, ilk çocuğumuzu yok etme."

"Roma-" diye inledim.

Ağzımın üzerindeki bir parmak beni susturdu. "Yok edilebilirdim ama öz annem bunu yapmadı. Beni doğurdu. Buradayım çünkü beni seçti, aslında beni istememiş olsa bile. Evet, ailem bana çok kötü davrandı ama ben bunu atlattım ve bu beni sana getirdi, benim akıllı İngiliz kızıma, beni kurtaran kıza. Bana nasıl sevileceğini gösteren kız."

Elimi yüzünde gezdirdim. "Ailen bunu seni tuzağa düşürmek için bilerek yaptığımı düşünecek."

Dudakları gerildi ve ifadesi sertleşti. "Ne düşünecekleri umurumda bile değil. Aslında, onlara söylemeye hiç niyetim yok. O gece evlerinden ayrılırken ciddiydim. Onlarla işim bitti. Artık benim hayatım sensin; sen benim her şeyimsin. Sen ve bebeğimiz."

Korku, şok ve muazzam sevgi gözyaşlarım kuruyana kadar erkek arkadaşına sarıldım. Romeo yuvarlanıp gittiğinde üzerimizdeki kıyafetleri tamamen çıkardı, beni yorganın altına yatırdı ve kolunu karnıma dolayarak tatlı sevgi sözcükleri fısıldadı ve bebeğimizin yuvasını okşadı.

"Gergin misin?" Saçlarımı parmağıma dolarken sordum. Romeo tırnaklarını yermiş gibi yaptı ve sonra sırtarak dizimi sıktı.

"Daha çok gerginlik ve heyecanın bir karışımı gibi." Omuzlarıma sıkıca doladığı koluyla beni kendine daha da yaklaştırdı. "Yakında bebeğimizi göreceğiz," diye fısıldadı heyecanla.

Roma elimi sıkıca kavradı. Belli ettiğinden daha endişeli olduğunu biliyordum ama sırf benim kolaylıkla kaçabilmem için rahat bir tavır takınıyordu.

Son birkaç gün... gerçeküstü olmaktan başka bir şey değildi. Hamile olduğumuz gerçeğini kabullenmemiz birkaç günümüzü aldı.

Hamileydik.

Romeo bunu her zaman bu şekilde söylememi sağlamıştı. Bana her fırsatta yüzde yüz işin içinde olduğunu ve bunun bir takım çalışması olduğunu hatırlattı.

Arkadaşlarım, bebek kaynaklı büyük bir sinir krizi geçirmeyeceğimi kabul ettikten sonra, anlaşılır bir şekilde biraz endişeli olmasalar da, ikimiz için de heyecanlandılar ve haberi kendilerine saklayacaklarına söz verdiler. Ayrıca Profesör Ross'u da bilgilendirdim, kendisi şok oldu diyelim

-Aslında bu biraz hafif kaçıyordu ama bana destek oluyordu ve bebek doğduktan sonra akademik çalışmalarına devam edebilmem için bir yol bulmama yardımcı olmaya çalışıyordu. Bunun dışında, ilk üç aylık dönem bitene ve ben daha fazla saklayamayana kadar başka kimse bilmeyecekti.

Hayat birdenbire çılgınca bir hal almıştı ama hamile olmak ilk başta düşündüğüm kadar korkutucu değildi.

Kadın doğum uzmanından randevu almıştım ve annemin hamileliğinde yaşadığı ve sonunda ölümüyle sonuçlanan komplikasyonlar nedeniyle, kapsamlı bir kontrol için hemen gelmem söylendi. Romeo

Sadece en iyi doktorun parasını ödeyerek vakıf fonuna para yatırdı, bu yüzden çoğu ölümlünün aksine, muhtemelen bebeğimizi normalden çok daha erken görecektik.

Romeo ve ben steril bekleme odasında oturuyorduk, etrafımız her yaştan hamile kadınlarla ve ayaklarımızın etrafında sürünen hiper, çılgık atan çocuklarla çevriliydi - bu ikimizi de korkutmaya yetti ve diğer ebeveynlerin yüzlerindeki eğlenen bakışlardan korktuğumuz belliydi.

İsmimi duyduğumda, yeni yürümeye başlayan bir çocuğa bakıp nefesinin altında "Yüce İsa" diye fısıldayan Romeo'ya kıkırdamanın tam ortasıydım.

"Molly Shakespeare?" Genç, tombul bir hemşire odaya seslendi.

Elimi kaldırdım. "Evet, buradayım."

Nazikçe gülümsedi. "Beni bu taraftan takip edin lütfen, doktor şimdi sizi görecektir."

Nefes aldım, Roma'ya baktım ve yüzümü buruşturdum. Güldü ve bacağıma okşadı. "Hadi Shakespeare. Korkacak bir şey yok."

"Evet doğru, beş saniye önce o çocuğun yüksek desibeldeki sızlanmalarından kurtulmak için kendini pencereden atmaya hazır olduğunu düşünmüştüm."

"Israrıyla beni şaşkına çevirdi. Ama benim olsaydı böyle olmazdı. Kolay olacak."

Kulağına kıs kıs güldüm. "Buna inanıyorsan hayal görüyorsun, ama en azından doğumda kolay bir zaman geçireceksin. Bozuk para büyüklüğündeki bir boşluktan karpuz büyüklüğünde bir şeyi dışarı itmek zorunda kalacak olan sen değilsin."

Elini kalbinin üzerine koyarak, "Yapabilsem senin için yapardım bebeğim," dedi. "Ha! Elbette yaparsın."

Romeo gizlice kıkırmı sıkarak, "İçeri gir anne adayı ve oyalanmayı bırak," diye emretti.

Romeo elimi tuttu ve hemşireyi tipik bir tıbbi odaya kadar takip ettik - masa, hasta yatağı, misafir plastik sandalyeleri.

Hemşire bana mavi bir önlük uzattı. "Bunu giy hayatım, doktor hemen gelecek."

Odadan çıktı ve ben de perdelerle kapatılmış soyunma alanına doğru yürüdüm. Romeo da ayağa kalktı. Elim göğsüne koydum. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Ellerini sırtıma koyarak beni ileri doğru itmeye başladı. "Seninle geliyorum."

Ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Oraya geri dön! Ne kadar utanç verici!

Bir şeyler döndüğünü düşünecekler!"

Roma'nın gür ağzı kulağıma gitti ve ellerini belimde gezdirdi, boğazımdan hevesli bir iç çekiş çıkaracak kadar baştan çıkarıcıydı. "İçeri gir Shakespeare, bana cevap vermeyi kes ve seni soymama izin ver."

Gözlerim istemsizce kapandı, onun bu tavrı beni her zamankinden daha fazla tahrik etti. Yine de hamileliğin üzerimde böyle bir etkisi varmış gibi görünüyordu. Son bir hafta içinde hatırlayabildiğimden çok daha fazla şekilde ona sahip olmuşum.

Romeo perdeyi çekti ve gözlerinde şehvetle beni ceketimden ve kot pantolonumdan soymaya başladı.

Onun önünde çırılçıplak kaldığımda, ayağa kalkıp elbisemi düzeltmememe yardım etmeden önce dudaklarıma, boynuma ve son olarak da karnıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Önümüzdeki birkaç ay boyunca zorba bir kabus olacaksın, değil mi?" Parmak ucumla dudaklarında gezinirken alay ettim.

Omuz silkti ve parmağını ağzına götürüp emdi. "Sadece seninle ve bebekle ilgili her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

Onu iffetli bir şekilde öptüm ve perdeyi arkaya kaydurdum, orta yaşlı doktorun oturduğunu ve eğlenen bir sırıtışla bizi beklediğini gördüm. Ben kızarıırken en azından iyi kalpli doktor neşesini gizlemeye çalıştı.

Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Sen Molly olmalısın. Ben Dr. Adams."

"Memnun oldum Doktor Adams. Bu benim erkek arkadaşım, Romeo."

Romeo elini uzattı ve doktorun yüzü aydınlandı. "Tanıştığımıza memnun oldum Bullet. Ben büyük bir taraftarım, sezonluk bilet sahibiyim." Doktor tekrar bana baktı. "Ve yüzünüzü tanıdım, Bayan Shakespeare. Bullet'ın bizi yeniden şampiyonluğa taşımasına yardımcı olacak şans tılsımı."

Tabii ki futbol. Ne de olsa Alabama'daydık.

Romeo beni kollarıyla sardı. "Kesinlikle öyle. Teşekkür ederim, efendim."

"Seçmelerden haber var mı? Seattle Seahawks bu sezon ölüyor. Oyun kurucuları sakatlık nedeniyle erken emekli olmak zorunda kaldı ve siz de ilk draft için kesin kazanıyorsunuz."

Romeo yan gözle bana baktı, yüzünde belirgin bir endişe vardı ve ayaklarının üzerinde kıpırdandı. "Ben de sizin kadar biliyorum efendim ama koçlarımdan duyduğuma göre Seattle benim için büyük bir olasılık."

Kaşlarımı çattım. Seattle bir olasılık mıydı? Bana bundan hiç bahsetmemişti. "Lütfen oturun." Doktor Adams onu takip etmemi işaret ederek beni iç düşüncelerimden kopardı. Yatağa uzandım ve Romeo yanıma oturdu.

sandalyede, uzattığım elimi kavradı.

Doktor dosyasını inceledi. "Demek hamilesiniz?" Mavi gözlerinde bir anlık şaşkınlığı görebiliyordum. Evet, Romeo "Bullet" Prince bir kızı hamile bırakmıştı. Ne kadar klişe.

"Evet. Geçen hafta bir test yaptım ve pozitif çıktı. Aslında dört tane aldım, hepsi de farklı markalardı ve hepsi de bana iyi olduğumu söylüyordu."

Doktor Adams kaşlarını kaldırdı ve İngilizliğime gülümsedi. Romeo onunla birlikte gülmemek için dudaklarını büzdü.

"Tamam, bugün birkaç test yapacağız ve ne kadar ilerlediğinizi görmek için ultrasona gireceğiz. Sence bir ay civarında olabilir mi?"

"Eğer hesaplamalarım doğruysa, evet. Ama geçen ay çok hafif bir dönem geçirdim, o yüzden çok emin değilim."

"Hamileliğin başında lekelenme kanaması normaldir, bu nedenle daha ileride olabilirsiniz. Hadi başlayalım, olur mu?"

Hemşire kanımı aldı, hayati değerlerimi, kilomu vs. kontrol etti.... ve sonunda ultrason için hazırдық.

Önlüğümü kaldırdım ve doktor bir makineden korkutucu görünümlü bir çubuk çıkardı. "Bu biraz rahatsız edici olabilir ama ne kadar ilerlemiş olduğunuz hakkında daha iyi bir fikir edinmemize yardımcı olacak. Hâlâ erken evrede olduğunuz için size transvajinal ultrason yapmamız gerekiyor."

Romeo'ya baktım ve yüzümü buruşturdum. Bana destekleyici bir şekilde başını salladı ve ben de onun beklentiyle neredeyse koltuğunun ucuna yapışmış halini izleyerek eridim. Elini sıktım ve o da küçük, endişeli bir gülümsemeyle benimkini öptü.

"Tamam, siz ikiniz, hadi bebeğinizle tanışalım."

Doktor Adams plastik çubuğu yerleştirdi ve ben rahatsız edici bir hisle irkildim. Yanı başımızdaki ekranda grenli bir görüntü belirlediği anda bu his çabucak unutuldu. İlk başta sadece bulanık, sisli bir fırtınaydı, ta ki cihazı manevra ettirene ve biz onu duyana kadar - küçük bir kalbin ilahi ritmini. Monitörde bir şey titredi ve işte oradaydı, bebeğimiz, rahminde sımsıkı yuvalanmıştı, yaklaşık bir barbunya büyüklüğündeydi.

Bebeğimin minik kalp atışlarının her melodik tınısıyla korkularım dağıldı ve Romeo gözünden tek bir damla yaş yavaşça süzülürken dudaklarını sıkıca kavradı. Başparmağımı kaldırdım ve okşayarak uzaklaştırdım, bu çocuğu ne kadar istediğini... bizi ne kadar istediğini sevdim.

O anda ben bir anne oldum ve Romeo'nun güzel yüzündeki huşu dolu bakışla o da bir baba oldu.

Doktor Adams makineyi kurcaladı ve gülümsedi. "Her şey harika görünüyor ve ölçümlere göre siz... yaklaşık... *ah...* yaklaşık sekiz haftalısınız."

Sekiz hafta.

Doktor Adams bir düğmeye bastı ve yazıcıdan bir resim çıktı ve bana küçük meleşimizin, Romeo'nun küçük oğlumuz ya da kızımız diye hitap etmeye başladığı kişinin görüntüsünü içeren kare film parçasını uzattı.

Gözlerimi diktim; küçük, siyah-beyaz resme bakmaktan kendimi alamıyordum. Romeo üzerime eğildi ve tek kelime etmeden başımı öptü, boğazı duygularla tıkanmıştı.

"Şimdi giyinebilirsin Molly, konuştuğumuz herhangi bir sorunla karşılaşmazsan yaklaşık iki ay sonra seni tekrar göreceğiz ve o zaman hemen geri gelmen gerekecek."

"O zaman cinsiyetini öğrenebilir miyiz?" Çabucak sordum.

"Umarım." Doktor Adams ayağa kalktı ve Romeo'nun sırtına vurarak bir kez daha elimizi sıktı. "*Tebrikler* evlat, Georgia'daki SEC Şampiyonasında görüşürüz ve *Roll Tide!*"

Romeo onun kolunu erkeksi bir şekilde kavradı. "*Roll Tide.*" Ve doktor bu sözlerle odadan çıktı.

Az önce olanların önemi kavrandıkça aramızda bir sessizlik oluştu.

Romeo'ya resmi uzattım ve bacaklarımı yataktan kaldırdım. Romeo bana doğru uzandı, inmeme yardım etti ve beni sıkıca göğsüne bastırdı.

"Romeo ne-"

"Teşekkür ederim, Mol. Sadece... *teşekkür ederim...*"

"Lanet olsun, Angel. Bu beni çok korkuttu! Sonunda geldiğinde bu kadar zorlanmasan iyi edersin," dedim karnımı sevgiyle ovuştururken.

Hamilelikle ilgili her şeyi okuyarak proaktif olmaya karar vermiştim ve bu küçük fikir geri tepti.

Büyük ölçüde geri tepti.

Kesinlikle forseps ve doğum sonrası hakkında kabuslar görecektim.

What To Expect When You're Expecting kitabımı bulaşıcı bir et yeme hastalığı barındırıyormuş gibi masamın üzerine fırlattım ve balkona çıktım, parmaklıklara yaslandım, çimenlerin güzel yeşiline ve masmavi kış gökyüzüne hayranlıkla baktım.

Profesör Ross'un akademik dergisi için araştırmamı tamamladığımdan ve bu son dönem için son felsefe ödevleri notlandırıldığından beri işler sakinleşmişti.

Romeo ile gerçekten zaman geçirmiştim ve mükemmelden başka bir şey değildi.

Son zamanlarda pek çok şey olmuştu. Romeo neredeyse benim odama taşınmıştı, hâlâ benim kişisel Romeo Montague'm gibi balkonuma tırmanıyor ve kız öğrenci yurdundaki kızların kıskançlıktan yeşile dönmesine neden oluyordu. Crimson Tide futbol takımı LSU'ya karşı oynadığı son maçı kazanarak SEC Klasman Şampiyonu olmuştu ve BCS Ulusal Şampiyonasının en büyük favorisiydiler. Ve daha da şaşırtıcı olanı, hayatımın aşkı Romeo Prince kısa süre önce ülkenin bir numaralı oyun kurucusu seçilmişti. Onunla inanılmaz derecede gurur duyuyordum, her ne kadar bunu ona söylediğimde hala yüzünü buruştursa da.

Ve artık anne olmakla barışmıştım. Anne olacaktım.

İnanılmaz bir gülümsemeyle başımı sallıyordum ki Ally nefes nefese ve kahverengi gözleri çıldırmış bir halde yatak odamın kapısından içeri daldı.

"Molly, Rome az önce antrenmanda kavga etti. Chris Porter'ı resmen öldürdü."

"Chris Porter da kim?"

"Tide için geniş bir alıcı ve Shelly'nin yeni seks arkadaşı."

Kahverengi botlarımı giydim ve mont standından siyah kışlık ceketimi kaptım. "Nerede o?"

Ally neredeyse kapımda hoplayıp zıplıyordu, gitmek için can atıyordu. "Kendini kaybetti ve spor salonunu dağıtıyor. Gidip onu görmelisin. Onu sakinleştirebilecek tek kişi sensin."

Kapıdan koşarak çıktım ve ana merdivenlerden aşağı indim.

"Ne oldu? Bu kadar delirmesine ne sebep oldu?" Kapıdan içeri girip Alabama kışının keskin ve serin esintisine karışırken telaşla sordum.

Ellerini havaya kaldırdı. "Hiçbir fikrim yok. Cass seni almam için beni aradı.

Telefonunuz doğrudan telesekretere düşüyordu."

"Okumaya konsantre olabilmek için kapattım."

Spor salonuna doğru koşmaya başlamıştım ki Ally kolumdan tutup beni kırmızı Mustang'ine doğru çekti. "Ben sürerim. Daha hızlı olur."

Atladık ve onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu merak ederek endişeyle tırnaklarımı yedim. Son zamanlarda daha iyiydi, daha az sinirli, daha az agresifti.

Yüzüm kızardı.

"Birinin bebek hakkında bir şey söylediğini mi düşünüyorsun? Bir şekilde dışarı çıkmış olabilir mi?"

Yoldan çekilirken Ally'nin gözleri düşünceli bir şekilde kırıştı. "Hayır, kim söyleyebilir ki? Bilen biri kimseye bir şey söylemez. Cass, Jimmy-Don'a bile söylemedi."

İçimi çektim ve şakaklarımı ovuşturdum. "Biliyorum. Cass ve Lexi nerede?" "Spor salonundalar. Cass, Jimmy-Don'la yemek için buluşacaktı.

Roma psikopata bağladı. Lexi de yanındaydı. Görünüşe göre Austin ve Jimmy-Don onu sakinleştirmeye çalışmış ama o da onlara saldırmış. Koç binayı çoktan terk etmişti, bu yüzden kapıyı kilitlediler ve her şeyi dışarı çıkarması için onu bıraktılar. Eğer arkadaşlarının da peşine düştüyse kafayı yemiş demektir!"

Gösterge panelindeki saatin yavaşça ilerleyişini izledim, spor salonuna giden yolda hızla ilerlerken her saniye sonsuzluk gibi geliyordu. Vardığımızda,

Dışarıda bir kalabalık toplanmıştı ve ben arabadan atlayıp Jimmy-Don, Lexi ve Cass'in yanına koşarken tüm gözler üzerime çevrilmişti.

"Tanrı'ya şükür buradasın!" Jimmy-Don ağladı, her zamanki gülen yüzü paniğe kapılmıştı.

Cass'in kollarını tuttum. "Nerede o? Ne oldu?"

Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Biliyorsam ne olayım, kızım. Austin, koçun Roma'ya özel olarak bir şey söylediğini ve onun da bağırıp çağırmaya başladığını, çıldırdığını ve Chris Porter ona bir konuda aptalca bir şaka yapınca kendini kaybedip ona vurmaya başladığını söyledi. Takım onu temizlemek için Porter'ı götürdü; berbat bir haldeydi."

Midemi tuttum, bulantıya karşı savaştım. "Jimmy-Don, spor salonu nerede?"

Elimi tutarak, ben yanlarından geçerken fısıldaşan ve bana bakan öğrencilerden oluşan kalabalığın arasından beni geçirdi.

Çift kapılı girişten geçtik ve koridorda koşturarak Austin'i iyice mürekkeplenmiş kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapalı bir kapıya yaslanmış halde bulduk.

Ayak seslerimizi duyunca başını arkaya eğdi ve rahatlayarak iç çekti. "Sağ ol Molly."

"İçeride mi?" Kapıyı işaret ettim.

Austin başını salladı. "İyi bir yerde değil, Molls. Dikkatli ol."

Güven vermek için koluna dokundum ve kapıyı açtığımda tam bir katliamla karşılaştım. Paspaslar, futbol topları ve ağırlıklar yere saçılmış, yüksek teknoloji ürünü egzersiz aletleri enkaz yığına dönmüştü. Romeo spor salonunu darmadağın etmişti ve terden sıırıslık olmuştuk, gömleksiz, siyah spor şortu giymiş, başı ellerinin arasında bir banka çökmüş oturuyordu.

Kapı tıkırdayarak kapandı ve sesle birlikte kafasını kaldırıp bana doğru baktı. Benim olduğumu görünce duvara yaslandı, uzun bir inilti çıkardı, kollarını başının arkasına dayadı ve tavana baktı.

Çekinerek yanına gittim.

Ben sadece birkaç adım uzaktayken hırladı. "Bil bakalım Georgia'daki maçtan döndükten iki gün sonra SEC'in şampiyonluk yemeğine kim ev sahipliği yapacak?"

Karnım zonkladı. "Oh hayır, bebeğim-"

"Bu lanet bir şaka! Hayatım boyunca futbolu hiç umursamadılar ve şimdi birdenbire yılın en büyük yemeğine ev sahipliği yapmaya gönüllü oldular... çiftlikte! Bizi oraya götürmek için bir tuzak bu, Mol!"

Ellerimi uzattım ve sanki bana dokunmaktan korkuyormuş gibi banktan geriye doğru çekildi, kucağımdan uzaklaştı. Bu beni bir bıçak gibi kesti.

Parmak eklemlerindeki kanı, patlamış dudağını ve sararmış sol gözünü fark ettim. "Romeo, sakinleşmen gerek! Üniversitenin yarısı dışarıda, bir takım arkadaşını eşek sudan gelinceye kadar dövdün-"

"Bunu hak etti. Senin hakkında saçmalamaya başladı... *bana!* O aptal ağzını açtığı anda ölmek istiyordu!"

"Benim hakkımda ne söylediği umurumda değil. Şu haline bak! Delirmiş gibi davranıyorsun!"

Kara bir kahkaha atarak benimle alay etti. "Bütün bunları ailem ayarladı. Geçen sefer bize nasıl saldırdıklarını hatırlıyor musun? Bu sadece daha ayrıntılı bir tuzak. Asla gönüllü olarak geri dönmeyeceğimi biliyorlardı. Koç bunu kabul etti. Valiyi, belediye başkanını ve hevesle kabul eden bir milyon destekçiyi davet ettiler bile. Üniversitenin reddedemeyeceğinden emin oldular! *Siktir!*" Odanın öbür ucuna uçan bir jimnastik topuna tekme atarak gürültüyle koşu bandına çarptı.

Yıkıcı yolunun dışında, bankta oturmak için hareket ettim ve odanın içinde öfkeyle volta atmasını izledim.

"Gitmiyoruz. Bu halinle onlara gitmene imkan yok."

İçimi çektim ve burnumun kenarını ovuşturdum. "Gitmelisin Romeo. İkimiz de sezonun MVP'si olacağını biliyoruz. Tide muhtemelen BCS Şampiyonasına gidecek ve bu yemek takımını buna hazırlamak için. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, ben evde kalırım."

"Hayır!" diye bağırdı. "Hayatta olmaz! Neden benimle orada olmuyorsun? Üniversitenin mekanı değiştirmesi gerek, ailemi sikeyim. Onları tanıyorum Mol. Bir şeyler dönüyor, bunu biliyorum ve ailemi mahvetmelerine izin vermeyeceğim, akıl oyunlarından bıktım."

Yüz ifadesi öfkeden incinmeye dönüşürken bana doğru hışımla yürüdü, dizlerinin üzerine çöktü ve başını kucağıma koydu, kolları belime bir kayış gibi dolandı. "Küçük meleşimizin orada olduğunu öğrenirlerse kim bilir neler yaparlar. İkinizi de kaybedemem."

Krem rengi, dökümlü üstümün üzerinden hafif yuvarlak karnıma bir öpücük kondurdu. Ellerimle başına masaj yaptım.

"Romeo, neden böyle davrandığını anlıyorum ama bu bir parti ve etrafında yüzlerce insan var. Bu kadar aleni bir şey yapmazlar. Utanç duymak istemezler. Bütün gece senin yanında kalacağım.

Bana ulaşma şansları olmayacak. Beni koruyacaksın; koruyacağını biliyorum."

Şimdi biraz daha sakinleşmiş olan yüzünü gösterirken cebimden eski pembe güllü mendilimi çıkardım ve kaşına sürerek küçük bir kan damlasını durdurdum.

Romeo bileğimi yakaladı ve nabzıma bir öpücük kondurdu. "Sana ya da küçük meleşimize zarar verirlerse kendimle yaşayamam bebeğim."

Yanaklarını avuçladım, parmaklarım kulaklarının etrafında yayıldı. "Hiçbir şey olmayacak."

Güzel kakao gözlerini su buğulandırdı. "Neden her zaman müdahale etmek zorundalar? Çok iyi gidiyoruz. Sen sağlıklısın, bebeğimiz güçleniyor ve Tide SEC Batı Bölümü'nün açık ara galibi ve Ulusal Şampiyona'ya gidiyor. Sonra yine entrikalarıyla gelip hayatımı mahvediyorlar. Size söylüyorum, her şey hileli. Bir şeyler planlıyorlar. Büyük bir şey."

"Onlar güçlü insanlar, Romeo. Parti yerinden kıpırdamayacak. Gidip birleşik bir cephe oluşturmalıyız. Takımının lideri olmalısın." Başıyla onayladı ve gözlerini kaçırdı.

"Kendini gerçekten kaybetmişsin."

Dudağındaki bir damla kanı yaladı. "Koç ailemle olan durumumuzu biliyor ve beni uyarmaya geldi. Mekânı değiştirmeye çalıştı ama karar üst düzey bir takımdan geldi. Çıldırdım."

Parmak eklemlerini kaldırdım ve mendilimi işaretli derinin üzerine koydum. "Kontrolünü kaybetmenden hoşlanmıyorum. Bundan daha iyi olmalısın Romeo. Öfken konusunda endişelenmek istemiyorum, özellikle de ufaklık geldiğinde."

Dudağı ukala bir sırıtışa dönüştü.

"Ne?"

"Seni seviyorum."

"Bu seni benim kötü defterlerimden kurtarmayacak! Şu yerin, şu halinize bir bakın!" Parmağımı karnına sertçe vurarak söyledim; parmağımı yavaşça güneğe doğru uzanan ince saç çizgisine kadar takip ettiğimde içim anında sıkıştı.

Romeo daha da yaklaşarak kalın kalçalarını benimkilere bastırdı. "Seni şu anda çok fena becermek istiyorum."

Ağır altın bakışlarımı kaldırdım. "Burada olmaz. Ve bana bir daha asla böyle davranmayacağına söz verene kadar olmaz."

Gözbebekleri parlak kahverengi irislerini neredeyse örtecek kadar büyüdü. "Çok öfkeliyim ve sadece senin bana verebileceğin türden bir rahatlamaya ihtiyacım var."

Tüm şakacılığı bıraktım. "Ciddiyim, beni görmezden gelme. Çocuğum, işler ters gittiğinde kendini kontrol edemeyen bir babayla büyümeyecek."

Kaba bir şekilde başını salladı ve bu duygunun onda yankı bulduğunu biliyordum. "Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Onayladım.

"Anladım. Artık bitti. Meleğimizle babam gibi olmayacağım. Sana söz veriyorum."

Romeo şehvet dolu ifadesini geri kazandı ve bana doğru eğilerek boynumu ve kulağımın dış kabuğunu öptü. "Kulübeye gidiyoruz. Seni soyacağım ve ikimiz de ayakta duramayacak hale gelene kadar söylediğim her şeyi yapacaksın. Anladın mı beni?"

Başım omzuna düştü. "İyi! Anladım seni!" Dediğini yapmak daha kolaydı, özellikle de bana tam anlamıyla Romeo-alfa gibi davrandığında. Kontrol ihtiyacı aşikârdı ve hain bedenim onun pelüş ve becerikli ağzından çıkan her katı kelimeye karşılık veriyordu.

Kendini beğenmiş bir sırıtişla geri çekildi ve beni istediği yere getirdiğini biliyordu. Gülümsemesini kaybetti. "Partide seni koruyacağımdan emin olabilirsiniz bebeğim."

"Yapacağını biliyorum." Elimini uzattım. Elimini tuttu ve bankta yanıma oturdu, beni kucığına çekti, uzun kirli sarı saçlarını parmaklarıma doladığımda sakince kokumu içine çekti. "Deja vu gibi, sen kesilmiş ve kanıyorsun ve ben seni temizliyorum. Ama bunu 'şeyimiz' haline getirmeyelim, tamam mı?"

Romeo zayıf bir kahkaha atmayı başardı. "Son kez, söz veriyorum. Değişeceğim. Artık pisliklerimi temizlemek yok. İzçilerin onuru."

"Sen hiç izci olmadın Romeo." Kıkırdadım.

"Ben katıldım..."

Şok içinde başımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Mm-hmm... ama kavga ettiğim için atıldım."

Gözlerimi devirdim. "Neden şaşırmadım ki?" Kulak mememi ısırды ve kapı açıldığında sahte bir hırıltı çıkardı.

Başımı kaldırdım ve Ally oradaydı, küçük bir aralıktan bakıyordu. Ona el salladım. Cass, Lexi, Austin ve Jimmy-Don da peşinden gelip kapıyı kapattılar ve önümüzde, ahşap spor salonunun zeminine oturdular.

Romeo onların ağır ayak seslerini duydu ve misafirimiz olduğunu gördü. Başımı omzuna yasladım, elini elimi doladım, dokunuş bizi rahatlattı

İkisi de.

"İyi misin Rome?" Ally eliyle ayağına dokunarak usulca sordu.

Başını iki yana salladı. "Annem ve babam üniversiteyi SEC Şampiyonasından birkaç gün sonra plantasyonlarında bir akşam yemeği düzenlemeye ikna ettiler."

"Kahretsin!" Ally tısladı ve diğerleri iç geçirdi. Hepsi onun ailesinin nasıl biri olduğunu biliyordu.

Romeo alnının ortasına bir öpücük kondurdu ve Austin ile Jimmy-Don'a baktı. "Onları Mol'den uzak tutmak için yardımınıza ihtiyacım var."

"Tamamdır, Bullet."

"Sormana gerek yok. Bitti sayılır."

Romeo gözlerine baktı ve onlara bebekten bahsetmek için izin istedi. İzin verdim. Onlar onun arkadaşlarıydı; bugünkü haberi neden bu kadar kötü karşıladığını bilmeleri gerekirdi.

Romeo elini karnıma koydu. "Çocuklar, çıldırdım... çünkü hamileyiz."

Austin ve Jimmy-Don'a endişeyle baktım ve yüzlerindeki şaşkınlığı izledim.

"Bizden başka kimse bilmiyor. Sadece birkaç aylık ama annemle babamın haberi yok ve ne onu ne de bebeği strese sokacak yakınlıkta olmalarına izin vermeyeceğim."

Austin biraz afallamış bir halde ayağa kalktı ve Romeo'nun elini tokatladı. "Tebrikler Bullet. Ve onu geri aldığımızı biliyorsun. İkiniz de bizim için önemlisiniz."

Jimmy-Don da aynısını yaptı ve güldü. "Vay canına, Bullet! Hiç kimseyle çıkmazken, kızlar ayaklarının dibine yığılırken, ilk gerçek kız arkadaşını tüm kız öğrencilerin gıpta ettiği biri haline getirdin *ve bir de* onu hamile mi bıraktın? Beni öldürüyorsun, dostum! Öldürüyorsun *beni!*" Sonra beni kollarının arasına aldı ve etrafında döndürdü.

Karnımı tuttum. "Jimmy-Don, devam edersen kusacağım! Hâlâ sabah bulantılarıla boğuşuyorum ve bu bütün gün sürecek!"

Yüzünü buruşturarak beni ayağa kaldırdı. "Üzgünüm, sevgilim!"

Jimmy-Don eğilerek elimi öptü. "Küçük bebeğin için tebrikler. Çok seksi bir MILF olacaksın!"

"Teşekkür ederim... Sanırım...?"

Romeo'nun kolları arkamdan bana sarıldı. "O benim sadece ilk gerçek kız arkadaşım değil, aynı zamanda nefes almamın da sebebi."

Lexi ve Ally, Cass parmaklarını boğazına sokuyormuş gibi yaparken Roma'nın bana sarılışını izleyerek bayıldılar.

Jimmy-Don Stetson'ını çıkardı ve kendini yelpazeleyerek bağırdı, "Beni öldürüyorsun, dostum! *Öldürüyorsun* beni!"

Roma onun sırtına bir tokat atarak maskaralıklarına güldü. "Gece için dışarı çıkıyoruz. Bütün bu saçmalıklardan uzaklaşmam lazım. Yarın görüşürüz."

Romeo elimi sıktı ve kapıya doğru yöneldi.

"Romeo, gömleksizsin," diye yakındım, zayıf bedenine bakarken neredeyse takılıp düşecektim.

Omuz silkti. "Yaklaşık kırk dakika içinde en az on iki saat boyunca çıplak kalmayı planlıyorum, ne fark eder ki?"

"Harika. Dışarıda kaç kişi olduğunun farkında mısın? Kaç tane *kız* orada mı?"

"Sikeyim. Ben seninim. Hadi gidelim."

SEC Şampiyonası, Georgia Dome, Georgia

"Bunun içine giremem!" Cass ve Ally beni koltuklarımıza doğru itmeye çalışırken çığlık attım. Yetmiş bin kişilik stadyum tıklım tıklım doluydu ve kapalı çatının altındaki gürültü kulakları yırtıyordu.

Cass ellerini omuzlarıma koydu ve bana azarlayıcı bir ifade verdi. "Eğer Bullet kaçtığında onu öpmezsen, senin kanına girecek olanlar sadece ailesi olmayacak. Gators'ı yenmek istiyoruz! Bunu taraftarlara borçlusun!"

Parmaklarımı yüzümde gezdirdim ve Ally parmaklarımı geri çekti. "Bugünkü görünümün için saatlerimi harcadım. Bunu mahvetme!"

Saçlarım açık, maşalı, ürünlerle doluydu ve makyajım kusursuzdu. "Şanslı" yedi numaralı Prince formamı ve kovboy çizmelerimi giymiştim ama saf korku beni hareketsiz hale getirdiğinden bunların boşa gittiğine oldukça ikna olmuşum. Tide birinci sıradaydı ama gelecek ay Kaliforniya'da Notre Dame'a karşı Ulusal Şampiyonaya kimin gideceğini belirlemek için Florida Gators ile oynayacaktı.

Köşeden baktım ve kırmızı giysili taraftarların oluşturduğu duvara ve ardından Tide'ın şampiyonluğa giden başarılı yolunu gösteren Jumbotron'a yutkunarak baktım. Romeo -ya bir hataya huysuzca küfrederken ya da sevinçle zıplarken- ekranda oynadığında erimekten kendimi alamadım.

Sonra yukarı baktım.

"Ohmigod! Uçan kameralar var! Bunu yapamam. Yine hasta olacağım."

Cass ve Ally birbirlerine kararlı bir şekilde başlarını sallayarak birer kollarını benimkilerden birine doladılar ve çektiler. Amigo kızların kendi takımlarının tünellerine doğru koştuklarını gördüm ve erkeklerin yakında anons edileceğini biliyordum.

Topuklarımı sıktım ve Ally inleyerek cebine uzandı. Küçük bir not çıkardı.

"Roma, uçaktan indiğimizden beri neredeyse dilsiz olduğunu düşünerek bunu yapacağını tahmin etti ve bana bunu son çare olarak kullanmamı söyledi."

Hay aksi. Notlarına
bayıldım. Açtım ve
okudum:

*Bebeğim,
Kıcını kaldırıp tribüne git ve korkmayı bırak.
Kazanmak için tatlı şanslı öpücüğüme ihtiyacım var.
Bu bir rica değil.
Seni seviyorum.
Senin Romeo'n x*

İçimi çektim, notu eve götürmek ve gizli biblo kutumdaki diğerlerine katılmak üzere cebime soktum. Ally ve Cass'in yüzlerinde kocaman bir sırıtış vardı.

"İyi oynadın Romeo, iyi oynadın," diye mırıldandım kendi kendime.

Tanıtım konuşmaları hoparlörlerden gelirken elimi uzattım. "Önden buyurun, sizi hainler!"

İsteksizliğime güldüler, kollarını benimkilerle birleştirdiler ve saha kenarına, koltuklarımıza doğru yürüdük. Tide taraftarları zaten yeterince gürültülü değilmiş gibi, yanlarından geçerken bana bir bakışları bile onları çılgına çevirdi.

Yerime oturdum ve gök gürültüsünü andıran bağırışları duymazdan gelmeye çalıştım. Taraftarlar coşkuluydu ve gruptan gelen müzik kakofonisi çılgınlığı daha da artırıyordu. Piroteknik sesler duyuldu ve Alabama, ardından da Florida Gators anons edildi. Oyuncular kıpkırmızı, beyaz ve maviden oluşan bir goblen gibi sahaya akın etti ve ben sinirden ellerimi birbirine sürttüm.

Romeo'ya odaklanılacağını biliyordum. İlk draft potansiyeline sahipti ve bu da beraberinde ciddi bir heyecan getiriyordu. Son birkaç haftadır aptalca bir reklamı yapılmıştı; röportajlar, basın, televizyon. Normalde arkalarda bir yerde, gözden uzak bir yerde saklanırdım.

Büyük ekranları dikkatle izledim ve takımın en arkasında kaskını tutmuş Romeo vardı. El sallayarak koşmaya başladığında tribünlerdeki kalabalık ayaklarını yere vurmaya başladı ve ardından tezahüratlar başladı, Gator taraftarları da yuhalayarak karşılık verdi.

"Öp, öp, öp, öp..."

Romeo oyuncuların arasından sıyrıldı ve bana doğru koşmaya başladı. Cass eğildi ve yanaklarıma şekfatle vurdu. "Gösteri zamanı, anne!"

Saha kenarında durup o kanlı parmağını bana doğru uzatarak aç ve ukala bir sırıtışla bana bakarken dikkatimi erkek arkadaşımından alamıyordum.

Kameraların flaşlarını, tezahürat ve yuhalamalardan oluşan orkestrayı görmezden gelmeye çalışarak titrek ayaklarımlaın üzerinde durdum. Beni sahaya yönlendiren görevlinin elini tuttum ve Roma'ya doğru yürüdüm. O benim son derece şık görünümümün tadını çıkarırken ben onun önünde durdum.

"Hey, Mol."

"Hey, sen."

"O tatlı öpücüğü bırakacak mısın?"

"Eğer istediğin buysa."

"Kesinlikle öyle."

Senaryoyu hiç değiştirmedik, Romeo'nun batıl inançları her oyun için her şeyin tam olarak doğru olmasını sağlıyordu. İçeri girdi ve tatlı ağızı benimkiyle buluşmadan hemen önce, "Notla iyi hamle, seni piç!" diye fısıldadım.

Dudaklarıma doğru kıkırdadı, dilini bariyerimden içeri soktu ve uzun, yumuşak okşamalarla ileri geri okşadı. Saçlarını kavradım, gerçek dünyadan uzaklaştım ve beni beline doğru kaldırırken elleri kıcımlaı kavradı. Kalabalık bundan hoşlanmış görünüyordu. Ağızında inledim ve nefessiz bir iniltiyle ayrıldı. Başını benimkine yasladı. "Seni seviyorum."

Parmağımla yanağını okşadım. "Ben de seni seviyorum."

Beni yere indirirken eliyle karnımı hafifçe düzelitti ve sulu bakışlarımla karşılaşınca yutkundu. "İkiniz için de çalacağım."

Dönererek sahaya geri koştu ve her zaman olduğu gibi ben de oyun kurucuma olan aşkımla yalpalayarak geri döndüm.

Bu iki gün önceydi.

Tide SEC Şampiyonluğunu kazanmıştı ve korktuğumuz gece hızla yaklaşıyordu. Romeo o öğleden sonra erken saatlerde balkonumdan içeri girmiş ve bir daha da çıkmamıştı. Onun kaygı seviyesi tavan yapmıştı ve dolayısıyla benimki de pek iyi değildi.

Gecenin kıyafet kodu beyazdı, bu yüzden hafif şişliğimi gizlemek için ampir bel beyaz bir maksi elbise ve gümüş, düz sandaletler giyiyordum.

Romeo, Crimson Tide kravatıyla birlikte bembeyaz bir takım elbise giymişti.

Ben uzun saçlarımı tararken, pembe rujumu sürerken ve gümüş avize küpelerimi kulağıma takarken, yatağımın üzerindeki tüneğinden odanın içinde dolaşmamı izledi.

Hazır olduğumda yatağa doğru yürüdüm ve yavaşça bacaklarının üzerine çıktım, elleri arkamı kavramak için hareket etti. Bana o kadar sevgiyle bakıyordu ki kalbim kırıldı, korkusu kıyıya doğru parlak bir uyarı feneri gibi parlıyordu.

"Çok güzel görünüyorsun, bebeğim. Hamile olmak sana kesinlikle yakışıyor."

Kıpkırmızı kravatını düzelttim. "Sen de çok yakışıklı görünüyorsun." Öpmek için çenesini eğdi, ben de mecburen öptüm.

Başına kendi başımla hafifçe dokundum. "İyi misin?"

"Bu gece bittiğinde ve o insanları bir daha asla görmek zorunda kalmadığımda olacağım. Noel'de seninle Birmingham'a gitmek ve onların zehrinden uzak olmak için sabırsızlanıyorum."

"Unutma, sadece bir gece."

"Biliyorum."

Kollarını arkamdan indirdi ve yere kadar uzanan elbisemi kaldırmaya başladı, elleri baştan çıkarıcı bir şekilde kalçalarımın üzerinde geziniyordu.

"*Romeo...*" Uyarmıştım.

Elini fermuarına götürüp pantolonunu çıkarmadan sertliğini serbest bırakırken Roma'nın gözleri parlıyordu. Parmakları külotumu kenara itip sıcak merkezim boyunca ilerlerken gözlerimi kapattım ve hızlı bir hamleyle içime girdi.

"Bin bana," diye emretti gergin bir sesle.

Dizlerim şiltenin üzerinde dengede duracak şekilde yer değiştirdim ve Romeo düz bir şekilde uzandı, kalçalarımı hafifçe ileri geri oynatarak derin, şehvetli bir ritim oluşturmamı izledi.

Bana hiçbir zaman tam kontrol vermemişti. Birlikte olduğumuz süre boyunca sevişmelerimizi hep o yönetmişti ve şu anda bunu neden yaptığı konusunda kafam karışmıştı.

Öne doğru eğildim ve ellerimi onun geniş göğsüne koyarak kendimi zevke kaptırdım.

"Çok güzelsin bebeğim," dedi kısık bir sesle, kakao gözleri endişeli hislerini yansıtıyordu.

Dudağımı ısırdım ve başımı geriye doğru eğdim. "*Romeo...*"

"Ben buradayım, Mol. Sadece... sadece kontrolü ele al. Beni ne kadar istediğini göster."

"Seni gerçekten istiyorum. Tahmin edemeyeceğin kadar çok."

Dili alt dudağını yalarken parmakları çıplak kalçalarını kavradı.

"Bunu neden yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım. "Ne?"

"Ben... üstte... kontrolde?"

"Çünkü sana her şeyimi, tamamen vermenin nasıl bir his olduğunu bilmek istedim. Sen benim sahibimsin, kalbim ve ruhum. Benim için ne kadar önemli olduğunu sana göstermek istedim, bildiğim tek yolla."

Göğsümü onunkine bastırdım ve dilimle dudaklarının dikişlerini takip ettim, kalçalarımla hızımı artırdım, güzel sözleri beni eşiğe getirdi.

Romeo'un nefesi kesik kesik kesildi ve kalçaları benimkilerle buluşmak için kalktı, birleşmemizin gücü her saniye daha da artıyordu.

"Romeo... *Romeo*..." Midem kasılırken ve orgazmım artarken çığlık attım, neredeyse içten dışa patlayacaktım.

Gözleri kapanırken Romeo'yla göz göze geldik ve son bir hamleyle kendini içime bıraktı. Elleri bacaklarımda gevşerken ağzı sıkılaştı ve kalbi benimkine çarparak nefes verdi.

Bir parmağı omurgamda gezindi ve boynuna doğru gülümsedim. "Hiç böyle bir şey hissetmemiştim bebeğim," diye fısıldadı Romeo. "Mükemmeldi."

Başımı kaldırıp saate baktım, başım tekrar boynunun kıvrımına düştü. "İşte şimdi geç kaldık."

"Umurumda değil. Bekleyebilirler."

"Hadi, gitsek iyi olur." Kalçalarından kalktım ve temizlenmek için banyoya doğru yürüdüm.

Dışarı çıktığımda Rome duvarın dibinde beni bekliyordu, saçları dağınık ve seksiydi. "Geri çekilmek için son şansın," dedi umutla.

Gümüş el çantamı aldım ve elimi uzattım. Eski bir İngiliz Shakespeare aksanıyla, "Gel Romeo, baloya gidelim," diye takıldım.

Bana isteksiz bir gülümseme göstererek ayrıldık.

"Vay canına, gerçekten kendilerini aşmışlar," dedim Dodge'dan inip valenin bekleyen servisine doğru tırmanırken. Büyük beyaz malikânenin kenarında pırıl pırıl Noel ışıkları parıldıyordu ve her ikimiz de hiper farkındalıkla ailesini ararken süslü fuayenin eşiğinden geçtik.

El ele tutuşarak bahçeye çıktık; burada da aynı zenginlikte etkileyici beyaz bir çadır, tamamı beyazlar içindeki Tide oyuncularıyla ağzına kadar doluydu. Bir yaylı çalgılar dörtlüsü yan tarafta oturmuş, zarif bir şekilde "Canon in D" çalıyordu.

Cass, Lexi ve Ally kalabalıkta ilk bizi fark ettiler ve uzak köşedeki masalarına doğru el salladılar. Smokinli bir garson yanımızdan geçti ve bize birer kadeh şampanya ikram etti. Ben kibarca reddedip bir portakal suyu alırken, Romeo alaycı bir dürtmeyle bir tane aldı. Gecenin stresini uyuşturmak için alkol kullanmayı her şeyden çok diledim.

Kızların yanına gittik ve geçerken ekibi selamladık. Birkaç dakika içinde her iki yanımda Austin ve Jimmy-Don vardı ve koruma görevlerini ciddiye alacaklarını söyleyebilirdim.

Ben Cass'le sohbet ederken Romeo Ally'ye bir şeyler fısıldadı ve Ally aniden soluklaşarak çenesini arkama doğru eğdi. Onun hareketiyle döndük ve Romeo'nun ailesi geniş, sahte gülümsemelerle bize yaklaştı. Arkalarından Shelly geliyordu, dar beyaz elbisesiyle Tuscaloosa sosyetesinin kremasına el sallıyordu, uzun kızıl saçları dümdüzdü ve iri göğüslerine dökülüyordu.

Romeo arkamda durmak için hareketlendi ve elimi o kadar sert tuttu ki neredeyse parmaklarıma giden kan akışını kısıtlayacaktı.

Her zamanki gibi alkol kokan annesi kollarını oğluna doğru uzattı. "Roma, sevgilim! Büyük zaferin için tebrikler." Kollarını oğlunun sert bedenine doladı, yanağına bir öpücük kondurdu ve

Ağzını sıkması, varlığımdan hoşnut o l m a d ı ğ ı n ı g ö s t e r e n tek işaretti.

"Molly! Seni tekrar görmek ne büyük bir zevk ve çok çarpıcı görünüyorsun!" Ben onu kucakladığımda neredeyse şarkı söylüyordu.

"İkiniz de nasılsınız?"

Sessiz kaldım. Misafirlerinin önünde benden şov yapmamı istemiyordu.

Romeo kayıtsızca, "Peki anne," diye cevap verdi.

Joseph Prince öne çıktı ve Romeo'nun elini sıktı. "Oğlum."

"Babacığım."

Beni selamlamak için başını salladı.

"Molly." Ben de ona sıkı bir baş

selamı verdim.

Herkesin iyiliği için mutlu bir nezaket havasını korumaya çalışarak garip bir şekilde dururken etrafımızdaki hava durgunlaştı. Prenslerin arkadaşlarımızı görmezden geldiğini ve yeğenleri Ally merhaba demeye çalıştığında onu da görmezden geldiklerini fark ettim. Yüzündeki eğlenen ifadeye bakılırsa pek de rahatsız olmamıştı.

Shelly parlak bir gülümsemeyle öne çıktı ve Romeo'ya sarılmak üzereyken Romeo geri çekildi, yüzünde kuşku dolu bir ifade vardı. "Kes şu saçmalığı, Shelly," diye acımasızca tükürdü.

Yüzü asıldı ve altın çocuğu herkesin önünde reddettiği için açıkça sinirlenmiş olan annesinin yanına çekildi. Hepsi döndüler ve başka bir şey söylemeden çekip gittiler.

"Vay be! Çok mu garip?" Cass masadaki koltuğundan hafifçe eğilerek gergin sessizliğin bozulmasına neden oldu.

Romeo'yu kenara çektim. "İyi misin, bebeğim?"

Yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Evet, sahteliklerine katlanamıyorum. Shelly ile olan şey de neydi öyle?"

"Bilmiyorum. Gerçi sadece birkaç saat kaldı. Bunu da atlatacağız."

Kaşları k a l k t ı . "Ünlü son sözler, Shakespeare. Meşhur. Son. Kelimeler."

* * *

Akşam yemeği atmosferden yoksundu ve tahmin edilebileceği gibi gösterişliydi ve çoğunlukla gereksiz yere şatafatlıydı, ancak arkadaşlarımızla oturduk ve kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalıştık.

Konuşmalar korkunçtu. Kathryn Prince sevgili oğlundan ve onun futboldaki başarılarından ne kadar gurur duyduğundan ve NFL kariyerine dair umutlarından bahsettiğinde, Romeo'nun masayı devirip yine kendini kaybetmesini engellemek zorunda kaldım. Kolunu kavradım ve yakınına eğilerek onu sakinleşmeye ikna ettim ve elini karnıma bastırarak onu ne kadar çok sevdiğimi tekrar tekrar söyledim. İşe yaramış gibi görünüyordu. Masalar boşaltıldı ve herkes ortadaki dans pistine taşındı ve Romeo, Lynyrd Skynrd'ın "Sweet Home Alabama" şarkısının açılış akorlarını duyunca ayağa kalkıp beni ayağa kaldırdı. "Gidelim Shakespeare. Her gerçek Bama vatandaşı bir geçiş töreni olarak bununla dans etmelidir."

Kollarını bana sarıp dans pistinde baştan çıkarıcı bir şekilde dolaşırken kıkırdadım, kulağıma şarkı sözlerini fena halde akortsuz bir şekilde söyledi. Mutlu sırtıtlarla dans edişimizi, Romeo'nun beni kollarında döndürüşünü ve coşkulu alkışlar arasında dramatik bir öpücük için beni aşağıya indirişini yüzlerce göz izledi. Bullet ve iyi şans tılsımı bir kez daha spot ışıklarının altındaydı.

Ne yazık ki Kathryn Prince'in de bize ters ters baktığını, fazla alkolün etkisiyle dengesiz bir şekilde sallandığını gördüm. Tüm misafirlerinin önünde ilişkimizi sergilerken yüzünü buruşturdu ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamadım. Yangına körükle gittiğimi biliyordum ama arkadaşlarının önünde hiçbir şey yapamazdı. Roma bundan emin olacaktı.

Şarkı sona erdiğinde Tide koçu yanına geldi ve Romeo'nun sırtını sıvazlayarak gidip bazı önemli kişilerle futbol konuşmasını istedi.

Roma beni masaya oturturken eğildi. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Biriyle kal, tamam mı?"

"Söz veriyorum."

"Acele edeceğim." Elimi öptü ve bekleyen adam grubuna doğru yürüdü.

Arkadaşlarımla bir saatten fazla kaldım ve Romeo hâlâ ortalıkta görünmüyordu. Mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla portakal suyu içmişim ve bezelye büyüklüğünde bir mesaneye yeni sahip olduğum için o gece bilmem kaçınıcı kez tuvalete gitmem gerekti.

Ben ayağa kalktım ve Jimmy-Don da ayağa kalktı. "Jimmy-Don, ben sadece tuvalete gidiyorum... yine. Bunu tek başıma halledebilirim. Gerçekten, sen burada Cass'le kal, dans et, eğlen ve tüm o saçmalıkları yap."

"Hayır, gidelim hayatım. Benimle kaldın."

Teşekkür etmek için kolunu sıktım ve kızlara seslendim, "Lavaboya gidiyorum. Geri gelirse Romeo'ya söyleyin." Eve girmek için döndüm.

Cait elinde bir kâğıt parçasıyla yanıma geldiğinde büyük merkezi merdiven boşluğunu henüz geçmişim. "Hey, Molly, bunu sana vermem söylendi."

Bir not.

Gözlerimi devirdim ve açtım.

Bir süreliğine uzaklaşmam gerekiyordu.

Kütüphanede buluşalım.

Roma'da.

Hemen tuvaleti kullandım ve çıktığımda Jimmy-Don'a notu gösterdim. Gülümsedi ve başını salladı. "İkinizin nesi var? Hadi, orada görüşürüz ve sizi yalnız bırakırım."

Ona sarıldım ve minnettar bir gülümseme verdim ve kütüphaneyi bulmak için tıklım tıklım dolu evin içinden geçtik. Jimmy-Don dediğini yaptı ve ben tek başıma devasa eski kütüphaneye girip kapıyı kapattım.

Yerden tavana kadar uzanan kitap rafları ve daha yüksek ciltlere ulaşmak için gövde boyunca yayılan birkaç tekerlekli merdiven beni hemen büyüledi. Cennetteydim, kitap kurdu cennetinde. Böyle bir yerde saatler geçirebilir, sayfaların arasında kaybolabilir, başka dünyalara, başka hayatlara gidebilir, gerçekliği bir süreliğine unutabilirdim. İçimdeki inek heyecandan taklalar atmaya başladı.

Başımı odanın köşesinden çevirip büyük taş ocağa ve deri koltuklara baktım, Roma'yı arıyordum ama oda tamamen boş görünüyordu. Ne yapıyordu acaba?

Heyecanla gülümsedim ve "Romeo, Romeo, neredesin Romeo?" diye şarkı söyledim.

Cevap yok.

"Romeo?"

Cevap yok.

"Rome, burada mısın?"

Arkamda bir kilit sesi duydum ve döndüğümde Shelly ve Kathryn Prince girişte durmuş, aynı şirret ifadelerle bana sırtlıyorlardı.

Heyecanım kısa sürede korkuya dönüştü.

Kathryn öne doğru tökezledi, gözlerindeki parıltıdan anlaşıldığı kadarıyla fena halde sarhoştı. "Merhaba *Molly*. Yine karşılaştık."

Orta masanın ucuna doğru kayarak aramızda biraz mesafe yarattım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Önce Kathryn'e, sonra da arka planda endişeyle oyalanan Shelly'ye baktım.

"Notu almışsın, anlıyorum?"

Midem bulandı. Bana tuzak kurmuşlardı ve ben de tuzağa düşmüş bir fare gibi buna kanmıştım.

"Shelly bana senden, Roma'dan ve iğrenç, şirin notlarından bahsetti - seni izliyormuş - ve bunun seni arkadaşlarının korumasından kurtaracağını biliyordum."

Ringde daire çizen boksörler gibi masanın etrafında döndük.

"Sizin hakkınızda biraz araştırma yaptım, İngiltere Durham'dan Bayan Shakespeare."

Yüz ifademdeki telaşı okudu ve hınzırca güldü. "Mmm... evet, *çok* ilginç bir okuma oldu."

Çenemi çıkardım, etkilenmediğimi göstermeye çalıştım. Ama hiç de öyle değildim.

"Bakalım..." Düşünüyormuş gibi yaparken parmağını ağzına götürdü. "Yoksulluk, işçi sınıfı, bir viraneden başka bir şey olarak tanımlanamayacak bir yerde yaşamak. Annen doğum yaparken ölüyor ve seni alkolik bir madenci babanın bakımına bırakıyor, o da sen daha *küçük bir* kızken," diye kız gibi bir sesle mızızlandı, aşırı beyaz dişlerini göstererek, "senin için uğraşmaya değmeyeceğine karar verdi ve küvette bileklerini kesti." Ellerini tahta masanın üzerine vurdu. "Yaklaştım mı Molly? Hala anlamadın mı? Ailemin yakınlarına ait olmadığını?"

Gözlerimden yaşlar döküldü ama kıpırdamadan durdum. Kapıyı ürkekçe koruyan Shelly'ye baktım. Şok olmuş gibiydi. Bu küçük gözdağı sohbetinin hayatımın parçalanmasına dönüşeceğini bilmemesi mümkün müydü?

Kathryn sadece bir metre ötemde duruyordu; benim oyalamamdan faydalanmıştı. "Sekiz yıl ileri sararsak, büyükannem çok fazla sigara içtiği için dördüncü evre akciğer kanserine yakalanır ve küçük, yalnız Molly ona tek başına bakmak zorunda kalır, ta ki -oops! O da ölünce küçük Molly yapayalnız kaldı ve koruyucu aileye verildi."

Nefes almakta zorlanırken elim göğsümü ovuşturdu, ciğerlerim onun sözlerinin yarattığı kederle boğulmuştu. Bacaklarım zayıfladı, hareket edemeyecek kadar güçsüzleşti.

Yaklaştı, viski kokan nefesi neredeyse midemi bulandıracaktı. "Ama **b**u son değil, değil mi? Molly'nin başına bela olan Anksiyete ve depresyon, o kadar kötü ki yardıma ihtiyacı var, terapiye... bir sürü terapiye. Ama işe yaramıyor. O da bir plan yapar: Zengin biriyle evlenmek! Zeki ve çıkarıcıdır, bu yüzden cazibesine kapılacak zengin bir aptalı yakalamak için Oxford'a kaçır. Öyle değil mi *hayatım*?"

Başımı ileri geri salladım. "Ben bunu asla yapmam! Bir şeyler uydurmayı bırak!"

Öfke yüzünü kapladı. "Uyduruyor musun? Oliver Bartholomew ismi tanıdık geliyor mu? Onunla çıkmıştın, değil mi? Bir kontun oğluyla? Sonra işler yolunda gitmeyince buraya geldin ve fırsatını bulur bulmaz tırnaklarını Roma'ya geçirdin, seni altın avcısı fahişe! Zengin olduğunu biliyordun ve onu seninle birlikte olmaya ikna ettin, değil mi? Onunla birlikte olması gerekiyordu!" Şu anda kapı aralığında volta atan, elleriyle oynayan ve giderek daha sıkıntılı görünen Shelly'yi işaret etti.

"Oliver ve ben arkadaştık. Kısa bir süre çıktık ama ben daha fazlasını istemedim. O da bir öğretim asistanıydı, birlikte çalıştık ama hepsi bu kadar. İyi bir arkadaş ve tatlı bir adamdı. Yaşadığımız şeyin kirli ya da hesaplı olduğunu düşünmeyin, çünkü öyle değildi. Zengin olması hiçbir şey ifade etmiyordu!"

Çenemi kavradı ve başımı yüzüne doğru çevirdi. "Tıpkı Roma'nın da zengin olmasının bir önemi olmadığı gibi mi? Hadi oradan! Seninle birlikte olmamalı, fahişe! Onu rahat bırakmalısın ki bu aileye karşı görevini yerine getirsin ve zavallı hayatında bir kez olsun bu kadar başarısız olmayı bıraksın! Yoksa pişman olursun!"

Romeo'yu savunma dürtüm güçlendikçe endişem azaldı. Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Nasıl özür dileyeceksin? Onun hayalleri var, biliyorsun. Futbol oynamak istiyor... profesyonel olarak futbol *oynayacak* ve bunu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Onun ne kadar yetenekli olduğunu biliyor musun? Üniversite futbolunun en iyi oyuncusu olarak görüldüğünü? O beni seviyor, ben de onu seviyorum ve yapacağın hiçbir şey bizi ayıramaz!" Eğildim ve sadece bizim duyabileceğimiz kadar alçak bir sesle, "Her şeyi biliyorum. Bana sizinle ilgili her şeyi anlattı Bay Prince, çocukluğunu, dayaklarını... *her şeyi*. Her şeyden bahsediyorum. Artık onun üzerinde hiçbir gücünüz yok ve asla da olmayacak. Ona ne yaptığınızı biliyor musunuz? Yıllarca istenmediğini, işe yaramaz olduğunu duyarak öfkesini nasıl kontrol altına almaya çalıştığını?"

Onu olduğu yerde bırakarak masanın etrafından dolaştım ve Shelly'nin geçmeme izin vermek için önceden yana kaydığı kapıya doğru aceleyle yürüdüm.

Uzun masanın ucuna yaklaştığımda yüksek bir çığlık duydum ve keskin tırnaklar koluma saplanarak beni döndürdü. Kathryn'in kavisli ters yumruğu yüzüme çarparak dengemi bozdu ve sert bir itişle önce karnımı, sonra da büyük bir güçle antika masif maun masanın kenarına çarpma neden oldu.

İlk başta sersemlemiştim, hareketlerim yavaşladı ve ayağa kalkmaya çalıştım ama karnıma saplanan yakıcı bir acı yüksek sesle çığlık atmama neden oldu.

Dayanılmaz sancılar bedenimi sarsarken görüşüm bulanıklaştı ve yere yığıldım, bana yardım edecek, sert krampları hafifletecek bir şeye tutunmaya çalıştım. Yardım istemek için başımı kaldırdım ve Shelly'nin elleriyle ağzını kapatmış, dehşet içinde bacaklarıma baktığını gördüm.

Yere baktım ve beyaz elbisem kan içindeydi.

Bir keder tsunamisi beni ele geçirdi ve acı veren spazmlar omurgamı, karnımı ve bacaklarımı bıçaklayarak hareket etmemi engellerken vücudumdan yüksek sesli hıçkırıklar yükseldi. Elimi kaldırıp kalçalarımın arasına koydum ve geri çektiğimde ıslak bir kırmızı sırla kaplanmıştı. Sıkıntımı gören Shelly, Roma için çığlık atarak odadan dışarı fırladı.

Masanın kenarına süründüm ve kendimi yukarı kaldırmaya çalıştım ama kasılmaların acısına dayanamadım.

"Hamile misin?!" Kathryn bağırdı. "Seni küçük orospu!" Yüzüme tekrar vurdu, ikinci kez daha sertti, gücü beni yere düşürdü ve kendi koyu renkli kanımla karşılaştım. Yanağımı halıya yasladım, bacaklarımı göğsüme doğru kıvırdım ve acıyla nefes almaya çalıştım.

Kütüphanenin girişinde bir gürültü koptu ve başımı kaldırdığımda bir sürü insan telaş içinde bana bakıyordu.

"Çekil lan yolumdan! ÇEKİL!!!" Romeo'nun derin sesi odaya dalarken gürledi. Yüzünü kaplayan acı dolu ifade neredeyse kırık kalbimin tamamen parçalanmasına neden olacaktı.

"Mol! Siktir! Bebeğim, buradayım! Buradayım." Romeo yanımda yere yığıldı, elleri titriyor, ne yapacağını bulmaya çalışıyordu.

O da benim gibi çaresizdi.

Ona baktım, tuzlu su görüşümü bulanıklaştırıyordu. "Romeo, bebeğimiz, bebeğimiz... Sanırım kaybediyorum. Bana yardım et... lütfen," diye ağladım ve kontrolsüzce yıkıldım.

Göğsünden acı dolu bir çığlık koptu. "Biri 911'i arasın. Bebeğimizi kaybediyor!"

"Yoldalar, dostum. Yakında burada olurlar." Jimmy Don'un Teksaslı tınısını tanıdım.

Odaya daha fazla insan koşarken uyuşmuş bir halde izledim ve başımı çevirdiğimde Cass, Lexi, Ally, Austin, Reece ve Jimmy-Don perişan bir halde bana bakıyorlardı. Kızlar kollarını birbirlerine dolamış, acı içinde kıvrandığıma, kendi kanımla kaplandığıma tanıklık ederken açıkça ağlıyorlardı.

Romeo bana doğru uzandı, beni nazikçe kucağına çekti ve kollarında sıkıca tutarak beni ileri geri salladı, ıslak yanağını başıma bastırdı. "Şşş, bebeğim, çok üzgünüm. Çok, çok üzgünüm."

Elimi uzattım, kanım yanağında kalın izler bıraktı. "Sanırım bebeğimiz öldü. Çok acıyor. Sanırım bebeğimiz öldü..." Bir başka spazm rahmimi kavrarken boğazımdan tiz bir inilti koptu.

Romeo'nun gözlerinden yaşlar sel olup aktı ve ben daha da güçsüzleştim, ağır çekim görüşüm ekibin çoğunun odanın etrafında durduğunu, başlarını öne eğmiş sahneyi izlediğini, bazılarının yere baktığını, bazılarının yardım için Tanrı'ya dua ettiğini kaydediyordu.

"Nerede bu lanet ambulans?! O hamile, lanet olsun... O hamile... Küçük *meleğimiz*..." Romeo acı içinde çığlık attı ve titreyen elleri kana bulanmış elbisemi kaldırırken kırık sesi umutsuz bir fısıltıya dönüştü.

Başparmağı yanağımı okşadı, dudağımın üzerinde gezindi ve gözleri büyüdü. Başımı hafifçe yana eğdi. "Bebeğim? Dudağın neden kanıyor? Ne oldu sana böyle?"

Ona boş boş, odaklanmadan, uzaktan baktım. Vücudumla bağlantım kopmuş gibi hissediyordum, sanki havada asılı durmuş, dehşetin ortaya çıkışını izliyordum. Giderek daha uykulu hissediyordum ve uyluklarımdan akan her yeni kanla birlikte enerjim de tükeniyordu.

"Mol?" diye yalvardı, sanki soluşumu durdurabilecekmiş gibi bana sarıldı.

"Mol!"

Benimle kal. *Mol!*"

"Senin... annen ona vurdu ve o da masaya düştü. Biz... Hamile olduğunu bilmiyordum... Sadece onu korkutmaya çalışıyorduk. İşler kontrolden çıktı..." Shelly'nin suçluluk dolu sesini tanıdım.

Romeo kaskatı kesildi, öfke yüksek sesle kükreyerek bedenini ele geçirdi. "Nerede o?"

Shelly özür dileyerek, "Yan kapıdan gizlice çıktı," diye bilgi verdi.

Romeo kımıldadı, güçlü kolları beni yere yatırmaya çalışıyordu ama ben ona daha sıkı sarıldım. Kendimi garip bir şekilde uyuşmuş hissediyordum ve Romeo'nun yanımda olmasını, bana sarılmasını istiyordum. "Lütfen... beni bırakma..." Fısıldadım, gözyaşları akan güzel kara gözleri karşısında kalbim duracak gibi oldu.

Romeo beni tekrar kucağına aldığıında, yavaş yavaş pes ettim, acı azaldı, donuklaştı, sanki vücudum bana küçük meleşimizin son bir isteksiz veda ettiğini söylüyordu.

"Bebeğim, çok üzgünüm... meleşimiz... meleşimiz..."

Gözlerim görme yetisini kaybedip karanlığa teslim olurken gördüğüm son şey Romeo'nun yakışıklı ve yırtık yüzüydü.

İlk başta tek duyduğum mükemmel zamanlanmış bir bip sesiydi. *Bip-duraklat-bip-duraklat-bip*.

Boğazım kupkuruydu ve her yutkunuşta kuru odun kıymıkları çiğ etimi tırmalıyormuş gibi hissediyordum. Ağrıyan bacaklarımı hafifçe kaydırdım, mideme kramp girince irkildim.

Gözlerimi açtığımda parlak beyaz bir tavan ve uzun floresan ışıklarıyla karşılaştım. Köşede bir televizyon sessizce oynuyordu ve yatağımın etrafını her renkten plastik sandalyeler çevreliyordu.

Kolumu kaldırdığımda bir seruma bağlı olduğunu gördüm. Diğer elimi sıcak bir şey tutuyordu. Zonklayan başımı sağa doğru çevirdim ve işte oradaydı, Romeo'm, uyuyordu, iki eli de benimkilere sarılmıştı. Kırmızı plastik bir sandalyede garip bir şekilde oturuyordu, başı yatağımın kenarında bana dönüktü. Hafifçe horlarken ağzı biraz açıktı, uzun, kumlu saçlarının bir teli her nefeste kalkıp iniyordu.

Çok güzeldi.

Erkek arkadaşına bakarken neden burada olduğumu hatırlamaya çalıştım. Parçalanmış siyah-beyaz görüntüler zihnimde rastgele uçuşurken benimle dalga geçtiler - kütüphane, acı, bağırışlar, kan... Romeo'nun annesi... bebeğimiz... Soğuk bir endişe her hücreme süzülürken elim karnıma düştü. Hareket etmeye çalıştım ve elimde bir sıkışma hissettim. Başımı kaynağa çevirdim ve Romeo'nun beni izlediğini gördüm, gözleri şişmiş, akları

Kan kırmızısı ve çikolata rengi bakışlarında hüznü vardı.

Kelimenin tam anlamıyla felç olmuş gibi hissettim.

"Romeo? Yaptı... Yaptı...?" Kelimleri yüksek sesle söyleyemedim. Söylersem gerçek olabilirdi ve ben gerçek olduğunu bildiğim bir şeye inanmak istemiyordum.

Romeo'nun çenesi ileri geri hareket etti ve taze gözyaşları uzun, mürekkep rengi kirpiklerinin üzerinden döküldü, tıraşsız yanaklarından aşağıya doğru hızla inerek kayalar gibi

beyaz pamuklu arşaf. Zorla yutkunduğunu ve başını yavaşça salladığını, beni dikkatle izlediğini, elimi tuttuğunu izledim.

Ona doğru kıvrıldım, kenetlenmiş ellerimizi göğsüme çektim ve içimde yanan bastırılmış acıyı serbest bıraktım. Yüksek sesli hıçkırıklar içimi kapladı ve Romeo sanki beni çaresiz işkencemden fiziksel olarak koruyabilecekmiş gibi bedenimi kendi bedeniyle sardı.

Bebeğimizi kaybetmiştik.

Anne olamayacaktım. "ok üzgünüm... Hepsi benim hatam."

Başımı çevirdim, kokladım ve ıslaklığı sildim. "Neden kendini suçluyorsun? Sen yanlış bir şey yapmadın."

Romeo başını tekrar tekrar salladı.

Geri çekildim ve yanıma uzanması için onu cesaretlendirmek amacıyla zayıfça elini çektim. Romeo olabildiğince hızlı bir şekilde ince şiltenin üzerine tırmandı ve başı ince beyaz yastığın üzerinde benimkiyle birleşti, ellerimiz sanki bir tespih gibi aşkımıza sadık bir şekilde tutunuyordu.

Romeo ellerimizi dudaklarına götürdü, öptü ve ağzına değdirdi. "Bebeğimizi öldürdüm, Mol. Seni koruyamadım. Seni hayal kırıklığına uğrattım..."

Boğazım duygularla o kadar doluydu ki neredeyse konuşamıyordum. Romeo, her zaman sert ve agresif olan futbol yıldızı, çöküyordu.

"Yapabileceğın hiçbir şey yoktu."

Gözlerini sıkıa kapattı. "Seni bir saniye bile yalnız bırakmamalıydım. Ailemin bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum. Asla gitmemeliydik. Evde kalmanıza izin vermeliydim, orada ikiniz de güvende olurdunuz. Şimdi..." Başı ellerimize düştü ve günah çıkarır gibi gözyaşları döküldü.

Her şeyi anlatmasına izin verdim ve sakinleştiğinde üzgün bir şekilde, "Romeo, kalbim kırıldı. Tam daha fazla incinmeyeceğimi düşündüğüm anda kalbime bir hançer saplanıyor. Her şeyimizi elimizden alacak kadar ne yanlış yaptık? Sevdığım herkesi kaybediyor gibiyim: annemi, babamı, büyükannemi ve şimdi de bebeğimizi. Daha fazla acıya dayanamıyorum. Başa çıkmam için çok fazla... Artık yapamıyorum."

Romeo titreyerek beni göğsüne bastırdı. "Ailenin neden kaçırıldığını bilmiyorum bebeğim ve çok üzgün olduğunu biliyorum. Ama bunun suçlusu annemdi. Shelly Ally'ye her şeyi anlattı - notu, suçlamaları. Onlarla işim bitti. Onlar senin ve benim için zehir Mol, zehir. Elimde kalan tek şey sensin... Bizden kaçma. Sadece... kaçma."

Tek hissettiğim uyuşukluktu, bedenim acıyı bloke ediyor, Romeo'nun aylar önce kırdığı otomatik koruma moduna geri dönüyordu. Yüzümün her tarafına umutsuz öpücükler ve yumuşak dokunuşlar saçı.

"Bana ne oldu? Pek bir şey hatırlamıyorum."

Romeo bileğimdeki hastane etiketiyle oynayarak önceki gecenin travmasını yeniden yaşadı. "Sağlık görevlileri geldi ve seni buraya getirdi. Ben de seninle geldim. Arkadaşlarımız hâlâ alt kattalar; hiç ayrılmadılar. Yaklaşık yirmi dört saattir buradasın. Masanın darbesi iç kanamaya neden olmuş. Ameliyat olman gerekiyordu."

Tavana odaklandım, küçük beyaz fayansları hayranlıkla saydım. "Hâlâ çocuk sahibi olabilir miyim?"

Romeo alnımdaki saçları düzeltti ve kollarıyla gevşek bedenime sıkıca sarıldı. "Evet, ilk sorduğum şey buydu bebeğim. Hemen hamile kalmak isteyip istemeyeceğini bilmiyordum. Daha iyi olduğunda tekrar denemeli miyiz? Ben sadece... sadece mutlu olmanı istiyorum, ne istersen."

Sertleştım ve bana daha sıkı sarıldı. "Özür dilerim, Mol. Henüz hiçbir şey söylememeliydim. Çok erken, çok çiğ. Affet beni. Her şey için beni affet. Seni çok seviyorum ve meleşimiz bizi çok mutlu etti... bizi bir aile yaptı... Ben... Seni de kaybedeceğimden korkuyorum. Sen uyurken tek düşündüğüm buydu."

Romeo'nun eşsiz nane ve sabun kokusunu içime çekerken rahatlamaya çalıştım. Hiçbir şey söyleyemedim. Benim güvenceme, kalacağıma, her şeyin yoluna gireceğine dair sözümne ihtiyacı olduğunu biliyordum ama yapamadım. Düşünmek istemiyordum. Burada, çocuksuz, hastane yatağında, sevgilim paramparça olmuş bir halde olmak istemiyordum.

Yumruklarımı onun en sevdiği kırmızı Tide gömleğine sardım ve geriye sadece sığ bir boşluk kalana kadar sessizce keder dalgaları arasında ilerlerken tutundum.

* * *

Arkadaşlarım beni görmeye geldiler, içten başsağlığı dileklerini sundular ve boş boş konuştular, tabu olan çocuk konusunu geçıştirdiler ve kafamı dağıtmak için ellerinden geleni yaptılar.

Zahmet etmelerine gerek yoktu. Hiçbir şey hissetmedim ve bir kez bile karşılık vermedim.

Romeo yatakta yanımda kambur duruyordu. Doktorların tuhaf bakışlarını görmezden geldi ve hemşireler kız arkadaşının yanından ayrılmayı reddeden sadık erkek arkadaşını görmek için odama uğradıklarında hiç irkilmedi. "Ziyaret saatleri" kelimesinin Crimson Tide'ın oyun kurucusu için hiçbir şey ifade etmediğini anlayabiliyorlardı ve her gece yatağında kalmasına izin verdiler.

Alabama'da futbolun gücü.

Romeo defalarca benimle konuşmaya çalıştı ama cevap vermedim. Uyudum... çok uyudum ve uyumadığım zamanlarda da kendi kendime koma halinde onun yanına uzandım. Yaşayan, nefes alan bir zombiydim.

Günlerce hastanede iyileştikten sonra doktor ertesi sabah taburcu edileceğimi söyledi. Romeo hemen Ally'nin getirdiği gece çantamı hazırlamaya başladı ve sonunda eve gideceğimiz için duyduğu rahatlamayı gizleyemedi.

Home.

Hiçbir yer evim gibi gelmiyordu. İngiltere'de kayıp ailemin anıları vardı; Alabama'da ise kayıp bebeğimin anısı; hiçbir yer beni güvende hissettirmiyordu.

Profesör Ross aramıştı, üzgündü ve kaybım için özür diliyordu. O gece konferans için Oxford'a gidiyordu; Romeo'yla birlikte benim gitmememin en iyisi olacağına karar vermişlerdi. Romeo, neredeyse bir yıldır üzerinde çalıştığım için itiraz edeceğimi ve ödevin bana düşen kısmını teslim etmekte ısrar edeceğimi düşünerek bana temkinli bir şekilde bunu söyledi. Sadece omuz silktim ve uyumaya devam ettim. Normalde protesto ederdim. Ama umursayacak gücü kendimde bulamadım.

Romeo, ondan her uzaklaştığımda yenilgiyle iç çekerek kendi içime kapanıyordu. Beni izledi, her zaman izledi ve her hareketimi takip etti. Kırıldığımı görebiliyordu. Onun da öyle olduğunu biliyordum ama hissetmeme izin verirsem, ardından geleceğini bildiğim acı saldırısından sağ çıkabileceğimden emin değildim. Beni ne kadar çok sevdiğini tekrar tekrar söyledi ve her zamanki gibi gitmemem için yalvardı.

Ben böyle bir söz vermedim.

Çantam hazırlandığında ve alacakaranlık çöktüğünde Romeo'nun telefonu çaldı. Döndüm ve burnunun kenarını sıkarken onu izledim.

"Ne oldu?"

"Koç arıyor. Bu akşam stadyumdaki bir hayır işine katılmamı istiyor. Maç hazırlıklarının çoğunu kaçırdım ve şampiyonluk yolunda takımın yanında olduğumu göstermek için oyun kurucunun orada olmasına ihtiyacı var."

"O zaman git."

Başını bana doğru çevirdi. "Seni bu şekilde bırakamam." "Evet, bırakabilirsin. Zaten yorgunum.

Uyumam lazım."

Öfkeyle yüksek sesle inleyerek yumruğunu agresif bir şekilde duvara vurdu. "Tanrı aşkına, Mol! Nasıl yorgun olabilirsin? Günlerdir uyuyorsun, günlerdir hiçbir şey yapmadın! Ameliyat olduğunu anlıyorum ama doktorlar şimdiye kadar çok daha iyi hissetmen gerektiğini söylediler. Yuvarlanıp gidiyorsun, Shakespeare. Kendine gelmelisin! Sabırlı olmaya çalıştım, çalışıyorum, ama yeter artık! Ben de bir bebek kaybettim, sadece sen değil, ama sen beni dışlıyorsun ve sanki senin için bir yabancıymışım gibi davranıyorsun. Babası bendim, Tanrı aşkına! Bunu tek başıma yapamam. Düşünecek çok şeyim var - senin böyle olman, takımı şampiyonluğa götürmen, koca bir eyaletin umutlarının *benim* başımda olması. *Bana* yardım etmelisin Mol, kendi lanet sefaletinde boğulmamalısın. *Beni* kim destekliyor? Ben de kederliyim!"

İlk tanıştığımızda ona musallat olan eski öfkenin tekrar bedenine sızmasını izledim. Korkunç gözlerini benimkilere dikti, hışımınla yatağımın yanına gitti ve beni kaldırarak dudaklarını sertçe ağzıma bastırdı.

Ben de onu öpmedim ve o da beni yatağa bıraktı, neredeyse hayal kırıklığı içinde homurdanıyordu. "Tanrı aşkına! Lütfen. *Lütfen*. Beni çok korkutuyorsun! Bununla başa çıkmaya başlamalısın, olan her şeyle başa çıkmalısın."

Arkamı döndüm ve hiçbir şeye bakmadım.

"Bana bakmaya bile katlanamıyorsun, değil mi?"

Gözlerimi kıstım, ona doğru döndüm ve ısırdım, "İşte! Sana bakıyorum! Söyle bana Rome, tam olarak neyle uğraşmamı istiyorsun? Annenin bebeğimi öldürdüğü gerçeğiyle mi?"

Romeo sanki ona yumruk atmışım gibi geri çekildi ve dişlerini sıkarak cevap verdi: "*Bizim* bebeğimiz ve bunu *asla* unutma. Sonuna kadar seninleydim... hâlâ da öyleyim! Hâlâ buradayım ve seni cehennemden çıkarmaya çalışıyorum!"

Umursamazca omuz silktim ve arkamı döndüm, üzüntüm ve suçluluk duygum boğazımdan yukarı çıkmaya çalışıyordu, ama onu derinlere, çok derinlere ittim. Hissetmeme izin veremezdim.

"Ne var biliyor musun? Sikerim böyle işi! Ben çıkıyorum!" Romeo kapıdan çıktı ve ben onun koridorda hızla ilerleyişini izledim, stresten sırtı kaskatı kesilmişti.

Yavaşça nefes verdim ve hiç uyanmamayı dileyerek gözlerimi kapattım.

Yatak masasına vurulan bir gazete beni uykumdan uyandırdı. Çok sarhoş bir Kathryn Prince yatağımın ucunda duruyordu, özel odamın kapısı sıkıca kapalı, panjurlar kapalı.

Kapana kısılmıştım.

"Burada ne yapıyorsun?" Öfkeyle sordum, kendimi yastıkların üzerine atmak için acele ediyordum.

Gülümseyerek sandalyeye doğru yalpaladı ve kendini yanımdaki koltuğa bıraktı, gözeneklerinden yine viski kokusu yayılıyordu. Tamamen dağınık görünüyordu, mükemmel sarı saçları düğüm düğüm dışarı fırlamıştı ve gözleri derin, koyu halkalarla çevriliydi, kırmızı ruju hafifçe bulaşmıştı.

Öne doğru eğilerek kemikli parmağını bana doğrulttu ve yüzü vahşi bir ifadeye büründü. "Bizi mahvettin, seni küçük fahişe."

Ona boş gözlerle baktım ve göğsümde kabardığını hissettiğim endişeyle savaştım. "Kendini mahvettin. Doğmamış bebeğimizi öldürdün! Torununu!"

"Bu iğrenç şeye asla gebe kalınmamalıydı. O bir pislikti, tıpkı annesi gibi!"

Kendimi asılmış, çarmıha gerilmiş ve çarmıha gerilmiş gibi hissediyordum. Bebeğim pislik değildi. Mükemmeldi; o bizimdi.

Bayan Prince gazeteyi bana doğru itti. "Okuyun. Editör ve kocamın pek de büyük olmayan bir hayranı bize erken bir nüsha gönderdi. Birkaç yıl önce ona dava açtığımız için küçük bir ödül."

Uzandım ve titreyen ellerimle gazeteyi aldım. "Aman Tanrım. Bu yüzden mi?"

"Harika bir okuma, değil mi?"

Ön kapakta, yemek gecesi plantasyonun dışında bir sedyede ambulansa taşınırken çekilmiş bir fotoğrafım vardı; beyaz elbisem kan içindeydi, yüzümde oksijen maskesi vardı ve Romeo elimi sıkıca tutuyordu, yüz ifadesi perişandı, o da kan içindeydi. Paralel resim ise Prince Oil genel merkezinin dışında takım elbiseli Bay Prince'i gösteriyordu.

Başlıkta şöyle yazıyordu:

"Tide'ın yıldız oyun kurucusunun kız arkadaşı Prince Oil'in kara para aklama skandalının ortasında düşük yaptı."

Göğsümü yaylı bir bobin gibi hissettim ve yukarı kalktım, göğüs kafesimi ovuşturarak ağrıyan gerginliği azaltmaya çalıştım.

Yapamadım.

Resim... Bebeğimi kaybettiğimin resmi...

Acı beni içten dışa doğru yuttu. Bunu yapamazdım; Romeo'nun elimi tutarken yüzünde beliren ezilmiş ifadenin gerçekliğini kaldıramazdım.

Hıncır bir kahkaha duydum ve Kathryn üzerime atladı. "Yüzündeki o ifade her şeye değmiş olabilir!" Yaklaştı. "Ailemle alay ettin, seni kötü kaltak. Git buradan. Alabama'yı terk et ve asla geri dönme. Burada hiçbir şeyin kalmadı. Rome bundan sonra seni istemeyecek, onun itibarını lekeledikten ve ailesinin işini mahvettikten sonra. Eğer kalırsan, seni de kendimle birlikte batıracağımdan emin ol, Tanrı yardımcım olsun! Prensler senin yüzünden tüm Alabama'nın alay konusu olacak..."

"Bu yüzden mi Shelly ile evlenmesi için onu zorluyordun? Babasının parasını istiyordun, o ne yaptığını öğrenmeden önce yasal bağlantıya ihtiyacın vardı." Birden her şey anlam kazandı. Romeo şüphelenmekte haklıydı.

"Ve kocamın o serseri dölü seninle hiç tanışmasaydı da öyle olacaktı! Artık *herkes* biliyor. Kocam tutuklandı. Senin yüzünden her şeyimizi kaybettik! *Her şeyimizi!*"

"Hayır, her şeyi kendin yüzünden kaybettin!" Tersledim.

Bir elini havaya kaldırdı ve yumruğunu karnıma indirerek acı içinde çılgılık atmama neden oldu. Elim çılgınca yatağın kenarındaki çağrı düğmesine gitti ama Bayan Prince ellerini boğazıma doladı ve ben umutsuzca acil durum düğmesine tekrar tekrar basarken baskı uyguladı. Bir hemşire odaya daldığında boynum yanıyor ve görüşüm bulanıklaşıyordu.

"Bana yardım edin... lütfen," diye mırıldandım. Hemşire koridorda bağırarak güvenliği çağırdı ve Kathryn'i yatağımdan kaldırarak kollarını arkadan bağladı. Güvenlik görevlileri Kathryn'i götürürken öksürdüm ve balgam çıkardım, sarhoş haliyle tekmeliyor ve çılgılık atıyordu.

"Kalırsan seni mahvederim, ikinizi de mahvederim! Kaybedecek bir şeyim kalmadı!"

Başım ellerimin arasına düştü. Son birkaç günün muazzamlığı beni neredeyse boğuyor, amansız keder beni içten dışa doğru parçalıyordu.

Artık burada kalamazdım. Tüm bu acı ve üzüntüden uzaklaşmam gerekiyordu.

"Tatlım, iyi misin?"

Kafamı kaldırdığımda genç, iri yapılı bir hemşire yatağımın başındaydı ve kolunu yanıma dolamıştı.

Başımı
salladım.

"Emin
misin?"

"Evet."

"Tatlım, polis yolda."

Yataktan kalkmaya çalıştım. "Hayır, hayır! Daha fazla olmaz! Yapamam-"
Hemşirenin güçlü kolu beni sıkıca tuttu ve yatıştırıcı bir sesle konuştu.
"O kadın sana saldırdı, Molly. Ne yaptığını rapor etmelisin."

Bedenim hemşirenin yanına yığıldı. O haklıydı ve bu Romeo için yapacağım son şey olacaktı. Ona yardım ederek itibarının zaten sebep olduğumdan daha fazla zedelenmemesini sağlayacaktım. Ailesi çoktan dibe vurmuştu; onlara son darbeyi vurmalarına yardım edecektim. Romeo sonunda özgür olacaktı.

"Tamam," diye kabul ettim.

"Aferin kızıma. Senin için Romeo ile iletişime geçmemi ister misin?"

Gülümsüyormuş gibi yaptım ve başımı salladım. "Hayır, lütfen yapma. Şampiyonluk maçı için stadyumda bir yardım etkinliğinde ve onu ayırmak istemiyorum. Takımının ve taraftarlarının ona ihtiyacı var."

Kolumu sıkarak, "Siz iyi insanlarsınız Bayan Shakespeare, iyi insanlarsınız," diye övdü.

Odadan çıktı ve bir süre sonra polis geldi. İfademi verdim - dürüstçe, tüm ayrıntılarıyla - ve sanki ruhum paramparça oluyormuş gibi hissettim.

Polis gittiğinde yan sehpadan telefonumu aldım ve arama tuşuna bastım.

"Molly, iyi misin?"

"Profesör, havaalanına gittiniz mi?" "Şu anda arabamdayım. Neden?"

"Biletim hala geçerli mi?"

"Neden, evet... ama Molly, sen iyi değilsin."

"Ben iyiyim. Doktor beni taburcu etti. Gelip beni hastaneden alabilir misin?"

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi," diye tersledim sabırsızca.

Uzun bir duraklama ve hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş oldu. "On beş dakika içinde orada olacağım."

"Dışarıda olacağım." Telefonu kapattım, dişlerimi sıktım ve serumu elimden söktüm. Kıyafetlerime uzandım, karnımdaki hafif bir ağrıyla irkildim, kot pantolonumu ve tişörtümü giydim ve çantamı aldım. Boş koridordan çıkıp ön kapıya doğru yürürken Suzy arabayı durdurdu ve ben de ön koltuğa atladım.

Bana kuşkuyla baktı. "Yine kaçıyorsun, değil mi Molly?" "Şu anda burada olamam," dedim neredeyse duyulmayacak şekilde.

Suzy hastane otoparkından çıkıp yola girdi. "Romeo bilmiyor, değil mi?"

"O öğrenene kadar ben kırk bin fit yükseklikte olacağım. Ben burada olmasam daha iyi."

Bana doğru döndü, hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. "Hayır, değil Molly! Yapamazsın-"

"Gidiyorum, Profesör! Lütfen, yapamam... Gitmem gerek!"

Kırışmış elini alnında gezdirdi. "Pasaportunuz yanınızda mı?"

"Çantamda. Neyse ki sağlık sigortam için ihtiyacım vardı."

"O zaman Oxford'a geri dönüyoruz."

Başımı koltuk başlığına yasladım ve sarı mısır tarlalarının bulanık bir pus içinde geçip gitmesini izledim. Romeo'nun yüzünü kafamda canlandırırken gözlerimden yaşlar süzüldü. Bir an için kararımda tereddüt ettim ama gazetedeki görüntüleri hatırlayınca tüm şüphelerim kayboldu.

Gitmem

gerekiyordu.

Kaçmak

zorundaydım.

Oxford Üniversitesi, İngiltere

"Bayan Shakespeare ve kendi adıma, beni dinlediğiniz için teşekkür ederim." Üç yüz kişilik kalabalık memnun bir şekilde alkışlarken Profesör Ross da sahnenin kenarında bana katıldı.

Dekanla el sıkıştık ve ben kibarca mazeretlerimi bildirerek boğucu amfiden çıkıp biraz temiz hava almak için dışarı koştum.

Açık avluya fırladım ve kış soğuğu yüzüme çarparak ihtiyacım olan uyanış sarsıntısını verdi. Yüzümü gökyüzüne çevirdim ve iri, narin kar taneleri soğuk tenimi öptü. Bu bana yaşadığımı hissettirdi... yani yarı canlı.

Hâlâ uyuşmuş durumdaydım.

Siyah deri eldivenlerimi giydim ve boş kampüsü inceledim. Eski binaların yüksek, karmaşık kulelerini ve çatılarını kaplayan bembeyaz kar, prestijli üniversiteye Dickensvari bir kış harikalar diyarı havası veriyordu. Oxford'u kışın severdim; dünyanın en güzel yerlerinden biriydi. Benim Mekke'm, Kutsal Kase'mdi, ya da en azından eskiden öyleydi. Şimdi ise kendimi bir sahtekâr gibi hissediyordum. Evinden çok çok uzakta, kayıp bir serseri.

Öğrencilerin çoğu Noel tatili için dışarıdaydı ve ben Noel gününü odamda büyük bir kadeh şarapla yalnız geçirmiş, Ally'nin Birmingham'daki evinde Romeo ve bebeğimizle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünmemeye çalışmıştım.

Suzy ve ben Oxford'a vardığımızda, ev sahiplerimizin konferansımızı bir hafta ertelemeleri gerektiği söylendi ki bu benim için sorun değildi. Kampüsteki arkeoloji ekibi eski bir kraliyet mezarı olabileceğini düşündükleri bir kalıntı bulmuştu ve bulgularını basına aktarabilmeleri için ilk odak noktası onlara verilmişti. Kendi adıma buna sevindim. Kafamı toparlamak için zamana ihtiyacım vardı.

Romeo'yu özledim. Onu o kadar çok özliyordum ki, bazen gerçekten de kırık bir kalpten öldüğüme inanıyordum. İngiltere'ye varmamızın üzerinden birkaç hafta geçmişti ve ben henüz telefonumu ya da e-postalarımı kontrol etmemiştim. Onu çok seviyordum ama geri dönemezdim. Düşük yaptığımı herkes öğrenecekti ve ben bu kadar ifşa olmayı, insanların bilmesini, acımasını kaldıramazdım.

Sakinleştirici bir nefes alarak Radcliffe Camera'ya doğru yola çıktım - uzmanlık alanımla ilgili binlerce kitabı barındıran en muhteşem kütüphane. Çalışırken acı beni terk etti. Çalışırken Romeo hakkında daha az düşünüyordum. Unutabiliyordum.

Kar, ağır kışlık botlarımın altında çıtırdayan yapraklar gibi çıtırdıyordu ve ben de siyah paltomu göğsüme daha sıkı sarıyordum.

"Molly?" diye duyduğumda neredeyse kütüphanenin kapısına varmışım. Molly Shakespeare? Sen misin?"

Döndüm ve Oliver Bartholomew'un şok olmuş yüzüyle karşılaştım. Bu sürpriz buluşmanın garipliği karşısında içten içe ürperdim. "Selam, Olly, görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Bana doğru yürürken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve bana hızlıca, sertçe sarıldı. "Lanet olsun Molly, neredeyse seni tanıyamayacaktım. Gözlüklerin nerede? Saçların... tamamen farklı görünüyorsun... iyi anlamda," diye kekeledi parlak safir mavisi gözleriyle görünüşümü incelerken.

"Teşekkürler. Artık lens takıyorum ve Amerika'dan gelen arkadaşım saçımı yaptı... ve diğer her şeyi." Vücudumun aşağısını işaret ettim.

"Kendini aşmış. Çok güzel görünüyorsun. Ama zaten hep güzeldin."

Sıkı bir ağızla başımı öne eğdim. Benim için tek önemli olan Romeo'nun bana güzel demesiydi, bunu tüm kalbiyle söylediğinde. Anı selleri yüzeye çıkmaya çalıştı. Nefesimi tuttum ve onları geri ittim.

"Bir kahve içmek ister misin?" Oliver içimdeki işkenceyi böldü ve beni yeniden odaklanmamı sağlayacak kadar şaşırttı. Ona baktım ve yüzü çok umut doluydu.

Zavallı Oliver. Beni son gördüğünde bekaretimi almıştı ve ertesi sabah bir daha dönmek üzere gitmişim. Ona böyle davranmamı hak etmemişti.

"Molly? Kahve ister misin?"

Kütüphaneye baktım ve tekrar ona döndüm. Hayır demek istedim.

"Sadece kısa bir sohbet, yemin ederim." Paltomun kolunu parmaklarının arasına aldı, başı eğikti. "Seni özledim."

"Tamam." Pes ettim. Oliver'ın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve arkadaşça bir sessizlik içinde yürürken yanıma geldi.

On beş dakika sonra kampüsteki kafenin penceresinde oturuyorduk ve Oliver onun için İngiliz kahvaltısı çayı, benim için de kapuçino sipariş etti.

Onu izlerken, gerçekten çok hoş bir adam olduğunu fark ettim. Çok nazik ve gösterişsiz. Çıktığımız kısa süre içinde ona bu konuda hiç değer vermemiştim. Tabii buna çıkmak denebilirse. Beni tanı mıyordu ama bu tamamen benim hatamdı. Onu hiç içeri almamıştım.

Oliver önümde oturuyordu, Oxford Kürek Takımı atkısı boynunda düğüm lenmişti ve kırmızı kaşmir kazağı ince vücudunu ve kahverengi saçlarını gösteriyordu. "Ee Molly, Amerika nasıl? Neden döndün?"

Kahve fincanımla oynadım. "Eyaletler... iyi... farklı. Profesör Ross'a felsefe ödevinde yardımcı olmaya devam ettim ve az önce argümanımızı sergileyen bir ders yaptık."

Kaşları neredeyse asil yüzünden kalkacaktı. "Ve?"

"Çok iyi karşılandı. Önümüzdeki ay Oxford Press'in felsefe dergisinde yayınlanmasını bekliyorum."

Dişlek bir gülümseme yaydı. "Seninle çok gurur duyuyorum. Yirmi yaşında yayınlanmış -gelecekteki bir profesör için mükemmel. Sana her zaman inandım."

"Teşekkür ederim." Kahvemden bir yudum aldım ve sohbet etmeye çalıştım. "Neden hâlâ kampüstesin? Kırıldaki malikanende Noel şenliklerinin tadını çıkarman, kraliyet ailesiyle omuz omuza olman gerekmiyor mu?"

Güldü. "Olmalıyım ama ben kraliyet kalıntılarını bulan arkeoloji ekibinin bir parçasıyım. Annem pek memnun olmadı. Eski kemikleri kazarak hayatımı boşa harcadığımı düşünüyor. Yine de çok şaşırtıcı oldu. Şu anda doktoramın ilk yılının yarısındayım ve başka bir şey yapmayı hayal bile edemiyorum."

Süper havalı İngiliz aksanına gülümsedim. Eskiden onunla bu konuda dalga geçerdim, bana Prens William'ı hatırlattığını söyledim ve gözlerini şakacı bir şekilde kısmasından şu anda düşündüğüm şeyin bu olduğunu anladı.

"Peki doktora için nerede çalışacaksın? Amerika'da mı kalacaksın yoksa buraya mı döneceksin?" Sorarken sesinde heyecan artıyordu

Son kısmı.

Omuz silktim, pencereden dışarı baktım ve yağan kardan kurtulmak için koşuşturan tek tük öğrencileri izledim. "Amerika'yı düşünüyordum ama... Şu anda bilmiyorum."

Oliver düşünceli bir ifadeyle başını eğdi ve hayal kırıklığıyla yutkundu. "Beklediğin gibi çıkmadı mı?"

"Beklenen mi? Hayır. Hayat değiştirici mi? Evet. Sadece bu hayatın bana göre olup olmadığından emin değilim. Burada yaşamaktan çok daha farklı olduğu kesin."

Sessizlik masada bize katıldı. Gözlerimi fincanıma sabitlediğimde bakışlarımı hissedebiliyordum. Özür dileme vakti gelmişti.

"Oliver?"

Oliver ellerini masanın kenarında kavuşturdu, parmakları hafifçe titriyordu. "Evet."

Öne uzandım ve elimi onunkinin üzerine koydum. "Sana gecikmiş bir özür borçluyum."

Pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi. "Beni neden öyle bıraktın? Senin için o kadar kötü bir erkek arkadaş mıydım... ve sonra... aramızda ne oldu? Neyi yanlış yaptım?"

Boğazımda bir yumru oluştu. "Hiçbir şey. Kötü bir erkek arkadaş değildin; bana karşı çok sevimliydin. Burada hatalı olan benim, Olly."

Bir kez daha bana dönerek, "Gittiğinde kalbimi kırdın. Birkaç sınıf arkadaşından Alabama'da Profesör Ross'a katıldığını duydum ve kulaklarıma inanamadım. Bunu aylardır planlıyordun ve yüksek lisans için yurtdışına taşınacağını hiç söylememiştin. Benimle yakınlaştıktan sonra hiçbir neden ya da açıklama yapmadan öylece çekip gittin. Bunun çok acımasızca olduğunu düşündüm."

"Çok zalimdim. Ve tamamen bencildim. Ve sen çok daha fazlasını hak ediyordun. Sana yaptıklarım için gerçekten çok üzgünüm, Olly."

Oliver'ın dudakları nefes alırken aralandı. "Molly..."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Şimdi vaktin varsa, sana biraz kendimden, geçmişimden bahsetmeme izin verirsen çok sevinirim. Belki neden böyle olduğumu anlamana yardımcı olabilirim. Bunun zamanı geldiğini hissediyorum."

Rahat bir nefes alarak gülümsedi. "Hiçbir şey bana daha büyük bir zevk veremez."

Sonraki iki saat boyunca, nihayet geçmişimi paylaştım, seviştikten sonra ani ayrılışıma kadar olan her şeyi.

İşim bittiğinde Olly arkasına yaslandı, gözlerini kocaman açmış, bastırıldığı nefesini dudaklarından yavaşça bırakıyordu. "Vay canına, Molly. Hiçbir fikrim yoktu."

Ona sıkı bir gülümseme verdim, kendimi daha iyi, daha hafif hissediyordum. Sonunda kendimle ilgili bir şeyi paylaşmak gerçekten de iyileştirici olmuştu. "Bilmeyi hak ettin. Sadece bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Bu bizi bir sürü üzüntüden kurtarabilirdi."

Oliver dirseğini masaya dayadı, başını yukarı kaldırdığı elinin arasına aldı ve yüz ifademden bir şeyler okuyarak bana baktı. "Kim o?"

"Kim kimdir?"

"Aşık olduğun adam." "Ben-"

Uzandı ve nazikçe elimi tuttu. "Beni düşünmeni ve böyle görünmeni ne kadar istediğimi biliyor musun? Bana bu kadar çaresizce ihtiyaç duymanı?"

"Ne?"

Bakışlarını yere indirdi. "Seni sevdim Molly Shakespeare, ama sen beni hiç sevmedin. Kalbine girmeye çalıştım ama başaramadım. Sorunlarını, geçmişini paylaşmanı istedim ama beni içeri almadın. Beni yeterince sevmedin ve bu sorun değildi. Ben senin için doğru adam değildim. Bunu şimdi anlıyorum." Mavi gözlerinde şefkatle yukarı baktı. "O her kimse, özel biri olmalı. Sanki bambaşka bir insansın, bir zamanlar tanıdığım utangaç, içine kapanık kız değilsin. Daha güçlüsün... değişmişsin."

Başım ellerime düştü ve ağlamaya başladım. Oliver'ın sandalyesinden kalkıp yanıma oturduğunu ve beni kollarıyla sardığını duydum. Tekrar kucaklanmak iyi hissettirdi ama Romeo'yu özlemiştim ve onun kolları daha büyük, daha koruyucuydu. Romeo'nun göğsü daha genişti ve Oliver pahalı bir tıraş losyonu gibi güzel kokmasına rağmen sabun ya da nane kokmuyordu.

Oliver benim Romeo'm değildi.

"Şşş, Molly. Ağlama. Hiçbir şey düzeltilemeyecek kadar kötü değildir."

Başımı kaldırdım. "Her şey çok yanlış gitti. Çok fazla şey yaşadık ve... ve... ben kaçtım... yine, tıpkı senden kaçtığım gibi. Gittiğim için kendimden nefret ediyorum ama kalamadım."

"Şşş... sakın ol, Molly."

Ama sakinleşemiyordum. Sonunda hissetmeme izin vermiştim ve pişmanlık bir gayzer gücüyle içimden akıyordu. "İkimizin de çok sevdiği bir şey elinden alındı, çalındı ve ben onu bununla kendi başına başa çıkması için öylece bıraktım. Önünde hayatının en önemli maçı var ve benim tek yaptığım onu özlemek.

Onu düşündüm, ama her şeyi berbat ettim. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk ettim. Bunu yaptıktan sonra nasıl geri dönebilirim?"

Oliver şaşkınlıkla dudaklarını büzerek koltuğuna geri döndü. "Ne oyunu?"

"Amerikan futbolu oynuyor."

"Oh, doğru. İyi mi?"

Elimde değildi ama güldüm. "Evet, o oldukça şaşırtıcı."

Oliver şaşkınlıkla başını salladı. "Molly Shakespeare bir Amerikan futbolu oyuncusuyla mı? Bunu hiç beklemiyordum. Polo ya da kriket değil ama ben bütün sporcuların iyi adamlar olduğuna inanırım. Sizin adamınız da büyük ihtimalle öyledir."

İnce kolunu yumrukladım. "O *sadece* bir futbolcu değil. O tanıdığım en cesur, en şefkatli insan. Beni daha önce hiç kimsenin anlamadığı kadar iyi anlıyor. O benim ruh eşim, her şeyim."

"Molly, bir futbolcunun kız arkadaşı." Oliver inanamayarak gülümseyerek başını salladı.

"Bu daha önce gördüğün hiçbir şeye benzemiyor, Olly. Tüm eyalet takıma tapıyor, *ona* tapıyor. Sadece stadyumda yüz binden fazla insan var. Bu çılgınlık. Maçlar televizyonda yayınlanıyor. Uluslararası markalar sponsorluk yapıyor ve *ben* tüm ülkede en çok saygı duyulan oyuncuya aşık oldum."

Oliver elimi nazikçe tuttu ve doğrudan gözlerimin içine baktı. "Asıl soru şu Molly, neden Alabama'daki ruh eşin süperstarla değil de bu lanet kafede benimle oturuyorsun?"

Sözleri beynimde çalkalanırken ona bakakaldım.

Ben neden buradaydım?

Sandalyeden sıçradım. "Olly..."

"Git, Molly. Anlıyorum." Gerçek bir İngiliz centilmeni gibi ayağa kalktı ve iki yanağımdan öptü. "Geçen yıl tek kelime etmeden gittiğinde beni boş bir adam olarak bıraktın ama şimdi anlıyorum ki sen hiçbir zaman benim olmadın. Yeni arkadaşın sana sahip olduğu için çok şanslı."

"Hayır, Romeo'ya sahip olduğu için şanslı olan benim." "Romeo mu?"

"Evet, adı Romeo Prince."

Oliver alnını ovuşturdu ve kıkırdadı. "Evet, Bayan Molly *Juliet* Shakespeare, ne kadar da *kaderci*. Ama Romeo'na bir an önce ulaşsan iyi olur.

mümkün olduğunca çabuk. Yanlış hatırlamıyorsam, sizin yokluğunuzda başını bir sürü belaya sokmak gibi kötü bir alışkanlığı var."

Onun alaylarına gülümsedim ve pürüzsüz yanağına minnettar bir öpücük kondurdum. "Güle güle Oliver. Her şey için teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim, Molly. Amerika'daki yeni hayatında iyi şanslar."

Yeni bir kararlılıkla, bacaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı bir şekilde üniversitenin misafirhanesine koştum.

Aceleyle odama girdim ve eşyalarımı çantama atmaya başladım. Kapıma hafifçe vurulduğunda neredeyse tamamen toparlanmışım.

"İçeri girebilir miyim,

Molly?" Suzy'ydi.

Onu içeri aldım ve boş odamı gördükten sonra panikle bana baktı. "Yine bir yere mi gidiyorsun? Şimdi nereye, Molly? Bu durmalı-"

"Ben geri dönüyorum," diye araya girdim.

Kaşları çatıldı ve süt grisi gözlerinde bir umut ışığı yandı. "Ne için?"

"Alabama. Oh, hayır, aslında..." Duvardaki takvimden tarihi kontrol ettim. "Pasadena, California, Rose Bowl Stadyumu'na gidiyorum."

Suzy'nin krep inceliğindeki teninde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Molly. Şükürler olsun.

Fikrini değiştiren ne oldu?"

"Eski bir arkadaşım beni Romeo'yu ne kadar özlediğim ve sevdiğimle yüzleştirdi. Onun bana ihtiyacı var ve ben daha yeni ayrıldım. Gidip bunu düzeltmem gerekiyor." Ellerimle oynadım. "Oraya geri dönmek zor olacak, sonra... sonra... biliyorsun, ama *onun* için yapmalıyım."

Suzy öne doğru uzandı ve elimi tuttu. "Molly, yola çıkmadan önce sana birkaç şey söylemek istiyorum."

"Tamam," dedim sabırsızlıkla saatimi kontrol ederek.

Dudaklarında anaç bir gülümseme belirdi. "Bana kendimi çok hatırlatıyorsun, biliyorsun. Felsefeyi seviyorsun, profesör olmak istiyorsun ve zor bir hayatın oldu."

Yatağa oturdum, konuşmasının gittiği yön beni tedirgin ediyordu.

"Babam savaşta öldü, Molly. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır," diye cevap verdim, gerçekten şaşırmışım.

"Fransa'da vuruldu. Bu olay olduğunda çok küçüktüm ama babanızın ölümünün sizi etkilediği gibi bu olay da benimle kaldı, beni etkiledi. Yıllar geçti ve

Sonunda hayatımla başa çıkabildim. Oxford'a geldiğimde -o günlerde bir kız için oldukça büyük bir başarı- Richard'la tanıştım. Çok şık ve yakışıklıydı ve daha ilk dokunuşumuzda ona deli gibi aşık olduğumu anlamıştım. Altı ay sonra evlendik. Bay Prince ile de aynı şeyi yaşadınız. Sizi konferans salonunda izledim ve sadece dış görünüşünüzdeki değişimi değil, ani değişimi de gördüm."

Ellerimle oynarken Suzy'nin derin bir nefes aldığını duydum. "Hayatımda beş bebek kaybettim, Molly."

Nefesim kesildi ve ağzımı kapattım. Eğildi ve dizimi okşadı. "Gözyaşı yok. Ben yaşlı, sert bir kurabiyeyim."

Elini tuttum ve destek olmak için sıktım.

Suzy gözlerini ayırmadan iki elimize baktı. "Hiçbir zaman bir çocuğu tam olarak taşıyamadım ve beşinci düşükten sonra artık hamile bile kalamadım. Sonunda Richard ve ben kaderimizi kabul e t t i k ve birlikte harika bir hayat yaşadık."

"Suzy, ben-"

"Sus, çocuğum. Bunu senin merhametini kazanmak için paylaştım. Aslında, tam tersi. Genç hayatında çok şey yaşadın ama bunlar seni sen yapıyor, sana güç veriyor ve aynı zamanda seni kaderine götürüyor. Her zaman kaçamazsın."

Gözlerimi sildim ve nemi dışarı attım. "Sadece sonunda evim diyebileceğim bir yer istiyorum. Gittiğim her yer bana daha fazla üzüntü getiriyor." "Molly, ev bir yer değildir. Bir ülke, bir kasaba, bir bina ya da bir mülk değildir. Ev, ruhunun diğer yarısıdır, kederini paylaşan ve kaybının yükünü taşımana yardım eden kişidir. Evin, her şeye rağmen senden asla vazgeçmeyen ve sana sonsuz mutluluğu getiren kişidir. *Bu*, Molly canım, senin evin güzel evin ve sanırım ikimiz de biliyoruz ki sen kendine o kişi olabilecek çok yakışıklı bir genç adam buldun. İşler zorlaştığında bile onu bırakma Molly, sadece

bırakma."

Ayağa fırladım ve ona sıkıca sarıldım. Birkaç saniye sonra sırtımı sıvazladı ve kendini topladı. "Şimdi, şimdi, genç bayan, bunların hiçbirisi değil. Biz İngiliziz, üst dudağımız falan serttir. Aşırı sevgiye gerek yok."

Kıkırdadım ve eşyalarımı aldım. Arkamı döndüğümde Suzy arabasının anahtarlarını uzatıyordu. "Gel Molly, sana yaşlı bir emeklinin seni Heathrow Havaalanı'na rekor sürede nasıl götüreceğini göstereceğim."

* * *

Gidiş salonunda oturdum ve endişeyle çantamdan telefonumu çıkardım. Boğazımda bir yumru ile siyah dikdörtgene baktım. Mesajlarla, incinme ve acı dolu mesajlarla dolu olacağını biliyordum. Sonunda korkumu içime attım, gücü açtım ve ekrana bir dizi kısa mesaj ve sesli mesaj yağdı.

Romeo'nun sert Bama aksanı kulaklarımı doldururken ilki beni anında ağlattı:

"Molly! Neredesin bebeğim? Söylediklerim ve seni öyle bıraktığım için çok özür dilerim. Az önce hemşireden annemle ilgili haber aldım. Tanrım, Mol, sana saldırdığını söylediler... yine! Lütfen bana nerede olduğunu söyle... Kimseye söylemeden hastaneden ayrılmışsın. Seni hiçbir yerde bulamıyorum."

Doğruca bir sonraki postaya gitti.

"Mol."

Sesi kırık ve duygusaldı.

"Gazetede bir hikaye var. Bizimle ilgili... meleşimizi kaybetmekle ilgili. Tanrım, Mol, senin bir resmin var. Kalbim kırılıyor ve sen burada değilsin. Annem saldırıdan, babam kara para aklamaktan tutuklandı. Lütfen ara beni. Nerede olduğunu söyle. Her şey berbat oldu. Sensiz delireceğim. Seni seviyorum. Bana geri dön."

Gözyaşlarım dizlerime
damladı. Sıradaki.

"Molly, ben Ally. Bugün Noel günü. Romeo burada benimle ve ailemle birlikte. O iyi değil. Kalbi tamamen kırık, ya konuşmuyor ya da o kadar sinirleniyor ki evi terk etmek zorunda kalıyor. Lütfen. Her şey için kendini suçluyor. Onu arayın. Hepsinin kendi hatası olduğunu söylüyor!"

Sıradaki.

"Molls, ben Cass. Şampiyona için geri dönsen iyi olur kızım, yoksa seni bulup sıska İngiliz kıçını tekmeleyeceğim! Taraftarlar gazetedeki haberdan sonra çıldırdı ve Romeo antrenmanda bir bok atamıyor. Artık kendine acımak yok! Düzelt şunu kızım. Buraya gel, dün gibi!"

Cass'in her zamanki saçma sapan ses tonuna hafifçe güldüm.

Sonraki bir saati Romeo'nun kalp kırıklığı, öfke ya da tamamen terk edilmişlik mesajlarını dinleyerek geçirdim ve arkadaşlarımin hepsi beni geri dönmeye ikna etmeye çalıştı. Son sesli mesaj bu sabah bırakılmıştı. Dinlemek için düğmeye bastım.

"Selam bebeğim, benim. Yarınki maç için Pasadena'dayım ve seni aramak istedim... yine. Sanırım aramalarım cevap vermediğine göre, bu gerçekten eve gelmeyeceğin anlamına geliyor. Oxford'da olduğunu biliyorum. Profesör Ross bana e-posta gönderdi. Sadece seni sevdiğimi ve bunun asla değişmeyeceğini bilmeni istiyorum. Sana ihtiyacım var bebeğim. Yanımda olmana ihtiyacım var. Sen benim ailemsin, her şeyimsin. Sen benim evimsin."

Yuvası. Ben onun eviydim, güzel eviydim.

Tüm mesajları sildim ve iki mesaj gönderdim.

Ally, yetişemezsem diye Romeo'ya bir şey söyleme ama Pasadena'ya gidiyorum. Maç için bana bir bilet bulmanı istiyorum. İndiğimde seni ararım... Her şey için çok üzgünüm ama onun için geri döneceğim. Geri döneceğim. Xx

Bir sonraki çok daha basitti.

Romeo. Seni seviyorum. Bizden vazgeçmedim. Sen benim de evimsin. Xx

Telefonumu kapattım ve kalkış kapısına yöneldim. Hayatımda ilk kez bir şeyden kaçmıyor, ona *doğru* koşuyordum.

"Başlama vuruşuna ne kadar var?" "Yirmi dakika."

"Oraya zamanında varabilecek miyiz?" "Her şey trafiğe bağlı."

Taksinin arka koltuğuna uzandım ve Ally'ye mesaj attım.

BEN: Neredeyse geldik. Trafik korkunç. O nasıl?

Acele et, Molls. Hayranlar ve kameramanlar seni arayıp duruyor. Cass ve ben sorgulanmaya devam ediyoruz. Romeo iyi değil. Antrenman yaparken seni arayıp duruyor. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, gelmeyeceğinize karar vermiş.

Kahretsin, bu hiç iyi değildi. "Daha yaklaştın mı?"

Taksi şoförünün direksiyondaki parmakları sinirden bembeyaz kesildi. "Bakın hanımefendi. İşte stadyum. Trafiği kendi gözlerinizle görebilirsiniz."

Boynumu uzattım ve trafik sıkışıklığı olan uzun bir yolun sonundaki büyük, heybetli stadyumu gördüm. Oraya gitmem gerekiyordu.

Bunu çalıştırabilirim.

Şoföre para attım, taksiden atladım ve Rose Bowl Stadyumu yönüne doğru koşmaya başladım. Kahverengi kovboy çizimleri ve beyaz dantelli yazlık elbisemle yanlarından geçerken insanlar ıslık çalıp kıkırdadı ama ben aldırmadım. Saçlarım açık ve dalgalıydı, hatta yüzüme makyaj yapmayı bile başarmıştım. Uçaktaki zamanı akıllıca kullanmıştım.

Gürültülü kalabalığın sesini duyabiliyordum ve telefonumu aldım.

BEN: Şimdi yaklaşıyorum. Benimle dışarıda buluş.

Yolda. Yakın kesiyorum!

Giriş e yaklaştım, basamakları ikişer ikişer çıktım. Tam tepeye ulaştığımda Ally kot şortu ve Tide formasıyla koşarak dışarı çıktı. Elime uzanırken yüzündeki rahatlamış gülümseme neredeyse beni devirecekti.

"Molls, sana sonra sarılacağım. Şimdi çabuk gelmen gerek. Bunları giy!"

Formamı ve güvenlik kartımı bana fırlattı.

Şanslı formamı getirmişti. Geleceğimden şüphe etmemişti. *Benden* şüphe etmemişti.

Formayı elbisemin üzerine giydim ve Ally beni stadyumun içine çekti, koşarken görevliye kartlarımızı salladık. Koridorlara girip çıktık, merdivenlerden yukarı çıktık, insan kalabalığının arasından geçtik ve nihayet alt kata indik, bir tünelden çıkıp sahayı kaplayan devasa Amerikan bayrağının olduğu parlak güneş ışığına çıktık. Ulusal marş sona ermek üzereydi, bir pop yıldızı avazı çıktığı kadar tutkuyla şarkı söylüyordu. Kalabalık heyecan ve vatanseverlikle kükrüyordu. Töreni görünce tökezledim ama Ally'nin sıkı tutuşu devam etmemi sağladı.

Reklam panolarının hemen arkasında, ıslık çalarak ve elleriyle bizi kendisine doğru yönlendiren Cass'in sağlam duruşunu koltuklarımızda gördüm. Tide taraftarları benim geldiğimi fark etmeye başladığında rahatlamış tezahüratlar da başladı. Başımı kaldırırsam büyük ekranlarda olacağımı biliyordum, bu yüzden başımı sıkıca eğdim.

Destekçilerin yanından koşarak geçerken, insanlar kaybıma saygılarını gösterdiler, sempatik bir jest olarak başlarından şapkalarını çıkardılar ve sırtıma vurarak güçlü kalmamı söylediler.

Bocaladım.

Ally kederli bir yüz ifadesiyle bana döndü. "Büyük bir haberdi hayatım ama hepsi sana geçmiş olsun demek için burada. Utanmana gerek yok. İnsanlar Rome'un ailesinin yaptıklarından dolayı mideleri bulanıyor. Hepinizi seviyorlar."

Yutkundum, kızardım ve tamamen yabancıların nezaketine teşekkür etmek için elimi kaldırdım.

Her zamanki gibi Stetson'ı, kot pantolonu, "Smith" forması ve botlarıyla Cass'in yanına koştuk. Beni kucağına aldı, yanağımdan öptü ve önüne yatırdı. "Geri dönmene çok sevindim kızım. Bırakayım da

Koşullar gereği bunu bir kez yaparsın ama bir daha böyle kaçarsan çok kızarım. Tüm Teksas'ta domuz bağlama unvanını elimde tutuyorum ve çılgın yeteneklerimi kullanmaktan korkmuyorum!"

Kolunu okşadım. "Not aldım, Cass."

Göz kırptı, gözleri parlıyordu. "Seni özledim kızım." "Ben de seni özledim." Beni şakacı bir şekilde dürttü. "Birleşmeyi kesin kızlar. İşte geliyorlar."

Büyük ekranlardan takımların kendi soyunma odalarında toplanmalarını ve Tide'ın kıpkırmızı ve beyaz giysileriyle ve son şampiyon olarak ilk çıkışını izledim.

Oyuncular teker teker sahaya çıkarken göğsüm sıkışıyordu. Romeo'nun sonuncu olacağını biliyordum ve onu gördüğümde yere yığılacakımı sandım. Yüzüne bir kez baktım ve anılar sağanağı bana saldırdı - dokunuşlar, öpücükler, gözyaşları, gülümsemeler, sevişmeler, sert sikişmeler- hepsi de Technicolor'da.

O benim evimdi.

Roma sahaya çıktı ve koşusundaki hafif uyuşukluğu, başını hafifçe eğişini ve kaskını kalabalığa pek de hevesli olmayan bir şekilde sallayışını fark ettim. Kalbim ona yaşattıklarım için ağlıyordu. Koşmamam için bana yalvardığında onu yalnız bırakmışım.

Romeo saha kenarına doğru ilerlerken Tide taraftarları tezahüratlarına başladı ve Jumbotron onu yol boyunca takip etti.

"Öp, öp, öp, öp..."

Oyun kurucum soldu. Burada olmadığımı düşündü. Hayranlarını hayal kırıklığına uğrattığını düşündü. Benim yokluğumla aşağılanacağını düşündü.

Cass ve Ally eğilip yanaklarıma güven verici öpücükler kondurdular ve ben de onun kendi başına ayakta durmasını izledim, bana doğru bakmadı bile.

"Burada olduğumu bilmiyor," diye fısıldadım.

Ally ve Cass birbirlerine baktılar, ikisinin de yüzünde endişeli ifadeler vardı. Cass çiğnediği tütünü yere tükürdü, koltuğuna tırmandı ve kollarını sallayarak kalabalığı devam etmeye çağırdı.

Desibel seviyesindeki artış sağır ediciydi ve Tide ekibinin çoğu bize doğru baktı, kameramanlar bana odaklandı. Austin'in ekrana bir göz attığını ve kükreyen kalabalığı görmezden gelerek başını öne eğmiş olan Romeo'ya doğru son sürat koştuğunu gördüm.

Austin onu sersemliğinden kurtardı ve beni işaret etti. Sanki zaman durmuş gibiydi. Sanki hareketlerimiz yarı hızdaydı. Ona doğru adım attım.

tribünlerin en ucunda, herkesin önünde çıkıntı yaptı ve öylece bekledi.

Austin'in sözleriyle Romeo'nun başı kalktı ve döndü, karanlık bakışları doğrudan benimkine yöneldi. O kıpırdamadan bana baktı, ben de ona baktım. Gerilim arttı ve hayranlar ürkütücü bir sessizliğe gömüldü.

Özür dilerim. Seni seviyorum. Her şeyi berbat ettim. Seni  zledim. Sadece gözlerimle ona çok şey anlatmaya çalıştım ama karşılığında bana hiçbir şey vermedi.

Roma bana doğru yavaşça yürüdü ve o yaklaştıkça ben daha da gerildim.

Yüzünün her santimini, tatlı çikolata gözlerini, tatlı dolgun dudaklarını, kumlu uzun saçlarını ve yapılı, bronzlaşmış kaslı vücudunu yalayıp yuttum. Vücudum Romeo'nun kim olduğunu tanıdıkça beklentiyle mırıldandı.

O benimdi.

Çıplak kalçalarım reklam panolarının tahtasına yaptığı baskıdan dolayı sızlıyordu, bedenim umutsuzca onunla birlikte olmak, beni kollarına almasını istiyordu.

Romeo yaklaşırken kaskını düşürdü. İki takımın da bizi izlediğini fark ettim. Tide bebeğimizin kaybına ilk elden tanık olmuştu ve onu tek başına bıraktığımı açıkça biliyordu. Yüzlerindeki gülümsemeye bakılırsa, geri döndüğüm için duydukları rahatlama müthişti.

 nce onun kokusunu aldım, esintiyle sürüklenen nane ve sabun kokusunu. Sonra karşımdaydı, uzun, mürekkep rengi kirpiklerinin arasından yüksek sehpadaki yerime bakıyordu.

Zorla yutkund  ve "Hey, Mol." diye mırıldandı.

Titrememi durdurmak için dudağımı emdim. "Hey, sen." "O tatlı öpücüğü bırakacak mısın?"

"Eğer istediğin buysa."

Bir an için gözlerini kapattı ve sonra tekrar bana çevirdi. "Kesinlikle  yle." Elleri kollarımın altından kavrayarak ileri atıldı ve inanılmaz bir güçle beni bariyerin üzerinden kaldırıp kollarına aldı, nemli dudakları benimkilerle çarpıştı. Kollarımı boynuna doladım, bacaklarımı beline doladım ve ben de onu öptüm. Dili benimkine doğru kayarak sıcak etimi yaladı ve ağzımın içinde inledi. Sadece bir öpücükle çok şey paylaşıyorduk - kaybımızı ve üzüntümüzü.

Çok fazla sevgi.

 p şmeyi keserek alnını benimkine bastırdı. "Gerçekten burada mısın?" diye mırıldandı, boğazı düğümlenmişti.

"Bebeğim, gittiğim için çok üzgünüm. Başa çıkamadım ama... Seni seviyorum. Seni çok ama çok seviyorum. Lütfen beni affet. *Lütfen...*"

Başını boynumun kıvrımına sıkıştırdı ve yere düştük, bacakları rahatlayarak büküldü, ben de dizlerinin üzerine oturdum. Birbirimize sıkıca sarıldık, kalabalık en özel anımızı tüm çıplaklığıyla sergilerken tamamen sessizdi.

"Benim için mi döndün? Temelli mi?" diye fısıldadı boynuma doğru.

Ensesindeki saç tutamlarını düzelttim. "Hayatımda ilk kez bebeğim, bir şeye *geri döndüm*, sana... Romeo'ma."

Başını kaldırdı, şişmiş gözleri benimkilerle buluştu. Affediciliğini ve koşulsuz sevgisini okudum, kısa sürede yerini kafese kapatılmış karanlık canavarına bıraktı. Kendisine güvence verilmişti; şimdi kontrolü geri alması gerekiyordu.

"Bir daha asla koşmayacaksın. Şimdi anladın mı?" "Anladım."

Ellerini yüzümde sıktı. "Beni haftalarca yalnız bıraktın, tek kelime etmeden, hiçbir açıklama yapmadan. Bunun için sana ne kadar kızgın olduğumu biliyor musun?"

"Biliyorum," diye fısıldadım üzüntüyle.

Tutku gözlerini doldurdu ve şöyle dedi: "Bu oyunu kazanacağım. Sonra da seni sonsuza dek damgalayacağım. Görünüşe göre sana karşı çok yumuşak davranmışım Shakespeare. Belki de *benim olduğumu* ve bu yüzden beni asla terk edemeyeceğini tam olarak anlayamadın - kalbin kırılmış olsa bile. Çünkü sen incindiysen bebeğim, emin ol ben de inciniyorumdur."

Romeo ben hâlâ kollarındayken durdu. Kalabalık ve oyuncular alkışladı ve o da kolumu sıktı. "Sen. O tribünlere geri dön. Şimdi. Eve götürmem gereken bir şampiyonluk unvanım var. Sonra seninle ilgileneceğim. Açıkçası hangisi için daha heyecanlı olduğumu bilmiyorum."

Yanaklarını avuçlayıp dudaklarına hızlı bir öpücük kondurduğumda midem altüst oldu. "Canlarına oku bebeğim."

Göz kırparak beni koltuğuma geri kaldırdı. Cass ellerini havaya kaldırarak bağırdı ve Ally gözlerini sildi.

Romeo sahadaki yerini aldı.

"Kahretsin, Molls, bu galibiyeti aldığımızda Bama seni kraliçe yapacak! Bu adam çok heyecanlı. Sana ne dedi?"

Kızardım ve başımı öne eğdim. "Hiçbir şey... çok fazla."

Ally ve Cass kırmızı yüzüme güldüler ve hakem düdüğünü çalarak başlama işaretini verdi ve hepimiz ayağa kalktık.

* * *

Çok yakındı.

Üç saatten fazla bir süre boyunca Alabama'nın golünü ve hemen ardından Notre Dame'ın golünü izledik. Alabama artık sahada hücum eden takımdı ve saniyeler kala, Romeo son aşamayı başarıyla tamamlarsa galibiyeti alabilirlerdi.

Oyuncular yerlerini alırken bakmamaya çalıştım ama ellerimle gözlerimi kapattığım küçük boşluklardan bakmaktan kendimi alamadım. Top Romeo'ya geri döndü ve o da üç adım geri çekilerek boş bir oyuncu aramaya başladı. Austin hemen iki savunma oyuncusu tarafından bloke edildi; Chris Porter, Dame'ın savunma ucu tarafından kuşatıldığı için kurtulamadı.

Dikkatimi avazı çıktığı kadar bağırarak Cass'e çevirdim. Ally eliyle ağzını kapatmıştı.

İri, morarmış savunmacılar Romeo'ya yaklaştı ve ben ciyakladım. Önce sola, sonra sağa kaçmayı başardı ve küçük bir boşluk görerek koşmaya, güçlü bacaklarını ileri doğru pompalayarak depar atmaya başladı.

"Git, Bullet. GİT!!!" Romeo sahaya doğru koşarken Cass çığlık attı. Tide tribünleri zıplayarak ve bağırarak beni cesaretlendirirken kalbim göğsümde çırpınıyordu.

Blok yapanlar Romeo'ya kesmesi için gereken alanı açıyordu ve Romeo bitiş çizgisini geçip zaman kalmadan golünü atarken hepimiz el ele tutuştuk.

Alabama oyuncuları ve koçları Romeo'ya doğru akın ederken stadyum patladı; Romeo kaskını çıkarıp formasının boynunu indirdi, göğsünü okşadı ve elini öperek bir tapınma eylemi gibi gökyüzüne kaldırdı.

Donakaldım ve Jumbotron'da tekrarını izledim.

"Oh..." Ağladım ve koltuğuma yığıldım.

Ally fark etti ve yanıma oturarak sırtımı ovdu. "Sen gittiğinde bunu yaptın, böylece bebeğin asla unutulmayacaktı."

Gözlerim yaşla dolarken başımı salladım.

"Melek kanatları." "Kayıp meleğin için."

Yanaklarımdan aşağı iri damlalar döküldü. "Onu yapayalnız bıraktım. Çok acı çekiyordu ama ben kaçtım. Tam bir kaltağım."

Ally'nin eli sırtımı ovuşturdu. "Kendini hırpalama, sevgilim. Artık geri döndün ve sen de çok kötü yaralanmıştın. Kimse seni suçlamıyor."

Cass kolumun üstünden tuttu ve beni ayağa kaldırdı, mavi bakışlarında sempati vardı. "Ağlamak yok kızım. Az önce Ulusal Şampiyonluğu kazandık!"

Başımı salladım, derin bir nefes aldım ve ellerim uyuşana kadar kalabalıkla birlikte alkışladım. Takım sahneye çıkarken ve BCS Ulusal Şampiyonu olarak taçlandırılırken gururla izledim.

Bir erkek sunucu sahneye çıkarak koçu ve BCS komiserini tanıttı, koça kristal kupayı takdim ettikten sonra Romeo'nun yanına geçti. Erkek arkadaşımın güzel yüzü kısa sürede Jumbotron'un ekranını süsledi. MVP ödülünü almıştı.

Sunucu mikrofonunu kaldırdı. "Bullet, BCS Ulusal Şampiyonasında MVP olmak nasıl bir duygu?"

Kalabalık kükredi ve Romeo buna karşılık olarak yıkıcı ve çarpıcı sırtışını takındı. "Bu bir rüyanın gerçekleşmesi. Çocukken hep Tide için oynamayı hayal ederdim ve Ulusal Şampiyonluğu tekrar kazandığımıza inanamıyorum."

Romeo tüm bu ilgiden utanmış gibi başını öne eğdi.

Sunucunun ifadesi ciddileşti ve elini Romeo'nun omzuna koydu. Romeo'nun yüzü bu jestle tepki olarak sertleşti.

"Şimdi, Bullet, burada hepimiz seni seviyoruz." Sunucu stadyumu işaret etti ve kalabalık destek için tribünlerde ayaklarını yere vurmaya başladı. "Ve son haftalarda özel hayatında gerçekten zor zamanlar geçirdiğin bir sır değil."

Cass ve Ally ellerimi avuçlarının içine aldılar ve etrafımdaki birkaç destekçi sırtıma vurdu. İstenmeyen ilgiye rağmen yavaşça nefes alıp vermek zorunda kaldım.

Romeo kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini sahnenin zeminine dikmişti. Reece, Jimmy-Don ve Austin onu desteklemek için yanına geldiklerinde gülümsedim.

Sunucu kalabalığı susturmak için işaret etti. "Sadece nasıl olduğunuzu sormak istedik."

Romeo boğazını temizledi. "Daha iyi, teşekkür ederim." Daha fazla ayrıntı vermedi.

"Hayranlarınızın size ve kız arkadaşınıza verdiği destek çok büyük. Yanıt olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Hemen Ally'ye baktım ve "Destek çok mu büyük?" diye sordum.

Elimi sıktı. "İnanılmaz, sevgilim."
Duygularımla savaşımaya çalışarak başımı salladım.

"BEN... BEN..." Romeo konuşmadan bir elini yüzünde gezdirdi ve Jimmy-Don bir kolunu onun omuzlarına dolayarak kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Kurşun mu?" Sunucu, sesinde sempati ile bir cevap için zorladı.

Romeo derin bir nefes alarak başını kaldırdı. "Destekleri için herkese nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Bu beni gerçekten şaşırttı. Alabama dünyanın en iyi taraftarlarına sahip."

Kalabalık bir kez daha patladı.

Sunucu, "Bir şey daha var Bullet," diye anons etti. Romeo başını sertçe salladı. Bu kadar aleni bir şekilde sorgulanmaktan ne kadar rahatsız olduğunu görebiliyordum.

"O meşhur olaydan sonra bu yıl şansının gerçekten değiştiğini mi düşünüyorsun?"

-Kız arkadaşından bir öpücük ve ardından her iç saha maçında bir öpücük?"

Cass kolumu dürttü ve bana öpücük sesleri çıkardı. Ben sadece kızardım ve güldüm.

Romeo gülümsedi, dolu dolu, güzel bir gülümseme ve tarlanın uzaklığından bana doğru baktı. "Evet. O öpücükle tüm hayatım değişti dostum. Onunla tanıştığım anda tüm hayatım değişti."

Austin, Reece ve Jimmy-Don gülerek Romeo'nun üzerine atlarken, sunucu kameraya dönerek başını keyifle salladı. "Bayanlar ve baylar, alkışlar kazananlar için, Alabbammmmaaaa Crrriimmssooonnnn Tiiiiiiddddeeeeeeeee!!!!"

Çatıdan konfeti akıntıları fışkırdı ve "Sweet Home Alabama "nın açılış akorları stadyumda patladı, taraftarlar tribünlerde dans edip kutlama yaptı. Takım kucaklaşarak ve gülerek birbirinden uzaklaştı ve ben de gazeteci ordularının Romeo için sıraya girmesini izledim.

Tüm gün boyunca kendimi tamamen bunalmış hissettim ve Cass oturduğumu görünce bana kaçak içki şişesini uzattı. "Bir yudum al, istediğini biliyorsun kızım!"

Gözlerimi devirerek şişeyi aldım ve küçük bir yudum aldım.

Evet. İkinci seferde tadı daha iyi değildi.

Lexi elinde ponponlarla koşarak koltuklarımıza geldi. "Molly! Gelmişsin!" diye bağırdı ve şişeyi Cass'e geri vererek reklam panolarının üzerinden eğilip ona sarıldım.

"Nasılsın tatlım?" diye sordu belli belirsiz.

"Daha iyiyim, teþekkür ederim. Eve döndüğüme sevindim."

Hayranların sesi aniden yükseldi ve kafamı kaldırdığımda Romeo bana doğru koşuyordu ve her zaman olduğu gibi kamera onu yol boyunca takip ediyordu.

Romeo panolara ulaştığında beni kucağına aldı ve sarıldı. "Biz kazandık, bebeğim!"

"Seninle gurur duyuyorum," dedim ve onu usulca öptüm.

"Seninle yalnız kalmam gerekiyor. Şimdi," diye sertçe duyurdu, sadece benim kulaklarım için.

"Takımla birlikte olman gerekmiyor mu?" Yolumuza çıkan herkesi görmezden gelerek hızla oyuncuların çıkış tüneline doğru ilerlerken sordum.

Romeo yakınına eğilerek fısıldadı, "Onlara bir gösteri sonrası vermek ister misin? Çünkü şu anda tek düşünebildiğim senin içinde olmak ve otuz dakika sonra nerede olursak olalım, bu gerçekleşecek."

"Gitmemiz gerek... hemen," diye kabul ettim.

"Sonunda aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Romeo otele giderken bir kez bile konuşmadı ve ben onun bir şey söylemesi için yanıp tutuşuyordum... herhangi bir şey. Bana bağırmasını, kızmasını, üzülmelerini istiyordum ama bana katlanmak zorunda bıraktığı sessizlik yavaş ve acı verici bir işkenceydi.

İnanılmaz derecede gergin bir asansör yolculuğundan sonra, bembeyaz çarşaflarla kaplı, dört direkli devasa bir yatağın hakim olduğu geniş, pelüş çift kişilik odaya girdik.

Kafa derim diken diken oldu. Romeo'nun sırtımda gezindiğini hissedebiliyordum, parmağı omurgamın üst kıvrımından aşağıya doğru bir çizgi çizerken maçın teri hâlâ tenine yapıştıyordu. O kadar çabuk ayrılmıştık ki üniformasını değiştirme zahmetine bile girmemişti ve onun bu kadar sert ve kaba olması aramızdaki gerilimi daha da artırıyordu.

Uzun saçlarımı omzumdan fırçalayan Romeo, açıkta kalan tenimin eğimini yaladı.

Neredeyse yanıyordum.

Roma'nın eli yular bağını çözdü ve beyaz elbisemin yere düşmesine neden oldu, göğüslerim açıkta kaldı, vücudumda sadece dantelli erkek şortum kaldı.

Başımı Romeo'nun omzunun kıvrımına yasladığımda tanıdık naneli nefes sıcak tenime çarptı ve parmakları kollarımdan aşağıya doğru ilerledi, ellerimizi iç içe geçirdi, boynunun arkasına sarmak için yavaşça tek tek kaldırdı.

Başımı dudaklarına doğru eğdim ve dili dışarı fırlatarak aşk tanrımın yayı boyunca yaladı. İnledim ve gözlerimi kapattım.

Romeo'nun ağzı benimkine karşı açıldı ve dilini usulca sokarak alay etti. Nasırlı elleri kaburgalarımın etrafında gezindi ve ben bir tıslamayla ayrılırken göğüslerimi kavradı.

"Bir daha asla benden kaçmayacaksın, değil mi Shakespeare?" Elleri göğüslerimi daha sert avuçladı. "Sen!" diye bağırdı.

"Hayır, asla," diye bağırdım sırtımı göğsüne yaslarken.

Romeo işkencesini yatıştırıcı bir masaja çevirdi ve kulak mememi dişledi. "Seni özledim. Asla geri dönmeyeceğin düşüncesi hoşuma gitmedi. Eğer dönersen, bunun sonsuza dek süreceğinden emin olacağıma dair kendime söz verdim." Göz açıp kapayıncaya kadar kontrolden nazikliğe geçişini sevmiştim.

Elini külotuma doğru götürdü, bel bandının altından geçirdi ve doğrudan ateşime doğru ilerledi. Keskin bir nefes çekti. "Tanrım, bebeğim. Benim için her zaman hazırsın."

Parmaklarının kanalımın içine daldığı hissi beni başımı çevirmeye ve inlemeye zorladı, denge için uzun saçlarına tutundum.

"Seni boşaltacağım Mol," dedi başparmağı sinirlerimin üzerinde gezinirken.

"Siktir!" Kalçalarım sallanmaya başladığında bağırdım, arka tarafım kasıklarına doğru çalışıyordu.

Ben coşkulu hislerin içinde kaybolurken dişleriyle omzumu tuttu.

"Seni seviyorum bebeğim. Seni ne kadar sevdiğimi hissedebiliyor musun?" "Ben de seni seviyorum!"

Romeo'nun parmakları çok sert ve inatçı olmaya başlamıştı. "O zaman beni neden terk ettin?"

"Çünkü ben... acıya dayanamadım. Bensiz daha iyi olacağını düşündüm."

Üçüncü bir parmak daha ekledi ve bir çığlık attı. "Sensiz asla daha iyi olamayacağım. Acıya dayanabileceğimi mi sandın? Bana her sırtını döndüğünde ölmeyeceğimi mi sandın? Kendini dışladın mı?" Daha da sert itti. "Hastaneye döndüğümde seni gitmiş bulduğumda canım yanmadı mı sandın? Not yok, arama yok, hiçbir şey yok? Aile skandalım ve kanlar içindeki kız arkadaşımın fotoğrafları tüm haberlerde yer aldığı anda incinmediğimi mi sandın?"

Kolunu pençelerken azarlayan gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. "Romeo, çok özür dilerim."

Tenimi daha sert ısırdı ve parmaklarını son bir kez sürükleyerek, "Şimdi gel, Mol," diye fısıldadı.

Ben yaptım.

Ayaklarımın üzerinde durmak için vücudunun gücünü kullandığımda siyah noktalar görüşümü lekeledi. Beni yavaşça aşağı indirdi, boynumu öptü. Elini geri çekti.

ellerimi tuttu ve bir hamlede dantelli külotumu ikiye ayırarak çürük malzemeyi yere fırlattı.

Çıplaktım, doymuştum, gevşemiştım ve o kadar tahrik olmuştım ki tenim sanki kızgın kömürlerin üzerinde yatıyormuşum gibi hissediyordu.

"Dön."

Söyleneni yaptım ve burun deliklerinin açılmasını izledim. Romeo arkasına uzanarak formasını başının üzerine çekti, bronz gövdesi pencereden içeri dolan sokak lambasının ışığında parlıyordu.

Dikkatim hemen göğsünün ortasında gururla duran iki büyük, güzel ve karmaşık dövmele beyaz melek kanadına odaklandı. Parmak uçlarımla geçici olarak üzerlerinde gezindim, eğildim ve titreyen dudaklarımı her birine değdirerek anlamlarına taptım.

Başımı kaldırdığımda Romeo dudaklarını yalıyordu, çikolata gözlerini saklamıyordu. "Meleğimizin artık Dünya'da bizimle olmadığını biliyorum ama Cennet'ten bile ne kadar sevildiklerini görmelerini istedim... ve planlanmamış olsalar da... istendiklerini... hem de çok."

Sulu bir gülümseme attım ve beni dudaklarına götürdü.

"Onları seviyorum. Mükemmel," diye fısıldadım ağzına karşı.

Beni bir adım geriye iterek, "Ben pek ruhani bir adam değilim Mol. Kiliseye gitmiyorum ve Tanrı günah işlediğimi biliyor ama meleğimize buradan daha iyi bir yerde bakıldığına gerçekten inanıyorum... sizinkiler tarafından. Buna tüm kalbimle inanıyorum."

Ağzımdan bir hıçkırık çıktı ve elini boynuma dolayarak beni göğsüne bastırdı. Birkaç dakika sonra kalbinin üzerine bir öpücük kondurdum ve geri çekildim. "Seni seviyorum Romeo."

"Ve ben, sen, bebeğim."

Romeo beni birkaç dakika boyunca kendine yakın tuttu, sadece ikimiz baş başa kaldık, nefes aldık, birlikte iyileştik.

Romeo'nun sert elleri kollarımda gezindi ve beni kucağından geri itti. "Şimdi..." Yüzü sertleşti. "Çıkar şunları." Pantolonunun bağcıklarını işaret etti.

Onun emriyle kalbim hızlandı ve düğümü çözdüm, ipleri nazikçe çektim, eklemlerim ereksiyonuna süründü.

Her hareketimi izliyor, her kelebek dokunuşunda yontulmuş çenesi geriliyordu. Atılan ipi yere fırlattım ve bir sonraki siparişi beklemeye başladım.

"Onları aşağı çek ve dizlerinin üzerine çek."

Belini kavradım ve kaslı bacaklarının üzerinden çektim. Yanağıma doğru gevşedi ve ben de etine doğru sokuldum. Pantolonu ayaklarının üzerinden geçirmeye devam ettim ve halının üzerine attım. Başımı kaldırdım ve üzerimde yükselirken bakışlarıyla karşılaştım.

"Ben sana dur diyene kadar em beni."

Ağızımda tükürük birikti ve öne doğru kayarak gövdesini yavaşça yaladım. Romeo karşılık olarak tısladı. Dudaklarım onu yuttu ve ileri atılarak onu boğazımdan aşağı yuttum.

"Siktir!" diye bağırdı, ileri geri iterken saçlarımı kavradı, eti ağızımda şişti.

Başını geriye atıp dili alt dudağını yaladığında gözlerimi kaldırdım ve inledim. Cesaretlenerek hızımı artırdım, dilimi ucunun etrafında döndürdüm, çekiş gücü sağlamak için kalçalarına tutunduğumda kalçaları daha sert sallanıyordu.

"Kahretsin, Mol, ağzın." Hırladı ve beni kasıklarından uzaklaştırdı. "Yatağa gir."

Ayağa kalkıp yatağın ortasına doğru süründüm ve aceleyle sırt üstü çevrildim. Romeo'nun elleri bacaklarımı dizlerimden bükerek ayırdı ve ağız bana yapıştı.

"Ahh! Romeo..."

Ağızını öfkeyle çalıştırdı, dili ağızına doldu ve emdi. Dayanamayacaktım ve parmaklarım saçlarını pençeledi.

Başını kaldırarak, "Ellerini yatağın direğine koy," diye emretti.

Dediğini yaptım.

"Sakin çıkarma."

Romeo tekrar içeri daldı ve ben tırnaklarımı kalın tahtaya geçirdim, nefesim kesildi ve her yalama ve ısırıkta sessizce çığlık attım.

"Romeo... Romeo... Geliyorum!" Romeo beni içerken, görünmez bağlar beni yatağın direğine bağladı. Bacaklarımı serbest bıraktı ve yatağa düştüler, ama onları bir kez daha yakaladı ve sert bir matkapla içime girerken gözlerimi açtım.

"Ahh!" diye çığlık attım, daha fazla dayanamadım. Her şey çok fazlaydı. "HAYIR dedim!" diye ısırıldığında ellerimi serbest bırakmak için hareket ettim.

Kollarım dondu ve kalçalarımı sıkıca kavrayarak itişlerini sabitledi. "Bir daha gidecek misin?"

"Hayır! Hayır, hayır, hayır..."

"Peki neden?"

"Çünkü seni seviyorum."

Romeo'un heyecanlı gözleri karardı ve agresif bir şekilde içime pompaladı. "Yanlış cevap."

Ayak parmaklarıma kramp girdi ve bağırdım. "Çünkü ben seninim. Çünkü ben sana aidim. Çünkü sen benimsin!"

Gözleri geri döndü ve kollarının üzerinde dengede durarak öne doğru düştü ve ağzıyla bana fısıldayarak, "Çünkü sen benimsin. Sen bana aitsin."

Orgazmımın yaklaştığını hissedebiliyordum ve karnım beklentiyle gerildi.

"Siktir, çok sıkısın! Seninle boşalacağım. Beni çok sıkıyorsun, bebeğim."

Başımı geriye attım ve son bir hamleyle ikimiz de kükredik ve o son salıverilişini gerçekleştirirken kollarımı sırtına doladım.

Terden sıırıslıklam olmuş, birbirimize sımsıkı sarılmıştık. Romeo başını kaldırdığında, ben o anın etkisiyle parlıyordum. "Seni seviyorum," dedi ve yüzümü usulca okşadı.

"Ben de seni seviyorum. Ayrıldığım için kendimi asla affetmeyeceğim."

Romeo rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "Sana inanıyorum. Ama artık bitti. Seni geri aldım ve seni yatağa bağlamak zorunda kalsam bile bir daha kaçamayacaksın. Artık bundan bahsetmeyeceğiz. Kötü şeyleri düşünmeye devam edemem. İyiye ihtiyacım var. Her şeyin iyi olmasına ihtiyacım var." Alnımdaki nemli saç tellerini düzeltti. "Bama'ya döndüğümüzde benim yanıma taşınacaksın."

"Tamam."

Romeo'nun kaşları havaya kalktı. "Tamam mı? Seni ikna etmek zorunda kalmayı bekliyordum. Bana çok genç olduğumuzu, bunun çok erken olduğunu ya da bu tür saçmalıkları söylemeyeceksin değil mi?"

"Hayır, benim evim senin yanında. Artık bunu biliyorum.

Sonunda anladım." "Sonunda!" İç geçirdi.

Parmaklarımızı birbirine doladı. "Annem serbest bırakıldı. Adliyedeki bazı bağlantılar onu serbest bıraktırdı. Babam kefaletle serbest kaldı ama ciddi bir süre yatacak. Onunla ve avukatıyla konuştum ve birbirimizden uzaklaşmaya karar verdik. Artık bir ilişkimiz yok. Hiç olmamış bir şeyi kurtaramayız."

"Rome, çok üzgünüm."

"Olma. Sana bir daha yaklaşmayacaklarına dair güvenceye ihtiyaım vardı. Gelmeyecekler. Shelly ile evlenmeyi sadece babasının parasını almak için istediler. O iş resmen bitti."

Başparmağımı avucunun içinde gezdirdim. Memnun bir gülümsemeyle hareketi izledi. "Komik ama sonunda kendimi zgr hissediyorum." Yan döndü ve aynı yastığı paylaşarak birbirimize baktık. "Sonunda birlikte olmakta zgrz, hiçbir engel yok."

"Shelly yok mu?"

"Bir daha yanımıza yaklaşmayacak. Cass bundan emin oldu," diye ekledi kıkırdayarak.

Kaşlarını attım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana yaptıklarından dolayı onu bayılttı. Burnunu kırdı. Keşke bunu görmek için orada olsaydım!"

"Hayır! Buna inanamıyorum." Bir dahaki görüşümde o kızın canına okumak istiyordum.

Kıkırdamaktan ve ellerini öpmekten kendimi alamadım. Gülümsemesini kaybetti ve düz avucunu karnıma koydu. "Sana çok mu sert davrandım? Hâlâ acıyor mu, bebeğim?"

Başımı üzüntüyle salladım. "Artık değil. En azından fiziksel olarak."

Romeo'nun güzel koyu kahverengi gözleri bana sempatiyle baktı. Anlamıştı. "Başka bebekler de istiyor musun?"

Yutkundum ve duygularımı geri çektim. Sorunlarımı geçmişte bırakmanın zamanı gelmişti. Artık ilerleme zamanıydı. "Bir gün anne olmak istiyorum. Ama şimdi değil. İkimizin de hayalleri var; genciz ve çok şey başarmak istiyoruz. Çocuklarımız olacak Romeo, ama bunun doğru olduğuna karar verdiğimizde."

"Katılıyorum. Ve küçük meleğimiz her zaman cennette olacak."

ne eğildim ve büyük dövmeli kanatlarını nazikçe öptüm. "Ee, süper yıldıız oyun kurucu... Muhtemelen birkaç ay içinde, özellikle de maçı kazandıran golnden sonra, semelerde ilk sırada yer alacaksın, değil mi?"

Saımdan bir parçayı parmağına doladı. "Evet, sanırım." "Dkl bakalım."

Uzun uzun i geçirdi. "Nereye gnderilirsen oraya gidersin. Başka seçeneğin yok."

Doktoram. Doktoram için endişeleniyordu.

"Bakın, daha başvurularımı bile tamamlamadım, o yüzden bu konuda endişelenmeyelim, tamam mı? Yarının ne getireceğini bilmiyoruz. Hadi.

Daha fazla drama olmadan bir süreliğine biz olmanın tadını çıkaralım." Başını salladı ve gülümsedi.

"Ayrıca, her şey hakkında yeni bir felsefem var. Bence ikimiz de bunu benimsemeliyiz."

Beklentiyle bana baktı.

Boğazımı temizledim. *"Hayatta bazı şeyler kötüdür. Sizi gerçekten çıldırtabilirler. Diğer şeyler ise sadece küfretmenize ve lanetlemenize neden olur. Hayatın kıkırdaklarını çiğnerken homurdanmayın, ıslık çalın, bu her şeyin en iyi şekilde sonuçlanmasına yardımcı olacaktır. Ve her zaman hayata iyi tarafından bakın..."*

Romeo ıslık çalarak beni destekledi ve gülerek bir kaşını kaldırdı. "Monty Python, Shakespeare? Yeni felsefen bu mu?"

Omuzlarımı kamburlaştırdım. "Ben Python."

Güldü, özgür ve engelsiz bir şekilde ve yankılandı, "Bu Python."

Saatin kaç olduğunu okudum. "Daha erken. Dışarı çıkıp takım arkadaşlarıyla tanışmak ister misin? Akşam yemeğine gitmek? Ne yapmak istersin?"

Kıçıma sert bir şaplak attı ve ben de kendimi tutamayıp bir kahkaha attım.

"Sen. *Seninle* işim henüz bitmedi, Shakespeare. Telafi etmemiz gereken haftalarca kaçırdığımız seks var." Tüm kibarlığını gömerken sesi derin bir tınıya düştü. "Şimdi yatağın kenarında dur, ayak bileklerine uzan ve kendini en az üç kez daha boşalmaya hazırla."

Sonsöz

Radio City Müzik Salonu, New York
NFL Seçmeleri

NFL komiseri sahneye çıktı ve mikrofonun önünde durdu.

Romeo elimi sıktı, öne doğru eğildi ve ellerimizi ağzına götürerek yumuşak dudaklarını birleşen parmaklarımıza bastırdı. Olabildiğince yaklaştım ve başını benimkine yaslarken gözleri kapandı.

Sessizlik boğucuydu.

"Seattle Seahawks'ın... gelecek NFL sezonu için... seçtiği ilk isim... *Alabama Crimson Tide'dan...* oyun kurucu... *Romeo Prince!!!*"

Sahne arkasında yeşil odadaydık. Tüm arkadaşlarımızdan oluşan özel masamız, hepimiz birlikte ayağa fırlayıp kutlama çığlıkları atarken sarsıldı.

Romeo eğilip beni kaldırdı ve tutkuyla öptü. Geri çekildiğimde, gözlerinde küçük bir parçasının bu anın geleceğine asla inanmadığını görebiliyordum.

Yüzünü kavrayarak başını eğdim ve fısıldadım: "Bebeğim, başardın."

Romeo cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Söyleyemezdi. Hâlâ şoktaydı.

Bir görevli hemen gelip onu sahneye götürdü ve ben de tepemizdeki duvara monte edilmiş televizyondan bir kameranın onu koridorda takip edişini izledim. Roma, özel dikim siyah takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle muhteşem görünüyordu. Ben de ona uygun olarak yüksek belli dar siyah bir pantolon ve siyah ipek yelekli bir üst giymiştim.

Roma uzun koridorun sonuna ulaştığında kendisine lacivert ve kireç yeşili bir Seahawks şapkası uzatıldı ve o da hemen kirli sarı saçlarına taktı

ve canlı izleyicilerden gelen coşkulu alkışlar ve çığlıklar eşliğinde sahneye çıktı.

Romeo hemen komiserle el sıkıştı, yüzünde küçük, çarpık bir sırıtış vardı. Benden başka herkese bu kadar soğuk ve mesafeli görünmesi beni güldürüyordu - mükemmel bir kötü çocuk *imajına* sahipti - karanlık ve *ulaşılmaz*. Kadınların çığlıkları herhangi bir gösterge ise, zaten bekleyen bir hayran kulübü olduğunu söyleyebilirim.

Arkasında yedi numara ve *PRINCE* yazan Seahawks formasını gururla tutarken bir kamera fırtınası koptu. İlgi odağı olan ve sonunda hak ettiği her şeyi elde eden onu izlerken gözlerimden akan mutluluk gözyaşlarını tekrar tekrar silmek zorunda kaldım.

Kısa bir röportajdan sonra, bekleyen basın mensuplarıyla konuşmak üzere sahneden ayrıldı ve Ally, Lexi ve Cass yanıma oturarak beni küçük kanepeye sabitlediler.

"Ee, Mol? Seattle mı?" Ally yüzünde hem mutluluk hem de endişe dolu bir ifadeyle sordu. Son birkaç aydır tüm dikkatler Romeo ve taslak üzerindeydi. Arkadaşlarımız bu akademik yıldan sonra doktora yapacağını biliyorlardı ama kimse, Romeo bile nereye kabul edildiğini bilmiyordu.

Önce ona söylemem gerekiyordu.

"Onun adına çok mutluyum. Her zaman hayalini kurduğu şey buydu," dedim ve sorularını bilerek geçiştirdim.

Cass gözlerini devirdi. "Kes saçmalamay, Molls! Onunla gidecek misin? Gelecek yıl hakkında hiçbir şey söylemediniz ve hepimiz bilmek istiyoruz!"

Masanın etrafına bir göz attığımda altı farklı gözün bana odaklandığını gördüm, Cass'in yüksek sesle yakınması karşı masada oturan Austin, Reece ve Jimmy-Don'un dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Koltuğumda kıvrılarak kurtulmaya çalıştım. "Bu Romeo'nun gecesi. Benimle ilgili değil."

Altı kederli arkadaş bıkkınlık içinde koltuklarına yığıldı. Önce Romeo'yla konuşmalıydım.

Romeo yaklaşık otuz dakika sonra odaya geri döndü ve beni bekleyen kollarına koştum, yüzüne öpücükler kondurdum ve "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum" diye mırıldandım.

Seattle'daki yeni oyun kurucum beni sıkıca kucakladı, sonra beni geri iterek bana baktı. İfadesinde mutluluk vardı ama endişeli gözlerinden sızan gerginliği görebiliyordum.

"Ne oldu? Neyin var?" Panik içinde sordum.

Romeo çocuklara bir dakikaya ihtiyacımız olduğunu işaret etti ve beni odanın karanlık bir köşesine, tamamen gözden uzak bir yere çekti. Saçlarımı okşadı ve ben de onun lacivert Seahawks şapkasının tepesini şakacı bir şekilde çektim.

Romeo elimi tutarak şapkasını çıkardı ve eliyle dağınık saçlarını taradı. "Mutluyum bebeğim. Ama bunu sensiz yapamam. Seattle'a. Seattle'a gidiyorum. Bildiğim kadarıyla Harvard, Yale ve Stanford'a başvurmuşsun. Çok ketum davrandın ve ben deliriyorum. Bildiğim kadarıyla ülkenin farklı taraflarında olabiliriz ve sana yanımda ihtiyacım var. Bunu sensiz yapabileceğimi sanmıyorum."

"Roma-"

Parmağını dudaklarıma koyarak beni susturdu. "Bunu talep etmek istiyorum çünkü benim için her şeyi bırakacağını biliyorum. Ama aynı zamanda senin hayallerinin de gerçekleşmesini istiyorum. Hem sana *hem de* futbola nasıl sahip olacağımı bilmiyorum."

Elini tuttum ve her parmağını öptüm. "Romeo, hayatım boyunca sorunlarımdan kaçtım, bir daha asla geri dönmek üzere, ama sen geri döndüğüm ilk kişisin. Bunun benim için anlamı çok büyük. Beni karanlıktan çekip çıkardın." Elini indirdim ve karnıma bastırdım. "Ve bana umut verdin. Bir gün iyi bir anne olacağıma dair umut... doğru zaman geldiğinde ve bir ailem olduğuna dair... senin içinde."

Çikolata gözleri nemle parlıyordu ve kalbinin üzerinde gururla duran melek kanadı dövmesine yumuşak bir öpücük kondurdum. "Bir keresinde bana bir *gün* kaçmak istediğini, *bir gün* kendi başına bir insan olacağını ve bir *gün* istediğin her şeyi elde edeceğini söylemiştin."

Romeo yavaşça başını salladı. "Ama benim istediğim sensin. İstediğim her şey seninle. *Sen* benim 'bir gün'ümsün."

Elimi arka cebime attım ve bir mektup çıkardım, Romeo'nun yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı ve "Nihayet o *bir günün geldi*," dedim.

Mektubu elimden kaptığı gibi yırtmaya başladı ve ben de *kabul edildi ve Washington Üniversitesi, Seattle* kelimelerinin sayfadan fırlayışını izledim.

Elleri neredeyse kâğıdı ikiye ayıracaktı ve başını kaldırıp sorgulayan bakışlarını benimkilere dikti. "Sen... Sen...? Ne?"

Mektubu elinden aldım, cebime geri koydum ve ellerimi yanaklarına koydum. "Ben de Seattle'a başvurdum. Aylar önce Doktor Adams senin oraya gitme ihtimalinden bahsettiğinde, seçmelerin nasıl işlediğini araştırdım ve Seattle'a gitmeyi göze aldım. İşe yaramazsa diye söylemek istemedim. Ama

sadece ödendi. Seninle Seattle'a geliyorum bebeğim. Şu anda en yeni felsefe doktora öğrencisine bakıyorsun. E-posta onayımı yaklaşık yirmi beş dakika önce gönderdim."

Romeo kocaman gülümsedi, babamın gurur duyacağı bir gülümsemeyle bu ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Sonunda geri çekildiğinde, yoğun ifadesi tamamen ciddiydi ve beni duvara doğru itti. Bu bakışı biliyordum; vahşi, sahiplenici tarafı yüzeye çıkmaya çalışıyordu.

Romeo birkaç saniye bana baktıktan sonra aniden, "Evlen benimle," dedi.

Şok içinde ince topuklu ayakkabılarımda üzerinde tökezledim. "Ne???"

Romeo'nun elleri yüzüme yayıldı, beni sahiplendi, bana yalvardı, beni istedi. "Evlen benimle. Yarın, bu gece, olabildiğince çabuk evlen benimle. Sadece... evlen benimle, Shakespeare. Seni resmen benim yapmama izin ver."

"Ama... Ama..."

Kolları beni duvara yaslamak için hareket etti. "Seni seviyorum. Seni her şeyden çok seviyorum. Bir daha asla sensiz olamam ve *olmayacağım*. Sana mümkün olan her şeyi vermek istiyorum. Sana mutluluk vermek istiyorum... Bir gün sana çocuk vermek istiyorum." Başını benimkine yasladı ve fısıldayarak, "Evlen benimle. Benimle ol. Sonsuza kadar... *benimle ol.*"

Bakışlarındaki çaresiz ihtiyaca tepki olarak nefes alma yeteneğimi kaybettim ve aklımda kesinlikle hiçbir soru yoktu.

Benim için Romeo'ydu.

Romeo benim için babamın annemle olan ilişkisiydi. Romeo benim ruhuma bağlanan ruhtu... Romeo Prince benim evim güzel evimdi.

"Evet!" Diye ilan ettim ve dudakları rahatlayarak aralandı. "Tekrar söyle," diye rica etti.

"Evet. Tabii ki seninle evlenirim!"

Romeo üzerime atladı, yumuşak dudakları birlikteliğimizin yeminini mühürledi ve ben onun dokunuşu altında eridim. Evleniyorduk ve birbirimizi dünya tarihinde hiç kimsenin sevmediği kadar çok sevecektik.

Çapraz aşklar. Bu düşünce karşısında dudaklarımdan kaçan kıkırdamaya engel olamadım.

"Şimdi neye gülüyorsun Shakespeare?" Romeo sordu, geniş gülümsemesinden saf bir mutluluk yayılıyordu.

Elimi kalbinin üzerine koydum ve hayatımın aşkına baktım. "Hikâyemizdeki iki talihsiz aşğın her şeye rağmen birlikte olmanın bir yolunu bulması

tüm engellere rağmen, *sonunda* sonsuza dek mutlu olacaklar."

Roma hayranlıkla başını eğdi, ellerini yanaklarıma koyarak beni kendine yaklaştırdı ve mırıldandı: "*Aşkın kederi yenişinin Molly Juliet ve Romeo'sununkinden daha gerçek bir öyküsü yoktur.*"

Son

Bonus Bölüm

1

Romeo

"Anne," diye selamladım, iPhone ekranımda onun adının yanıp söndüğünü görünce. "Bu akşam yemeğe gelmen gerekiyor," diye emretti.

Şeytani sesi karşısında çenemi sıktım.

"Üzgünüm, meşgulüm," diye tersledim.

"O zaman lanet planlarını değiştir! Blair'ler geliyor ve senin de orada olman gerekiyor ki nişanı konuşabilelim, detayları halledebilelim, tüm bu anlaşılmayı kesin olarak bağlayabilelim."

"Antrenmanım var. Koç bizi iki günde bir çalıştırıyor." Telefonun diğer ucunda beni sadece sessizlik karşıladı.

"Bu gece geleceksin *Romeo*," diye cevap verdi sonunda, kelimelerinden zehir damlıyordu.

Beşeri bilimler blogunun hemen dışındaki yolda durdum. Zaten bir ekip toplantısı nedeniyle bu lanet olası giriş dersine geç kalıyordum ve şimdi de bu kaltak kulağımın dibinde bu lanet olası nişan hakkında dırdır ediyor ve bana yine o piç adını takıyordu. Onun tavırlarına tahammülümün tükenmek üzere olduğunu hissedebiliyordum.

Burnumun kenarını sıkarak, yakıcı yaz güneşinin sırtıma vurarak beni sakinleştiren rahatlatıcı hissine odaklandım.

İşe yaramadı. Hiçbir şey işe yaramaz. "Bak, ben antrenmana gidiyorum. Ben gelmiyorum."

Parmağımı kapatma düğmesine bastım, telefonu kot pantolonumun cebine tikiştirdim ve binanın içine doğru yöneldim, klimadan gelen hava üflemesinin beni içten dışa kaynayan her zamanki öfkeden soğutmasına izin vermeye çalıştım. Kanım, kaslarımdan pompalanan erimiş magma gibi hissediyordu - durdurulamaz bir güç. Ama bunu kucakladım, hatta memnuniyetle karşıladım - bu, o piç insanlardan uzak durmam gerektiğini sürekli hatırlatan bir şeydi.

İkinci kapıyı da kırarak açtım, tahtanın duvara çarpma sesini duydum ve boş koridorlarda hışımla ilerledim, Shelly'yle evlenme düşüncesi her adımda göğsümde bir basınç oluşturunuyordu.

Lanet olası Shelly Blair.

Tanrım, onu lisede iki kez ve aptalca bir şekilde birinci sınıfta bir kez becerdim ve o sanki ruh eşiymişiz, aşıkmişiz gibi davranıyor. Artık birini sevebileceğimden bile emin değilim. Bunu uzun zaman önce yendim.

Telefonum yine titredi. Bakmadım; babamın gelmemi istediğini biliyordum. Annem büyük silahları çağırırdı.

Lanet olası pislik.

Cevap verirdim ve bana reddimin "*Kabul edilemez, evlat!*" olduğunu söylerdi. Sonra beni tehdit eder, şantaj yapar, annemle benden ne kadar nefret ettiklerini ve pişman olduklarını söylerdi.

Aynı tas aynı hamam.

Köşeyi döndüm, önümüzdeki yarım saat boyunca Shel'in yanında oturmak zorunda kalacağımı düşünerek yumruklarımı sıktım, bir odaya hapsolmuştum, onun uzun pençeli pençesinden kurtulmanın bir yolu yoktu. Çok kızgındım. Oyuncak bir köpek gibi kollarımı mıncıklayan, bacaklarımı ovuşturan ve dersten sonra onu becermek için beni yeterince sertleştirmeyi uman o sürtüğün yanında oturamazdım.

Asla. Olmayacak. Bir daha asla. Ona bakarken sikim gevşedi. Kocaman saçları, plastik göğüsleri ve sahte kırmızı dudaklarıyla seksi görüldüğünü sanıyor. Ama benim tek gördüğüm lanet bir peygamber devesi.

Başım eğik, sınıfa doğru yola çıktım ve onu duydum. Shelly'nin kahkahasını. Binlerce kedinin boğulması gibi ses çıkaran kahkahası... Yavaşça, acıyla, teker teker.

Daha sonra yaptığım şeyden gurur duymuyordum.

Crimson Tide'in oyun kurucusu Bullet Prince sağa doğru dalarak bir merdivenin arkasına saklandı ve Shelly'nin dikkatini çekmesini engelledi.

Hızlı bir hareket gözüme çarpınca sırtımı soğuk beyaz duvara yasladım. Elinde bir yığın kâğıt tutan, kendi kendine mırıldanan, saatini kontrol eden, kahverengi bukleleri kafasına yığılmış, kalın siyah gözlükleri ve hayatımda gördüğüm en parlak ayakkabıları olan bir hatun köşeden uçarak geldi.

Neon turuncu. *İsa adına.*

Elimde olmadan tüm paketine bakıp gülümsedim. Gerçekten orada olup olmadığını kontrol etmek için neredeyse dudaklarımı yoklayacaktım.

En son ne zaman gülümsedim? Yani, en son ne zaman yerde yere serdiğim bir pisliğe bakmaktan başka bir şey için gülümsedim?

Köşeden bakma riskini aldığımda, Shelly'nin boncuk gözlerini şeytani bir gülümsemeyle hatuna diktiğini ve arkadaşlarına bir şeyler söylemek için döndüğünü gördüğümde inanamayarak başımı sallıyordum. Gerildim, aniden telaşlı esmer kıza karşı korumacı bir tavır takındım.

Ona bakmaktan kendimi alamadım. Kalın gözlüklerinin altından çılgın saçlarını savurarak uzun koridorda koştururken, plastik ayakkabıları aceleyle attığı her adımda karo zeminde gıcırdarken o kadar trajik görünüyordu ki.

Çok meşguldüm, sahneye takılmıştım ve Shel'in bir şeylerin peşinde olduğunu çok geç fark ettim ve yanından geçerken kıza omuz atarak tüm kağıtlarının yere düşmesine neden olmasını izledim.

Öfke beni ele geçirdi.

Shel her zaman zalim bir kaltaktı ama masum bir kıza bunu yaptığını görmek beni çok kızdırdı.

Shelly yerdeki kıza bir şeyler söyledi -ne dediğini duyamadım- ama esmer kız başını kaldırmadı, başını eğdi ve sinsî bir küçümseme olduğunu düşündüğüm şeyi görmezden geldi.

Çubuğumu neden bu işe batırdığım beni aşıyor. Futbolda çok fazla kafa darbesi aldığım için suçluyorum.

Saklandığım yerden çıktım ve Shel'e siktir olup gitmesini söylemeye yöneldim ama çok geç kalmıştım. Çoktan sınıfa girmişti.

Ben yaklaşırken esmer kadın öne doğru eğilip ön tarafa düşmüş olan kâğıtlara uzandı ve ben neredeyse yüksek sesle inliyordum, sikim canlanmıştı.

Hay

sikeyim.

O kıç.

O mükemmel, kıvrımlı kıç.

Aletimi hızla kemerimin içine soktum ve sakinleşmek için bir şeyler düşünmeye çalıştım. *İki parçalı Jimmy-Don; tangalı Jimmy-Don. Aslında...* Alaycı bir gülüş attım... *Shelly'nin sikimi emmesi...* Evet, lanet olası arızalı bir balon gibi sönmüştü.

Ellerimi saçlarımda gezdirerek hatunun arkasına geçtim, kısa tulumunun içindeki kığına ve uzanıp belime dolama isteğı uyandıran o uzun, bronz bacaklarına bakmaktan kaçındım.

Sikim yine sertleşti.

Yardıma ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek için ağzımı açtım, tam o sırada kendi kendine "Siktiğimin götleri!" diye tükürdü ve ayağa kalktı, bu sırada gözlükleri yere düştü, boktan çerçeveler ayaklarımın hemen yanına düştü.

Zaman durdu.

O aksan da neydi öyle? İngiliz olabilir mi? Her neyse, üzgün hayatım boyunca duyduğum en ateşli şeydi.

Durduramadan, tatlı ve düzgün bir sesle küfür edince boğazımdan yüksek sesli bir kahkaha fırladı. Arkasında olduğumu duyunca donakalmış bir şekilde duraklamasını izledim.

Başı öne eğik, sırtı büküktü ve çıkardığı iç çekiş her şeyi anlatıyordu. Saf yenilgi.

Uzanıp gözlüğünü aldım, sonra kolundan tutarak yüzüme doğru döndürdüm.

Hay sikeyim.

İri kahverengi gözleri, dolgun pembe dudakları, hafif bronz teni ve yanaklarında yumuşak bir allık vardı - inanılmazdı.

Bir şey söylemem gerekiyordu, herhangi bir şey, onun teninin vanilya kokusunu koklayan ürkütücü bir ucube gibi görünmemeliydim.

Kim bu hatun?

"Şimdi görebiliyor musun?" Mırıldandım, sesim bana bile kaba geliyordu. *İyiydi, Rome. Hırla ona.*

Gözleri kısıldı ve yukarı baktı, dudakları aralandı ve kocaman çerçevelerin ardındaki gözleri yüzümün her parçasını inceledi.

Ve işte geliyor, benim olduğumu gördüğü an, lanet olası Rome "Bullet" Prince. Bu beni kızdıırırdı ve sonra bir pislik gibi ortaya çıkardım.

Standart gün.

Beni içine çekti, her zamanki gibi... ve sonra... hiçbir şey.

Elimden kâğıtları kapıp kaçmaya çalıştı. Kekeleyerek tanımak yok, flört etmek yok, sadece... benden uzaklaşmak için acele ediyordu.

Ne-

Bir an için kim olduğumu bilmediğini düşündüm. Ama... hayır, Bama'daydık. O UA'daydı. Hoşuma gitse de gitmese de herkes yüzümü biliyordu.

Farkında olmadan bileğini tuttum. "İyi misin?" Kafasını kaldırıp bakmadı. "Ben iyiyim."

Olumsuz.

Hala göz teması yok. Hala tanıma yok.

"Emin misin?" Tekrar ittim - nedenini kesinlikle bilmiyordum.

Omuzlarında gördüm, gün bitmişti. Karamel gözleri benimkilere sabitlenmeden önce uzun, siyah kirpikleri yanaklarında dalgalanıyordu. Rüzgâr göğsümden dışarı fırladı ve hareket edemiyor gibiydim.

"Her şeyin bir kabusa dönüştüğü o günlerden birini yaşadınız mı hiç?"

İngilizce. Kahretsin, çok sıcaktı.

Bu aksanı ve açık ifadesi beni neşelendirdi, "Aslında ben de bir tane içiyorum."

Sıkı gözleri yumuşadı ve iç çekti. "O zaman ikimiz varız." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve güldü.

Kalbim daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Hissetti.

Tarif edilemez bir şey hissettim.

"Bana yardım etmek için durduğunuz için teşekkür ederim. Çok naziksiniz." Bu duygu beni gerçekliğe geri döndürdü. *Hoş mu?*

Hiç sanmıyorum. Gözleri beni ölçüyor, sabırla bir yanıt bekliyordu.

"Güzel. Normalde insanlar benim hakkımda konuşurken böyle şeyler söylemezler."

Dudaklarının hafifçe aralanmasını ve şok olmuş bir nefes almasını izledim. Buradan defolup gitmeli, ondan uzaklaşmalı ve aptal bir korkak gibi davranmayı bırakmalıydım.

Arkama bakmadan yürüdüm, bunun uzun zamandır biriyle yaptığım en uzun lanet olası konuşma olduğunu fark ettim... ve Bama'nın petrol prensi ya da bir sonraki büyük futbol yıldızı olmakla ilgili hiçbir şey içermiyordu.

Onda farklı bir şey vardı, ilgi çekici bir şey. Sanki kimsenin onun hakkında ne düşündüğü umurunda değildi, futbol heyecanına kapılmamıştı.

Sanki bedenimden ayrı bir yerden izliyormuşum gibi botlarım aniden durdu ve omzumun üzerinden baktım. Hâlâ aynı yerde duruyordu, sonra yönünü değiştirdi ve gözlerimle buluştu. "Ben Roma'yım," diye teklif ettim, neredeyse istemsizce, kelimeler ağızımdan döküldü.

Uzun kirpikleri gözlüğünün camlarına değecek şekilde aşağıya indi ve yukarı kalktıklarında yüzünü utangaç bir gülümseme kapladı. "Molly."

Başımı salladım ve dudaklarımı yalayarak tüm vücudunu inceledikten sonra sınıfa geri döndüm.

Molly.

Küçük İngiliz Molly.

Hay sikeyim. Her zaman kapkara olan kalbim yeniden bir şeyler hissetmeye cesaret etti.

Tatlı Evim Çalma Listesi

Çalma listesini dinlemek için bağlantıyı takip edin:

<http://tilliecole.com/sweet-home/> See You Again - Carrie Underwood

I Don't Want This Night To End - Luke

Bryan Joshua Radin - Tomorrow is Gonna Be

Better Bullet In The Gun - Planet Perfecto

Broken - Jake Bugg

Bruce'un Felsefe Şarkısı - Monty Python

Beat This Heart - Tim Chaisson

Feels Like Home - Chantel Kreviazuk

Small Bump - Ed Sheeran

Angel - Sarah McLachlan

How Country Feels - Randy Houser

Sweet Home Alabama - Lynyrd Skynyrd

Dead In The Water - Ellie Goulding

Home - Edward Sharpe & The Magnetic Zeros

You've Got The Love - Florence & The

Machine Season of Love - Shiny Toy Guns

Teşekkür

Bir kez daha teşekkür etmem gereken pek çok kişi var.

Annem ve babam, bu çılgın macera boyunca bana verdiğiniz sonsuz destek için teşekkürler, siz olmasaydınız bunu başaramazdım. Baba, beni Amerikan Futbolu ile tanıştırdığın için teşekkür ederim. İngiltere'nin küçük bir kuzey kasabasında yaşamamıza rağmen, beni gridiron harikasıyla tanıştırdın ve yıllar sonra, bu inanılmaz derecede kullanışlı oldu! Anne, her bir el yazmasını okuduğun için sana minnettar olduğumu biliyorsun. Böyle devam et, daha çok var!

Kocama, bu kitabı yazarken bana ayırdığın zaman ve gösterdiğin sabır (ve benim seni ihmal etmem) için teşekkür ederim. Bildiğim konular hakkında yazmam için bana sağlam bir tavsiye verdin ve o noktadan sonra yazımım değişti... daha iyisi için!

Muhteşem beta okuyucularıma; Lynn, Sam ve Rebecca. Yorumlarınız paha biçilemezdi.

Başından sonuna kadar bu süreçte bana yardımcı olan dahi kız kardeşler Rachel ve Kia'ya özel bir teşekkür. Kişisel zamanınızdan çok fazla zaman ayırdınız ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezsiniz.

Damonza'dan Damon'a bu muhteşem kitap kapağı için teşekkür ederim. İstedğim her şeyi mükemmel bir şekilde yansıtıyor, hatta neredeyse beni ağlatacaktı.

Cassie, editörüm. İngilizcemi düzeltmeme yardım ettiğin ve Kolej Futbolu maç günleri ve tabii ki Bama dili hakkında verdiğin tüm tavsiyeler için teşekkür ederim. Alabama yerlisi, futbolu seven (Auburn olsa bile) olağanüstü bir editör olan seni bulmam gerçekten tesadüftü! Sizi yakında kesinlikle bir Tide maçında göreceğim!

Web tasarımcım Lysa'ya. Muhteşem web sitem için ve iş yoğunluğundan dolayı sürekli rahatsız edilmeme katlandığın için teşekkür ederim! Her gün harika bir iş çıkarıyorsun ve e-postalarımızı her zaman dört gözle bekliyorum, beni her zaman güldürüyorlar!

Biz yazarların yazdığı küçük hikayeleri tanıtmak ve yaymak için boş zamanlarını özgürce veren tüm blog yazarlarına teşekkür etmek istiyorum. Sizler gerçekten de bu çılgın yazı dünyasının bel kemiğisiniz (ve kalbisiniz). Büyük bir

Blog turuma katılan ve/veya Sweet Home'un ARC'sini inceleyen tüm blog yazarlarına çok teşekkür ederim, ilk Olgun Yeni Yetişkin Romanımı denemek için zaman ayırdığınız için minnettarım!

Ekstra teşekkür etmek istediğim birkaç blogcu var. Öncelikle, Smitten's Book Blog, Eternally North'a bu kadar sevgi gösterdikleri ve bana harika tavsiyeler verdikleri için.

Bu da beni Have Book Will Read Book Blog'daki muhteşem Kelly Moorhouse'a götürüyor. Blog turumu organize etmek için yorulmadan çalıştınız ve bu harika deneyim boyunca bana cesaret ve gülümsemeyle rehberlik ettiniz! Bir madalyayı hak ediyorsun, kızım!

Son olarak Totally Booked Blog'dan Jenny ve Gitte'ye bu küçük kasaba İngiliz yazarına destek verdikleri ve küçük İngiliz Rom-Kom'um Eternally North ile Amazon'un Romantik Komedi listesinde yer almama yardımcı oldukları için teşekkür ederim. Umarım sizler de Sweet Home ve Romeo Prince'i beğenirsiniz!

Son olarak, okuyuculara kocaman bir TEŞEKKÜR. Kitaplarımdan birini her satın aldığınızda, hayallerimin gerçekleşmesine yardımcı oluyorsunuz.

Seni seviyorum!

Yazar Hakkında

Tillie Cole, İngiltere'nin kuzeydoğusundaki küçük bir kasabadan geliyor. İngiliz annesi, İskoç babası, ablası ve çok sayıda kurtarılmış hayvanla birlikte bir çiftlikte büyümüştür. Mümkün olan en kısa sürede, Tillie büyük şehrin parlak ışıkları için kırsal köklerini terk etti.

Tillie, Newcastle Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra on yıl boyunca profesyonel rugby oyuncusu olan eşini dünyanın dört bir yanında takip etti, bu arada öğretmen oldu ve yedi yıl boyunca lise öğrencilerine Sosyal Bilgiler öğretmekten büyük keyif aldı.

Tillie şimdi Kanada'nın Calgary kentine yerleşti ve burada nihayet oturup (kocasının tayini tehdidi olmadan) yazabiliyor, kendini fantastik dünyalara ve karakterlerinin muhteşem zihinlerine bırakabiliyor.

Tillie hem Romantik komedi hem de Yeni Yetişkin romanları yazıyor ve alfa-erkek lider erkeklere (çoğunlukla kaslı ve dövme) ve güçlü kadın karakterlere olan sevgisini okuyucularıyla paylaşmaktan mutluluk duyuyor.

Yazmadığı zamanlarda Tillie, dans pistinde caka satmaktan (tercihen Lady Gaga ile), film izlemekten (tercihen Tom Hardy ya da Will Ferral'ın oynadığı herhangi bir şey - çok farklı nedenlerle!), müzik dinlemekten ya da arkadaşları ve ailesiyle vakit geçirmekten başka bir şeyden hoşlanmıyor.

Tillie'yi takip edin:

<https://www.facebook.com/tilliecoleauthor>

https://twitter.com/tillie__cole

Ya da bana bir e-posta gönderin:

authortilliecole@gmail.com Veya web siteme göz

atın:

www.tilliecole.com

İçindekiler

[İthaf Yazarın](#)
[Notu Önsöz](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[Epilog Bonus](#)

[Bölümü](#)

[Tatlı Evim Çalma Listesi](#)

Teşekkür Yazar
Hakkında Tillie'yi şu
adresten takip edin:

